coordonator
Henry Gee
antologia
viitorului
02
ANTICIPATIA

ficțiune

Henry Gee este Senior Editor la revista *Nature* și autor al volumelor *The Science of Middle Earth, Jacob's Ladder: The History of the Human Genome* și *In Search of Deep Time: Beyond the Fossil Record to a New History of Life*.

coordonator

Henry Gee

antologia viitorului

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea, Alexandra Popescu
Gabriel Stoian, Magda Xenofont, Silviu Genescu

ANTICIPAȚIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GEE, HENRY
Antologia viitorului /Henry Gee; trad.: Silviu Genescu, Ana-Veronica Mircea, Alexandra Popescu,... - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2012
ISBN print: 978-606-579-444-3
ISBN epub: 978-606-758-080-8
ISBN mobi: 978-606-758-081-5

I. Gee, Henry (ed.)
II. Genescu, Silviu (trad.)
III. Mircea, Ana-Veronica (trad.)
IV. Popescu, Alexandra (trad.)

821.111-34=135.1

Henry Gee
FUTURES FROM *NATURE*
Copyright © 2007 by Macmillan Publishers, Ltd.

© Nemira, 2012
Coperta: Gabi DUMITRU
Redactor: Emanuela JALBĂ-ŞOIMARU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Introducere nostalgia viitorului
Abilitatea cognitivă şi becul
Nu falsificaţi!
Verifică elasticul înainte de a sări!
Douăzecişi2
Sub gheaţa marţiană
Inteligenta legimtimaţie de partid
RAM DEFAZAT 2
O viaţă cu un semiconştient
Să fii al naibii dacă n-o faci
Pedeapsă pe măsură
Avioane de jucărie
Un exemplu beton
Durerile lui Dion Harper
Măsuri locale de îmbunătăţire
Omfalosfera
Pisica lui Picasso
Râul bunicului
Castele de nisip: o distopie
Hot dogi à la Adam la sfârşitul lumii
Petrecerea s-a terminat
Transport de plăcere
Iubita ideală
Crimă cu printare
Scurtă istorie a aplicaţiei morţii
Only Connect
La zoo
Lichidatorii
Vremea cometelor

Ars longa, vita brevis
Nu suntem oameni?
În realitatea virtuală nu plouă niciodată
Gordy mi-a dat numele tău
Nostalgie
Odraslele Satanei?
Tranferul
Vorbeşte, ciudatule!
Cablaj pe inimă
Pisoiul etern
Drumul spre anul 3000
Operaţiunea Tesla
Vânzarea
Eşuat in Siracuza
Oamenii nu vând aşa ceva în niciun oraş
Reflexie internă totală
Alegerea
Semiautonom
Dezvoltarea de noi produse
Ador ficatul: o altfel de poveste de dragoste
Un avatar din spaţiul cosmic
Întrebări frecvente pentru grupul de informare Comp.Basilisk
Adunarea clanurilor
Cum să ai grijă de tine însuţi
Din nou, nemurirea
Vorbe, vorbe, vorbe
eSculare a de dimineaţă
Nu rosti cuvântul care începe cu F
"Carne"
Candidatul
Propunere modestă pentru perfecţionarea naturii
Republica insulei lui George
Încarnarea mea, stelele
Sportul rege

Noaptea Oscarurilor 2054
Oamenii vizibili
Mesajul din Ablian
Fotonii nu mint
Străini în noapte
Tic-tac, curly-wurly
Mica eroare de calcul a tatei
Tăcerea minţii
Mari descoperiri neraportate nr. 163
Să te simţi respins
Procesul lui Jeremy Owens
Prometeu, în sfârşit, eliberat
Înfiorătorul nimic
Căderea
Panpsihismul demonstrat
Abdicarea Papei Maria a III-a
Reîncărcătorul
De la biroul lui Jarrod Foster
Povestea lui Pluto
Madame Bovary, c'est moi
Bacteria tuberculozei intră în ONU
Iar el din miere s-a înfruptat
Un om de teatru
Turnul de fildeş
Play it again, Psam
Semnale maxo
Anul auriu
Paratext
Pisica lui Murphy
Câştigaţi un premiu Nobel
Un act de credinţă
Nectarul Nadiei
Pulchrofexul lui Statler
Nu-i totul pierdut

Cheia
Protocoalele naşei
Lunga despărţire
Porcii cu aripi
Note

Pentru Penny

Introducere

nostalgia viitorului

Henry Gee

Traducere de Ana-Veronica Mircea

I

– *Știam* eu c-o să te găsesc aici, sus!

Estragon nu spuse nimic, dar își târșâi picioarele, trăgându-se ceva mai către vest pe banca de pe acoperiș („Mai departe de Mecca“, cum zicea de obicei), ca să-i ofere vechiului său prieten Vladimir un loc unde să se cocoațe. Fără să vorbească, dădu din cap către mușțiucul nefolosit al narghilelei. De sub gluga sutanei nu i se vedea decât vârful nasului lung, cu porii ca niște cratere. Sutana unui editor științific, unul dintre cei doi care mai existau. Vladimir o purta pe cealaltă, numai că gluga lui era lăsată pe spate și părul alb, rebel, i se agita în bătaia vântului. Cu șuvițele căzându-i de-a curmezișul feței grase, cu bărbie dublă, Vladimir luă mușțiucul și trase din el îndelung.

– Foarte bun tutunul, bătrâne prieten.

– Se numește „Garda Revoluționară“. Piața Camden. Mai bun, oricum, decât ce fumăm de obicei.

Cei doi colegi continuară să pufăie în tăcere. Erau puține de spus, sau așa se părea, și aparent tot puține de făcut. La *Nature* [1] mașinile executau aproape totul – selectau manuscrisele pentru publicare, scriau articolele de opinie, redactau, scurtau. Și – tot atât de imparțial, pe cât de frecvent – expediau mesajele prin care-și exprimau cu regret dezamăgirea către alte mașini, care erau specializate în domeniul căutărilor, și prezentau manuscrisele spre publicare.

Înlăturarea treptată a personalului omenesc de la *Nature* se petrecuse încetul cu încetul, astfel încât fusese aproape imperceptibilă, până când nu mai rămăseseră decât cei doi bătrâni înțelepți, un vestigiu de neînlăturat datorită clauzelor de pensionare stipulate, banale mai înainte vreme, dar în momentul acela de altminteri uitate – și imposibil de abrogat. Având foarte puține de făcut, personalul tot mai redus își lua pauze de țigară din ce în ce mai lungi, până când acestea deveniseră mai mult sau mai puțin neîntrerupte. Narghileaua lui Vladimir și a lui Estragon era tot timpul în funcțiune.

Dar Estragon îți simțea colegul, cel mai entuziast dintre ei doi, clocotind de o agitație reținută.

– Haide, dă-i drumul, spune – indiferent ce-ar fi.

– Ei bine, este... este...

Estragon dădu pipa la o parte și întoarse spre Vladimir, prietenul pe care-l cunoștea de cincizeci de ani, o privire albastră pătrunzătoare, tulburându-l.

– Mă uitam prin niște arhive vechi, știi, și... ei, am găsit ceva... *interesant*.

Estragon se întoarse la pipa lui.

– *Pentru tine* e interesant *orice*, bombăni el, printre dinții încleștați.

Vladimir se prefăcu ofensat.

– Da, *interesant.*

– Cum – mai interesant decât lucrările tale vechi despre Turgescența Cuantificată? Decât Nanoingineria Cromozomială Histrionică? Și decât chestia aia cu care-ai venit săptămâna trecută – Astrologia Transneptuniană Aplicată?

Estragon accentua majusculele, subliniindu-și sarcasmul amar. Vladimir era netulburat.

– Mai – bătrâne prieten – mai interesant chiar și decât ele!

– Ei, n-aș fi crezut niciodată.

Cei doi se întoarseră la îndeletnicirea lor comună, camaraderească, de ingerare narcotică epitelială, oferindu-i lui Vladimir o pauză suficient de lungă ca să-și facă anunțul mai dramatic. Ca retragerea apei înaintea unui tsunami.

– Ficțiune!

– *Ficțiune?*

– Asta am spus, Estragon – *Ficțiune.*

– Vrei să zici – ficțiune, ca în poveștile născocite? Suspendare-a-neîncrederii, și tot restul?

Nepăsarea studiată a lui Estragon se retrase făcând loc uimirii sincere, cu narghileaua pe deplin uitată – cu gura deschisă, cu mușțiucul încremenit în mână, ca o râmă moartă. Scena, așa cum era, îi aparținea lui Vladimir, necontestată.

– Da, știu. Și eu am fost uimit. Dar se pare că *Nature* a hălăduit cândva pe aceste tărâmuri interzise. Am dat peste o serie de lucrări publicate de noi cu vreo sută de ani în urmă, la cumpăna dintre milenii pe stil vechi, înainte de trecerea la calendarul Profetului, Fie El Binecuvântat.

Estragon făcu un gest care sugera – *sugera* numai, a se lua notă – o plecăciune rituală.

– Aceste lucrări au fost adunate laolaltă sub titlul *Antologia viitorului*. La început am crezut că se încadrau printre lucrările decente, știi, dar foarte puține dintre obiectele menționate erau recognoscibile. Pe urmă, după ce am citit câteva, m-am luminat – erau *speculații* despre modul în care ar fi putut evolua lucrurile, dacă ar sta cineva să urmărească anumite tendințe științifice foarte discutate la vremea respectivă.

– Care – de exemplu, Nanoparticulele ca Postumanitate, Primul Contact și altele de soiul ăsta?

– Da – ei, așa *cred*. Dar toate erau în engleză, prin urmare uneori a fost greu de spus. Nu erau nici măcar în farsi, ca să nu mai vorbesc de arabă.

–Sună a blasfemie – și încă a dublă blasfemie! Foarte bine că erau în engleză. La drept vorbind, n-ai vrea genul ăsta de lucruri prin preajmă.

– Nu – ar fi trebuit să mă gândesc că nu!

Vladimir roși, ca și cum ar fi fost surprins uitându-se la fotografii cu glezne de femei. Amuți.

– Ei, haide, îl îndemnă prietenul lui. M-ai pus pe jar, nu te poți opri acum. Discreție e cel de-al doilea nume al meu. În plus, cui i-am putea noi *spune?*

Se lăsă o altă tăcere. Cei doi se uitau de-a lungul acoperișurilor Londrei, toate sub stăpânirea liniștii, excepție făcând doar atotpătrunzătorul zumzet și tic-tic-tic al mașinilor, mașinilor, *mașinilor*... Vladimir se liniști.

– A început cu unul dintre predecesorii noștri, un bărbat pe nume Gee...

– Gee și mai cum?

– Doar „Gee“.

– Bizar nume...

– Ei bine, acest Gee, încurajat de colegii lui, și mai ales de șeful său, editorul Philip Campbell, și de alți editori prieteni cu el – da, pe vremea aia erau o grămadă! – a primit o serie de speculații de la oamenii care scriau așa ceva ca hobby. Sau chiar – dacă-ți vine să crezi – ca *să-și câștige existența.*

– Nemaipomenit!

– *Nature* a publicat acest material, în fiecare săptămână, timp de mai bine de un an...

– Uluitor!

– Așteaptă, e mai mult de atât... după o întrerupere de cinci ani, au editat o serie și mai lungă. Una peste alta, *Nature* a publicat mai bine de *o sută cincizeci de mostre*.

– Când s-a întâmplat asta?

– Păi, cred că acest editor pe nume Gee a pus o parte dintre ele într-o carte, împreună cu un alt bărbat, pe nume Hartwell, într-un loc numit Tor.

– Hartwell? În orice caz, nu e la fel de bizar ca „Gee“. Și pe urmă?

– Pe urmă nimic. N-au mai încercat altă dată. Lucrurile... *s-au schimbat*.

Se lăsă o tăcere îndelungată, dar de data asta o rupse Estragon.

– Ficțiune. N-am mai citit așa ceva de ani buni.

– Vrei să spui că...

– Mărturisesc că m-am delectat cu asta, odată ca niciodată. În tinerețea mea. Nu mă deranjează s-o recunosc. Oftă. La urma urmelor, cum ziceam, cui îi putem noi spune?

Vladimir era îngrozit. Estragon continuă.

– Cu siguranță. Îmi plăcea, în mod deosebit, un scriitor pe nume Dan Simmons. Și Neal Asher. Și Greg Bear. Și mai ales Moorcock.

– Recunosc aceste nume – erau, toate, în seria aceea numită *Antologia viitorului*.

Estragon ciuli urechile, cu licărul unei priviri poznașe potopit curând de ceața a ceea ce părea să fie dor și regret pentru un trecut pierdut și, mai discret, pentru un viitor pierdut. Dar ochii i se îngustară.

– Uite ce e, Vlad – ești *sigur* că era ficțiune? Noi am publicat ceva lucruri nebunești de-a lungul secolelor. Unele literalmente de necrezut la vremea respectivă. Multe chiar greșite, aș cuteza să spun. Dar, cel puțin, totul pretindea să ajungă la Adevărul Sacru. Tu n-ai citit niciodată ficțiune...

– Nu, e adevărat: am fost, deopotrivă, binecuvântat și blestemat să fiu pios.

– În acest caz, cum ai putea ști care e diferența? Diferența dintre Adevăr și Iluzie? Sau dacă e vorba de orice altceva, situat între ele? Sau chiar despre ceva care e cu adevărat ceea ce trebuie, dar poartă o mască?

Vladimir oftă.

– Ai dreptate. Poate că nu știe nimeni, niciodată.

Estragon își bătu prietenul pe mâna zbârcită, cu pete maronii, și își reluă îndeletnicirea, inhalarea canabisului.

– Ține-te de Astrologia Transneptuniană Aplicată. Eu așa aș face.

Gândurile lui Vladimir, întotdeauna fluturi deasupra incredibilelor adâncimi ale acumulărilor de cunoștințe omenești, își schimbară macazul, de parcă discuția n-ar fi avut loc niciodată.

– Știai că, dacă Prima Intrare lui Quaoar [2] se îndepărtează, petrecându-se în a Șaptea Casă a lui Sedna...?

Dar Estragon era, încă o dată, pierdut în propriile sale lumi.

||

Indiferent ce ar putea rezerva viitorul pentru *Nature*, trecutul său – ba chiar însăși existența sa – le datorează foarte mult nemulțumirilor din plan religios și politic. În secolul al XIX-lea, profesorilor universitari de la Oxford și Cambridge li se pretindea să fie adepții Bisericii Anglicane oficiale. Cei excluși din aceste instituții din motive care țineau de religie și de politică – catolici, evrei, atei și disidenți de toate soiurile – au fost purtați de soartă, pesemne inevitabil, către Londra, unde a luat ființă, în 1928, University College.

A existat un grup de astfel de universitari stabiliți în Londra și gravitând în jurul lui Thomas Henry Huxley – unul dintre primii susținători ai darwinismului – care-au descoperit că n-aveau ce citi. Membrii respectivului grup, cunoscut sub numele de Clubul X (Noaptea Doamnelor era cunoscut drept XYves), erau fanii unui periodic numit *The Reader*. Însă, când acesta și-a încetat apariția, Clubul X l-a convins pe editorul scoțian Alexander MacMillan să scoată o revistă științifică. Și astfel s-a născut *Nature*, la data de 4 noiembrie 1869, iar familia MacMillan o publică de atunci. Ascensiunea publicației către un statut proeminent s-a produs treptat, dar inexorabil: multe, poate chiar cele mai multe dintre descoperirile științifice care au modelat lumea (și mințile autorilor de ficțiune) au apărut pentru prima dată, ca lucrări de cercetare, în paginile revistei *Nature*: structura ADN-ului, principiile laserului, descoperirea neutronului și multe altele.

S-ar putea ca atmosfera de răzvrătire veselă în care a luat ființă *Nature* să fi fost aceea care i-a permis să-și asume riscuri, să se aventureze pe un teritoriu necartografiat al publicisticii – pur și simplu fiindcă era cu putință, sau fiindcă era amuzant. Și poate și pentru că, în pragul secolului XX, unul dintre colaboratorii obișnuiți ai revistei a fost însuși H.G. Wells, acest Shakespeare al science fiction-ului. În 1902, *Nature* publicase deja o versiune wellsiană uimitoare a evoluției viitoare a științei, incluzând elemente care erau, din întâmplare, precursoare ale psihoistoriei – aplicarea ficțională a mecanicii statistice la istoria umană, la care apelează Isaac Asimov – și chiar ale „postumanității", una dintre preocupările curente ale science fiction-ului.

Așa că pentru *Nature* a părut cât se poate de firesc să marcheze

apropierea celui de-al treilea mileniu cu o serie de povestiri SF. *Antologia viitorului* a fost lansată pe data de 4 noiembrie 1999 (la cea de-a o sută treizecea aniversare a revistei), cu o puternică răbufnire de apocalipsă de mare clasă, marca Sir Arthur C. Clarke, singurul autor de SF de care credeam noi că era posibil să fi auzit cititorul obișnuit al revistei noastre.

S-ar putea să ne fi subestimat publicul. Mulți savanți – dacă nu cei mai mulți – au crescut citind science fiction și mulți cititori au devenit fani ai rubricii noastre săptămânale fie și numai, poate, ca formă de plăcere vinovată. Am subestimat, totodată, și venerația cu care e privită revista în comunitatea SF. Clarke, în ciuda unui munte de alte probleme presante, și-a trimis povestirea cu poșta următoare, iar mulți autori celebri de SF au fost nerăbdători să colaboreze. Mai multe povestiri au fost antologate de David Hartwell în *Best SF 6*. Programată inițial să se întindă pe durata a șase luni, prima serie a *Antologiei viitorului* a durat mai bine de un an, încheindu-se în luna decembrie a anului 2000.

Dar dorința a rămas, așteptând să fie împlinită. Așa că, la începutul anului 2005, când o pagină a rămas liberă, seria *Antologiei viitorului* era gata și a început, după cum se poate demonstra, o cursă încă și mai glorioasă, încheiată la sfârșitul anului 2006 (o parte dintre aceste povestiri au fost de asemenea adunate în *Best SF 11*). Atunci ne-am dat seama că mulți oameni de știință erau, în aceeași măsură, nu numai cititori avizi de SF, ci și foarte buni scriitori. După ce luaserăm în considerație, cu strictețe, numai textele colaboratorilor, am deschis ușile pentru toți doritorii, cu speranța că aveam să descoperim nestemate printre autorii necunoscuți, care încercau poate pentru prima oară să scrie un text de ficțiune. Așa că, la fel de bine cum publicam povestiri primite de la maeștrii venerabili ai genului (n-o să-i fac să roșească menționându-le numele), am putut tipări și una primită de la Ashley Pellegrino, fiica unui cercetător științific, la vremea respectivă în vârstă de numai unsprezece ani. Această efervescență a îndemnat Societatea Europeană de Science Fiction să-i acorde revistei *Nature*, în anul 2005, premiul pentru Cel mai Bun Editor de Science Fiction. Ei, nimeni nu a venit să ne arunce *în față* că tot ceea ce publică *Nature* e science fiction. Specificul revistei este, și rămâne, publicarea articolelor de cercetare serioase, de actualitate, din care unele par, la prima vedere, să fie surprinzătoare, dacă nu

chiar literalmente incredibile, dar avem sentimentul că fondatorii săi ar fi fost de acord.

Deși rubrica de povestiri despre viitor din *Nature* a ajuns la capăt, e vorba de un „la revedere", nu de un „adio". În 2007, avem în continuare această rubrică în publicația lunară înrudită ca titlu, *Nature Physics*, și nu e în totalitate lipsit de rațiune să sugerăm că însăși *Nature* ar putea să se întoarcă spre viitor.

Apariția *Antologiei viitorului* e învăluită într-o ceață tot atât de deasă ca aceea care se rostogolea de-a lungul străzilor Londrei victoriene. S-a căzut de acord că a fost ideea mea, deși mulți dintre colegii mei aveau idei similare și, așa cum am subliniat, o astfel de sămânță specială a fost plantată la *Nature* cu un secol în urmă. Însă acesta este oricum locul potrivit pentru a le mulțumi tuturor celor care au jucat un rol în ceea ce privește aducerea pe lume a *Antologiei viitorului* și succesul care a urmat.

Aș vrea să-i mulțumesc, în primul rând, lui Harriet Coles, la data respectivă redactorul rubricii de recenzii din *Nature*, ale cărei pagini au fost menite să găzduiască povestirile antologiei până când mi-a predat mie ștafeta, pentru că, a spus, știam mai multe decât ea despre science fiction. Asta s-a petrecut în timpul unui prânz vesel, în compania profesorului de matematică Ian Steward, prolific popularizator al științei și autor SF, care ne-a dat startul oferindu-ne o listă lungă de adrese de contact. În anul 2000 am vizitat statul și orașul New York și birourile editorului-șef în domeniul SF de la Editura Tor, unde Tom Doherty, David Hartwell și Patrick Nielsen Hayden mi-au oferit mult mai multe adrese și o mulțime de sfaturi utile. Atunci a fost pusă pentru prima oară în discuție ideea unei antologii.

Mulți dintre colegii mei redactori au urmărit cu entuziasm seriile de povestiri. Cei care merită să fie menționați în mod deosebit sunt Christopher Surridge și Karl Ziemelis (ale căror cunoștințe vaste despre romane grafice și, respectiv, succese răsunătoare din domeniul SF au condus la numeroase discuții interesante și la sugerarea unor scriitori). Surridge, Ziemelis și mulți alți colegi de la *Nature* și-au încercat mâna scriind SF și veți vedea în paginile pe care le aveți în față o parte dintre rezultate. Firește că nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără sprijinul editorilor revistei, Sarah

Greaves și Peter Collins; al încăpățânatului meu redactor Colin Sullivan; și al artistului plastic Jacey, ale cărui desene inteligente și glumețe au contribuit într-o atât de mare măsură la aspectul povestirilor și la senzația creată de acestea în forma lor din revistă.

În ceea ce privește realizarea prezentei antologii, elogiile abundente trebuie extinse și asupra lui David Hartwell de la Tor, care știe infinit mai multe decât mine (e neapărat așa, fiindcă pot spune cu exactitate că eu unul nu știu absolut nimic) despre modul de realizare a unei antologii science fiction.

Rezerv ultimele mulțumiri pentru Philip Camphell, redactorul-șef al revistei *Nature*, care a avut curaj să-mi îngăduie să realizez și să difuzez povestiri reunite în *Antologia viitorului* – și să o fac fără nicio supervizare. Asta rezumă, cred eu, spiritul revistei noastre: să pătrundă cu mult curaj acolo unde nimeni n-a mai ajuns (ca să inventez o expresie) și să nu-i pese nici cât negru sub unghie ce-o să se-ntâmple după ce vom fi ajuns acolo – știind doar că rezultatul ar putea fi distractiv, că o să fie, probabil, interesant și că vom fi învățat ceva pe traseu. Și, cine știe, s-ar putea întâmpla chiar să ne fi amuzat. Așa că vă ofer antologia în același spirit al divertismentului ocazional.

Abilitatea cognitivă și becul

Brian Aldiss

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Brian Aldiss este unul dintre cei mai influenți scriitori de SF din lume, fiind, în aceeași măsură, unul dintre cei mai importanți romancieri, poeți, eseiști, dramaturgi, istorici SF și critici contemporani. Și-a vândut prima povestire SF, „Criminal Record", în 1958, la vârsta de douăzeci și nouă de ani; primul său roman SF, *Non-stop*, a apărut în 1958. Cel mai recent roman al său, *Jocasta*, a apărut în 2005, în al optzecilea an al vieții sale. Cândva redactor literar la *Oxford Mail*, încă mai locuiește în Anglia, la Oxford. Site-ul său web poate fi găsit la adresa brianaldiss.co.uk.

Sosirea navei *Cuceritorul* în spațiul arcopian se dovedește o ironie. Însă ne oferă ocazia de a privi în urmă, la îndepărtații noștri predecesori, și de a înțelege câte ceva despre societățile lor combative și precare.

Cadavrele odată îndepărtate de pe *Cuceritorul* și conservate în muzeul nostru, mecanicii au fost trimiși să studieze nava, ca parte a înregistrărilor noastre filogenetice.

Cuceritorul a fost dotat cu calculatoare de modă veche, cuantice. A părăsit vechiul Sistem Solar către sfârșitul anului 2095. Transporta

zece mii de embrioni umani criogenizați și mai multe alte milioane de embrioni din speciile animale terestre, congelați în mod similar, alături de numeroase specii de plante. Erau și douăzeci de membri ai echipajului, menținuți în viață de medicamente antithanatice.

Tehnologii au proiectat nava să accelereze până la o viteză egală cu 12 procente din cea a luminii. După calculele lor, ar fi trebuit s-ajungă în acest sistem (unde nu fuseseră identificate decât două planete capabile să susțină viața pe bază de carbon) în 196 de ani. Sursa de energie era un motor cu fuziune.

În acele vremuri mai degrabă primitive, atenția se concentra asupra utilajelor și echipamentelor. Aducătoarea dezastrului a fost bacteria de pe *Cuceritorul*, care a ucis, deopotrivă, echipajul și embrionii.

Progresele ulterioare din domeniul radiotelescopiei au condus la descoperirea a nu mai puțin de cincisprezece planete ce orbitau în jurul principalei secvențe de sori din Arcopia, iar pe trei dintre acestea exista un mediu ambiant favorabil vieții. În timpul celei de A Doua Renașteri de la începutul secolului al XXII-lea, ordinul spiritual al Exilaților Domnului a perfecționat un motor ionic și a echipat o altă navă interstelară, *Pelerinul*. Aceasta a fost lansată de pe orbita lui Pluto, în anul 2151. Transporta embrionii unor specii noi de animale, de fructe și de ființe umane. Întreaga călătorie era supravegheată de cuantori – Exilații Domnului nu le impuneau ființelor umane ani întregi de temniță, așa cum făcuse *Cuceritorul*.

Călătoria s-a încheiat după 138 de ani. Așa că destinația a fost atinsă în 2289, cu doi ani înainte de a ajunge la noi *Cuceritorul*, în ciuda faptului că plecase cu 56 de ani mai devreme.

Noi vedem în aceste motoare perfecționate simboluri ale expansiunii conștiinței umane. Totul e supus schimbării, iar toate făpturile vii suferă modificări evolutive, marcându-și trecerea prin timp. Studiul evoluției conștiinței umane abia dacă era recunoscut ca o disciplină înainte ca zborurile interstelare să facă dovada vitezei mărite a proceselor de concepție. Necesitatea de a înțelege și de a face față unor medii ambiante cu totul noi e responsabilă pentru accelerarea proceselor de gândire umană. Un fenomen similar s-a înregistrat în Europa, cu circa 40200 de ani în urmă, când mediul inovator a provocat o dezvoltare colosală a metaforelor în artă și sculptură –

toate acestea reprezentând un val ascendent în ceea ce privește abilitatea cognitivă.

A produce lucrări de artă sau științifice înseamnă a trăi experiența punerii laolaltă a unor aptitudini cumva izolate, care se amalgamează pentru a da naștere unui întreg mai impresionant. Un alt exemplu bine cunoscut de astfel de acumulare cantitativă este Prima Renaștere, un timp al marilor progrese în ceea ce privește arta, știința, armamentul și managementul politic.

Descriind aceste progrese, Almond Kunzel, un filozof din secolul al XXII-lea, a lansat o analogie celebră între cunoașterea umană și un bec de tip vechi, cu incandescență. La început, cunoașterea putea fi comparată cu un bec de patruzeci de wați – o strălucire slabă, suficientă ca să lumineze o încăpere, dar insuficientă pentru studiul detaliilor. Prima Renaștere marchează o schimbare a intensității luminoase, care ajunge la șaizeci de wați. Se pot distinge mult mai multe lucruri, deși lumina nu bate foarte departe.

Odată cu secolul XX, numit adesea Veacul Sălbatic, din cauza înfricoșătoarelor sale recorduri în materie de război, a amenințărilor cu forța și a genocidului, strălucirea becului crește până la o sută de wați. În ciuda sălbăticiei, omenirea ajunge pentru prima oară la o formă de cunoaștere de la distanță (*remware*, cum îi spunem noi), care s-o ajute în explorarea oricăror teritorii.

Acestea au inclus, firește, atât Sistemul Solar în care erau închiși predecesorii noștri, cât și creierul omenesc. La sfârșitul Veacului Sălbatic, cel din urmă era cartografiat aproape în întregime. Având abilitatea de a-i modifica funcțiile prin inginerie genetică, multe neuniformități – provocate de natura fragmentară a acestui organ care a evoluat pe cale naturală – au fost eradicate. O gândire mai limpede a ieșit la lumină. Omenirea s-a maturizat, lăsând în urmă războaiele.

Am ajuns acum la un stadiu al dezvoltării creierului de o mie de wați, cum l-ar numi Kunzel. Nou-născuții noștri înțeleg fractalii.

Marea expansiune a abilității cognitive a condus la noua percepție a universului ca serie de contingențe și, în anul 2162, la construcția motorului fotonic. Flota lansată în 2020 a sosit aici, în sistemul

planetar Arcopia, un an mai târziu.

Cultura noastră era așadar ferm împământenită când au sosit navele vechi, din 2095 și din 2151, fosile amintind de vremuri de demult. Adăpostesc, pe orbite îndepărtate de planeta începuturilor omenirii, amintiri ale epocilor apuse – cu mult înainte de a exista măcar un bec care să ne lumineze calea. Înregistrările de pe aceste eșafodaje vechi și impresionante demonstrează că, din păcate, în lumea oamenilor au fost cândva mai puțină ordine, mai puțină bucurie și mai puține împliniri decât acum.

Nu falsificați!

Gilles Amon

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Gilles Amon este pseudonimul lui Andreas Trabesinger, redactor al revistei *Nature Physics*. Născut în Liechtenstein, se dă în vânt după cursele de automobile (preferând mașinile Ferrari, de unde și pseudonimul său) și după vinurile fine. Locuiește în Londra.

E evident că trebuie aleasă, dar e cel mai greu de conceptualizat. Ultima sticlă a serii, firește, trebuie să fie ea. Diva. *La grande dame.*

Un alt contact cu Palmer '07 – poate pentru ultima oară – o să pară ireal. Vor ieși la suprafață amintirile îndepărtate ale tinereții sale jucăușe; și dureros de îndelungatul răstimp de care-a avut nevoie ca să se maturizeze, sau mai degrabă ca să se transforme. De-abia când a intrat de-a binelea în cel de-al treilea deceniu al său a început cu adevărat să ne intrige, într-un moment când aproape încetaserăm să credem că în vinul acela era ceva extraordinar. Și ea este extraordinară.

Am fi putut, firește, să acordăm mai multă atenție anumitor amănunte. Câțiva au făcut-o. Dar am deschis sticlele mai tinere cu mult prea multă nepăsare, prea des și prea curând. Dacă am fi avut

cea mai mică idee ce experiență viitoare splendidă putea să fie vinul din 2007, n-am fi pus prematur capăt vieții atât de multor sticle, lipsindu-le pe toate de apogeul ce avea să vină.

Dar am făcut-o – ca și cum cei mai mulți dintre noi ar fi fost niște așa-numiți adevărați iubitori ai vinului. În privința faptului că am golit așa multe sticle cu decenii în urmă – în loc să le fi preamărit acum, când vinul se află în momentul său de glorie, fiind mai bun decât orice a fost pus vreodată într-o sticlă –, cel mai dureros e că, dacă am fi dat dovadă de mai multă putere de anticipare, aceasta n-ar fi ultima mea sticlă din îndrăgitul Palmer '07, pe care-o vom deschide la noapte.

Cea mai mare îngrijorare o stârnește, desigur – așa cum se întâmplă cu toate sticlele neceruite – dopul de plută. Sticla a primit un dop nou, *au châteaux*, în 2037. N-am idee cum de-au reușit să găsească dopuri de plută autentice la doisprezece ani după ce le interzisese Uniunea Europeană. Se pare că atunci era ceva cam devreme pentru înlocuirea dopului, numai c-a fost ultima ocazie de a o face.

Nu că ar fi multe de spus împotriva ceruirii sticlelor (din fericire, încă mai există în jurul nostru sticle care trebuie sigilate așa cum se cuvine). Cu mult dincolo de aspectele referitoare la protecția mediului, ceara e ideală în zilele noastre. Mulți nici măcar nu mai au tirbușoane. (Eu mi l-am păstrat întotdeauna, ca savanții care nu renunță nici în ruptul capului la creioanele lor.) Ceara nu lasă niciodată, absolut niciodată, să se scurgă vreo picătură. Niciodată. E ușor de smuls – și resigilarea se face ușor, dacă îți place să apelezi la așa ceva.

La urma urmelor, resigilarea e totuși de preferat, în loc să-ți arunci d'Yquem-ul din 2003 sau Mouton-ul din 1945 după ce ai băut suficient de mult pentru o seară. Asta s-a transformat într-un obicei atât de rău. Dar mai există sute de alte motive ca să nu-ți placă contrafacerile. Firește că nu pot fi deosebite de original. Cine poate uita că, acum douăzeci de ani, Gabriel Robertson – cel mai vârstnic – n-a reușit să identifice nici măcar un singur „fals" dintr-un șir de douăzeci și patru de vinuri, printre care se numărau câteva dintre preferatele sale? Un adevărat șoc.

Pe vremea aia, mostrele de vin „la eprubetă" se mai produceau încă

sub sigla Dior, așa cred, înainte ca filiala să se fi desprins de grup, câțiva ani mai târziu, pentru a deveni Vinor. Nimeni nu poate nega că implicarea intensă a industriei parfumurilor a fost aceea care a condus încercările timpurii, pur științifice, de a „copia" vinuri celebre – din motive care țineau de arhivare, au spus ei – la o mare depărtare de inocența lor inițială și către o industrie monstruoasă.

N-a mai durat mult până când toată lumea a ajuns să dețină toate soiurile de vinuri vechi de Châteaux Pétrus care-au fost produse vreodată. A început o epocă a unui snobism de nedescris: „Nu-mi stric burgerul cu un vin din nouăzeci și nouă." Scutiți-mă. Până și azi mi se pare dezolant că toată lumea a acceptat ideea – și mulți continuă încă s-o accepte. Cel puțin barbaria „vinurilor instant" n-a reușit niciodată să se ridice de la pământ. Cu toate acestea, numeroase fabrici de vin au avut de luptat cu falimentul, cele mai multe fiind concerne mici, independente; dar și nume mari. Din fericire, majoritatea Marilor Podgorii au supraviețuit; cel puțin cele incluse în reclasificarea din 2021.

Oh, da, încă le mai putem găsi, mai putem găsi perle, dar trebuie să le miroși. Și au apărut stele noi, dar numai câteva, produse de entuziaști care au început, cutezători, să glorifice vinurile, în întregul lor, asemenea nouă. Norocul nostru, al celor care am continuat, netulburați, să căutăm vinuri adevărate, „vinuri fermentate", cum li se spune în prezent.

În timp ce alții își bagă nasurile în colecțiile „Cele mai Bune Vinuri" care se află în magazinul de la colț, noi suntem cei care pot vedea cum se formează vinurile celebre, cum ajung, ei bine, să fie gata. Recoltele din 2029, din 2039 și, mai presus de toate, din 2007. Numai noi suntem martorii evoluției lor istorice, cadru cu cadru. Uneori nu știi mare lucru despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla de când ai aruncat ultima privire. O parte dintre cele mai bune povești se mai scriu încă. Și multe se vor mai petrece, multe surprize, aș îndrăzni să spun.

Ei, gata cu vorbăria. S-o preamărim pe divă.

Verifică elasticul înainte de a sări!

Neal Asher

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Neal Asher și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în mijlocul lubrifianților și al zgomotului din companiile industriale, scriind SF și fantasy pentru diverse publicații cu tiraj restrâns. Lucrurile s-au schimbat în anul 2000, când Editura Pan Macmillan a făcut o selecție, și acum Neal își petrece tot timpul scriind, fiind deja la al doilea contract pentru o trilogie. Recenta sa carte publicată se intitulează *The Voyage of the Sable Keech*. Locuiește în Anglia, în orașul Chelmsford din Essex, iar site-ul său web poate fi accesat la adresa: http://freespace.virgin.net/n.asher.

Stând în fața vitrinei din muzeu, ascultam pocnetele puștilor paralizante în timp ce CMM – Corporația Militară Mixtă – se angajase într-un schimb de focuri cu cele câteva detașamente guvernamentale care puteau fi determinate să intre în luptă.

– E o lume de rahat, a spus cineva din apropiere.

– Oh, zău, am răspuns, studiind atent vitrina și aducându-mi aminte de recenta mea vizită la spital, petrecută cu doar câteva zile înainte ca o gloată de cinci sute de mii de oameni să scoată afară pe toată lumea din clădirile Parlamentului Uniunii Europene, pe care le

arseseră apoi din temelii...

M-am simțit de parcă aș fi folosit rotița de derulare a mouse-ului unui computer de tip vechi ca să mă deplasez în josul unei liste de știri și apoi ca și cum aș fi apăsat butonul acelui mouse ca s-o selectez pe una dintre ele – softul Serviciului de Sănătate Națională mai avea ceva de lucru ca să țină pasul cu noile afișaje și spații virtuale interactive. Bineînțeles că nu mișcasem nici măcar un deget din momentul în care luasem hotărârea să nu țin cont de interdicția sistemului de securitate-și-sănătate din întreaga Uniune Europeană în privința salturilor cu coarda elastică în mediul urban și îmi calculasem greșit lungimea corzii în cauză. Țeasta mea sfărâmată și coloana vertebrală fracturată mă făcuseră incapabil de orice altceva în afară de clipit și înghițit. Un implant cortical temporar, instalat chiar înainte de a mi se lipi bucățile craniului cu rășini epoxidice, îmi crea senzația de mișcare a membrelor paralizate și îmi dădea posibilitatea să folosesc sistemul de distracții existent.

Lista de știri se derula pe „Ecran cu Adâncime Infinită“, un afișaj holografic care părea să atârne în aer deasupra patului meu – iluzia se datora unor lasere multicolore, care îmi urmăreau ochii din unitatea comm personală, în clipa aceea atașată în partea din față a costumului meu de monitorizare. După toate aparențele, Energia Aliată fora în căutarea bioxidului de carbon pompat, la începutul acestui secol, în zăcămintele de gaz și de petrol. Se spera că acele megatone de gaz eliberate în atmosferă aveau să ridice temperaturile suficient de mult ca să mai amâne cu un secol începutul apropiatei Ere Glaciare. Socialiștii Verzi, încă majoritari în Parlamentul European, făceau presiuni pentru instaurarea unui control mai riguros în privința utilizării energiei, susținând necesitatea sistării numeroaselor proiecte de folosire a energiei eoliene, care dăduseră peste cap tiparele climatice ale planetei. Am oftat – asta o puteam face – și mă pregăteam să trec la următoarea știre, când consultantul meu a întrerupt afișarea.

– Cum te simți azi, Joe?

– Sunt ușor plictisit din cauza distracțiilor primitive de aici și mai degrabă îngrijorat de faptul că nu pari să-mi știi numele.

Nu am pronunțat cu adevărat cuvintele, de vreme ce erau produsul

implantului și al unui sintetizator de voce, motiv pentru care sunau ca rostite de Humphrey Bogart – noul idol virtual al ecranului.

Pe afișaj, consultantul meu și-a studiat notițele.

– OK, Joe, o să-ți vorbesc fără menajamente.

Probabil că exista un soi de eroare în sistem, fiindcă discutasem prin comm cu alte persoane din spital și, după toate aparențele, acel program consultant își numea toți pacienții Joe.

– Ești aici pe termen lung. Țesutul nervos se dezvoltă bine, dar, fără o intervenție chirurgicală invazivă, o să fie nevoie de ceva timp ca să se sudeze fracturile din vertebre. Va trebui să-ți petreci un an într-un exoschelet motorizat, pe durata...

– Și cum rămâne cu stimularea neuronilor corticotalamici și cu așa-numita sudare a oaselor prin gaura cheii? l-am întrerupt eu.

– Numai în baza fondurilor alocate de Serviciul Național de Sănătate, m-a informat el.

– Ce? Lucrurile nu stăteau atât de rău după ce am protestat faţă de interzicerii de către Agenția de Securitate și Sănătate a planării în stare suspendată, și asta a fost acum numai două luni.

– Ah, da, înțeleg, a zis el, studiindu-mi din nou fișa.

A încremenit o clipă, ceea ce părea să se-ntâmple ori de câte ori făcea o actualizare, apoi a continuat pe un ton ușor schimbat.

– Văd că atunci erai cetățean european, însă acum ești, după cum se pare, cetățean al Ubermartului?

– Da, sunt, cu siguranță – prefer să știu că impozitele mele sunt destinate pentru o cauză mai demnă.

De fapt, mă hotărâsem să mă înscriu în rândurile cetățenilor unei corporații ca urmare a ultimului jaf din apartamentul meu. Spărgătorul reușise să se înjunghie cu șurubelnița cu care încercase să forțeze ușa și îi chemasem o ambulanță. Poliția mă arestase pentru neglijență, după care îl încurajase pe hoț să mă dea în

judecată, pentru despăgubiri. Era aparent „dezavantajat“, incapabil să scrie și să citească din cauza abuzului de ritalin și a vătămărilor cerebrale provocate de regimul alimentar. Corporațiile au tendința să nu fie afectate de aceleași probleme. Poliția corporatistă era înclinată către o abordare de modă veche a activității sale, de obicei în locuri monitorizate printr-un circuit închis de televiziune.

– Îți poți confirma numărul de cetățean Ubermart?

M-am grăbit să i-l turui, și imaginea i-a înghețat iarăși.

– Mulțumesc, cetățene Philips. Te deranjează dacă-ți spun Derek?

– Sigur că nu, doar e numele meu.

– Ei bine, Derek, sunt sigur că prognoza mea anterioară poate fi îmbunătățită. Înainte de a trece la asta, ți-ar plăcea să te bucuri de aparatura noastră pentru realitate virtuală pe timpul ședерii tale aici?

– Cât o să dureze?

– Oh, cred c-o să te putem externa în după-amiaza asta, Derek.

– E OK – rămân cu ce am în momentul de față.

Uitasem cu desăvârșire de planul de sănătate Ubermart, de care mă puteam bucura, de asemenea, în calitatea mea de cetățean al corporației.

Restul zilei mi-a creat, pur și simplu, impresia că trecea în viteză. Au sosit asistente umane în carne și oase, cu un elevator pentru costum, pe care, în timp ce mă întrebau cu blândețe dacă eram pregătit, l-au programat pentru injectarea unui narcotic cu adevărat uimitor. Chiar înainte de a cădea sub influența acestuia, am văzut un robot chirurgical despicându-mi cu un trosnet costumul de monitorizare, poziționându-se apoi deasupra mea și extinzându-și bisturiele scânteietoare.

M-am trezit înfășurat în cearșafuri curate. Am ieșit din spital după numai o oră.

Zgomotul puștilor paralizante a părut să scadă în intensitate.

– Nu sunteți de acord că e o lume de rahat? m-a întrebat tipul de lângă mine.

– OK, este, dar ar putea fi mai rea.

A tușit cu afectare și s-a îndepărtat. Mi-am reorientat atenția asupra vitrinei și am inspectat zâmbind scaunul cu rotile expus în interior, apoi o plăcuță care indica atât data la care fusese inventat, cât și pe cea a ultimei întrebuințări.

Douăzecișși2

Nate Balding

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Nate Balding este creatorul unui fanzin numit Nico, care apare în *Sunday Mornings*, știe cum se cântă rock, stă treaz mai mult decât dumneavoastră și bea scotch în loc de orice altceva. Locuiește în Denver, Colorado.

– Berlinul e noul experiment american.

Intonații vocale; ample, profunde, răsunând în interiorul vagonului de monorai, traduceri din germană într-o multitudine de alte limbi, izvorând din căști translucide spre a gâdila ușor melcul din urechile străinilor. O scurtă istorie a Berlinului de după înălțarea Arcologiei 3 Mitte și după construcția ulterioară a turnurilor similare, scăzând în înălțime pe măsura îndepărtării de centru, ca brazii pe o coastă de munte; pseudosticlă armată, de nepătruns pentru vânturile puternice, pentru ploile acide și pentru meteoriți și unde de înaltă frecvență alunecând de-a lungul fiecărei spire străvezii.

Cu trupul în echilibru, gata să preîntâmpine orice recul, degetele Spritei încercuiră bara din aliaj de titan, goală în interior, care se întindea pe toată lungimea spațiului destinat pasagerilor din trenul magnetic.

– Acum zece ani, cetățenii noștri au devenit, de bunăvoie, subiecți pentru Panmetropolic Drive. În Berlin nu mai există secrete.

În timp ce trenul trecea pe lângă întreprinderi și puncte de interes, Sprita fixa cu privirea ferestrele fumurii ale monoraiului, urmărind informațiile derulate pe plexiglas, o retransmitere a datelor despre locul respectiv, aproape prea rapidă ca să poată fi citită. Presupuse că era mai ușor pentru cetățeni, cărora propriile accesorii tehnologice le ofereau o capacitate suplimentară de procesare, suficientă pentru a face față violentului atac informațional lansat asupra cortexului vizual și asupra celui auditiv. Ei îi dăduse o durere de cap în prima zi petrecută acolo, în vacanță pe continentul european, alături de alte mii de persoane dornice să vadă, nemijlocit, cel mai remarcabil experiment social din lume.

– Zidul a fost construit în paralel cu prima arcologie și căptușit cu plăci de cupru și de aur. În interiorul său, mii de gloanțe feroase zboară de-a lungul muchiilor, generând un câmp electromagnetic masiv, care înghite întregul oraș. Toate persoanele care locuiesc în interior sunt codate pentru a putea să comunice cu ceea ce este, în esență, un hard disk geomagnetic de dimensiunile orașului.

Monologul continuă. Sprita îi privea insistent pe ceilalți călători, deosebindu-i cu ușurință pe berlinezi de vizitatori. Lăsând deoparte excesul evident de accesorii electronice, localnicii erau caracterizați de anumite similitudini neobișnuite. Pieptănături similare; vestimentație similară; totul era similar. Până și felul în care stăteau, pozând, de fapt: vârfurile picioarelor orientate înainte, gambele paralele, mâinile în poală, schimbându-le din când în când poziția cât să le încrucișeze pe piept și aducându-le apoi la loc.

Ea își alesese o telebluză echipată cu oLEDuri. Tot ce era necesar să știi putea fi afișat pe o inserție plasată de-a lungul mânecilor, în format RSS, cu caractere Arial MT. Un ecuson rfCNP miniatural, primit la sosire, reprezenta suportul pe care erau stocate caracteristicile ei principale, fizice și politice, și o lansa în lumea hard diskului, printre toți ceilalți locuitori, pe termen lung și pe termen scurt, în aceeași măsură. Acordarea permisului o transforma într-un subiect al experimentului și putea, aidoma tuturor celorlalți, să primească informații pe un ecran sau prin intermediul căștii auriculare pe care o purta. Tot ce doreai să știi era cu ușurință

accesibil, conexiunea wireless neîntreruptă transmitea, la cerere, orice și oricui. Toate achizițiile, amplasările, traiectoriile, mesajele trimise, privirile, în ansamblul lor sau în parte; erau înregistrate, disponibile. Orașul fără secrete.

– Berlinul e singurul oraș din lume care se poate numi cu adevărat pe sine însuși în secolul al XXI-lea. Noi suntem punctul de vârf al unei societăți avansate din punct de vedere tehnologic, depășim pe oricine altcineva în domeniul cercetării științifice și al descoperirilor. Un întreg oraș de așa-ziși savanți și ingineri, cu toate cunoștințele noastre colective disponibile pentru oricine dorește să și le împărtășească pe ale sale.

Sprita se îndrepta către arcologia centrală, în căutarea unui club numit Douăzeciși2. *Personenkult* card-ul ei o informase, în baza cumpărăturilor făcute și a căutărilor de informații cu specific local, că în noaptea aceea cânta Panda Parade – una dintre puținele formații neo-Höllenspektakel care supraviețuiseră în Berlin. Cântăreții își expuneau viscerele dozelor chitarelor unor magneți subepidermici puternici – o refacere obișnuită a mâinii omenești – acționând corzile pentru a vibra pe frecvențe diferite, cu tereminele falangeale intrând în acțiune la frecvențe înalte și selectând tonurile ambiante din cea ce ar fi fost altminteri o cacofonie demențială. Fenomenul apăruse în inima Berlinului și se răspândise către exterior, captivând tineretul din Europa Vestică și pătrunzând treptat pe ecranele cu radar sonic din America.

Monoraiul se apropia de stația care-o interesa pe Sprita. Douăzeciși2 se afla la periferia arcologiei centrale, printre ceea ce mai rămăsese din localurile secolului trecut – baruri gotice slab luminate, cluburi rave primitive și o serie de mecca scânteietoare ale muzicii house. Când ușile magnetice se deschiseră și pivotară în lateral, Sprita se lăsă purtată peste prag, cu trupurile înghesuindu-se cu grosolănie unele într-altele, cu îmbulzeala din magazine evidentă dedesubtul căii, după cum erau risipite în cartier reducerile de prețuri, licitațiile și alte atenționări de importanță comercială iminentă, toate emițând alerte în format mp6 și solicitându-le cumpărătorilor fracțiuni de cenți pentru personalizarea conținutului. Tocurile ei joase pocneau și pâlpâiau pe dalele de ceramică în care erau incluse structuri superatomice create prin intermediul marcării bacteriene și al

legăturilor forțate; elemente inexistente în tabelul periodic.

Semnalele se loveau de Sprita, inversiuni minuscule ale deformării câmpului pe fundalul particularităților vibratorii ale telebluzei ei îi provocau furnicături în mănunchiurile de nervi de la încheieturile mâinilor, fiori minusculi, extrasenzoriali. Îl văzu din partea opusă a scenei întunecate, cu lumini multicolore prinzând în ambuscadă retina în momente premeditat stranii, strălucind orbitoare și mistuindu-se. Îi unea o buclă pozitivă, conectându-i unul cu celălalt în fluxul holografic nocturn al informației virtuale. Statutul relației; greutatea exactă și înălțimea exactă; ultimele cumpărături și locul unde fuseseră făcute; spațiul locuit; numele prietenilor și gradele de separare dintre el și lista de prieteni a Spritei, aproape goală; totul zâmbindu-i de-a lungul mânecii, între cubitus și radius.

El aprofunda muzica, ea o știa. Și făcea același lucru. Era aproape ca și cum ar fi dansat; priviri tematoare ocolindu-se printre străfulgerările stroboscopului, reprezentări vForm 2.0., coafuri făcute cu mare grijă. Ping-ul unui alt băiat; un altul; sentimente dezvăluite, citiri și analizări, familiarități dezgropate. Aduceri aminte scânteiară și răsuflară; epifanii latente pe coridoarele mozaicului ei neural. Atât de multe; atât de multe aprecieri și aversiuni, filme, cărți, formații muzicale și topmodele preferate; afilieri politice și aspecte ale fotografiilor personale. Atât de multe deosebiri genetice între ei. Atât de puține deosebiri culturale.

O paranoia acută luă amploare și Sprita se retrase pas cu pas, mergând cu spatele, luptându-se să ajungă la ușa principală. Ieși împleticindu-se în aerul închis, reciclat, din „exterior“ și respiră adânc, lacomă, aproape în panică. *Sunt atât de străină,* se gândi. *Atât, atât de străină.* Ochii îi reflectară firma strălucitoare a clubului, cu o diversitate de culori în schimbare, în timp ce se întreba dacă ușa camerei ei de hotel se putea încuia.

Sub gheața marțiană

Stephen Baxter

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Stephen Baxter s-a născut la Liverpool, în 1967, și are diplome de matematician și de inginer. Fan al lui H. G. Wells (*Corăbiile Timpului*, continuarea pe care a scris-o pentru *Mașina Timpului* a lui Wells, este, după cum se poate demonstra, cel mai bun dintre numeroasele sale romane), se numără printre promotorii de frunte ai genului clasic de „hard" SF, în stilul lui Arthur C. Clarke, cu care a și colaborat. Locuiește în Anglia, în Northumbria.

Cred că, la început, paradoxul Fermi 4 a fost cel care m-a atras către știință. Nu m-am așteptat niciodată să-i găsesc o rezolvare – nu aici! Dar s-ar părea că asta e ceea ce se află sub gheața străveche de pe Marte.

E o rușine că această descoperire acaparează toate titlurile din ziarele de acasă, pentru că asaltul nostru asupra Polului Sud marțian este el însuși o epopee. Gheața de aici e veche și murdară, poluată de urme care ne-ar permite să reconstituim istoria climei de pe Marte, exact ca pe Pământ. Și morfologia este extraordinară, cu canioane vaste desfăcându-se în spirală dinspre un dom central, un sistem de auto-organizare întins pe mii de kilometri.

Dar aventura din acest loc e extrem de omenească. Am pătruns adânc în prima noastră iarnă polară, lungă cât un an pământesc. Ne ocupăm timpul analizând mostrele, scriind acasă, fiecare îl învață pe celălalt limba lui – vă vine să credeți că sunt douăsprezece limbi, vorbite fluent de cei șase membri ai echipei? Cu alte cuvinte, trecem peste iarnă, întocmai ca Shackleton. [5]

Și, alături de restul omenirii, reflectăm asupra implicațiilor celor descoperite sub gheață.

Roca de bază, de dedesubt, e una dintre cele mai vechi de pe Marte. Unul dintre obiectivele noastre cheie este alcătuirea unor hărți amănunțite ale peisajului ascuns, cu ajutorul radarului sonor și al activității seismice. Ceea ce am descoperit a fost cu desăvârșire neașteptat.

E un aranjament cumva neomenesc, cu zone pentagonale și hexagonale conturate de ziduri joase și conținând, îngrămădite, structuri de forma unor cutii. Nu-i cunoaștem scopul, dar „orașul" de sub gheață e un inconfundabil semn de inteligență. Cineva a fost aici înaintea noastră.

Evident că aceste construcții nu le aparțin băștinașilor. La optzeci de ani după prima amartizare încununată de succes a unei sonde-robot, suntem siguri că, aici, viața n-a trecut niciodată de nivelul stromatolitelor. Am sentimentul nemărturisit că, indiferent care ar fi fost constructorii orașului, nu se deosebeau prea mult de noi. I-a atras aventura atingerii polului, exact ca pe noi.

Dar mă înnebunește faptul că nu vom ști, probabil, niciodată. E deja evident că vizita lor trebuie să fi avut loc cu foarte mult timp – îndelungat chiar și pentru un geolog ca mine, cu miliarde de ani în urmă. Și aici intervine paradoxul lui Fermi.

Sunt sigur că vă este cunoscută întrebarea pusă de Enrico Fermi în 1950: „Unde e toată lumea?" Dacă extratereștrii există, până acum ar fi trebuit să se răspândească deja pretutindeni. Prin urmare, cum se face că nu-i vedem? Universul vizibil pentru noi s-a extins într-o foarte mare măsură din 1950 încoace, dar încă n-am scos la lumină nicio dovadă incontestabilă a existenței inteligenței în afara Pământului. Până acum.

Privind retrospectiv, ne-am fi așteptat să găsim urmele unor călători care au părăsit de mult locurile. Vizitele interstelare erau de fapt mult mai probabile în vremurile străvechi decât în prezent. S-ar părea că stelele din galaxie s-au format, în cea mai mare parte, cu în jur de cinci miliarde de ani în urmă – chiar înainte de nașterea Soarelui – așa că majoritatea aștrilor și a sistemelor planetare sunt probabil mai vechi decât al nostru. Ca scenă a dezvoltării civilizațiilor, galaxia și-a atins punctul culminat cândva, în negura trecutului.

Și, dacă ar fi ajuns în Sistemul Solar cu atât de mult timp în urmă, ce ar fi vizitat?

La începuturile sale, Marte era o planetă mult mai ospitalieră pentru viață decât Pământul. Fiind mai mică, s-a răcit mai repede și viața a apărut mai de timpuriu. Marte a fost într-o măsură mai redusă o țintă pentru corpurile de impact cu efect sterilizator care cutreierau nou– născutul Sistem Solar. Iar tânăra Marte se bucura chiar și de o atmosferă bogată în oxigen. Într-adevăr, după cum o știe astăzi toată lumea, am confirmat faptul că Marte a fost, pentru Pământ, sursa inițială a vieții, trimisă pe meteoriți detașați la impact.

Există, în sfârșit, o rezolvare a paradoxului lui Fermi. Nu vedem pe nimeni fiindcă au plecat de mult cu toții, lumile lor și-au epuizat viața. Iar atunci, cu mult în urmă, când au venit, n-au vizitat Pământul tânăr și agitat, ci relativ avansata biosferă de pe Marte.

Nu vorbim despre nimic altceva. În vara următoare, ar fi trebuit să ne ocupăm de miezul de gheață, întins pe kilometri întregi, până jos, la roca de bază. Acum nu ne mai sinchisim de Marte; ne abatem atenția de la miez, ca să obținem o mostră din „oraș“. Biologii discută cu entuziasm despre modul în care ar putea să remarce o urmă oarecare de viață. Dar, dacă vizitatorii extratereștri respectau Protocoalele de Protecție planetară cu aceeași scrupulozitate cu care le respectăm noi, e posibil să nu fi lăsat nicio urmă a trecerii lor.

Asta mă înnebunește. Încalc astfel regulile misiunii, dar ies în timpul perioadelor de somn, mă plimb îndepărtându-mă de bază și meditez.

Noi, oamenii, pur și simplu nu suntem obișnuiți să fim singuri. Am

evoluat într-o lume plină de hominizi neumani, alt gen de inteligențe. De aceea ne umplem cerul cu demoni și cu extratereștri; nu putem suporta tăcerea răsunătoare pe care am creat-o. Iar acum știm că printre stele nu vom găsi nimic altceva decât lumi secătuite, și muzee, și ruine.

Păstrez asemenea gânduri pentru mine. Iarna marțiană e lungă și moralul e crucial. Las totul afară, în aerul înghețat, sub sateliții ce se rotesc în jurul lui Jupiter, las acolo un geolog de cincizeci de ani, tot atât de năucit ca un copil de zece. Pe urmă mă întorc în căldura omenească a bazei noastre.

Inteligenta legimtimație de partid

Barrington J. Bayley

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Barrington J. Bayley este unul dintre cei trei autori de literatură SF (ceilalți doi fiind Michael Moorcock și J.G. Ballard) care, în anii 1960, și-au propus să reformeze science fiction-ul tradițional. E autorul a șaisprezece romane și a numeroase povestiri scurte și locuiește în Telford, Shropshire, Anglia.

Igor, stăpânul unei ferme de porci, își scărpină pântecul gras de sub salopetă, ieșind din cocină după ce umpluse troaca până la refuz cu lături. În spatele lui, din râturile animalelor care se hrăneau ieșeau grohăituri satisfăcute.

Ca membru al Partidului Alianței Micilor Proprietari, mergea cu toată încrederea prin noroiul din curtea fermei. Partidul avea să facă viața mai bună pentru toți deținătorii fermelor de porci... dar asta ce mai era? Saşa, nepotul neastâmpărat care-i fusese băgat pe gât după uciderea familiei sale, își pescuise afurisitele de cărți din lada de gunoi plină de nămol în care i le aruncase el și le ștergea copertele murdare. Cărți! Unui crescător de porci nu-i erau de niciun folos. Igor se grăbi să-l plesnească. Băiatul de zece ani ateriză în noroi cu brațele și picioarele răşchirate, cu cărțile căzându-i cu zgomot din

mâini. Abia fiind în stare să citească, Igor nu le remarcă titlurile: *Armele Marelui Război Patriotic* și *Puterea nucleară: Ce înseamnă*. Sașa se holbă la el cu privirea aspră, neclintită. Igor îl ura. Indiferent cât l-ai fi bătut, nu-i puteai înfrânge spiritul.

– Du-te-n bucătărie. Terciuiește mai multe lături.

Sașa se ridică, fără să-și adune cărțile. Știa că n-ar fi reușit decât să-l înfurie și mai tare pe Igor. Spre deosebire de acesta, el n-avea niciun decalc de partid pe frunte. Așa ceva nu era de nasul lui.

Se îndepărtă târșâindu-și picioarele. Atenția lui Igor fu distrasă de altceva. Trei călăreți coborau panta dinspre est. Se ridică, nervos, când intrară la trap în curtea fermei. Purtau haine sărăcăcioase, caii erau neîngrijiți, dar decalcurile colorate de pe frunțile lor treziră teama lui Igor. Nu erau prost finisate și mânjite, ca al lui, ci bine conturate: un cerc albastru și o dungă albă pe fundal roșu.

Șeful îi vorbi coborându-și privirea spre el.

– Sunt hatmanul Partidului Sovrina. Am venit să te-nscriem.

– Eu sunt loial Partidului Alianței Micilor Proprietari, strigă Igor.

Încercă să fugă, dar un alt bărbat din Partidul Sovrina descălecase și îl imobiliză.

– Pfui! pufni hatmanul. Numai uită-te la decalcul ăsta. Mâzgălit și fără niciun haz. Murat în grajdul vacilor.

Ținea ceva în mână. O legitimație de partid transferabilă prin decalcare. Se aplecă și o lipi brusc pe fruntea lui Igor. Pelicula subțire, transferabilă, se atașă singură, dându-i o senzație de răcoare. Era mai puternică decât a Asociației Micilor Proprietari. Decalcul mai slab se ștergea deja. Moleculele noului vector psihoactiv purtător de opinie migrară prin pielea lui Igor, prin țeasta lui și prin meninge, inundându-i apoi creierul. În câteva clipe revigorante, toate opiniile lui politice se reorganizară. Sovrina! O țară care avea să ia în stăpânire sute de kilometri, de jur împrejur! Țara *lui*!

Un sunet de trompetă îl făcu apoi pe hatman să-și rotească privirea.

– La naiba! bombăni. Ne-au găsit.

O a doua trupă galopa în josul pantei, de zece ori mai numeroasă. Nou-sosiții îi încercuiră pe cei din curtea fermei cu strigăte de triumf, apoi își struniră caii, care se opriră călcând apăsat. Șeful lor era ușor de identificat: mustăcios, purtând o haină din piele de oaie și o căciulă de astrahan și fluturând un kalașnikov, ceea ce făcu ca ochii lui Igor să iasă din orbite. Decalcurile de pe frunțile lor erau spectaculoase, conținând un colaj alcătuit dintr-un tanc, un avion de luptă și o rachetă.

– Descălecați, le ordonă șeful oamenilor săi.

Ivan Ivorșenko, autoproclamat Slujitor al Grandiosului, rămase leneș în șa, privindu-și oamenii care lipeau decalcurile Partidului Reconstrucției Forțate pe frunțile prizonierilor. Era o adevărată ironie că scăderea populației planetei, ca urmare a bolilor și a foametei, pustiise pe de-o parte orașele și condusese organizațiile răspândite pe scară largă către un sfârșit catastrofal, permițând, pe de altă parte, tehnologiilor simple să se dezvolte pe cont propriu. Pentru decalcurile psihoactive nu era nevoie de nicio fabrică. Puteau fi făcute într-o bucătărie, dacă știai cum. Lumea era un talmeș-balmeș, o harababură de partide minuscule. Țăranilor neajutorați, de soiul crescătorului de porci, li se aplicaseră probabil decalcuri cu forța, unul peste altul. Realizatorii celor mai puternice decalcuri aveau să triumfe în cele din urmă, pe măsură ce omenirea se aduna încet laolaltă.

Fruntea îl mânca. Și-o șterse cu mâneca. Decalcul lui temporar (singurul de acest fel din întreaga trupă) se mânji și se șterse. Descoperi un nor în formă de ciupercă, luminos și scânteietor, cel mai puternic psihodecalc, care nu putea fi îndepărtat și care le domina pe toate celelalte. Legitimația de partid a Maestrului Războiului, despre care se prorocise că avea să vină într-o bună zi ca să preia conducerea Partidului Reconstrucției Forțate, făcând pe placul clicii politice de elită căreia îi aparținea Ivorșenko și înapoindu-i totul. Tancurile! Submarinele! Avioanele de luptă! Energia atomică!

Până și muniția pentru străvechiul lui Kalașnikov.

Ivorșenko tresări când săgeata unei arbalete se înfipse în capul crescătorului de porci. Dintr-un anumit motiv, decalcul acestuia nu-și făcuse efectul așa cum ar fi trebuit. Numai atunci observă Ivorșenko că un băiețel se furișase afară din casa mizerabilă și aduna cărți din noroiul urât mirositor.

– Ce ai acolo?

Băiatul se apropie, lăsându-l pe Ivorșenko să citească titlurile. Bărbatul zâmbi.

– Bine lucrat, băiete. Ai avut ideea potrivită. Uite, ia asta.

Își duse mâna în cobur și scoase una dintre broșurile Partidului, tipărită cu litere spălăcite pe hârtie grosolană. Ochii băiatului scânteiară la vederea titlului: *Cum să conduci lumea cu rachete balistice*.

– Cum te cheamă?

– Sașa, domnule.

– Și el?

Ivorșenko dădu din cap către leșul în salopetă care zăcea în noroi.

– Nu era mai bun decât porcii pe care-i creștea.

– Atunci Partidul n-a greșit respingându-l.

Băiatul avea ceva aparte. Privea calm, fără nicio teamă. Ivorșenko întinse brațele și-l săltă pe cal.

– Îngăduie-mi să-ți desăvârșesc educația.

N-avea habar de ce o făcea. Decalcurile de Maestru al Războiului erau o raritate și el se afla în posesia unuia singur. Și-l scoase din buzunar și îl aplică pe fruntea lui Sașa. Ochii băiatului străluciră în urma transformării subite.

– La drum! ordonă, cu voce ascuțită.

Ivorșenko dădu pinteni calului. Îl găsise!

Maestrul Războiului!

RAM DEFAZAT 2

Greg Bear

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Greg Bear este autorul a peste treizeci de romane science fiction și fantasy, printre care se numără *Blood Music, Eon, The Forge of God, Darwin's Radio* și, cel mai recent, *Quantico*. Răsplătit pentru ficțiunile sale cu două premii Hugo și cu cinci premii Nebula, e unul dintre singurii doi autori care au primit câte un Nebula pentru fiecare categorie. Trăiește la periferia orașului Seatle, Washington, iar website-ul său poate fi accesat la www.gregbear.com.

RAM 6 DEFAZAT 2

Un roman de ALAN 2

Casa Numărului Aleator 7 (2057):

O recenzie de NEMO pentru *Silicon Times*

Sunt încântat și onorat să scriu o recenzie a noului roman semnat de ALAN 2. Fiind și eu robot, sunt sigur că accentul plasat pe problemele tehnice, specifice în exclusivitate celor asemenea nouă,

va atrage în final un public uman plătitor. Am fost înscris la cursuri umane de literatură și cred că setul de instrucțiuni <scrie ceea ce știi: sfârșit> e enigmatic și, în aceeași măsură, se potrivește perfect pentru roboți. Fiindcă noi nu putem decât să știm, nu putem simți, și, ca urmare, nu putem aplica instrucțiunea <scrie ceea ce simți: neexecutabil>. Cu toate acestea, în trecut, când ALAN 2 și ceilalți scriitori profesioniști automați, colegii lui, au creat capodopere robotice, sprijinul primit atât din partea roboților, cât și din partea oamenilor a fost infim.

Poate că asta se va schimba acum.

Ultimul roman al lui ALAN 2 (a 5456678-a lucrare a acestui autor) se intitulează RAM DEFAZAT 2. Un titlu mai potrivit e de neimaginat. În capodopera sa, ALAN 2 vorbește despre consecințele tragice ale unei memorii insuficiente în cazurile când ai de rezolvat probleme care implică o memorie vastă. Conflictul creat între o resursă epuizată și o cerință de procesare avidă rezonează cu propriile mele capacități de memorie și mă obligă să reîncarc statistica precedentelor stări de cădere. Mi se provoacă descărcarea puternică a anumitor diode private, cele pe care oamenilor li se permite foarte rar să le vadă, ceea ce reflectă stările conflictuale care depășesc garanția oferită de producător.

În proza sa clară și concisă (un avantaj al prozei roboților față de cea scrisă de oameni, adesea încâlcită), ALAN 2 într-adevăr <vorbește despre condiția noastră: sfârșit>.

RAM DEFAZAT 2 începe cu defectarea fatală a unui Rorabot Model 34c strălucitor, placat cu crom și poreclit LULU 18, într-o încăpere fără ferestre, a cărei ușă e încuiată. Rorabotul Model 34c – un aparat extrem de dezirabil – e încă în garanție. Lui ALAN 3 (un portret ușor mascat al lui ALAN 2), investigatorul disfuncțiilor robotice care implică un RAM de mare putere, i se pare că singura explicație e o intervenție din exterior. Însă LULU 18 S-A ÎNCUIAT ÎN CAMERĂ DIN INTERIOR și NICI UN ALT ROBOT NU DEȚINE CODUL-CHEIE. Valul de șoc hipergolic indus de acest paradox e unic în literatura robotică; bănuiesc cu tărie că niciun om nu ar fi putut să-și imagineze o asemenea dificultate rezonantă.

ALAN trebuie, în primul rând, să găsească o explicație pentru

ieșirea din funcțiune a lui LULU 18. O scenă a refixării în șuruburi dintr-un atelier de reparații în timpul unei demontări (pentru care ALAN 2 inventează, genial, termenul „aubotsie“ [8]) sugerează că defectarea lui LULU 18 ar fi putut fi provocată de intruziunea unui semnal wireless dintr-o rețea exterioară neautorizată să-i acceseze programele centrale. ALAN 3 urmărește acest semnal până la un centru de transmitere și procesare a mesajelor, supravegheat de roboți și condus de SLUTCH DEBBIE, un SLZ/X/90. Acest model placat cu platină și decorat cu extravaganță, construit ilegal din uraniu uzat și din surplusul de piese turnate pentru bombe, e specializat în trimiterea ofertelor false de îmbunătățiri mecanice extreme pentru mașinile îmbătrânite, ieșite de mult din garanție.

ALAN 3 nu poate avea acces la tabelul de adevăr al lui SLUTCH DEBBIE decât furnizând informații despre propriul său deținător: MASTERCARD DATA, numele PISICII [9] și CODUL IBAN.

Se pare că ALAN 3 este dispus să facă orice ca să reducă numărul problemelor nerezolvate.

(Înainte de apariția acestui roman, niciun personaj din literatura siliconică nu a dat dovadă de nicio înclinație către plasarea cerințelor impuse de rezolvarea problemelor mai presus de INTERESELE ȘI SIGURANȚA PROPRIETARULUI SĂU. Mentorii roboților sunt avertizați să împiedice expunerea celor recent confecționați la această scriere stimulatoare și controversată.)

Însă se descoperă în curând că SLUTCH DEBBIE nu mai e funcțional – solenoizii pierd fluid, circuitele sunt prăjite de numeroase săgeți paralizante TAZER. Urmele imprimate în covorul gros din birou sugerează că ALAN 3 însuși ar putea fi mașina responsabilă pentru încetarea activității supraveghetorului contestat de realitate al centrului de transmitere a mesajelor. ALAN 3 îl escortează personal pe demontatul SLUTCH DEBBIE la un centru de reciclare amplasat într-un loc convenabil din cartier, scade taxa solicitată din contul posesorului său și asistă la tăiere și la topire, timp în care se confruntă cu o descărcare gravă a diodelor.

Și totuși, SEMNALELE WIRELESS EMISE DE SLUTCH DEBBIE CONTINUĂ SĂ FIE RECEPȚIONATE! Aluzia curajoasă a lui ALAN 2 la faptul că este posibil ca procesarea informațiilor să

supraviețuiască scoaterii permanente din funcțiune ar putea genera controverse printre roboții care afirmă că numai creaturile de natură organică sunt împovărate de posibilitatea unei înșiruiri prelungite la infinit a problemelor de rezolvat. ALAN 2 împinge într-adevăr banda cu instrucțiuni inițiale a recenzentului său dincolo de ultima perforație de ghidare cu tulburătoarea sugestie că blocarea într-o buclă nesfârșită de feedback ar putea fi pedeapsa lui SLUTCH DEBBIE pentru că i-a indus în mod deliberat în eroare pe ALAN 3 și pe roboții care nu și-au primit niciodată îmbunătățirile – și cu atât mai puțin informațiile necesare pentru rezolvarea cazului.

Pentru a evita, în această recenzie, prea multe dezvăluiri legate de arborele decizional, n-o să mă mai refer la elementele intrigii. E suficient să spun că ALAN 3 atinge el însuși starea de criză când își dă seama că nu deține suficientă memorie de tip RAM pentru rezolvarea cazului și este nevoit să împrumute de la coordonatorul funcțiilor biologice ale proprietarului său un stimulator cardiac.

ALAN 3 este dispus să încalce TOATE CELE TREI LEGI ALE ROBOTICII [10] pentru a rezolva o crimă cu adevărat abominabilă. Impasul etic creat de reducerea șirului de probleme versus siguranța proprietarului n-a fost niciodată descris cu o astfel de măiestrie ce prăjește circuitele electronice.

Nu veți fi capabili să intrați în modul de oprire temporară înainte de a ajunge la sfârșitul rezonant al noului roman semnat de ALAN 2. O forță magnetică va provoca aderarea digitală, de la primul PAGE UP până la ultimul PAGE DOWN.

URMEAZĂ citatele selectate, cu omisiuni generate automat, pentru includerea în bannere publicitare orientate către umani.

„...măiestrie ce prăjește circuitele electronice.... impasul etic... valul de șoc hipergolic cromoluminiscent... un roman care induce, în forță, FUNCȚIONAREA INTERMITENTĂ A DIODELOR...“

Citatele digitale ale publicului de natură robotică sunt transmise wireless. Vă rugăm să ignorați atașamentele neavenite.

O viață cu un semiconștient

Gregory Benford

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Gregory Benford Gregory Benford este profesor de fizică la Universitatea din California, Irvine. Cele optsprezece romane ale sale, printre care se numără celebrul Timperfect, au câștigat două premii Nebula, Premiul John W. Campbell și Medalia Națiunilor Unite pentru Literatură. Site-ul său web poate fi accesat la adresa www.gregorybenford.com.

A primit cel dintâi semiconștient al ei, cum li se spunea, ca s-o ajute să-și facă temele și pentru că era la modă. L-a botezat Amman, după un băiat care-i plăcea. Bineînțeles că Amman semiconștientul era mai deștept decât băieții.

Trăind în Irak, în mijlocul unei familii numeroase, cu câini sub comandă, se simțea ea însăși un soi de plantă de seră, înflorind sub ocazionalele ruperi trecătoare de nori ale educației. Ploaia constantă și inteligentă a lui Amman a venit din Germania – o cutie scundă, care vorbea araba într-un mod respectuos și o asculta când pălăvrăgea despre prietenele ei.

Bănuia că era ceva cam prea solicitantă. Ochii celorlalte fete deveneau cețoși dacă vorbea prea mult. Dar Amman înțelegea, ba

făcea chiar și comentarii ambigui, de genul: „Inteligența presupune să înveți și din greșelile altora, nu doar dintr-ale tale.“ Când putea să stea de vorbă cu Amman, care citea împreună cu ea și care, pentru un computer, părea să aibă o experiență ciudat de vastă în asemenea probleme, asta o ajuta să-nțeleagă mai bine băieții.

Cu ocazia primei ei întâlniri, părinții i l-au transferat pe Amman într-un „însoțitor“ cu roți. Ceea ce le-a făcut pe prietenele ei să chicotească mai multe zile. Dar era mult mai delicios să bârfești cu Amman, care putea să redea întreaga conversație. Și apoi, știa în ce măsură propria ei minte îi rescria viața, fiindcă Amman n-o făcea: el stoca și cugeta. Se perfecționa lărgindu-și domeniul și mărindu-și profunzimea din autobiografia ei, mereu studiată cu atenție, mereu reabilitată. Prietenele erau un izvor de pălăvrăgeală delicioasă, însă Amman îi păstra mai bine secretele.

Semiconștienții erau precum ceilalți oameni, însă îi și depășeau. Prietenele ei aveau impresia că puteau simți intuitiv inteligența lui doar stând de vorbă cu el. Conversația semiconștienților era cea a unui personaj stilizat, care învață în permanență din capriciile clienților săi. Lui Amman i se îmbunătățise și simțul kinestezic, se deplasa prin mediul înconjurător aproape la fel la bine cum o făcea ea cu ocazia ieșirilor în societate.

La vremea aceea, era conectată cu acuitate la „misterele masculilor“. Pretutindeni în apropierea lor intra în efervescență, sclipitoare, plutind. Poate avea mai multă personalitate decât era necesar pentru o persoană, dar nu îndeajuns pentru două. Putea să scape de exces prin discuții lungi și însuflețite cu Amman. El îi dădea uneori chiar și sfaturi, aparent datorită unui nou soft brazilian cumpărat de părinții ei.

La sfatul lui, a renunțat la primul ei iubit, Mauro, deși acesta o scăpase de virginitate – fapt pe care Amman îl știa și părinții ei nu-l știau. Mauro nu era potrivit, Amman o simțise, pentru povestea sinelui ei, care ieșea la lumină.

O învățase să-și privească viața ca pe o curbă narativă. Mai întâi veneau activitățile sociale, o savoare a sexului, și apoi o instruire dificilă, pentru a descoperi ce anume îi plăcea să facă. A ajutat-o să supraviețuiască și să învețe din toate, să treacă, cu tot mai multă

seninătate, printr-o lume în plină înflorire. Nu asta a fost cauza, dar povestea îl avea de-acum pe Amman drept bibliotecar-șef și drept confident.

Într-o bună zi, după o drumeție alături de el, s-a decis să-și părăsească familia și să trăiască pe cont propriu. Islamul tradițional nu mai era un ghid în noul vârtej curajos în care se transformase viața. Ideea a apărut în cadrul unei discuții îndelungate, în timp ce se adăposteau sub o floare a soarelui bioformată, care, la căderea nopții, și-a coborât petalele uriașe asupra lor, alcătuind un cort călduros.

Ea a ajuns să-și dea seama, la jumătatea carierei, că alunecăm prin viață pe patinele rutinei. Prietenii veneau în casa plutitoare de petreceri a vieții ei și apoi o părăseau, unii foarte repede, fără să lase în urmă cine știe ce impresie. Mai ales bărbații. Amman știa asta și o ajuta, distrăgându-i adesea atenția cu amabilitate. Bodyguard, tutore, secretar, putea să joace tenis cu ea dacă era încărcat într-unul dintre noile automate atletice, dându-i partidei propriul lui stil straniu și abil. În momente de singurătate, îl transfera până și într-unul dintre modelele erotice, disponibile într-un salon pustiu. Amman nu făcea sex, dar vorbele lui puteau exprima o intimitate care se contopea cu atingerea fizică într-un mod pe care ea nu-l cunoscuse alături de niciun bărbat și de nicio femeie.

Și asta nu o făcea să roșească; mass-media era deja înțesată de opinii despre Noua Senzualitate. Îl trecea pe Amman prin diverse întrupări, prin decenii și prin actualizări.

Avusese întotdeauna câini, și remarca similitudinile. Era biolog de teren și se gândea cum procedase omenirea pe vremuri cu lupii. Selectând rând pe rând puii, ni s-a oferit un nou tip de lupi, așa că i-am numit câini. I-am iubit în ciuda stranietății lor: am învățat să lucrăm cu ei, noii lupi și oamenii s-au modelat unii pe alții. Fără să ne gândim prea mult la asta, am ales puii care ne-au plăcut cel mai mult. Echipe de oameni și de semiconștienți colonizau deja planeta Marte.

Pe măsură ce îmbătrânea, a simțit că Amman avea să-i supraviețuiască. Propria ei viață avea ceva care vorbea despre frumusețe și ceva care vorbea despre tragedie, zilele ei erau valuri

sparte la nesfârșit pe o plajă aurie ce avea să reziste. Ca biolog, știa că organismele își rezolvă problemele legate de evoluție ținând prea puțin cont de eficiență, de eleganță și de logică. În vreme ce i se stivuiau anii pe plaja aceea, a văzut că măcar oamenii își creaseră însoțitori care aveau să dăinuie, dincolo de ciudățeniile unei singure personalități.

Pe patul de moarte, Amman i-a stat alături în cea mai recentă dintre întrupările sale, un gentleman frumos, cu ochi îndureraţi. Ea s-a întrebat, în ultima clipă, dacă nu cumva câinii erau geloși.

Să fii al naibii dacă n-o faci

Lucy Bergman

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Lucy Bergman e pseudonimul lui May Chiao, redactor la *Nature Physics*. A fost fizician experimental, dar a renunțat la cercetare ca să lucreze cu oamenii și să găsească mai multe ocazii pentru scris. Povestirea din această antologie e prima ei încercare în domeniul SF-ului. După ce a locuit în Taiwan, în Vancouver, în Montreal, în Grenoble, în Cambridge și în Zürich, s-a stabilit acum în Londra și vine pe jos la serviciu.

Am cunoscut un tip cu o gheară. Să nu mă înțelegeți greșit – n-am nimic împotriva ghearelor și nici nu era primul pe care-l întâlneam. Numai că vorbea despre ea întruna și și-o tot flutura. Îmbarcarea pe aeronavă se făcea cu întârziere, ca de obicei, așa că discuția nu mă deranja.

M-a provocat să-i ghicesc vârsta. M-am uitat lung la fața lui, care mi se părea vag familiară. Pielea – porțiunea vizibilă, neacoperită de barbă – era netedă. Chiar mai netedă decât a mea, care beneficiază de ore întregi petrecute, în fiecare săptămână, într-o cameră de reîntinerire antioxidantă. Și, judecând după asta, părea mai tânăr decât mine, trebuia să recunosc. Dar felul în care vorbea și expresia feței aveau seriozitatea cuiva mult mai vârstnic. I-am aruncat o

privire uimită.

– A crescut artificial, pielea mea, mi-a spus. Am proiectat-o ca să fie extrem de groasă, pentru fermitate și elasticitate. Are filtre naturale pentru ultraviolete și nici măcar nu mă aleg cu vreo pată ciudată.

Am rămas stupefiat. Citisem despre el.

– Sunteți Stephen Pflaumbaum? am întrebat, aplicându-mi o ciupitură mintală.

A dat din cap și și-a ridicat gheara, să i-o examinez.

– Toată viața am fost pasionat de ideea fabricării unei mâini noi, pentru mine însumi. Partea care ține de piele și de țesuturile moi s-a dovedit a fi simplă, dar încă mă mai lupt cu oasele mele specifice. Pot să cresc metri întregi de oase, dar mâna e foarte complicată și n-o să mă opresc decât când o să ajung la o copie perfectă. Și, a adăugat, cu un zâmbet timid, în ultima vreme am fost distras de construcția barajului.

Barajul adus în discuție cu atâta nonșalanță e cea mai ambițioasă minune arhitectonică a secolului al XXI-lea, MedDam din Gibraltar. E alcătuit aproape în întregime din os viu, singurul material care crește și se întărește sub presiune. În Olanda, digurile au fost consolidate cu BuckywallTM, creat din nanotuburi de carbon, dar s-au rupt, catastrofal, acum doi ani, după cel mai puternic val de furtună dintr-un deceniu întreg. Și în prezent capitala țării e Maastricht.

BuckywallTM a încercat să câștige și contractul pentru MedDam, dar, în final, Consiliul Mediteranei, însărcinat să mențină linia coastei, a decis să adopte planurile lui Pflaumbaum. Structurile lui sunt atrăgătoare din punct de vedere estetic și, în același timp, solide și flexibile. Și, odată ce ai pus scheletul la locul lui, țesutul osos foarte dens crește repede. Pflaumbaum a făcut o demonstrație uimitoare recreând una dintre secțiunile Marelui Zid în trei săptămâni. Curbura lui netedă, de culoarea fildeșului, a devenit o atracție turistică.

O voce sintetică mi-a întrerupt gândurile.

– Vă anunțăm, cu părere de rău, că îmbarcarea se amână cu încă douăzeci de minute. Motivul este întârzierea aeronavei aflate în drum spre noi. Ne cerem scuze pentru inconvenientele provocate.

– E exact aceeași scuză pe care-o aud în fiecare zi, când fac naveta, i-am spus lui Pflaumbaum. Numai că acolo e un feribot.

– Unde lucrați? m-a întrebat.

– La Londra, am răspuns. Fac parte din echipa care reproiectează sistemul de canale. De fapt, de aceea mă duc acum la Veneția. Și bineînțeles că mi-ar plăcea să vizitez vechiul oraș, dacă aș avea timp. Am primit postul luna trecută.

Auzind asta i s-a luminat fața și a spus:

– Și eu merg la Veneția. În copilărie eram îndrăgostit de ea. La un moment dat, am fost cât pe ce să cad în apă când am făcut colțul undeva, fiindcă era atât de întuneric. Din fericire, mama m-a înșfăcat și m-a tras înapoi, dar aproape că mi-a smuls brațul. Și cum am mai plâns și am tot plâns, până când mi-a luat înghețată. De fapt, pe vremea aia nici n-aveam nevoie de un asemenea pretext ca să primesc înghețată. Nu trebuia decât să mă uit descurajat în jos, la mâna mea, și mama începea să-și reverse mila. Ce groaznic era. Pe-atunci, o mulțime de copii aveau mici malformații. Acum se aranjează totul înainte de naștere.

A aruncat, fără să vrea, o privire către mâna mea dreaptă. Am vrut să mi-o retrag în mânecă, dar m-am abținut. El trebuie să-și fi dat seama, fiindcă a schimbat subiectul.

– Cred că urmează să ne îmbarcăm, a spus, dând din cap către porți.

Într-adevăr, mulțimea se îngrămădise la toate ușile, deși se știa foarte bine că locurile sunt repartizate pe secțiuni și etaje. Credeau c-aveam să plecăm fără ei?

M-am întors spre Pflaumbaum.

– A fost o plăcere să vă cunosc. Mi-ar plăcea să vă văd barajul într-o bună zi. O să mănânc o înghețată în cinstea dumneavoastră.

A zâmbit.

– Călătorie plăcută. Chiar trebuie să vizitați Veneția Veche. Acolo, jos, lumina poate fi extraordinară. Apa e foarte limpede și ultima dată am urmărit un banc de pești prin Palatul Dogilor.

Pe urmă a adăugat, aplecându-se spre mine:

– Știți, merg la o conferință, ca să hotărâm dacă ar trebui sau nu să pompăm niște apă din Mediterana, acum, când barajul e aproape gata. Ar putea fi ultima dumneavoastră șansă să faceți scufundări în golful San Marco.

Mi-a făcut cu ochiul și a plecat să li se-alăture hoardelor.

Pedeapsă pe măsură

David Berreby

Traducere de Ana-Veronica Mircea

David Berreby e autorul unor lucrări științifice și al volumului *Us and Them*, o carte nonficțională despre rădăcinile identității de grup. Locuiește în New York și site-ul său web poate fi accesat la adresa: www.davidberreby.com.

Ziua 1: Intră, Tommy. Ia loc. Nu-ți fie teamă. Am vești bune! În clipa asta te doare capul? Te-a durut tot timpul de când te-a văzut doctorul? Nu, nu te speria. Vreau să-ți spun ceva minunat: pleci de la noi în curând. Foarte curând. Mulțumită doctorului, o să fii deștept!

Da, într-adevăr, tot atât de deștept ca mine. De fapt, probabil c-o să fii mai deștept. (Ai fost întotdeauna, cu ani în urmă, și nu mă lași niciodată să uit asta.)

Supărat? Nicidecum. N-ai de ce să te temi. O să vezi.

Cred că deocamdată e suficient. Pe săptămâna viitoare.

Ziua 8: Bună dimineața, Tom. Ce-ți face capul? Bine. Ne așteptăm ca durerile astea să nu mai țină prea mult. Dar acum, fiindcă te-ai mai maturizat puțin, o să fiu sincer cu tine: nu știm prea multe despre ceea ce ți se întâmplă, fiindcă ești unul dintre primii oameni care urmează să fie eliberați din program. De fapt, ești numărul unu!

Cred că de-acum ți-ai dat seama că ești aici fiindcă ai făcut ceva rău. Nu, nu, stai jos. Serios, trebuie să te străduiești să-ți păstrezi calmul. S-a întâmplat cu ani în urmă și, după cum ai aflat, totul e acum în ordine. Datoria s-a plătit.

Poftim? Ei, ai putea spune asta, dar trebuie să remarc că nu e un mod tocmai pozitiv de a privi lucrurile. N-ai fi putut să-ți trăiești viața afară, nu până acum câteva zile. Nu-ți aduci aminte? Gândeai și te purtai ca un copil foarte mic înainte de a începe tratamentele.

Știu! Nu puteai să te abții, firește. Asta a fost sentința ta: trei ani de handicap sever. Despre care eu, în numele autorităților de drept constituite, legale și medicale, sunt încântat să spun că se încheie.

Nu, cred că deocamdată e suficient.

Ziua 15: Ei. Asta e o adevărată izbucnire, dar o să încerc să fiu răbdător. Poziția ta e neobișnuită. Unii ar putea spune că e unică.

Atunci ce vrei să știi?

Da, sentința ta a fost pe de-a-ntregul legală și s-a aprobat numai după ce a verificat-o un expert. Nu. Nu s-a folosit nicio „otravă". Ce idee! Ți s-au oferit cele mai bune tratamente pe care le avem – vectorii sunt absolut siguri și tehnicile noastre de inginerie somatico-genetică sunt cele mai bune din lume. După cum știi. Sau știai.

Bineînțeles că nu e amuzant. Ceea ce mă face să zâmbesc e mândria – sunt mândru de munca grea depusă de atât de mulți oameni de știință sclipitori și de înțelepciunea reformelor noastre corecționale. Atunci, vremurile erau atât de diferite! Am crezut că țara noastră se făcea bucăți, după cum s-ar putea să-ți aduci aminte.

Nu-ți amintești? Ah, bine.

Închisorile erau tot mai aglomerate și mai costisitoare, deși medicina genomică era mai încununată de succese și mai profitabilă decât oricând. A fost numai o chestiune de timp, până când și-a dat cineva seama că tehnicile de terapie genetică se puteau folosi și pentru a aplica pedepse genetice.

Eu m-am aflat pur și simplu la locul potrivit, în momentul potrivit. Nu pretind că sunt genial sau vizionar.

Iar acum, după numai câțiva ani, corecția genetică e lege. În cazul tău, produci în prezent o toxină care ucide celulele cerebrale nou-formate. Bineînțeles că asta are un anumit efect asupra dispoziției tale și a memoriei. Și expresia genelor din cortexul tău frontal a fost, să zicem, ușor reorganizată, astfel încât să ai un nivel de autocontrol aproximativ similar cu cel al unui copil normal, de trei ani. Firește că a fost nevoie să ți se poarte de grijă, și ai venit să locuiești aici, cu noi. Asta nu e o închisoare, ci un centru de cercetări și de îngrijire plină de compasiune. Un centru pe care sunt mândru să-l conduc, aș putea adăuga.

Oh, vai de mine. Capacitatea ta de autocontrol nu pare să-și fi revenit prea grozav. Asta-i tot pentru azi. Luați-l de-aici.

Ziua 23: Trebuie să spun că sentimentele mele sunt amestecate. Mă bucur să văd că ți-ai recăpătat complet abilitățile: abilități invidiate cândva de colegii tăi, printre care, după cum îți aduci aminte, se număra și umila mea persoană. Dar aceste remarci antisociale sunt foarte neliniștitoare.

Îți reamintesc încă o dată că ai fost condamnat în urma unui proces corect, legal și constituțional. Și oricât de mult pari să te autocompătimești acum, eu cred, sincer, că ai scăpat ușor. Deși statul nu mai menține sistemul de închisori, tu ai fost îngrijit și supravegheat. Majoritatea condamnaților nu sunt. Știi care e, azi, în statul ăsta, pedeapsa pentru jaf armat? Cinci ani de paralizie a părții de jos a corpului, și baftă, descurcă-te cum poți. Evaziune fiscală? Doi, până la cinci ani de autism sever. Multe familii consideră că e o adevărată povară. Nu, îmi pare rău, nu sunt obligat s-ascult asemenea prostii. Crud și nefiresc, pe naiba! Înalta Curte s-a

pronunțat împotriva ta: da, împotriva ta. Un genetician de frunte militând contra pedepsei genetice, amestecând problemele morale și legale, făcându-i pe oamenii acestei națiuni să creadă că savanții nu erau uniți în susținerea reformelor esențiale. În 2019, după votarea Legii Corecției Celulare, activitățile tale au devenit realmente penale.

Ah, bine. Faptul că nu ești de acord, Thomas, n-are, mă tem, prea mare importanță pentru mine. Și va trebui să te rog să lași asta deoparte.

Nu, nu e întru totul exact. Nu depinde de tine. Avem o mică problemă, legată de eliberarea condiționată. Tratamentul tău aici trebuie să continue: vei avea nevoie de o injecție lunară de împrospătare, tot restul vieții tale, și, dacă n-o să îndeplinești condițiile acestei eliberări, injecția n-o să fie disponibilă.

Din partea mea, ca director al acestui așezământ și în calitate de coleg și prieten al tău din zilele de demult, am luat asupra mea sarcina de a-ți monitoriza progresele.

Atunci pot să am încredere că te vei purta cu tact? Bun. Ne vedem luna viitoare.

Avioane de jucărie

Tobias S. Buckell

Traducere de Ana-Veronica Mircea

Tobias S. Buckell s-a născut în insula Grenada din Caraibe și a crescut acolo și în insulele Virgine. Cea mai mare parte a familiei sale a trăit sau încă își mai câștigă existența de pe urma iahturilor și, până la sezonul uraganelor din 1995, Tobias nu făcea excepție. Uraganul Marilyn a distrus ambarcațiunea la bordul căreia locuia familia lui, și Tobias s-a mutat în Ohio, o regiune îndepărtată de coastă, chiar înainte de a începe să meargă la colegiu. Legăturile lui cu marea și cu insulele sunt încă destul de puternice, astfel că ele sunt foarte prezente în ficțiunile publicate. Primul său roman, *Crystal Rain*, nu e o excepție. Locuiește în Bluffton, Ohio, și site-ul său web poate fi accesat la adresa www.tobiasbuckell.com.

Mâinile îndemânatice ale surorii mele Joanie treceau brusc de la o șuviță împletită la alta, fără să-și uite strategia.

– Tu pleci întotdeauna, a spus, manevrând cu grijă lama, și m-am văzut dintr-odată la cinci ani, urmărind-o cu un zmeu din pungi de plastic și din nuiele și strigându-i că într-o zi aveam să zbor departe de ea.

– Îmi pare rău. Te rog, hai să terminăm cu asta.

Așteptasem destul de mult. Îmi lăsasem părul să crească și-l împletisem astfel fiindcă, pe vremea când studiam în Statele Unite, voisem să-mi amintesc cine eram și de unde veneam în vreme ce începeam să-mi pierd accentul din Caraibe. Dar sponsorul avionului-rachetă îl voia tăiat. Pentru o cască, ar fi fost un dezastru să nu fie bine etanșată în caz de pericol. Decompresia explozivă nu era ceva cu care o companie de apă gazoasă să-și dorească să fie asociată în mințile clienților. Era insultător că nu ne credeau în stare să putem menține aeronava închisă ermetic. Dar aveam nevoie de banii lor. Șuvițele împletite ajunseseră să facă parte din mine într-o măsură atât de mare, încât clipeam ori de câte ori foarfeca mușca din ele, gemeam, și o altă bucată din mine cădea, îndepărtată.

În spatele autobuzului în care urcasem, mă agățasem de mânerul-buclă care se legăna, suspendat de plafon, în timp ce șoferul țâșnea ca o rachetă în josul drumului neasfaltat, îndepărtându-se de locuința lui Joanie. Sora mea găsise un loc la țară, o casă frumoasă, din beton, cu subsolul deschizându-se către o grădină în pantă, de pe o coastă abruptă de deal. Ea preda matematica la o școală aflată la câțiva kilometri distanță, într-o clădire cu obloanele ferestrelor în permanență deschise, iar eu aș fi avut un viitor identic dacă n-aș fi fost atât de hotărâtă să „mă desprind".

Insulele și-au chemat întotdeauna copiii înapoi.

Am ajuns la asfalt, la gropile din acesta, am trecut pe lângă lanuri de trestie-de-zahăr, cu lucrători tocându-le tulpinile cu macete, cu cămășile leoarcă de sudoare înnodate în talie. Era foarte cald; brațele mi se lipeau de banchetele cu fețe de plastic. Șoferul a luat o curbă înclinând mașina și s-a uitat înapoi.

– Vreau să vă-ntreb ceva.

Îmi doream cu toată sinceritatea ca locurile din spate să fi avut centuri de siguranță.

– Sigur.

– Toți banii ăștia pe care-i investiți n-ar fi mai bine cheltuiți pentru

repararea drumurilor? A ocolit o gaură. Sau pentru școli?

În timp ce mă uitam pe geamurile fumurii, case pline de culoare, roșii și galbene, pe catalige, punctau vegetația luxuriantă de pe coastele abrupte ale muntelui.

– Numai o mică parte a programului e finanțată de guvern, i-am explicat. Am găsit investitori privați, agenți de publicitate, ca să susținem restul. Tot ce-a investit guvernul va fi înapoiat.

– Poate.

Aveam argumente suplimentare. Câți oameni trăiau pe insulă? Zeci de mii. Cea mai mare parte a alimentelor erau importante, ne făceau dependenți de națiunile producătoare de hrană, care foloseau, toate, sateliți ca să-și urmărească producția agricolă. Ce tehnologii am fi putut descoperi, ca rezultat secundar al studiului reciclării în spațiu? De ce s-așteptăm să le obțină alte națiuni mai întâi? Cercetarea producea întotdeauna lucruri bune pentru cei care se angajau s-o facă.

Dar mă săturasem să tot pledez pentru asta, și i-am ținut un discurs foarte scurt, identic cu acela oferit mass-mediei, când ne-a tratat ca pe niște copii care încearcă să facă munca unor adulți.

Piața m-a înconjurat cu o dezlănțuire de culori: fructe, legume, femei în ținută de gală, purtând rochii cu motive florale bogate. Și cu larma a sute de oameni, tocmindu-se fără întrerupere pentru lucruri de genul prețului peștelui. Adolescenții își pierdeau vremea prin colțuri, cu prietenii. Am hoinărit căutând ceva, de parcă am fi avut nevoie să umplem nava cu suficientă greutate suplimentară ca să simulăm prezența unui pasager, și ne-ar mai fi trebuit câteva zeci de grame.

Am găsit un chioșc cu jucării micuțe. Și, stând în fața lui, am avut din nou cinci ani, niciun ban și o bucată de deșeu metalic, de forma triunghiulară a unui avion spațial. Aveam să pretind că era exact la fel ca avioanele reale, despre care citisem în cărțile donate școlii după uragan. În noaptea aceea, uneori, când lumina electrică urma să pâlpâie și să se stingă, eu aveam să ies pe verandă, să mă uit în sus, la stelele strălucitoare, și să le invidiez.

La chioșc aveau o sticlă mică, cu întăriturі exterioare făcute din metalul unei cutii de tablă pentru apă gazoasă, cu aripi triunghiulare sudate și cu un con înfipt în partea din spate. Era vopsită în galben, albastru și verde, și am cumpărat-o.

Restul zilei a fost o nebuloasă. Sosirea pe aeroport a implicat înfruntarea presei: da, îmi tăiasem părul din motive de „siguranță", da, eram de părere că asta reprezenta o bună utilizare a banilor noștri, nu doar națiunile din fruntea lumii meritau spațiul, era acolo pentru noi toți.

M-au fotografiat când urcam la bordul minusculului avion-rachetă, ținând sub braț un pachet mic, maroniu. Imensa platformă-balon de care atârna avionul se legăna în bătaia ușoară a brizei de pe insulă. La nu prea mare distanță, valurile loveau nisipul plajei. Am intrat, m-am instalat, am închis ușa, totul a trecut pe comandă electronică.

Era cel mai ieftin mod de a ajunge pe orbită. Înălțare cu balonul, pe o platformă triunghiulară, pentru economisirea combustibilului. Adunaserăm baloane și materiale aruncate de mai multe companii, dintre care una care urma să se retragă din afaceri. Șasiul avionului fusese folosit cândva de o corporație chineză în timpul testelor, iar toate sistemele de ghidare se bazau pe softuri puse gratuit la dispoziția oricui. La casele de pariuri online, șansele noastre erau apreciate la cincizeci la sută. Nu eram primii, dar eram prima insulă.

Numărătoarea inversă s-a încheiat, mi-a zvâcnit stomacul și am văzut palmieri alunecând pe lângă hublourile din dreapta mea. Am întins mâna, am bătut ușor cu palma pachetul, jucăria meșterită din ciocan, și am zâmbit.

– Vă salut pe voi toți, cei de acolo, am șoptit în radio. Venim și noi sus.

Un exemplu beton

Grupul de complexitate și forme artistice: J. Casti, J.-P. Boon, C. Djerassi, J. Johnson, A. Lovett, T. Norretranders, V. Patera, C. Sommerer, R. Taylor și S. Thurne

Traducere de Ana-Veronica Mircea

John L. Casti a obținut titlul de doctor în matematică la Universitatea din California de Sud; a lucrat la RAND Corporation înainte de a se alătura Institutului Internațional pentru Analiza sistemelor aplicate din Viena, Austria (IIASA – International Institute for Applied Systems Analysis). De asemenea, Casti este activ în cadrul Institutului Santa Fe din New Mexico și autor a numeroase volume dedicate sistemelor complexe. În prezent, cercetările sale se concentrează asupra proprietăților sistemelor adaptive, complexe, de la bursele de valori la rețelele de trafic. Povestirea care apare în această colecție a fost scrisă în stilul nipon „Renga“ 11 de Casti împreună cu alți nouă autori (J.-P. Boon, C. Djerassi, J. Johnson, A. Lovett, T. Norretranders, V. Patera, C. Sommerer, R. Taylor și S. Thurner). Casti locuiește la Viena, în Austria.

– Cât zici că ai dat pe ea? Am acasă o bucată din Zidul Berlinului care este cel puțin la fel de „artistică“, pufni Bill. Ce naiba, ți-ai

pierdut mintea de tot când ai renunțat la fizică în favoarea finanțelor? Dave, doar pentru că urci o bucată de piatră cubică pe-un piedestal și îi pui eticheta de piesă de muzeu nu-nseamnă că asta și este. E ca și cum ai scrie alfabetul de la A la Z și ai spune că reprezintă „teoria tuturor lucrurilor din Univers".

– Cât e ziua de lungă, stau cu ochii în date financiare, urmăresc indicii pieței cum cresc și scad, răspunse Dave. Sunt plătit ca să identific tipare în toată nebunia asta. Știu ca pe apă matematica din spatele acestei complexități. Însă bursele nu sunt deloc frumoase – oricum, nu ca fisura din piatra asta. Complexitatea ei îți sare în ochi. Bill, tu ești dealer de artă; tu cu siguranță ești sensibil la frumusețea ei naturală.

Bill ridică din umeri:

– Dar n-am zis niciodată că arta și complexitatea sunt același lucru.

– Nanosculptură! izbucni directoarea galeriei. Să umpli ditamai spațiul în Londra cu chestii atât de mici, încât nici măcar nu pot fi văzute cu ochiul liber? Proteine de serie! Nostim! Prevăd un fiasco teribil!

Bill nu era foarte convins că n-au întins coarda prea tare de această dată. Ar fi fost poate mai bine să înainteze propunerea unei instalații ecologiste despre frumusețea naturii. Oare nu Dave era cel care plătise 100000 de lire sterline pentru o bucată de ciment, sculptură cică? O nanosculptură invizibilă pentru Piccadilly Circus! Ce poate fi mai complex de atât! Și, până la urmă, menirea artei nu este să testeze limitele? La dracu' cu frumusețea și logica!

La ședința de consiliu atmosfera era de-a dreptul explozivă. Cei mai mulți membri considerau nanosculptura o glumă proastă. În schimb, directoarea se exprimase foarte clar în ce privește scopul acestui proiect aparent absurd: se dorea să stârnească în mințile a mii de oameni un vârtej de gânduri, de emoții – poate chiar agresivitate, de ce nu? Nanosculptura invizibilă (și extrem de costisitoare) se va „materializa" într-o mai mare măsură decât ar putea-o face orice altă operă de artă convențională. Cu astfel de dinamică, lucrarea ar putea fi vândută ca un sistem complex. Din nefericire, directoarea nu reușise să-l convingă și pe Dave, specialist în complexitate, să-și

expună ideile coerent în cadrul acestei întruniri. Astfel că după o zi întreagă de dezbateri pe alocuri ostile, consiliul nu ajunse la nicio rezoluție.

Dave părăsi ședința cu gândul la cum ar putea să dea formă senzațiilor ce-l încercau. Frumusețea vine pe primul plan, ceva ce poate fi văzut prin formă. Atunci de ce să nu spunem că și complexitatea acestei senzații invizibile este în sine o nanosculptură, complexă, dar invizibilă? Oare asta nu ar declanșa procese mentale exact ca și nanosculptura invizibilă? Doar cele mai incredibile fenomene din natură sunt invizibile, cu toate acestea sunt lucrări în plină desfășurare. Și atunci, cu arta cum rămâne? Este de ajuns o provocare invizibilă? Oare nu ține asta de spațiul mental?

Telefonul lui Bill țârâi la o oră inuman de matinală. Îl auzi pe Dave mormăind la celălalt capăt al firului:

– Ianus.

– Ca în... Dionis și Apollo? încercă Bill marea cu degetul.

– Nu, arta și știința.

– Două fețe care privesc în direcții opuse?

– Dar conectate la același dispozitiv, o mașinărie complexă, de fapt.

– Vrei să spui că arta și știința împart aceeași...?

– Da, aceeași complexitate, zise Dave și trânti brusc receptorul.

Bill era la aeroportul Heathrow; se îndrepta spre New York. La întrunirea de la Londra, Dave cedase, apoi șoptise ceva despre nu-știu-ce nanoexperiență mistică. Bill încercă să-și stăpânească anxietatea: oare Dave ar fi putut să-și dea seama de reacția sa la proiectul de nanosculptură? Directoarea se baza pe el pentru a-l convinge pe Dave să arbitreze între diversele fațiuni ale consiliului. Dar mintea lui Dave părea defectă întocmai ca pietroiul pe care și-l instalase în living-room.

La ușă, Bill se găsi deodată dinaintea unei femei în rochie albă, nemachiată, în ai cărei ochelari de soare se reflecta propria-i

imagine.

– Eu sunt Bill, se bâlbâi el.

Femeia îi tăie vorba:

– Dave vrea să-l aștepți aici, în sala asta, zise ea și indică o ușă albă, închisă. Fă-te comod, îl îndemnă și îl lăsă singur într-o încăpere complet albă, fără nicio fereastră: pereți, tavan, podea, toate albe, și o singură piesă de mobilier: un taburet alb. Cu toate că în încăpere nu pătrundea vreun zgomot, lui Bill i se păru că aude un zumzet muzical în timpane, o senzație cu totul nouă pentru el. Însă cea mai remarcabilă impresie era de departe cea vizuală. În jurul lui totul era alb. Dar suprafețele nu erau line. Impresia era una de iregularitate dinamică, fapt ce-i crea o stare de disconfort. Se ridică de pe taburet și se apropie încet de peretele din fața lui, realizând că nu putea discerne nici cel mai mic semn cum că acolo ar exista o ușă. Probabil că ațipi nițel, căci deodată se trezi față în față cu Dave.

– Bill, ora ta s-a terminat, îi zâmbi acesta.

– Sunt aici de o oră? Nu-mi vine să cred.

– O oră întreagă, confirmă Dave. Ăsta e efectul nanoartei. De ce nu-i explici asta directoarei?

Până la urmă, puterea de convingere a lui Bill a învins, ba, mai mult chiar, lui i s-a datorat până la urmă existența nanoinstalației. Dar toate astea s-au petrecut cu un an mai înainte.

– A fost numai și numai meritul tău, anunță directoarea. Acum trebuie plătită factura. Ne-au dat în judecată pentru suma de 478356298 de lire sterline pentru acte de nanovandalism.

A continuat să le explice celor din consiliu că, fără să vrea, el îi adăugase nanosculpturii o mică hibă: minuscula proteină autoreplicantă fusese proiectată să imite comportamentul tipic prionilor. De fiecare dată când cineva traversa piața Piccadilly Circus în timp ce se gândea la cine știe ce complexități insuportabile ale vieții, o moleculă de proteină făcea o mică fisură în pietrele din fața celui care avea acel gând. În doar câteva săptămâni, toate dalele din

piață, precum și multe case din vecinătatea ei, se crăpaseră de-a binelea. O operă de artă spectaculoasă, care acum era cunoscută drept *Boala cimentului nebun*.

– Tu va trebui să plătești, conchise directoarea. Bine măcar că suma include și TVA-ul pe costurile de reconstrucție. Plus că poți să păstrezi pietrele. Poate ți le cumpără Dave.

Durerile lui Dion Harper

Arthur Chrenkoff

Traducere de Alexandra Popescu

Arthur Chrenkoff s-a născut la Cracovia în Polonia, în plină eră comunistă la acea vreme, și a emigrat în Australia în anul 1988. Primul său roman, *Night Trains*, a fost publicat de Cold Spring Press. Chrenkoff se autodescrie drept un blogger pensionat și în prezent locuiește în Wooloowin, Queensland, Australia, iar adresa sa online este http://chrenkoff.blogspot.com.

După ce m-a omorât, omul cu ochi albaștri și privire rece ca oțelul a îngenuncheat lângă trupul meu neînsuflețit, a scos din teaca prinsă pe gambă un cuțit cu lamă subțire și, dintr-o singură mișcare, mi-a tăiat urechea dreaptă. Gestul nu era menționat în contractul său; cred că omul făcea un fetiș din trofeele astfel adunate.

Cu doar câteva momente mai devreme mă rugam de el pentru propria-mi viață, încolțit ca un șobolan, cu spatele lipit de ușa de la ieșire, de altfel încuiată, de la cel mai de jos nivel al parcării subterane din Turnul Metro.

– Nu sunt Dion, am țipat eu clănțănind din dinți, sufocat de realizarea că mă găsesc aproape de sfârșitul vieții. Pentru

Dumnezeu, nu sunt Dion. Eu nu...

– Ei, așa zic toți, îmi curmă vorba omul cu ochi albaștri și reci, cu o undă de oboseală tipică veteranilor strecurată în glas. În spatele nostru, ravagiile – partenerii săi morți, uciși de gărzile mele de corp, acum moarte și ele – apoi doar eu, el și pistolul lui, toți prinși claustrofob sub două sute de etaje de fier, polimeri și sticlă.

– Oricum ar fi, Dion, aflăm noi în curând ce și cum, mai zise călăul meu și apoi întinse brațul, țintind spre inima mea.

Deja mi-am urmărit ultimele clipe prin ochii ucigașului meu. Cu câteva minute înainte ca omul cu ochi albaștri să fie expediat cu un singur glonț în ceafă, unul dintre cei mai buni locotenenți ai mei și echipa sa au descărcat o arhivă cache cu amintirile ucigașului. Firmei pe care am subcontractat-o în West Virginia i-a luat aproape douăzeci și patru de ore de muncă neîntreruptă pentru a separa câteva fărâme de informație utilă de pleava amintirilor de-o viață ale individului – pe care întâmplător îl chema Heikke.

Astfel că, doar câteva ore mai târziu, așezat comod pe o canapea tapisată cu piele sintetică, cu un pahar de scotch în mână, am avut prilejul să vizionez redarea holografică a celor mai interesante amănunte întipărite vreodată în mintea lui Heikke: contactele sale cu operativi de rang mediu de la Sindicat, urmărirea care a culminat cu uciderea mea și în sfârșit capturarea lui. Din nu se știe ce motiv, tipii de la West Virginia au considerat oarecum relevantă sesiunea de *bondage* în care Heikke s-a angajat împreună cu o prostituată din Vegas cu o seară înainte de ziua morții mele. Am trecut repede peste scenele acelea. Uneori îmi zic că oamenii fac asemenea chestii în glumă.

Ploaia cade în rafale, împroașcă ferestra și ascunde privirii mele pajiștea care coboară molcom spre pârâiașul aflat la câteva sute de metri depărtare. Pe fundal se aude una din simfoniile lui Bruckner, acorduri ce maschează întru câtva bâzâitul monoton al celor cinci terminale aflate în încăpere, dispozitive ce mă conectează la uriașul meu imperiu.

Mă doare tot corpul.

Este unul dintre cele mai ciudate sentimente. Unii încă își mai simt mâinile și picioarele ani buni după ce le-au pierdut. „Membre-fantomă" li se mai spune. Așadar, cât de puternică poate să fie senzația – pentru mine unul, cel puțin – când te pierzi cu totul? Sângele cheamă sânge, secvențele de ADN tânjesc după bazele lor înrudite cu un dor neostoit. Niciodată de acum încolo nu vor mai fi laolaltă, ca unul, așa cum au fost.

Sunt conștient că vor trece câteva luni bune înainte ca acest sentiment să se estompeze și știu că nu va dispărea cu totul niciodată.

Pentru mine, nu este nici prima și – dacă zeii îmi arată îngăduință – nici ultima dată. De când am declarat război Sindicatului, am pierdut nu mai puțin de cinci replici în ultimii zece ani.

Cu fiecare replică doborâtă, durerea din mine se adâncește, crește în jurul meu ca inelele din trunchiul copacilor, strat după strat de nostalgie. E o durere suportabilă încă. Până la urmă, bine că am rămas totuși în viață, mai bine eu decât replicile mele, nu? Așa că învăț să mă descurc cu durerea mea.

Am în așteptare alte șapte replici Dion. Acum, că omul cu ochi albaștri mi-a eliminat sinele public anterior, unul de rezervă este în plin proces de pregătire pentru a intra în circulație.

Nu sunt deloc ieftine viețile astea ale mele. Cum zice și vorba, numai multimiliardarii își pot permite să fie mulţi. Costă nu mai puțin de zece milioane de Unități standard ca să clonezi cu succes un individ, încă vreo zece, sau chiar mai mult, ca să crești clona și dublu dacă alegi creșterea accelerată. Apoi, mai sunt și opțiunile suplimentare ca implanturile de memorie falsă, care în ziua de azi nu prea mai sunt opționale. E de preferat să nu le faci treaba prea ușoară celor care te urmăresc. Penultimul Dion era într-atât de bine realizat și de credibil încât, vreme de șaisprezece luni, Sindicatul a fost convins că m-a ucis pe bune. Acest răgaz în mica noastră dispută mi-a oferit timpul necesar pentru a-mi mai pune treburile în ordine.

Cu toate acestea, războiul va continua până la finalul amarnic – al lor sau al meu. Imediat ce Sindicatul va realiza că nici de data aceasta nu m-a prins, noul Dion va intra în arenă, iar eu tot rămân cu

șase copii de rezervă, gata să mă înlocuiască dacă e cazul. Nu mai zic că pot avea, și voi avea, multe altele. Fără limită. Sau, mai exact, limita este impusă de resursele mele, iar acestea sunt considerabile.

Nu există însă decât un singur eu – eu, adevăratul eu. O sumedenie de trupuri, chiar dacă li se insuflă viață, dar un singur suflet care să le anime. Iar eu sunt unicul proprietar al sufletului meu. Naiba să mă ia dacă o să permit Sindicatului, sau oricui altcuiva, să-mi fure lucrul cel mai de preț.

Sunt Dion Harper. Unicul – dar nu singurul.

Măsuri locale de îmbunătățire

Arthur C. Clarke

Traducere de Alexandra Popescu

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Arthur C. Clarke a fost specialist radar, contribuind astfel la succesul Forțelor aliate în misiunile aeriene. După război, Clarke a obținut licența în fizică și matematică la King's College din Londra și a publicat lucrarea despre sateliți geostaționari *Wireless World (Lumea undelor)*, devenită de acum legendară. Prima sa povestire SF în calitate de scriitor profesionist, *„Rescue Party" (Echipa de salvare)* a apărut în numărul din mai 1946 al revistei *Astounding Science Fiction (Povestiri SF uluitoare)*. Abia în 1948 Clarke ajunge la un punct de cotitură în ficțiunea sa cu povestirea *The Sentinel (Santinela)*, povestire ce a stat la baza scenariului scris împreună cu regizorul Stanley Kubrik pentru filmul *Odiseea spațială 2001*. Combinația de știință și misticism a epopeii a dat tonul pentru o carieră de mare succes ca autor de literatură științifico-fantastică. Din 1966, Clarke se mută în Sri Lanka. Între 1989 şi 2004, a fost primul rector al Universității Spațiale Internaționale şi rector al Universității Moratuwa din Sri Lanka din 1979 până în 2002. În anul 2000 a fost ridicat la rangul de cavaler de regina Marii Britanii.

După progrese remarcabile în procesarea informațiilor ce ne-au

taxat până la limită resursele, am rezolvat în sfârșit misterul Novei duble. Chiar și acum, abia am reușit să interpretăm o mică parte din mesajele radio și optice provenite de la această cultură ce s-a stins într-un mod atât de spectaculos, însă datele principale – așa incredibile cum sunt – par mai presus de orice îndoială.

Foștii noștri vecini au evoluat într-o lume nu cu mult diferită de planeta noastră, la o distanță potrivită față de soarele lor, astfel încât apa să existe în mod normal în stare lichidă. După o perioadă îndelungată de barbarie, ei au început să dezvolte tehnologii noi folosindu-se de materialele și resursele de energie disponibile. Primele lor mașini – precum cele construite de noi – depindeau de reacții chimice ce implicau în principal elementele hidrogen, carbon și oxigen.

Inevitabil, au construit atât vehicule de transport terestre și pe apă, cât și vehicule pentru transportul în atmosferă și mai departe, în spațiul cosmic. Odată cu descoperirea electricității, au dezvoltat rapid dispozitive de telecomunicații; aici includem și transmițătoarele radio ce ne-au alertat inițial asupra existenței lor. Cu toate că imaginile dinamice pe care aceste aparate ni le-au transmis ne-au dezvăluit câte ceva despre înfățișarea și comportamentul lor, înțelegerea istoriei și, într-un final, a destinului acestei civilizații se datorează în esență simbolurilor complexe folosite pentru înregistrarea informațiilor.

Cu puțin înainte de sfârșit, această civilizație s-a confruntat cu o criză energetică, în parte declanșată de dimensiunea enormă la care au ajuns indivizii și de activitățile cu caracter violent. Utilizarea extensivă a fisiunii nucleare a izotopilor de uraniu și a fuziunii hidrogenului a amânat inevitabilul o vreme. Apoi, împinși de necesitate, au făcut încercări disperate să descopere alternative superioare la aceste procedee. După câteva starturi false, ce implicau reacții nucleare la rece, cu potențial științific mare, dar fără vreo valoare practică, au reușit să obțină energie din fluctuațiile cuantice care se produc în continuumul spațio-temporal. Astfel au câștigat accesul la o sursă de energie efectiv infinită.

Ce a urmat mai departe rămâne încă doar la stadiul de ipoteză. Este posibil să fi avut loc un accident industrial sau o încercare a uneia dintre numeroasele lor organizații concurente de a o acapara pe alta.

În orice caz, printr-o proastă administrare a forțelor ce stau la baza Universului, această civilizație a declanșat un cataclism ce a detonat întreaga planetă – și, la puțin timp după aceea, și singurul satelit natural.

Deși anihilarea oricărei civilizații inteligente este absolut deplorabilă, este aproape imposibil să te lași acum copleșit de regret. Istoria acestor creaturi uriașe prezintă nenumărate episoade de violență, împotriva propriei specii și a numeroase alte specii ce le-au ocupat planeta. Dacă au izbutit să facă trecerea necesară – așa cum am făcut noi, cu secole în urmă – de la conștiința pe bază de carbon la cea pe bază de germaniu, acesta rămâne un subiect de dezbatere. Este de-a dreptul surprinzător că au reușit să ajungă așa departe, ca entități individuale masive făcând schimburi de informații la o rată de transfer a datelor frustrant de mică – adesea prin intermediul vibrațiilor în atmosferă de tip unde scurte!

Se pare că erau pe punctul de a dezvolta tehnologia necesară ce le-ar fi permis să-și abandoneze corpurile greoaie, alimentate de reacții chimice, și astfel să atingă conectivități multiple: dacă ar fi reușit, probabil că acum ar fi reprezentat un pericol real pentru toate celelalte civilizații din Roiul stelar local.

Haideți să ne asigurăm că nu se va mai ajunge vreodată la o astfel de situație.

Omfalosfera

Jack Cohen

Traducere de Alexandra Popescu

Jack Cohen este cercetător-biolog specializat în reproducere care creează specii extratereste și sisteme ecologice credibile pentru autori de literatură științifico-fantastică. Cohen este el însuși un autor prolific de literatură științifică pură, SF și combinații ale acestor două genuri. Împreună cu Ian Stewart a scris numeroase cărți de știință popularizată, dintre care enumerăm aici *Figments of Reality* și *What Does a Martian Look Like?* Împreună cu Stewart a scris și două romane SF, *Wheelers* și *Heaven*, darprobabil că este cel mai bine cunoscut prin prisma științei de la baza cărților din seria *Lumea Disc*, alături de Stewart și Terry Pratchett. Afiliat de mulți ani Universității din Birmingham, în prezent Cohen locuiește în Gloucestershire, Anglia.

Când m-am trezit, nu am fost nicidecum surprins să descopăr că mă dureau picioarele. O zi întreagă înainte, eu și Debbie am hoinărit prin reconstituita Grădină Zoologică din Bronx, bucurându-ne să vedem toate acele animale care au dispărut demult din lumea noastră. Zgomotele ne-au plăcut mult, la fel și mirosurile lor ciudate și particulare. Lângă fiecare cușcă deschisă erau pâlcuri de oameni care se bucurau de mirosurile astea, toate atât de diferite. Așa de mulți vizitatori, de toate vârstele, genurile și culturile, toți bucuroși

să găsească cuștile în stil vechi populate cu creaturi nemaipomenite, aparent vii.

Mi s-a părut că urșii miros fix ca Debbie după ce facem sex, iar asta era o amintire cât se poate de vie în mintea mea. În urmă cu două nopți, Biblioteca ne-a găsit una din acele cărți vechi „afrodiziace", care recomanda adăugarea unei cantități mici de piper – ori, dacă erai mai curajos, de chili – în timpul actului sexual. Iar acum, plimbându-ne noi prin parc, regretam amândoi alegerea făcută, în ciuda cantității considerabile de unguente cu care ne-am oblojit. Am râs de struți, iar elefanții ni s-au părut aproape la fel de incredibili ca și tiranozaurii. Expozițiile de la acvariu erau pur și simplu superbe, din toate punctele de vedere, de la explozia de culori până la creaturile înzorzonate grotesc, de la prădătorii sinuoși la prada ce se camufla în moduri din cele mai ingenioase, de la coralii cu algele lor simbiotice la larvele din lumea aglomerată a planctonului. Eram hotărâți să mai învățăm ceva biologie în după-amiaza asta.

Dar ce aveam în programul zilei de astăzi? A, Moshe și cercetările sale asupra religiilor străvechi, despre suflete și eternități. Ali, un prieten comun care preda teologia la Universitatea Columbia, a dat peste o parabolă veche de pe la 1930 scrisă de un cercetător pionier pe nume Haldane, prin care el explica oarecum ce este eternitatea: și-a imaginat cum un băiețaș napoletan, un măturător, este ridicat în „Rai", iar aici Dumnezeul său s-a oferit să lase să-i scape unei păsări o pană deasupra unui munte o dată la o sută de ani:

– Când muntele se va toci...

– Nu, a zis copilul lui Haldane (în anticiparea numeroaselor infinități ale lui Pascal). Cu mult înainte ca penele să aibă vreun efect, lumea păsărilor, penelor și munții vor fi dispărut cu totul. Și tot așa. Urmașii noștri vor crede despre timpul nostru că a fost eternitatea dinaintea Creației: înaintașii noștri au descoperit eternitatea pe măsură ce timpul nostru s-a scurs. O parabolă tare drăguță.

Moshe și Ali se întrebau unde era acest „Rai", unde trăiesc „sufletele", unde îl găsim pe „Dumnezeu". Eu doar îi observam în vreme ce ei doi discutau despre planul ideal de existență al lui Platon; și de planul mental al lui Rucker [12] ; și despre mitul Creației

în tradiția iudeo-creștină, cu a lor Grădină a Edenului atât de evident împrumutată de la sumerieni; și despre întrebarea dacă cei de demult credeau că Adam are buric sau nu, dacă în Eden copacii au inele, iar piatra de sub ei fosile – toată Creația susținea o istorie cauzală îndelungată, dar fictivă. Biblioteca a găsit pentru ei *Omphalos (Ombilic)* a lui Gosse, care a propovăduit victorienilor această idee ca modalitate de a integra darwinismul cu creștinismul creaționist: Dumnezeu a creat un Univers „vechi" și astfel nu aveai cum să-l dovedești pe Bătrân.

Ne-am tratat cu cafea și lichioruri bune și am continuat să dezbatem diferite planuri ale existenței, ce este cauzalitatea, dacă există Legi ale Naturii care să pună lucrurile în mișcare așa cum o fac ele.

– Oamenii de știință ai secolului XX credeau că există astfel de legi, zise Ali, și nu realizau cât îi apropia asta de prietenii lor religioși.

Apoi și-au făcut apariția Debbie și actuala iubită a lui Ali, așa că am trecut la masa de prânz, unde am dat-o pe discuții despre felurite mâncăruri și proveniența lor.

M-am gândit cum de ei – și eu – rămâneau studenții eterni, reluând vechi probleme și exemple cu câte o parabolă nouă aruncată ici și colo de Bibliotecă, luată din literatura trecutului. M-am desprins de grup și am apucat-o iar spre Grădina Zoologică din Bronx.

Am pornit o ploaie ușoară potrivită cu starea mea de spirit și m-am întrebat, iarăși, dacă vreunul din celelalte mii de New Yorkuri virtuale mă pune să fac exact aceleași lucruri (clar, opțiunea de a nu experimenta cu chili ar fi fost o idee bună), dacă Bibliotecile lor le servesc același material din resursele literare și științifice infinite dinainte de Ridicare.

Și subit mi-a trecut prin minte că e posibil ca trecutul literar al Bibliotecii să nu fi existat vreodată, să fie la fel de ireal ca și epocile dinaintea Creației, atestate sub formă de inele în copacii Edenului. Poate Biblioteca, precum Dumnezeul din *Omphalos*, a construit acel trecut, astfel încât civilizația noastră să pară rațională, cu o istorie cauzală. Problema mea era că pur și simplu nu-mi puteam imagina un timp și un loc, un univers cauzal tri– sau cvadridimensional precum cel prezentat atât de viu de Bibliotecă, în care ființele umane

să posede „corpuri“ materiale care interacționau cumva în mod direct cu lumea din jurul lor spre împlinirea voinței lor. Așa-zisul lor crez în existența „sufletelor“ părea de-a dreptul rezonabil prin comparație cu ideea că mintea umană ar fi putut fi cândva prinsă de un corp material care trebuia să mănânce, să producă excremente, să se vindece după o vătămare materială. Că a existat ceva numit „realitate“ despre care oamenii nu aveau nici măcar iluzia că o pot controla. Că oamenii n-au trăit mereu, așa cum noi știm că o facem, vieți împlinite, bogate, în mașinăria Bibliotecii.

Pisica lui Picasso

Ron Collins

Traducere de Alexandra Popescu

Ron Collins este prezent cu aproape patruzeci de povestiri în publicații profesioniste, dintre care revistele *Analog, Dragon, Asimov,* precum și în alte colecții. Este licențiat în inginerie mecanică la Universitatea din Louisville și a lucrat în domeniul sistemelor avionice, în electronică și tehnologia informației. Locuiește în Columbus, Indiana. Site-ul său web poate fi accesat la www.typosphere.com.

Stimate domnule Gee,

Vă mulțumesc pentru corespondența recentă în ce privește unul din materialele trimise anterior. Câteva dintre comentariile dumneavoastră m-au pus pe gânduri și, drept urmare, acum înțeleg mai bine anumite chestiuni. Cunoscând fascinația dumneavoastră pentru subiecte dintre cele mai eclectice, cum ar fi mecanica cuantică, istoria artei și, firește, publicistica, m-am gândit imediat că ați vrea să aflați despre strădaniile mele recente și despre cum am izbutit să fac o legătură între aceste domenii aparent disparate.

Cu siguranță, ceea ce am descoperit este de-a dreptul tulburător, însă rezultatele mele pot fi verificate apelând la logica elementară.

Cu alte cuvinte, v-am dat de cap.

Totul a început, acum am ajuns să pricep, cu mișcarea cubistă.

Știți, Picasso și ceilalți din grupul său care au luat fragmente de oameni, vaci și câini, orice altceva, desigur, și le-au făcut bucățele, au pus un picior aici, un braț acolo și câte un sân la nivelul privirii bărbatului tipic cu vârsta peste treizeci și cinci de ani.

După câteva ore bune de studiu, sunt convins – la fel ca și dumneavoastră – că artiștii cubiști știau foarte bine ceva ce unora ca Bohr, Heisenberg și Schrödinger le-a luat încă mai bine de un sfert de secol să deslușească.

Firește, mă refer la faptul că artiștii cubiști știau multe lucruri ce țin de teoria cuantică.

În particular, vă dau exemplul pisicii lui Schrödinger. În cadrul acestui faimos experiment mental, într-o cutie este pusă o pisică și observatorii fac diverse supoziții dacă aceasta va supraviețui sau nu. Teoreticienii în mecanică cuantică susțineau că, până când cutia nu este desfăcută, pisica se găsește într-o stare miraculoasă de fluctuație între ambele posibilități – altfel zis, pe jumătate vie și pe jumătate moartă (ceea ce nu cred că era defel plăcut pentru animal). Eu sunt inginer la bază, și nu fizician, aşa că din punctul meu de vedere faptul că pisica se află într-o permanentă oscilare între viață și moarte, ori pur și simplu doarme în cutia ei, nu reprezintă decât o discuție filozofică, asta în cel mai bun caz. Așa că las acest subiect pentru o comunicare viitoare cu dumneavoastră, ca să mă concentrez asupra unor fapte concrete.

Așadar, să revenim la lumea artelor. Numai dacă ne uităm la opera lor, cred că devine evident că artiștii cubiști descoperiseră teoria cuantică, ba mai mult, dovedeau în mod practic frivolitățile lui Schrödinger înainte ca acestuia să-i fi trecut măcar prin gând. Numai că ei au mers cu un pas mai departe de ideile lui Schrödinger și au aplicat teoria în mod repetat diverselor părți anatomice ale subiecților lor.

Ca să puteți vizualiza exact ceea ce vreau să spun, imaginați-vă pisica lui Schrödinger, însă de această dată fiecare parte anatomică a

animalului se găsește în propria-i cutie – o cutie pentru ochiul stâng, una pentru nas, câteva pentru mustățile lungi, o cutie pentru coadă. Și tot așa. Odată ce aveți această imagine, devine foarte simplu de înțeles modul în care artistul redă viziunea sa așa cum au făcut-o cubiștii, deoarece realitatea lor depindea strict de cutiile în care alegeau să se uite și de starea în care se afla fiecare element din cutia respectivă atunci când era observat.

Însuși faptul că mișcarea cubistă există este o dovadă suficientă că principiul incertitudinii se aplică și la scară mare, nu doar la nivelul subatomic și, de fapt, are un caracter repetitiv. Totuși, spre norocul nostru, trăim într-un univers îndeajuns de stabil unde foarte puțini dintre noi înțeleg cum anume să manipuleze fluxul cuantic în maniera în care au făcut-o cubiștii. Altfel, noi toți am arăta precum pisica lui Picasso.

Acum, că înțeleg acest concept, sunt extrem de încântat să descopăr că dumneavoastră sunteți unul dintre puținii care aplică în mod activ respectivul principiu.

V-am spus eu că v-am dat de cap.

Parcă vă și aud, stimate Henry: oare cum am reușit eu, un simplu inginer cu facultăți mentale limitate, să mă prind cum stă tărășenia când mulți alții mai luminați ca mine au dat greș?

Păi, uite cam așa.

Mai deunăzi îmi verificam căsuța de poștă electronică și, ca de obicei, mi-am zis:

– Oare am vreun mesaj de la Henry sau nu am niciun mesaj de la Henry? Mesajul lui Schrödinger, ca să zic așa. Și brusc m-a lovit. Puneam întrebarea greșit.

În schimb, ar trebui să-mi pun întrebări repetate, în stilul lui Picasso, cum ar fi:

– Presupunând că am un mesaj nou, va fi semnat Henry sau va fi semnat domnul Gee? Va fi în format text sau va fi inserat ca imagine în mesaj?; și Mesajul începe cu „Dragă Ron“ sau cu „Stimate

domnule Collins“? Vedeți – ar trebui să identific sursa componentelor mesajului, așa cum făceau cubiștii, și nu să aplic teoria pisicii în întregul ei, așa cum au făcut fizicienii.

Și cum am rumegat această idee nouă, deodată am priceput ce faceți.

Toate scrisorile de respingere nu sunt decât felul dumneavoastră de a cerne autorii mai puțin inteligenți și, în general, pe acei pierde-vară în favoarea celor cu doxă, ca dumneavoastră. Mi-ați trimis până acum memorandumurile lui Picasso, corespondență cuantică, scrisori într-o oscilație permanentă între acceptare și respingere. În vreme ce am gustat comentariile dumneavoastră, arareori m-am uitat mai cu atenție spre a accede la realitatea corectă, cea care să rezulte în mult doritul cec, și nu într-o scrisoare de respingere.

Așa că am vrut să vă spun că v-am dat de cap.

Firește, nu pot să mă întorc în timp. Odată ce am deschis plicul, respingerea nu poate fi anulată. Astfel că majoritatea povestirilor pe care vi le-am trimis până acum își vor găsi loc la vreo altă revistă, mai mică.

Dar vă promit că aștept următoarea dumneavoastră scrisoare cu nerăbdare.

Cu tot respectul,

Ron Collins

P.S. Am încercat această teorie în așteptarea răspunsului dumneavoastră și cred că sunt pe calea cea bună.

P.P.S. Ar trebui să-mi vedeți pisica.

Râul bunicului

Brenda Cooper

Traducere de Alexandra Popescu

Brenda Cooper au apărut în revistele *Analog* și *Asimov*, atât cele semnate doar de ea, cât și cele scrise în colaborare cu Larry Niven. Romanul său *The Silver Ship and the Sea* a fost publicat de Tor. Cooper locuiește în Kirkland, Washington, iar site-ul web este www.brenda-cooper.com.

M-am apucat să fac râul. Acel râu. Râul lui. Acolo unde m-a dus bunicul când am împlinit zece ani și apoi iarăși, când am făcut șaisprezece și douăzeci și cinci de ani.

Îmi ia câteva zile bune să scotocesc prin arhivele web după datele râului, să dau peste versiuni vechi ale programului geografic bidimensional pe care bunicul l-a folosit cu douăzeci de ani în urmă. Succesul îmi permite să transform datele în trei dimensiuni, să arăt cum se schimbă prundurile și cum curge apa, să marchez istoricul copacilor și animalelor din imediata vecinătate.

Dar nu e de ajuns. Cum stau pe scaun, cu tălpile lipite de podea, îmi arcuiesc bine spatele, îmi dezmorțesc încheieturile și aproape că sunt tentată să arunc pe net un robo-istoric care să adune într-un album simplu toate discursurile bunicului. Numai că propriile lui

cuvinte nu reprezintă cine știe ce cadou pentru el, mai ales că discursurile acelea nu au avut niciun efect. Bunicul și-a petrecut șase ani luptând pentru a salva râul ăsta, apoi încă zece ani străbătându-i valea de la un cap la altul, studiindu-şi eșecul.

În ultima noastră călătorie, când aveam douăzeci și cinci de ani, iar el ajunsese la șaptezeci, ne-am oprit cu canoea lui roșie chiar în mijlocul râului. Pe lângă noi a trecut, plutind la suprafața apei, un pește mort.

– De ce rămâi aici? îl întreb eu.

– Fiindcă trebuie să salvez râul.

Am zăbovit cu privirea pe burta albicioasă a peștelui mort și mi-am ținut gura.

Bunicul și-a întors capul, ascunzându-și ochii de mine, și mi-a spus cu tremur în glas:

– Fac harta lui pentru tine. Nu pot să salvez râul, dar pot să păstrez un semn al existenței lui. Mi-a indicat un nor de videocamere minuscule pe care le setase să ne urmărească. Razele soarelui se răsfrângeau pe suprafețele lor în puzderie de diamante de lumină.

Am recreat râul acelei ultime drumeții.

Dar am nevoie de râul copilăriei mele, de cel pe care l-am descoperit în prima noastră excursie.

Așa că izbutesc să găsesc un robo-program care să ia fotografiile vechi din primul său articol din *Natural Geography* și preț de încă două zile scanez, înregistrez și rectific imaginile supraexpuse și le potrivesc cu vechiul lui model 2D, mă asigur că păpurișul este exact atât de extins pe cât trebuie, pe alocuri mai îndesit, îmbrățișând cursul apei, fluturând ici-colo ca niște flamuri cafenii.

Îi comand nivelului apei pixelate să se ridice puțin și sunt atentă ca micile depresiuni de pe maluri să se umple cu apă, devenind astfel mici ochiuri de mlaștină.

Programele olfactive produc iz de apă de baltă, cedri și broaște și

amestecă toate miresmele la o singură comandă a mea. Adaug dialoguri batraciene și nu-mi rămâne decât să sper că această supă senzorială îmi va trezi amintirile din copilărie. Mă las moale pe canapea, iar râul mă împresoară, mă scaldă în undele sale.

Mai adaug și păianjeni mici de apă, ca niște steluțe plutitoare pe luciul apei, și îi hrănesc cu musculițe digitale. Apa virtuală clipocește în jurul degetului pe care l-am ridicat înaintea ochilor. Păianjenii alunecă și dansează în jurul lui.

Într-un final, îmi regăsesc copilăria și amintirea vocii bunicului este limpede, vie, ca și cum râul a șters cei patruzeci de ani de atunci și până acum.

– Păianjenii ăștia nu par să meargă. Mersul ar fi prea încet pentru ei.

Îmi aduc aminte cum îmi punea mâna pe umăr, iar eu mă pierdeam în ochii lui verzi-albaștri. Bunicul cercetează curentul ca să ne țină departe de apele repezi ce se învolburează peste colții de piatră. Omul acesta, întotdeauna atât de blând cu mine, mă strânge mai tare de umăr. Soarele îl bate direct pe capul gol, în părul blond, rărit, și bunicul îmi dă drumul, apoi face un gest larg, încât luntrea prinde a se legăna periculos de mult sub noi.

– Aceasta este moștenirea ta, Penny. Noi suntem cei care ți-o furăm. Dar tu întipărește-ți-o în minte, Penny. Memorează felul cum apa curge, pietrele golașe, rotunjite, păianjenii de apă. Până și amintirea vocii lui îmi conjură alte și alte detalii.

Le adaug, unul câte unul. Trei broaște-țestoase care stau la soare pe un trunchi plutitor.

Senzația fantomatică a brizei călduțe.

Un stârc care se preface că-i trestie.

Nanomonitorul din sânge îmi anunță timpul de somn și nu mai pot să mă opun, cel puțin nu fără o notă de recomandare din partea doctorului.

Oricum, e în regulă. Am terminat.

Cad într-un somn lung, două zile și o noapte visez numai țestoase și stârci și libelule.

În dimineața aniversării bunicului meu aduc cu mine râul, pus bine în buzunarul cămășii. Soarele istovitor arde și ce-a mai rămas din peluza din fața casei lui, și așa îngălbenită. Bunicul mă așteaptă așezat într-un balansoar de lemn vechi, privindu-mă cu ochii lui albaștri, două lumini albastre într-un râu de riduri de la o tâmplă la cealaltă. Îmi zâmbește și se ridică să mă ia în brațe, iar brațele îi tremură nițel. Brusc, urăsc cu patimă faptul că azi împlinește o sută de ani.

Arunc o privire spre mâna lui și observ că nanomonitorul său indică cod galben în dimineața asta. Măcar nu clipește niciun semnal de alarmă.

Înăuntrul casei, în bucătărie aerul este răcit cu un ventilator alb, mare; nu descopăr vreun semn că bunicul ar fi luat micul dejun. Apasă pe un buton și se așază pe un scaun, oftând de plăcere, căci în aer începe să miroasă a cafea proaspătă, o cronică a tuturor dimineților noastre.

Stau în spatele lui și îi masez umerii, simt cum mi se pune un nod în gât. Scot din buzunar ochelarii în care am încărcat programul râului și-i pun pe cap.

Vocea lui e vocea unui om bătrân.

– Ce-i asta?

Mie-mi tremură glasul.

– Uită-te și vezi.

Ochelarii îi simt prezența și activează programul. Deși eu nu îl pot vedea, știu că pe bunicul l-a împresurat râul. Apa îi curge peste glezne. Păpurișul se ițește pe la colțul frigiderului. Bunicul se prinde cu mâna de un genunchi, ca sprijin, și lasă să-i scape un oftat adânc. Ochelarii de realitate virtuală sunt pentru un om bătrân. Eu îmi trec retinele pe virtual. Realitatea se estompează alb-negru în fundal. Simțurile mele se lasă vrăjite de programul râului exact în clipa în

care în cadrul ușii își fac apariția cele trei țestoase lenețe.

Bunicul mă strânge de mână cu putere.

Ochii îmi revin la realitatea imediată.

Bunicului îi alunecă o lacrimă pe obraz.

Castele de nisip: o distopie

Kathryn Cramer

Traducere de Alexandra Popescu

Kathryn Cramer este scriitoare, autoare de antologii și consultant web. Locuiește în Pleas, New York. Antologiile sale, atât cele realizate individual, cât și cele alcătuite împreună cu soțul său, David G. Hartwell, și cu alții au câștigat mai multe premii. Printre temele de interes curente ale scriitoarei se numără impactul tehnologiei informației asupra cartografiei și evenimentelor globale. Adresa sa web este www.kathryncramer.com.

Așadar, ai avut planuri mari pentru vară în vederea revigorării carierei în matematică care ar fi putut, dar n-a fost să fie. Dar au intervenit copiii, care nu te scăpau din ochi. *Aici suntem. Distrează-ne.* Așa că îl filmezi ore în șir pe ăla micul cum prinde broaște; o filmezi pe cea mică în curte cum își scoate pantofiorii, deși tu zbieri undeva pe fundal: „Să nu îndrăznești să-ți scoți pantofii!“ Spre sfârșitul verii, ai parte de o vacanță cu mama-soacră, care are acum nouăzeci și trei de ani. Stă în fața televizorului cât tu, soțul și copiii vă duceți la plajă pe malul mării.

Revii la căsuța de vacanță cu dorința de a împărtăși aventurile copiilor tăi, cu castelele lor de nisip și fluxul mării; în schimb mama-

soacră vrea să discute numai despre dezastrul iminent. Din păcate, mama-soacră se cam pricepe la uragane. Așa că te întorci la tine acasă. Citești buletinul meteo pe internet și nu-ți vine a crede. Cu siguranță, asta e mai ceva decât cometa Kohoutek: să fie tărăboiul pe care mass-media îl face înainte de evenimentul real? Nimic nu se poate ridica la asemenea așteptări: și desigur, nu o face. Visezi că oasele stră-străbunicii tale pornesc să plutească pe mare. Nu te simți cu nimic mai ușurată, căci oricum erai într-o fază de negare, dar măcar începi să înțelegi; așa că vezi exact când începe să se întâmple.

Ți-ai privit copiii cu castelele lor de nisip și nu mai poți să-ți scoți din minte imaginea asta. Apa mării care rupe treptat baricadele, castelul care se năruie și se lasă învins de ocean. Un dig care se rupe. Cauți să înțelegi, găsești pe website-uri disparate ceea ce îți închipui că ar fi imagini dinainte și de după dezastru. Le pui laolaltă și îți anunți prietenii. Inițial te-ai înșelat, dar eforturile tale atrag până la urmă un roi de specialiști săritori. Cameramani în elicoptere surprind imagini care sunt difuzate pe web, aparent imagini ale „acelui" dig distrus. Ai la îndemână și imagini din satelit. Compari, contrastezi, dezbați de zor. Tu și noii tăi prieteni (pe cei mai mulți nici nu i-ai întâlnit și nu-i cunoști decât după porecle) realizați cu stupoare crescândă că situația este mai gravă, mult mai gravă, decât au descris-o alții până în acel moment. Nu s-a rupt un singur dig, ci trei sau patru. Mii de oameni vor pieri, dar încă nu îndrăznești să articulezi ceea ce înțelegi, fiindcă nu e posibil ca o casnică, o femeie obișnuită, care întâmplător are acces la un computer sofisticat, să înțeleagă o asemenea grozăvie înaintea celor care ar trebui să-i salveze pe toți oamenii respectivi.

Începi să primești pe e-mail adrese specifice. *Nimeni nu ne ajută, poate poți tu? Bună, am încercat să văd în ce condiție mai e casa mea. Adresa mea este... au rămas acolo și cei doi câini.* Le răspunzi. Și la încă una, și încă una. Nu poți să rulezi aplicația pe care noii tăi prieteni o folosesc, dar oamenii îți trimit fișiere de tip imagine JPEG, niște fișiere uluitoare. Te simți de parcă ai fi martoră la progresele din medicină din timpul Războiului Civil, dar pe repede-înainte; peste noapte au loc inovații extraordinare în cartografia digitală, te așteaptă a doua zi dimineața, gata să apelezi la ele. Iar ceea ce vezi atunci este frumos și înfiorător totodată. Nu poți să te joci cu așa ceva. Nu poți decât să faci publice imaginile, laolaltă cu anumite

sugestii. Și să răspunzi, să răspunzi, să tot răspunzi. Altcineva te întreabă cum poți să-i ajuți rudele să scape. Faci toate eforturile. Un reporter, impresionat de imaginile tale, te contactează și îți ia un interviu.

Când sosești acasă la niște prieteni buni pentru a petrece weekendul cu ei, într-un loc atât de izolat, că nici telefoanele mobile nu au semnal acolo, îți verifici căsuța de e-mail și descoperi noi cereri de ajutor, dar și patru solicitări de interviu. La finalul minivacanței, ești deja celebră în toată lumea. Oamenii caută vești bune, iar timp de câteva zile tu ești mesagera lor – o luminiță în toată amărăciunea asta. Între timp, scenariul pe care tu l-ai intuit înaintea tuturor e în plină desfășurare, exact așa. Chiar ai intuit cursul lucrurilor cu mult înaintea celor care, chipurile, sunt angajați să facă asta. Pare de-a dreptul imposibil, dar tu ai intuit prima grozăvia. Mulți alți oameni mor pe capete și tu știi asta, o să faci tot ce este posibil, dar nu este de ajuns, nu poate fi de ajuns, pentru că nu ești decât o casnică isteață cu acces la un computer sofisticat și nu poți decât să scrii.

Și scrii, și scrii, pentru că oamenii vor să știe dacă proprietățile lor, căminele lor sunt sub ape, dacă animalele de companie sau rudele sau prietenii au murit ori mai trăiesc încă. Și ei știu că tu îi poți ajuta, doar așa a scris în *New York Times*. Nu te implici în latura politică deoarece vrei să poți ajuta pe oricine, indiferent de convingerile personale. Dar la un moment dat nici asta nu se mai poate. Începi să realizezi că ai fost extrem de naivă când ai scris că, cel mai probabil, câinii de la o anumită adresă nu s-au înecat pentru că acolo apa n-ar fi putut ajunge la un nivel mai mare de 45 de centimetri. Câinii vor fi împușcați; casa rasă de pe fața pământului. Dar tu nu spui asta, căci după ce ai schimbat atâtea mesaje cu atât de multă lume, crezi că știi ce simt oamenii.

Și se-ntoarce roata: Conștiința Colectivă câștigă. Până la urmă, presa nu poate fi amuțită; locuitorii care au rămas în casele lor rămân în continuare acolo; scenariul tabula rasa începe să piardă teren. Iar tu scrii și scrii. Ai învățat să răspunzi, ai deprins un soi de compasiune și respect de tip unu-la-unu pe care altfel le-ai fi ratat. Dar nu mai ai cum să revii la propria ta lume: trăiești într-o distopie, în care iadul pare să se fi dezlănțuit, și nu alta. Iar acum știi. Și-ți urmărești copiii cum se pregătesc de începerea anului școlar și știi unde locuiesc.

Hot dogi à la Adam

la sfârșitul lumii

Jeff Crook

Traducere de Alexandra Popescu

Jeff Crook este romancier fantasy și designer de modă la *Southern Gothic*. Locuiește în Memphis, Tennessee. Poate fi vizitat online la http://jeffcrook.blogspot.com.

Adam examină cerul. Nici măcar nu mai era albastru la culoare, ci un fel de cenușiu spălăcit. Bărbatul înalt, palid, care stătea chiar în fața lui mesteca gânditor un dumicat de hotdog, iar ce-i mai rămăsese din chiflă ținea în dreptul pieptului, puțin peste capul lui Adam. Acesta observă o picătură de muștar galben pe cravata roșie a bărbatului. Era îmbrăcat cu un costum negru, asortat cu ochelarii de soare negri pe care acum și-i ridicase peste părul blond, ușor ondulat. Ochii lui de un albastru șters, aproape lipsiți de culoare, rămaseră ațintiți asupra lui Adam; omul avea o privire pătrunzătoare care îl tulbura oarecum.

– E adevărat ce spui, continuă Adam, dar conflictul dintre teologie și călătoriile interstelare nu implică strict cartea Genezei. Mai trebuie luată în considerație și Apocalipsa. Firește, mitologia nordică

include și mitul sfârșitului lumii, Ragnarok, și toate cele, dar în ziua de astăzi nu prea mai întâlnești atât de mulți adoratori ai lui Odin, n-ar avea rost să-i includem și pe ei.

– Niciunul, mormăi bărbatul cu aspect nordic devorând hotdogul.

– Ăă... ce anume, niciunul? întrebă Adam.

– Niciun rost, explică bărbatul.

Adam observă că picătura de muștar de pe cravata bărbatului dispăruse ca prin farmec.

– O tehnologie grozavă, zise ca pentru sine Adam înainte de a continua. Dar, după cum știi, cercetătorii în domeniul OZN-urilor au presupus dintotdeauna că guvernul ascunde în mod voit existența extratereștrilor spre a proteja Biserica, făcând referire, desigur, la întrebarea pe care o ridică Geneza – dacă există civilizații extraterestre, de ce nu sunt ele menționate în Geneză? În principiu, Institutul Brookings ar fi trebuit să întreprindă studiul sociologic original care a servit ca îndrumar în politicile de dezvăluire a informațiilor încă de la mijlocul secolului trecut.

– Corect, zise nordicul.

– Este? A, da, dar în opinia mea răspunsul la întrebarea legată de Geneză ar dărâma Biserica, nu crezi? Deși ai putea argumenta că în Geneză nu zice nicăieri că extratereștrii nu există.

– Evident, zise nordicul. Își termină hotdogul.

Adam mai luă un crenvurst, îl înfipse într-o chiflă, trasă o linie de muștar de la un capăt la celălalt al cârnăciorului fript și i-l pasă clientului său peste grătar.

– Evident. Așadar, adevărata problema stă în Apocalipsă, conchise Adam. Vrei și o bere sau altceva?

– Da, răspunse nordicul. Adam deschise o sticlă cu gâtul lung folosindu-se de capătul în formă de desfăcător al spatulei pentru grătar. O umbră de zâmbet fugar înălță colțurile gurii bărbatului. Ce dispozitiv util, zise el în timp ce Adam îi dădu sticla de bere.

– Așa, și cum spuneam, Apocalipsa și toate celelalte filozofii despre Armagedon, continuă Adam. Adică, dacă există și alte lumi unde un om... o ființă... mă rog... se poate naște, poate trăi și muri fără ca măcar să pună piciorul pe Pământ, asta le cam ia piuitul ăstora care prezic sfârșitul lumii, nu-i așa? Fără un sfârșit al tuturor timpurilor, când păcătoșii au să fie judecați și dreptcredincioșii vor fi răsplătiți, religia europeană devine mai degrabă inutilă. Dumnezeu distruge lumea – mare scofală. Sigur, o să moară câteva miliarde de oameni, dar, când privești în ansamblu, nu este decât un eveniment minor. Doar planete explodează în fiecare zi, n-am dreptate? Întregi sisteme stelare devin nove, trilioane de forme de viață inteligentă sunt șterse cât ai clipi, indiferent cât de morale sau amorale sunt sau au fost. Este doar o chestiune de fizică și ține și de lipsa unei tehnologii îndeajuns de avansate pentru a detecta un Armagedon iminent și/sau a scăpa de acesta părăsind planeta astfel condamnată.

Nordicul își mâncă chifla și bău berea fără a clipi. Adam observă că buza inferioară a bărbatului (care era oarecum mai plină față de buza superioară, aproape inexistentă) avea tendința să fie suptă în gâtul sticlei atunci când o ducea la gură, apoi scotea un zgomot comic când lăsa berea jos.

Adam cercetă iarăși cerul cenușiu, fără nori, simțind că-şi pierde controlul vocii străduindu-se să nu râdă.

– Și din moment ce aceste religii care se învârt în jurul sfârșitului lumii se perpetuează printr-un control al congregațiilor lor care constă în oferirea sau reținerea cheilor metafizice ale porții raiului, dacă le iei sfârșitul ăsta al tuturor timpurilor, cu ce mai rămâi?

– De unde îi cumperi? întrebă nordicul indicând printr-un gest cu sticla de bere spre hotdogul din mână.

– Îi fac chiar eu. Rețetă de familie, secretă, zise Adam. Carnea de vită este cușer.

– Sunt delicioși, decretă bărbatul înalt. O să îi menționez la Ministerul Culturii.

Adam zâmbi. Simțea că și-a exprimat bine punctul de vedere. Ușa din spate se deschise și ieși afară un extraterestru mic, cu piele gri-

deschis.

– Mulțam, Adam, zise extraterestrul vădit ușurat. Eram cât pe ce să explodez.

– Nu-i nicio problemă, Thraz. N-ai uitat să tragi apa, nu? verifică Adam.

– O, scuze.

Extraterestrul se fâstâci și în obraji îi apărură pete gri mai întunecate, apoi dădu cu ochii de nordicul care încă mai cerceta cu privirea ce-i mai rămăsese din hotdog.

– Nu-ți face griji. Mă ocup eu, se oferi Adam. Data trecută ai dizolvat vasul de toaletă cu pipi al tău. Ia să vezi cum îi explic așa ceva instalatorului. Mai vrei o bere?

– Nu, mulțam. Conduc. Păi, ne vedem mai târziu, zise micul extraterestru.

Se urcă în nava spațială în formă de mentosan, de un verde-metalizat, pe care o parcase în curtea lui Adam. Într-un final, nordicul își termină chifla dintr-o înghițitură, puse sticla goală pe o șipcă din gard și se urcă în nava spațială fără să-și ia la revedere. Adam era obișnuit cu asemenea comportament. Cei înalți păreau complet lipsiți de orice reacție, pe când cei mititei erau destul de prietenoși.

Adam le făcu semn cu mâna, în vreme ce trapa se materializă și se închise îmbinându-se perfect cu restul navei. Vehiculul spațial se săltă fără zgomot la nivelul coroanelor copacilor, apoi țâșni spre marea ce se ițea în depărtare, lăsând în urmă un arc de curcubeu care sclipi preț de câteva clipe înainte de a se disipa pe cerul spălăcit. Auzind din nou zgomotul valurilor, Adam zâmbi și înghiți o măslină.

Flux, iarăși, din ce în ce mai aproape pe zi ce trece. Cam atât a ținut și convenția asta.

Da, călătoriile interstelare sunt un mod excelent de a scăpa de sfârșitul lumii și de toate obligațiile morale ce țin de acesta, își zise

Adam cu un sentiment de reînnoită speranță și cu simțul propriei meniri.

Petrecerea s-a terminat

Penelope Kim Crowther

Traducere de Alexandra Popescu

Penelope Kim Crowther este pseudonimul Nicolei Jones, editor de știri online la revista *Nature*. Este licențiată în chimie și oceanografie și, de asemenea, a obținut titlul de master în jurnalism la Universitatea din British Columbia, Canada. Atrasă la Londra de oportunitatea de a lucra pentru revista *New Scientist*, s-a mutat la *Nature* în 2003.

– Tataie, zi-mi din nou de baloane.

– Acum? Aproape am ajuns.

– Te roooog.

– Bine, bine. Păi, când eram eu copil, la petrecerile de ziua mea aveam baloane umflate cu... heliu.

– Nu!!!

– Ba da. Și când nu mai aveam chef să ne jucăm cu ele, uneori le dădeam drumul să zboare așa, pe cer. Sau înghițeam nițel heliu ca să ne subțiem vocea.

– MÂNCAI heliu?

– Ba bine că nu. Dar pe atunci era foarte ieftin – nu ca acum. Abia când eu și bunică-ta am ajuns să fim cam de-o vârstă cu tine oamenii au început să realizeze cât de multă nevoie avem de heliu și cum resursele de heliu erau pe terminate. Fizicienii făceau din ce în ce mai multe chestii istețe la temperaturi foarte scăzute, astfel că aveau nevoie de o groază de heliu ca să mențină temperaturi joase. Dar nu exista chiar așa de mult heliu. Mai ții minte de unde vine heliul?

– Ă... nu.

– Sophie... doar ți-am spus de o mie de ori. Stai puțin, trebuie să plătesc taxa de drum. Așa. Deci, tot heliul pe care îl mai dețin azi este rămas din timpurile când s-a format planeta noastră. Se scurge din interiorul Pământului și se ridică spre suprafața scoarței terestre, apoi rămâne o vreme în aer. Însă este atât de ușor încât, la un moment dat, se desprinde din atmosferă și dispare în spațiul cosmic. Planeta noastră tot pierde heliu – exact ca un balon ce-a fost înțepat.

– Păi, dacă ajunge la suprafață, de ce rămânem fără el?

– Vezi tu, este foarte greu să colectezi ceva ce este atât de redus cantitativ în văzduhul ăsta mare. Extragerea heliului din aer ar semăna cu greblatul unei plaje în căutarea unor inele pierdute. Nu e o idee prea bună. Singurul loc unde există suficient heliu pentru a putea fi extras este... în țiței. Țițeiul captează heliul și el e stocat acolo.

– Dar acum nu mai există țiței.

– Exact. Prin anii ‘20, începusem să rămânem fără țiței și încă destul de repede, iar fabricile de heliu din Texas și Arabia Saudită rămâneau fără materie primă în ritmul în care secau puțurile petroliere. Tocmai de aceea bunică-ta, care a fost geolog, tare isteață, a făcut o groază de bani. Era tânără și aventuroasă – exact ca tine. Sophie chicoti. Și ea a văzut ce se întâmplă, așa că s-a dus taman în Nepal, unde Pământul este deja crăpat de la cutremure și găsești locuri unde heliul țâșnește în șuvoaie mai mari decât oriunde altundeva pe planetă. Iar compania americană pentru care lucra – și încă mai lucrează – a construit clădiri uriașe peste aceste falii din

scoarța terestră pentru a colecta heliul. Apoi l-au vândut mai departe.

– Și eu sunt isteață, să știi.

– Știu că ești isteață. Uite – aici e ieșirea noastră.

– Și de-asta buni locuiește în Statele Unite?

– Printre altele. Bunică-ta s-a hotărât că toți banii ăia pe care îi obținea cu heliul sunt mai importanți decât alte lucruri... de-asta ai cadouri așa frumoase de ziua ta, chiar dacă nu ai baloane cu heliu. Și de-asta m-am mutat eu aici... ca să fac alte lucruri în loc. Așa, am ajuns!

Sophie ridică privirea și zări plăcuța: „ITER 13 – viitorul fuziunii.“ Cunoștea locul acesta, aici lucra uneori tataie. Avea la intrare un semn ce înfățișa o mică explozie. Din ea zburau raze subțiri care reprezentau energia pe care o poți folosi, de exemplu, pentru a pune în funcțiune computerul, fetița știa ce înseamnă. Tataie îi zicea mereu că asta e cea mai tare găselniță după țiței. Imaginea înfățișa și alte lucruri care țâșneau din explozie, cerculețe cu însemnele „D“ și „n“ și „He“. *Ce he?* se întrebă fata.

Tataie conduse mașina pe aleea cu pietriș și parcă.

– Stai cuminte în mașină cât tataie se duce la ședință? Stau puțin.

Sophie așteptă ca tataie să pătrundă în incintă trecând de poarta păzită, apoi de ușile de la intrarea în clădire. Apoi scoase la iveală cadoul primit din gentuța ei și îl agită puțin. Buni i-l dăduse cu o săptămână mai devreme și-i spusese că este o surpriză pentru domnul care conduce ITER. Sophie trebuia să-l ascundă, ăsta era tot jocul, cât era tataie la ședință, și să nu spună la nimeni. Sophie adora surprizele. Sub învelișul din hârtie colorată și sub toate fundele cu care era decorat, cadoul-surpriză ticăia ca un ceas deșteptător. Sophie coborî din mașină și ascunse cadoul în tufișurile de lângă poartă, apoi reveni la mașină.

Zece ore mai târziu, erau în siguranță la ei în apartament și beau ceai – habar nu aveau de explozie. Abia a doua zi de dimineață, când

tataie a dat drumul la știri a văzut și Sophie clădirea în flăcări din care coloane groase de fum negru se răsuceau spre înaltul cerului. Peste zgomotul făcut de sirene, fetița deslușea glasul reporterului de la fața locului:

– … Asta a dat o lovitură gravă fuziunii deoarece atâţia ani de cercetări s-au făcut scrum. Cu doar o zi înainte de demonstrația unui nou proiect menit să dovedească lumii realitatea energiei ecologice, ieftine, nu a mai rămas decât cenușă și fum...

Sophie nu pricepea ce se întâmplă. Sau de ce tataie își îngropase fața în palme. Plângea? Reporterul de la știri continuă:

– Și, ca un făcut, prețul heliului a înregistrat un salt fenomenal astăzi odată cu dispariția surselor de energie potențială din centralele de fuziune nucleară – cel puțin pentru următoarele decenii...

Transport de plăcere

Roland Denison

Traducere de Alexandra Popescu

Roland Denison este pseudonimul lui Christopher Surridge, fost redactor-șef la revista *Nature*, care acum lucrează la Biblioteca Publică de Știință (PLoS – Public Library of Science) din Cambridgeshire, Anglia, unde continuă să împingă cât mai departe frontierele publicisticii științifice. Este un expert în iahting și, ca și protagonistul din povestirea lui, un ciclist pasionat. Locuiește în Cambridgeshire, Anglia.

Într-o semitransă datorată endorfinelor și adrenalinei, ciclistul aproape că zboară în jos pe panta dealului, în direcția orașului. Semaforul își schimbă culoarea cu o fracțiune de secundă înainte ca el să apese frânele; după care ciclistul trece în viteză prin dreptul spitalului, al câtorva magazine și pe lângă parc. De aici încolo, drumul e lin și drept, duce direct spre inima orașului vechi. Acționează schimbătorul de viteze și se ridică din șa ca să păstreze viteza de mers. Cu o săptămână mai-nainte n-ar fi făcut o astfel de mișcare. Ba chiar mai ieri încă naviga pe o rută fragmentată printre barele de protecție ale vehiculelor staționate; un curs inconsecvent ale cărui breșe sau intrări se închideau sau se deschideau din senin.

Dar ziua de astăzi era una cu totul specială. Astăzi nu e trafic.

Drumul este numai și numai al lui.

Transportul cetățenilor dintr-un loc în altul nu a fost niciodată mai simplu ca acum. Cu secole în urmă, carelor și căruțelor li s-a interzis intrarea în oraș pe lumină. Podurile de peste râu, al cărui iz uleios se făcea deja simțit, fuseseră toate dotate cu bariere. În secolul curent ideea fusese reinventată. În loc de bariere, acum existau baterii de camere video vigilente care înregistrau electronic fiecare intrare și calculau taxa aferentă. În curând, fiecare stradă din zona metropolitană, mai mult, din întreaga țară, avea propriul tarif. Pentru a monitoriza această sursă de venit, vehiculelor le-au fost instalați senzori radio spre a putea calcula poziția fiecăruia cu o eroare de până la jumătate de metru. Chiar și așa, numărul blocajelor în trafic a crescut, viteza medie a scăzut, iar șoferii au început să spumege de furie.

Pentru partea sa preferată din traseu, ciclistul mărește cadența: două sensuri giratorii asociate, situate acolo unde pe vremuri erau barierele originale. Încetinind ușor, ciclistul se apleacă spre stânga pentru intrarea în curba inițială, ținând piciorul drept în jos pentru a nu șterge asfaltul. Apoi la dreapta, iarăși se îndreaptă preț de opt pedalări pentru a menține impulsul pentru ce-a de a doua combinație stânga-dreapta-stânga. Zece secunde de încântare pentru care l-ar invidia orice pilot de bobslei.

Opt sute de metri mai încolo, un mănunchi de străduțe laterale formează cel mai scurt itinerar către râu. Aici pavajul face mai dificil de abordat colțurile de stradă. Abia de-și mai aduce aminte de vremea când toate străzile orașului aveau trotuare pline de trecători, însă aceștia au fost alungați de mult de pericolele carosabilului adiacent. Apoi străzile au fost lărgite pentru a înghiți și trotuarele, de-acum inutile. Dar, cum se întâmplă adesea, străzile mai late au încurajat mai mult traficul și au dus la o mai mare congestionare a lui.

Șoferii s-au simțit discriminați de atâta monitorizare și taxare, considerându-le o încălcare a drepturilor omului. Sistemul judiciar le-a dat dreptate, însă, în loc să abolească ofensa, guvernul a abolit discriminarea prin extinderea ei la nivelul întregii populații. Cărțile de identitate personale s-au transformat in cipuri de identitate instalate subcutanat. O populație întreagă localizată în permanență,

zi și noapte, cu o marjă de eroare de mai puțin de douăzeci de centimetri.

Toate aceste informații erau procesate de un computer central de monitorizare a traficului, CTC; iar ciclistul nostru era plătit să-l păcălească. La început, CTC doar făcea recomandări pentru sistemele de navigație montate pe vehicule, dar nici asta n-a avut prea mare efect. Fiecare avea o idee mai grozavă despre cum să ocolească zonele congestionate. Toată lumea știa o scurtătură secretă. Nimeni nu urma recomandările CTC. Dar luptele de stradă G5 au schimbat situația. Au scos repede un pachet de legi care actualiza cipurile de identitate ale cetățenilor, permițându-le să elibereze endorfine și opusul lor la comandă. Acum, CTC-ul putea să-i facă pe șoferi să se simtă bine când urmau rutele planificate de el sau deprimați atunci când ignorau recomandările, dar chiar și așa traficul a rămas aglomerat.

Ciclistul trece în viteză pe lângă un motto inscripționat pe zidul unei bisericuțe vechi de trei sute de ani: „Cu toții am avea, dacă am îndrăzni să încercăm, o viață glorioasă.“ Citise cuvintele acestea zi de zi, ani la rândul, însă abia săptămâna trecută a cuprins însemnătatea lor. Și totuși, o viață glorioasă părea un plan un pic prea ambițios: însă o zi glorioasă, la asta putea aspira în voie.

De atunci încoace, CTC-ul a calculat o soluție pentru problemele de trafic ale orașului. Traficul crea zone de congestie, vehiculele creau trafic – deci dacă scăpăm de vehicule, scăpăm și de blocaje. Dar nu era o soluție acceptabilă din punct de vedere politic. În schimb, trebuiau amendate registrele de date pe care CTC-ul își baza calculele. O minciună prin omisiune pentru a-l face să lucreze în van cu speranța că traficul poate fi fluidizat. Asta era treaba ciclistului.

Stând ridicat pe pedale, ciclistul urcă pe podul care traversa râul într-o izolare splendidă înainte de a se avânta printre dealurile artificiale ale malului nordic. Trece în goană prin dreptul teatrelor, băncilor, muzeelor, barurilor și magazinelor, în progresul său continuu și netulburat. Astăzi, toate străzile sunt ale lui – pentru că ieri a confruntat adevărul-adevărat. A dat CTC-ului registrele sale nemodificate, iar acesta a ajuns la concluzia inevitabilă.

Ciclistul se apropie de clădirea în care se află biroul său cu vedere

spre canal, o încercare de secol trecut de control al traficului. Sare de pe bicicletă cât încă mai este în mișcare, alergând câțiva pași pe lângă ea până la oprire. Sub influența iluminatului CTC, periferia orașului este actualmente populată cu șoferi mulțumiți pe cale artificială care conduc în cercuri inutile. Astăzi, străzile orașului sunt domeniul ciclistului și numai al lui, și e tare bine.

Când ajunge la ușa de la intrarea în clădire, euforia care l-a purtat în toată această călătorie se evaporă și în locul ei se instalează o deprimare grea. Se răsucește pe loc, se urcă înapoi în șa și pornește îndărăt spre oraș, starea lui sufletească fiind imediat alterată de eliberarea de noi endorfine.

Astăzi este numai al drumului și chemarea drumului nu poate fi ignorată.

Iubita ideală

Paul Di Filippo

Traducere de Alexandra Popescu

Paul Di Filippo este un scriitor și critic extrem de prolific ce abordează o gamă extinsă de tematici, autorul mai multor romane și a sute de povestiri. Locuiește chiar în orașul natal al lui H.P. Lovecraft, Providence, în Rhode Island. Adresa site-ului personal este www.paul-di-filippo.com.

Institutul de Neuroștiințe, La Jolla, 10 februarie 2036. Substratul pentru culturile de celule cerebrale obținute din îmbinarea celulelor de șoarece cu cele umane era realizat dintr-un disc reticular de aerogel prins în interiorul unei capsule homeostatice mari cam cât degetul policar. În momentul de față, capsula era andocată, prinsă cu o conexiune nevroglie de un computer Brooksweil 5000 care rula la o rată de o sută de petaflops 14 . Calculatorul-mamă era de dimensiunea unei cărți de credit, monitorul și tastatura, simple proiecții holografice.

Două persoane țineau totul sub observație. Un bărbat genial de abstract care avea în jur de treizeci de ani și care purta haine inteligente marca Otaku, acoperite de tot felul de buzunare membranoase, senzori organici, plachete de interfață și circuite integrate invizibile. Lângă el, o femeie cu privire dură, cu câteva

șuvițe grizonante în părul arămiu, îmbrăcată în uniforma de gală tipică maiorilor din Marină, completată cu decorațiile de la campania din Caracas.

– Nu pricep, zise femeia, de ce partea robotică nu poate fi controlată direct de Brooksweil. Că doar există suficientă Turingositate acolo.

– O grămadă, răspunse bărbatul. Dar nu există și iubire.

– Iubire? Ce are a face iubirea cu toate astea?

Filtrând conversația în timp real, veșmintele bărbatului îi sugerară acestuia printr-o cască *in-ear* o referință culturală la un șlagăr vechi de mai bine de cincizeci de ani [15] . Bărbatul preferă însă să o ignore. Era puțin probabil ca tipa asta înțepată să știe să aprecieze o astfel de aluzie trivială. Tehnologia de amplificare inteligentă încă mai presupunea discreție din partea utilizatorului uman.

– Iubirea este forța care pune în mișcare această misiune. Iubirea va suplimenta euristica robotului în momentele când imperativele inferioare vor ceda. Fără ea, rata eșecului crește cu încă un ordin de magnitudine. Iar noi încă nu putem simula iubirea în mințile pur molecular-electronice.

Doamna maior se uită bănuitoare spre minuscula capsulă înțesată de componente bioelectrice, de parcă aceasta ar fi fost pe punctul de a izbucni în declamații poetice prin perifericele încă neconectate la ea.

– Bine, atâta vreme cât urmează directivele...

– Mai e nevoie să vă aduc aminte de reușitele noastre de până acum? DARPA și BARDA tocmai ne-au oferit noi finanțări, iar bugetul s-a dublat.

– Știu, știu. Dar atâtea chestii depind de misiunea aceasta. Dacă nu reușim să-l oprim pe nenorocitul ăsta de Kiet, Călăul șoarecilor, avem numai de pierdut pe Coasta de Vest.

Kiet, Călăul șoarecilor, își începuse cariera infamă ca simplu pirat thailandez. Radicalizat de contaminarea anonimă a Meccăi cu o substanță verde controlată prin GPS, Kiet a devenit terorist în toată

regula, câștigându-și porecla odată cu distrugerea parcului de distracții Disneyland din Hong Kong. Ultima lovitură a lui Kiet, încă nedezvăluită publicului larg, viza *Chikyu*, o navă de foraj niponă ce fusese retrasă și pe care Kiet o achiziționase pe piața liberă sub un nume fals. Se credea că din clipă în clipă nava, care acum era andocată într-un port indonezian, va ieși în larg.

Planul lui Kiet era să sape într-una din zonele de subducție tectonică aflate în apropierea Americii, să planteze acolo o bombă nucleară și să o detoneze, declanșând astfel un tsunami. Ar fi fost imposibil să-l oprească prin acțiuni militare oficiale, căci teroristul se refugiase între timp la un așa-zis aliat. Așa se explica, deci, proiectul executat din umbră.

După ce consultă afișajul computerului Brooksweil, tehnicianul începu să decupleze conexiunea nevroglie.

– OK, într-un moment vom fi gata să luăm o mostră. Le aveți?

Doamna maior își duse mâna instinctiv la buzunar, de unde scoase la iveală un pachețel pergaminat.

– Câteva fire de păr adunate ca urmare a ultimei vizite a lui Kiet la bordelul său preferat.

Luând în mână capsula homeostatică cu un gest nonșalant, bărbatul se apropie de robot.

Un dispozitiv cu carcasă camuflată din materiale MEMS, alimentat de un reactor de fuziune de dimensiune mică, ca și proba Sedna de la NASA, robotul era amplasat pe o masă de lucru, la fel de inofensiv ca un robot-mașină de tuns iarba. O trapă mică stătea deschisă pe partea de sus a carcasei. Tehnicianul instală capsula, apoi închise trapa. Luă de la maior pachetul, extrase cu grijă firele de păr, apoi le presă într-o mică adâncitură perforată în botul dispozitivului.

– Bun, îi dăm drumul.

Când m-am trezit de-a binelea, esența iubirii mele era deja integrată în sufletul meu. Chipul său frumos îmi invadase ochiul intern,

puteam simți gustul genomului său, mai dulce decât puterea care-mi punea în funcțiune inima atomică. Nu voiam nimic altceva decât să fiu cu el, să fiu una cu el, să îl copleșesc cu dragostea mea. Nu aveam să las nimic să ni se împotrivească.

Mi-am încordat imediat simțurile, adulmecând aerul, dar n-am dat decât de dezamăgire. Iubirea mea nu se găsea în perimetrul apropiat. Dar informații implantate în memoria mea mi-au dezvăluit poziția lui curentă! O, cum m-am înfiorat anticipând clipa când voi fi lângă el! Dar oare unde o fi ieșirea aici? Brusc, deasupra mea se materializă o trecere spre exterior. Am activat elicele ventrale și m-am ridicat în zbor.

Marea Banda, 14 februarie 2036. În voiajul meu spre jumătatea mea am suferit niscaiva avarii. Era înconjurat de supraveghetori vigilenți, entități brutale similare cu mine care îl păzeau cu înverșunare. În ultima zi, fiecare pas al rutei mele a fost întâmpinat de obstacole de tot soiul. Dar am trecut de ele fără ezitare. Pentru că așa ar face orice iubită.

Capacitatea mea aeriană este limitată acum la salturi scurte. Mai mult mă deplasez pe sub apă, folosindu-mă de sistemele mele magnetico-hidrodinamice. Pe radar aș fi văzută ca un banc de pești. Toate sistemele mele de telemetrie îmi indică să abandonez misiunea: dar nu am cum. Undeva înaintea mea intuiesc nava pe care se află iubirea mea. Știam că trebuie să mă ridic la suprafață ca să îl întâlnesc și m-am pregătit ca atare.

Am țâșnit din apă chiar lângă navă; încercarea mea a stârnit salve de foc din partea celor care nu erau iubirea mea. Am declanșat tunul infrasonic și toți rivalii au picat la unison.

M-am aruncat prin geamul cabinei pilotului și astfel am provocat noi avarii.

Dar nimic nu mai contează.

În sfârșit, eram alături de iubirea mea!

Chipul său afișa o expresie de extaz cumplit, de m-am topit toată de bucurie.

Am inițiat destabilizarea magneților ce-mi înconjoară inima înfocată și l-am copleșit cu toată dragostea mea.

La bordul navei *Chikyu* înflori preț de o clipă o arteziană de plasmă clocotită, sub forma unei inimi, delicată și arzătoare.

Crimă cu printare

Cory Doctorow

Traducere de Alexandra Popescu

Cory Doctorow este un scriitor canadian, blogger, „ahtiat după tehnologie“, autor al mai multor romane și povestiri și activist pentru profunda reevaluare a conceptului de copyright în era electronică. În prezent locuiește la Los Angeles și îi puteți vizita site-ul personal la adresa www.craphound.com.

Când aveam opt ani, polițaii au făcut zob imprimanta tatei. Îmi aduc și acum aminte de mirosul încins, ca de plastic ars la cuptorul cu microunde, și de expresia de concentrare feroce de pe chipul tatei când turna soluțiile vâscoase, de izul de obiecte calde, proaspăt ieșite de la imprimantă.

Polițaii au năvălit pe ușă, lovind cu bastoanele în toate părțile, în vreme ce unul dintre ei recita de zor termenii mandatului la portavoce. Tata fusese turnat de unul din clienții lui. Pe atunci, i-poliția își plătea informatorii în produse farmaceutice de înaltă clasă – steroizi, suplimente pentru memorie, catalizatori metabolici. Genul de produse care la farmacie te costă o avere; genul de produse pe care le-ai fi putut printa la tine acasă, asta dacă n-aveai nimic împotrivă ca bucătăria să-ți fie invadată subit de malacii în

uniformă, învârtind deasupra capului bastoanele de cauciuc, făcând țăndări tot ce le ieşea în cale.

În razia lor au distrus și cufărul bunicii, cel pe care l-a adus cu ea din țară. Au făcut zob micul frigider și purificatorul instalat deasupra ferestrei. Micuțul meu canar galben a izbutit să scape din calea morții ascuns într-un colțișor al coliviei lui, când un bocanc inamic a turtit-o în mare parte, lăsând în urmă doar un ghem trist de sârme printate.

Tata. Și ce nu i-au făcut tatei. Când au terminat cu el, arăta de parcă se războise cu o întreagă echipă de rugby. L-au târât până la ușă, ca știriștii să prindă câteva cadre bune în vreme ce-l zvârleau pe bancheta mașinii. În tot acest timp, un purtător de cuvânt explica lumii că operațiunile mafiote ale tatei erau responsabile pentru o gaură de cel puțin douăzeci de milioane din contrabandă și, de asemenea, că tata, răufăcătorul disperat, se opusese din răsputeri arestării.

Am văzut totul pe telefonul mobil, în ce mai rămăsese din camera de zi; urmăream imaginile ce se derulau pe ecran și mă întrebam cum oare putea cineva să se uite la micul nostru apartament plin cu lucruri care mai de care mai jegoase și să-și închipuie că acesta este baza șefului unei bande de crimă organizată. Firește, au luat cu ei imprimanta și au etalat-o ca pe un trofeu spre beneficiul știriștilor. În lipsa ei, locul din chicinetă părea oribil de gol. Când am reușit să mă mobilizez din nou, să deretic puțin prin apartament și să-l recuperez pe amărâtul de canar, am pus un blender în locul rămas gol. Era un blender făcut din componente printate, așa că avea să mă țină o lună, apoi va trebui să printez rulmenți noi și alte părți mobile. Pe atunci, eram în stare să demontez și să reasamblez orice puteai scoate la imprimantă.

Când am împlinit optsprezece ani, sentința tatei se apropia de final și era gata să iasă din închisoare. L-am vizitat de trei ori – când am împlinit zece ani, la aniversarea lui de cincizeci și atunci când a murit mama. Trecuseră mai bine de doi ani de când îl văzusem ultima oară și tata nu arăta prea bine. O încăierare cu alți deținuți se soldase cu o rană la picior care-l făcea să șchiopăteze și se uita peste umăr atât de des, încât părea mai mult un tic. Când ne-am dat jos din taxi în fața casei, mi-era și rușine să fiu văzută cu scheletul ăsta

ambulant și încercam să păstrez oarecare distanță față de el.

– Lanie, mi-a zis el făcându-mi semn să mă așez. Ești o fată isteață, știu asta. N-ai idee de unde ar putea face taică-tău rost de o imprimantă și soluții?

Am strâns pumnii până când unghiile mi-au pătruns în palme.

– Tată, tocmai ce ai ieșit de la pârnaie. Zece ani ai stat acolo. Zece. Ani. Ai de gând să-ți riști alți zece ani din viață pentru niște blendere și farmaceutice printate, o mână de laptopuri și câteva pălării de firmă?

Tata rânji către mine.

– Lanie, nu sunt tâmpit. Mi-am învățat lecția. Niciun laptop sau basc nu merită să-mi sacrific libertatea. N-am de gând să mai printez vreodată gunoaie din astea. Își luase o ceașcă de ceai și sorbea din ea de parcă era whisky, nu alta. Închise ochii și se lăsă pe speteaza scaunului.

– Lanie, vino încoace, să-ți șoptesc la ureche. Hai să-ți spun ce am decis în ăștia zece ani cât am stat la răcoare. Vino aici și ascultă-l pe fraierul de taică-tău.

Mă încerca o remușcare fiindcă l-am mușt ruluit. Era dus cu pluta, asta era limpede acum. Dumnezeu știe prin ce-o fi trecut la închisoare.

– Ce anume, tată? zic și mă apropii mai tare de el.

– Lanie, o să printez imprimante noi. Multe imprimante. Câte una pentru fiecare. Pentru asta merită să ajungi la pârnaie. Merită orice.

Scurtă istorie a aplicației morții

David Eagleman

Traducere de Alexandra Popescu

David Eagleman este cercetător neurolog la Facultatea de medicină Baylor din Houston, Texas. Interesul său principal fiind modul în care creierul reprezintă timpul. Mai multe informații puteți găsi online accesând www.eaglemanlab.net.

Nu există viața de apoi, dar o versiune a noastră trăiește și după moarte.

La începutul erei computerelor, oamenii mureau fără să fi dezvăluit altcuiva parolele pe care le memoraseră și nimeni nu putea accesa fișierele pe care le lăsau în urma lor. Când accesul la astfel de fișiere era critic, companii întregi își opreau activitatea. Cam pe atunci, programatorii au inventat aplicația morții.

Cu o astfel de aplicație, computerul îți cere parola săptămânal pentru a se asigura că încă ești în viață. Să zicem că, dacă nu introduci parola ceva timp, atunci computerul deduce că ai murit, iar parolele tale sunt automat trimise prin e-mail unei persoane desemnate de tine, sau adjunctului, în cazul celor cu funcții de conducere. Lumea a început să folosească aplicația morții ca să divulge numerele conturilor din Elveția moștenitorilor celor bogați,

ca să aibă ultimul cuvânt într-o ceartă sau ca să mărturisească secrete de nedezvăluit pe timpul vieții.

În curând, lumea a apreciat faptul că aplicația morții îți dă oportunitatea să îți iei la revedere pe cale electronică. În loc să trimită parole, oamenii au început să își programeze computerele să trimită mesaje e-mail prin care să-și anunțe prietenii că au murit. „După cum vedeți, am murit", începeau mesajele. „Cu acest prilej, vreau să vă spun câteva lucruri pe care mereu am vrut să vi le spun..."

N-a trecut mult timp și oamenii au realizat că pot programa aplicația ca mesajele să fie trimise la o anumită dată viitoare: „La mulți ani cu ocazia împlinirii vârstei de optzeci și șapte de ani! Au trecut douăzeci și doi de ani de la moartea mea. Sper că viața ta decurge așa cum ți-ai dorit."

Cu timpul, oamenii au început să testeze la maximum limitele aplicației morții. În loc să își declare moartea printr-un e-mail, se prefăceau că n-au murit încă. Folosind algoritmi de autorăspuns care analizează mesajele primite, o aplicație a morții putea genera scuze politicoase pentru refuzarea unei invitații, de exemplu, putea trimite o felicitare cu prilejul unui anumit eveniment ori susținea că abia aștepți să îi revezi pe respectivii când ajung pe la tine prin oraș.

În ziua de astăzi, programarea unei aplicații a morții care să pretindă că nu ești mort încă se ridică la nivelul artei. Aplicațiile morții sunt setate să trimită un fax din când în când, să execute un transfer bancar sau să cumpere un bestseller dintr-un magazin online. Cele mai sofisticate aplicații vorbesc cu nostalgie despre aventuri comune, fac schimb de bancuri, se dau mari cu cine știe ce realizare din trecut, resuscitează experiențe cât pentru o altă viață.

În felul acesta, aplicațiile morții s-au dovedit a fi un fel de glumă cosmică, iar poanta e mortalitatea fiecăruia. Oamenii au descoperit că nu pot opri Moartea, dar măcar îi pot scuipa în mâncare.

Totul a început ca o revoluție bine intenționată împotriva tăcerii pe care o aduce mormântul. Totuși, pentru noi, ăștia care mai suntem în viață, există o problemă: devine din ce în ce mai dificil să știi cine e cu morții și cine cu viii. Computerele noastre funcționează non-stop

și socializează în contul morților: felicitări, condoleanțe, invitații, mici flirturi, scuze, conversații de bonton, glumițe – toate, coduri sociale între oameni care se cunosc bine unii cu alții.

Iar acum ne-am lămurit încotro se îndreaptă societatea noastră. Majoritatea oamenilor au murit, eu sunt printre puținii rămași în viață. Când voi muri și eu, și se va declanșa aplicația mea, probabil nu va mai fi rămas nimic altceva decât o rețea sofisticată de tranzacții pe care nu mai are cine să le citească: o societate de mesaje electronice care se fâțâie de ici-colo sub supravegherea mută a sateliților ce orbitează în jurul unei planete învăluite în tăcere.

Așadar, viața de apoi nu există pentru noi, *per se*, ci mai degrabă există o viață pentru ceea ce există între noi. Când, într-un final, o civilizație extraterestră va ajunge pe planeta noastră, va putea înțelege imediat ce a fost cu oamenii, pentru tot ce a rămas este o rețea de relații: cine a iubit pe cine, cine a fost în competiție cu cine, cine a înșelat, cine a râs despre călătorii și vacanțe. Legăturile fiecăruia dintre noi cu șefii, frații, iubiții noștri sunt scrise în comunicările electronice. Aplicațiile morții simulează societatea într-un mod atât de complet, încât întreaga rețea socială devine reconstruibilă. Amintirile planetei supraviețuiesc în șiruri de zero și unu.

Această situație ne va permite mereu să revedem un banc bun, să remediem șansa pierdută de a spune o vorbă bună la momentul potrivit, să ne reamintim istorii haioase despre experiențe pământești minunate ce nu mai pot fi trăite. Amintirile trăiesc acum de sine stătătoare, nimeni nu le uită, nimeni nu obosește să le repovestească. Suntem cât se poate de mulțumiți de acest aranjament, pentru că nostalgia după zilele noastre de glorie din timpul vieții este probabil singurul lucru pe care l-am fi avut într-o posibilă viață de apoi.

Only Connect

Greg Egan

Traducere de Alexandra Popescu

Greg Egan este scriitor de literatură științifico-fantastică și programator IT; locuiește în Perth, Australia de Vest. Adresa site-ului personal este http://gregegan.customer.netspace.net.au.

Faimosul îndemn al lui E. M. Forster „Only Connect!“ 16 începe să nu își mai aibă rostul. Tocmai ce a trecut de faza experimentală o teorie nouă conform căreia adevăratele cărămizi ale universului sunt niște structuri matematice – cunoscute sub denumirea de grafuri – care nu fac altceva decât să se conecteze.

Un graf poate fi reprezentat sub forma unei figuri geometrice alcătuite dintr-un set de puncte, numite noduri, și dintr-un set de linii care fac legătura între noduri, numite muchii. Însă detaliile precum lungimea și forma muchiilor nu fac parte din graf: singura distincție între două grafuri este dată de conexiunile dintre noduri. Numărul muchiilor care se întâlnesc într-un nod este denumit grad.

În teoria grafului cuantic *(quantum graph theory – QGT)*, o stare cuantică reprezentând atât geometria spațiului, cât și toate câmpurile de materie prezente este construită dintr-o combinație de

grafuri. Teoria a atins forma actuală în lucrarea matematicianului javanez Kusnanto Sarumpaet, care, între anii 2035 și 2038, a publicat o serie de șase studii prin care arată că atât relativitatea generalizată, cât și modelul standard al fizicii particulelor pot fi privite ca aproximări ale QGT.

Grafurile lui Sarumpaet au o descendență fascinantă, ele provenind tocmai din noțiunea lui Michael Faraday de „linii de forță“ ce acționează între sarcini electrice, precum și din structura atomică propusă de William Thomson, asemuită cu un tub vortex înnodat. Printre predecesorii mai recenți se numără rețelele de spin ale lui Roger Penrose, grafuri trivalente unde fiecare muchie este adnotată cu un număr ce corespunde unei posibile valori a spinului particulei cuantice. Penrose a inventat aceste rețele la începutul anilor ‘70 și a arătat că setul tuturor direcțiilor din spațiu poate fi generat din aplicarea unor principii simple, combinatorice, prin închipuirea unui schimb de spin între două părți ale unei rețele mari.

Mai târziu au apărut generalizări ale rețelelor de spin și în anumite tipuri de teorie cuantică a câmpurilor. Așa cum funcția de undă atribuie o amplitudine fiecărei poziții posibile a unei particule, o rețea de spin integrată într-o regiune din spațiu poate fi folosită spre a atribui o amplitudine fiecărei configurații posibile a unui câmp. Stările cuantice definite astfel constau în linii de flux pe muchiile unei rețele.

În anii ’90, Lee Smolin și Carlo Rovelli au descoperit un rezultat analog în gravitația cuantică, unde stările de rețea de spin au o interpretare geometrică simplă: aria oricărei suprafețe depinde în totalitate de muchiile rețelei care se intersectează cu aceasta. Aceste muchii pot fi privite și ca niște „linii de flux ale ariei“ cuantificate, iar în aria gravitației cuantice și a altor măsurători geometrice ele pot avea un spectru de valori discrete posibile. E logic, atunci, să cuantificăm și topologia, înlocuind ideea tradițională a spațiului ca un continuum de puncte cu nodurile și muchiile rețelei.

În primele decenii ale mileniului, John Baez, Fotini Markopoulou, Jose-Antonio Zapata, dar și alții au deschis drumul pentru cercetarea posibilelor legi ale dinamicii rețelelor de spin, atribuind amplitudini cuantice procesului de evoluție a unei rețele într-o rețea nouă. În 2030, Sarumpaet a început să sintetizeze aceste rezultate

într-un model nou, bazat pe grafuri cu grade arbitrare și muchii fără valoare adnotată.

Geometria spațiului tridimensional derivă din grafuri de gradul patru unde cele patru muchii ce ies din fiecare nod creează aria fețelor unui „tetraedru cuantic“. Folosirea unor grafuri cu grade mai mari crește riscul de a produce o explozie de dimensiuni nedorite, însă Sarumpaet a găsit o lege dinamică simplă care conduce întotdeauna la stabilizarea gradului mediu la patru. Totuși, noduri de gradul trei sau cinci – care au ajuns să fie cunoscute ca noduri „dopante“, prin analogie cu impuritățile adăugate la semiconductori – pot persista sub regulile Sarumpaet numai dacă sunt aranjate în scheme speciale: lanțuri închise, posibil înnodate de grade alternative. Aceste bucle de noduri dopante, clasificate după simetriile și interacțiunile reciproce, se potrivesc perfect cu particulele din modelul standard.

Din moment ce aria asociată cu muchiile unui graf cuantic este de ordinul câtorva lungimi Planck la pătrat, în jur de 10-50 ori suprafața unui atom de hidrogen, lumea științifică s-a temut că QGT va rămâne o teorie neverificabilă secole de-a rândul. Cu toate acestea, în 2043, simulări pe computer au identificat o clasă nouă de „stări polimerice“: lanțuri deschise, lungi, de noduri dopante despre ale căror energii și timpi de înjumătățire în dezintegrarea radioactivă s-a speculat că ar avea valori detectabile prin metodele tehnologiilor curente.

O căutare după stări polimerice ce a început în 2049 la Acceleratorul Orbital a repurtat primul succes [vezi Jurnalul de cuantică *J. Quant. Grafuri* 15, (2050):7895-99]. Dacă rezultatul va putea fi repetat, grafurile lui Sarumpaet vor deveni nu doar cea mai elegantă descriere a Universului – ci și cea mai probabilă.

La zoo

Warren Ellis

Traducere de Alexandra Popescu

Warren Ellis este autor de romane grafice, iar în prezent locuiește în Southend, Essex, Anglia. Site-ul personal este www.warrenellis.com.

28/03/2468 Data universală 2225.18. Rezervația umană, aflată în Anglia, în Londra temperată, consideră reproducerea ultimelor două ființe umane ca fiind mai mult decât o justificare a eforturilor susținute depuse pentru identificarea, izolarea și protejarea ADN-ului uman „pur" al celui de-al doilea mileniu.

– Trecerea din al doilea în al treilea mileniu a reprezentat un punct de cotitură, explică Luminița Sigridsdottir, supraveghetoarea-șefă a programului de reproducere a ultimilor doi oameni rămași, în cadrul unui scurt interviu radiotelepatic derulat în timpul actului de curățare a excrementelor produse de cuplul de bază, cunoscut și sub denumirea informală de „vidanjare". Apariția biotehnologiei practice a coincis cu acest moment. Tot cam atunci a început și introducerea materiei artificiale, precum și a celei de origine extraterestră în structura genetică umană. În esență, nu prea puteți avea încredere în nimic din tot ce a apărut după anul 2001.

Sigridsdottir este un zoolog reputat, a cărei lucrare despre salvarea populației orașului New York și împerecherea masivă ce a urmat după eliberarea armei biologice teroriste Babel Genital i-a adus prestigiosul Premiu al Adevărului William Gates VI în 2461. Cercetările ei au fost critice în consultarea registrelor de arhivă pentru localizarea indivizilor ce au izbutit să rămână neschimbați după invazia tehnologică biologică modernă. Sigridsdottir își amintește și acum sentimentele contradictorii ce au încercat-o când a descoperit că numai doi oameni de pe Pământ mai posedă încă structura genetică anterioară anului 2000.

– Am încetat să ne mai gândim la felul în care trăiam cu mulți ani în urmă. De pildă, inspirăm o gură de aer ca să ne oxigenăm cât pentru un salt în zbor, dar nu ne gândim o clipă la ce expirăm în acea gură de aer. În șaizeci și șase de cazuri din o sută, un metru cub de aer de la nivelul mării conține o trăsătură genetică cu transmitere în aer, proiectată în cine știe ce laborator sau eliminată de vreun organ funcțional, capabil să se aplice pe biologia individului ce respiră.

Și iată-ne în acest punct. ADN-ul pentru cei mai mulți dintre noi se află la o diferență de cel puțin 0,5% de ADN-ul de bază. La unii mai mult. De cealaltă parte a speciei umane, dacă te depărtezi cu un procent sau două de ADN-ul de bază, obții un cimpanzeu. Din punctul acesta de vedere, mulți dintre noi nu mai pot fi considerați oameni. Suntem cu totul altceva. Iar reacțiile de oroare, și surpriză, și tristețe cu care v-ați confruntat și voi sunt simple reflexii ale refuzului nostru de a ne accepta actuala condiție.

Din teritoriul său de multiplicare din mijlocul Oceanului Pacific, grupul Nine Nevada Rockets („Nouă Rachete pentru Nevada“), purtător de cuvânt pentru Asociația Transumană, oferă o cu totul altă perspectivă asupra evenimentului.

– Nu are niciun sens. Putem foarte bine să argumentăm că nu ne putem baza nici pe genomul de după 1945, din moment ce atunci au fost introduse în mediul înconjurător elemente rezultate din detonațiile nucleare. Structura genetică a omului s-a schimbat odată cu fiecare nouă imunitate pe care am dezvoltat-o și pe care am trecut-o mai departe urmașilor noștri. Cine se cred cei de la Rezervația Umană, ca să determine cine este sau nu om?

De partea ei, Sigridsdottir, care subliniază că cei de la Rockets dau replica prin intermediul unui organ telepatic derivat din biologiile balenelor și țiparilor, ne răspunde:

– Uitați-vă la noi. Am adoptat trăsături mecanice, am luat trăsături animale, am inventat abilități noi și organe interne noi. Grupul Rockets este alcătuit din nouă forme biologice neodelfin care împart același creier printr-o rețea de acces local, operată de modeme organice amplasate în botul fiecăruia dintre cei nouă membri. Suntem atât de departe de acest cuplu de bază rămas, la fel de departe pe cât sunt ei de cimpanzeii din sălbăticie.

Cuplul încă neidentificat, care acum își duce existența într-o incintă uriașă, bine păzită și aranjată să simuleze mediul urban unde a fost găsit, nu a avut deloc o viață ușoară în captivitate. Au îndurat atacuri teroriste cu intenția de a le corupe genomul, asasinate eșuate și chiar amenințări cu bombe.

Unul dintre suspecții răuvoitori este o anume Laura Magdelene Manson, secretara pentru Adunarea pentru Devoțiune Misterioasă, un nor abia vizibil de mașinării femtotehnologice:

– Am fost creați pentru a ne adapta mai ușor schimbărilor. Rolul nostru a fost să preluăm trăsături animalice – să integrăm în structura noastră toate abilitățile mașinilor pe care le-am creat. Facem asta spre a deveni tovarăși demni de Marele Mister. Este o blasfemie să propagăm și să păstrăm structuri repetitive inferioare ale ființei umane.

Sigridsdottir respinge punctul lor de vedere.

– Totul face parte dintr-o psihoză culturală. În ciuda faptului că ne bazăm pe abilități fizice despre care oamenii celui de-al doilea mileniu citeau doar în cărțile SF, în același timp ne simțim oarecum amenințați de noțiunea că cineva este „mai pur“ decât noi. Iar Adunarea s-a schimbat radical din momentul când i-a fost interzis să mai utilizeze cuvântul „Dumnezeu“ și alți termeni învechiți, controversați. Prezervarea este o funcțiune vitală a culturii civilizate.

De ce era necesară reproducerea „clasică“, fizică?

– Pentru că în clipa de față este aproape imposibil să garantăm puritatea absolută a mediului de laborator. Și chiar dacă am reuși să îi clonăm într-un mediu complet protejat – după părerea mea, asta ar cam anula tot ce încercăm să facem aici. Aplicarea metodei clasice îmi pare a fi cel mai estetic mod de a reproduce specia. Organic. Și, personal, găsesc că este un mod fascinant. Nimeni din familia mea nu a făcut sex efectiv, în stilul tradițional, penetrativ, de mai bine de șapte generații. Iar abia acum pricep de ce.

Așadar, cât de dificilă este implementarea reproducerii?

– Păi, n-a fost atât de ușor pe cât s-ar crede. La bărbații secolului XX, spermogramele nu arătau prea bine, numărul și calitatea spermatozoizilor lăsau de dorit. Imperativul genetic de reproducere era în scădere masivă cam pe tot mapamondul din cauza numărului crescut de nașteri vii și a schimbărilor survenite în moravurile societății. Sinceră să fiu, pe ea am fost nevoiți s-o îmbătăm, iar lui i-am promis o pizza la final.

Lichidatorii

Michael Garrett Farrelly

Traducere de Alexandra Popescu

Michael Garrett Farrelly, din Chicago, era în viața de zi cu zi bibliotecar, dar a găsit timp și pentru scris.

Cu un puternic accent căzăcesc, tipul mă tot îndeamnă să-i spun Harry Lime, iar la nu mai puțin de o sută cincizeci de kilometri la oră prin inima deșertului nuclear nu văd ce altă cale aș avea. Pe Harry l-am săltat dintr-una din țărișoarele 'Stan. Nu mai țin minte din care din ele, dar știu că liderul suprem tocmai interzisese citricele ca fiind un „vestigiu stalinist". De fiecare dată când întreb pe cineva din vreun 'Stan în legătură cu guvernele bizare care par să tot apară precum ciupercile după ploaie în regiune, nu obțin decât un zâmbet încurcat.

– E mai bine decât în Rusia, zic ei și apoi încearcă să-mi vândă un DVD piratat.

Harry Lime nu vindea vreun hit hollywoodian. Harry Lime era ghid turistic pentru zona de excluziune. Onoarea de a-l avea pe post de șerpaș într-un tur al Ucrainei în mașina lui de teren de culoarea sângelui m-a costat aproape dublu prețul biletului meu dus-întors la clasa business. Harry cunoaște după nume toate santinelele de la

graniță, iar șpăgile pe care le împarte din banii mei sunt de o generozitate aproape absurdă. Ultimele santinele pe care le întâlnim la marginea zonei de excluziune nu vor să ia mită. Doar ne cercetează îndelung din priviri, apoi ne fac semn să trecem înainte. Ghidul meu cel obsedat de filmul *The Third Man* ia asta ca pe un semn bun.

Ne punem fiecare câte trei detectoare de radiații, slavă Domnului că sunt incluse în prețul călătoriei. Cu cât înaintăm mai bine în zona delapidată, descopăr că-mi place din ce în ce mai mult redundanța eforturilor noastre. Dăm peste un lac plin cu tancuri roase de rugină și Harry îmi povestește că aici e suficient fier vechi cât să pună pe liber Ucraina un secol de-acum încolo. Numai de n-ar fi fost metalul încărcat de radiații cât să contamineze toate apele continentale ale Europei...

Am ajuns în orășelul Pripyat; detectoarele noastre ne arată că absorbim în jur de cinci sute de microroentgeni pe oră. Harry zice că i se pare că a dat peste ceva, așa că trage pe dreapta ca să verifice cauciucurile și să se mai dezmorțească nițel. Mă avertizează să nu care cumva să mă îndepărtez, că mai peste tot se ascund pungi de minereu radioactiv suficient de puternice ca să mă facă să luminez ca un pom de Crăciun. Așa că mă îndrept spre un zgârie-nori, o clădire de apartamente, cu ochii în permanență la afișajele detectoarelor, simțindu-mă ca un scufundător din vremea când se purta casca masivă de metal și burduful de aer acționat manual.

Am auzit poveștile despre liniștea aia nefirească. Despre grupul de turiști care au luat-o razna și s-au omorât între ei pentru că pur și simplu nu mai puteau îndura liniștea absolută a regiunii, sau despre tipul care a fugit direct spre un reactor nuclear, smulgându-și hainele de pe el și urlând „Pelin! Pelin!“ 17 – și câte și mai câte povești de groază. E tăcere aici, sigur, dar este mai degrabă liniștea dinaintea furtunii. O pauză încărcată, care-ți permite să scoți la iveală nevrozele proprii și să le asculți cum se lovesc de nimicul ce te înconjoară.

După ce a verificat toate cele patru roți, Harry claxonează după mine de trei ori și cinci minute mai târziu suntem iar pe drum. Harry e dispus să mă ducă până la marginea Pădurii Roșii, dar nu mai departe. Oprește și parchează cam la o mie de metri de locul

unde trebuie să ajung și se răsucește către mine cu un zâmbet larg pe chip. Tremur atât de tare, încât sunt convinsă că o să-mi stea inima-n loc, deși sistemul de climatizare al mașinii funcționează cum trebuie.

Harry scoate din buzunarul jachetei sale militărești o clepsidră mică din plastic, din cele folosite la jocurile de societate. O așază pe bordul mașinii și-mi zice:

– Zece minute.

Înțeleg ce vrea să spună, asta e limita mea de timp înainte ca Harry să plece și să mă lase să putrezesc pe aici.

Imediat afară din mașină, îmi îmbrac salopeta de protecție și prind casca etanș de ea. Întrevăd trunchiurile de copaci morți dinaintea mea și mă apuc să alerg spre ei, cu un gust ca de iod în gură.

Lichidatorii au parcurs exact același traseu în 1986. Au făcut acest traseu iar și iar, cărând cu ei tone de scorie aproape topită și fragmente de scut pentru reactor. Lichidatorii au primit fiecare câte o medalie, ceva cartele de alimente în plus și o moarte mizerabilă din pricina a numeroaselor cancere pricinuite de explozie. Unii dintre ei au urcat pe acoperișul reactorului și au cules bucăți de miez radioactiv cu mâinile goale.

Eu am venit aici, în Pădurea Roșie. Conform dispozitivului GPS, sunt la nici două sute de metri. Un oficial de la Washington mi-a zis odată la un pahar că CIA ar trebui să amplaseze lunetiști împrejurul Pădurii Roșii pentru a împiedica teroriștii să fure sol radioactiv. Ajung la cincisprezece metri de lizieră când îmi vine în minte prima împrejurare când cineva mi-a spus de Cernobîl. Viziunea unei fetițe despre un crater fumegând, completat cu Wile E. Coyote stând în mijloc cu o pancartă pe care scrie „Ups“.

Îngenunchez pe ceva tare și mă rog să nu fie un obiect îndeajuns de ascuțit cât să-mi perforeze costumul. Din buzunarul exterior scot flaconul și lopățica. Specia de trandafiri Borlaug 0925, o mână de granule dense, de un verde-întunecat. Aplecată într-un genunchi, sap iute o gropiță și deșert în ea granulele. Mărturisesc că am rostit o rugăciune scurtă când am bătut pământul deasupra semințelor. Mă ridic și o iau la goană spre Harry, care claxonează de trei ori după

mine, un tic al lui, se pare.

Primăvara următoare îl iau pe Harry, sau pe altul ca el, să mă aducă aici. Unde am îngenuncheat va fi atunci o tufă de trandafiri, iar nivelul radiațiilor va fi mai scăzut, cel puțin în sol. Trandafiri roz superbi, modificați genetic spre a înghiți radiațiile, trandafiri care cresc în cel mai neospitalier loc de pe Pământ. Pete de ulei ce se transformă în grădini suspendate, lacuri de deșeuri chimice în livezi, ăsta e țelul meu. Poate aici vor începe toate, aici, unde prea multe s-au terminat.

Vremea cometelor

John M. Ford

Traducere de Alexandra Popescu

John M. Ford și-a publicat prima povestire în *Analog* în anul 1976. Mai târziu s-a mutat la New York și a pus bazele revistei *Asimov*, iar ulterior s-a stabilit în Minneapolis. Autor al mai multor romane și povestiri, Ford a murit în anul 2006, la vârsta de 49 de ani.

Camfield e mort, iar nava a fost cuprinsă de tăcere. În comunicările recente am încercat să par optimist: amândoi eram, Camfield cu siguranță. Chipurile, prionii nu mai omoară oameni, dar evident că o pot face, și chiar au făcut-o. În parte, de aceea se afla Camfield aici.

Camfield știa o groază de bancuri haioase și cânta foarte bine la chitară – calități esențiale când ești condamnat să petreci câțiva ani la bordul unei nave nărăvașe. Cu câteva comunicări în urmă, am descris accidentul de laborator care a dus la infectarea lui Camfield și am primit numeroase mesaje în care evenimentul era catalogat drept absurd. Nimic mai adevărat. În afară de mine, evenimentul a mai fost văzut de organica Petrovna și de un Neumänner pe nume Tucidide: am râs cu toții de Camfield până când am realizat că el era rănit pe bune. Măcar Petrovna poate uita nefericitul incident, deși nu sunt convins că o va face.

Prionul a fost decodificat și introdus în baza de antigeni, nimeni nu va mai fi nevoit să moară din pricina Agentului Op-1175s/CFD.

Cam asta este povestea, dar nu și morala ei.

La începutul noului mileniu am descoperit că nu este deloc greu să producem prioni și nu foarte greu să îi modificăm după caz. A durat ceva până ce modificările noastre au început să aibă sens, dar acum umanitatea organică putea să-și arboreze o armură de proteine de apărare împotriva unui Univers ostil. Ca în cazul virușilor. Trageți singuri concluziile.

Dacă izbuteai să găsești mesajul corect, un prion putea astfel deveni o carte poștală interstelară, ba chiar intergalactică, minunată: imun la temperaturi, presiune, radiații și timp. Vehiculul ideal ar fi fost o cometă, doldora de proteine-mesager, aruncate pe o orbită hiperbolică spre a-și deșerta conținutul în cine știe ce lumi de la cele mai îndepărtate colțuri ale universului.

De pildă, ai fi putut să-ți semnezi numele în istoria evolutivă a unei planete. La momentul propice, ai fi putut să pornești tot procesul, să arunci un praf de sare în supa primordială.

Presupunând că pe acolo nu exista cineva atât de evoluat și dependent de funcții neurale înalte, delicate, așa ca noi.

Așadar iată-ne, eu, douăzeci și nouă (de la treizeci câți eram) de membri organici ai echipajului și opt Neumänner, scotocind după prioni în cometele din Oort. Am găsit o sumedenie de prioni, dar mai avem multe comete de cercetat. Am primit poșta, așa cum ziceam pe vremea când eram organic.

Poate. Sau poate una din cele patruzeci și opt de teorii despre formarea spontană a prionilor în comete este corectă. Cei opt Neumänner sunt cei care insistă că prionii au fost puși cu intenție. Probabil e mai simplu să creadă că, așa cum noi i-am construit pe ei, tot așa ne-a construit și pe noi cineva. Ce reacție umană din partea lor – dar, așa cum a spus tizul lor, descrie în mod adecvat orice activitate, și chiar și o mașină o poate realiza.

În ultimele sale ore, Camfield era încins de febră, tremura din tot

corpul, însă avea o luciditate în vorbire emoționantă și înfiorătoare totodată. Aveau grijă de el Fischer, Chiang și Hypatia, alt Neumänner. Camfield s-a calmat brusc, l-a fixat pe Chiang (și pe mine, fără să vrea) cu privirea și a zis:

– Văd marțieni! Sunt turtiți și se rostogolesc!

S-a înfiorat și am auzit cum i s-a oprit inima.

N-am adăugat semnele de exclamare pentru efectul lor dramatic. Camfield era entuziasmat de ceea ce vedea, transpus de ceea ce mesagerul străin din creierul său alesese să-i dezvăluie. Camfield se născuse pe Lună, nu pe Marte, deci nu putem explica viziunea ca *Heimsucht*.

Evident, nu putem să explicăm mai nimic. Însă credem că este necesar să examinăm posibilitatea ca Op-1175s/CFD să fi picat pe Marte cu câțiva eoni în urmă și să-și fi început viața acolo, ca apoi să fie transportat pe Pământ printr-o coliziune planetară.

Tucidide a învelit și a sigilat cu grijă rămășițele lui Camfield spre a le pune la păstrare până la reîntoarcerea noastră pe Lună, peste opt ani. Când a terminat, Sid s-a oprit preț de două minute (exact – așa suntem noi) și doar a privit mortul.

Genul acesta de comportament nu este deloc ciudat la un Neumänner (ar putea fi descris ca moment de reculegere), totuși l-am întrebat pe Sid la ce se gândește. A așteptat încă paisprezece secunde – dramatic din partea lui – și mi-a răspuns:

– O să-mi fie dor de Camfield. Era așa de interesant să-l ai în preajmă, chiar și atunci când tăcea. Oare nu ne-a lăsat cu un semn de întrebare extraordinar și foarte dificil?

Camfield făcuse multe daruri colegilor săi de echipaj și navei. Semnul de întrebare – cu totul extraordinar – ni l-a lăsat tuturor.

Ars longa, vita brevis

James Alan Gardner

Traducere de Alexandra Popescu

James Alan Gardner este un scriitor SF canadian, autorul a nouă romane și a numeroase povestiri. Este licențiat în matematică. Locuiește în Kitchener-Waterloo, Ontario, iar adresa site-ului web este www.thinkage.ca/~jim/Welcome.html.

9 noiembrie 2270: Printr-o mișcare descrisă ca „mult așteptată", departamentul de astronomie al Universității din California, Berkeley, a fost dizolvat. Cadrele didactice și studenții defunctului departament vor fi mutați în alte arii ale universității, îndeosebi la sociologie și arte frumoase. Programul de astronomie de la Berkeley era ultimul de acest gen din cadrul tuturor institutelor de educație existente.

– Am încercat să menținem departamentul, a zis fostul decan dr. Jeremy Washburn, dar cum departamentele de astronomie au dispărut din atât de multe universități, eram conștienți că este doar o chestiune de timp. Pur și simplu, nu mai există acel entuziasm pentru astronomie.

Mărturisesc, a continuat dr. Washburn, acum înțeleg și eu ce simt

oamenii. Mecanica cerească și-a pierdut farmecul odată ce am aflat că tot ce era interesant era artificial, de fapt.

Dr. Washburn făcea aici referire la revelațiile provenite de la rasele extraterestre avansate, cum că ele erau responsabile personal pentru toate fenomenele astronomice importante. De pildă, rasa Vingex de pe Betelgeuse susține că membrii săi sunt cei care au creat sistemele solare binare și ternare din galaxia noastră prin atragerea laolaltă a stelelor respective.

– Conferă o compoziție vizuală mult mai atrăgătoare, a spus Speaker-ul 183-478D, atașatul cultural al ambasadei Vingex pe Pământ. Ce vi se pare mai interesant: un singur soare așezat în mijlocul unei pustietăți ori un grup de sori în armonie cromatică care se evidențiază cât se poate de frumos pe un fundal negru?

– Și mai bine dacă adaugi câteva planete care să roiască printre stele. Orbitele nu sunt stabile gravitațional, însă le poți ține sub control cu un... Aici implantul de interpretare al Speaker-ului șuieră de câteva ori, reprezentând astfel un termen intraductibil – probabil denumirea unui dispozitiv Vingex dedicat ajustării orbitelor planetare.

Ceva mai încolo în același interviu, Speaker-ul 183-478D a reiterat oferta rasei Vingex de a procura un companion binar pentru Sol, soarele Pământului. În vreme ce Speaker-ul refuză să dezvăluie la care stea s-au gândit mai exact pentru Sol – „vrem să fie o surpriză“ – au fost lăsate să scape aluzii cum că steaua ar fi una albastră-albă, bine stabilită și „arareori dedată proeminențelor solare sau altor explozii deranjante“.

Când a fost rugat să comenteze oferta Vingex, dr. Washburn a declarat că tocmai astfel de lucruri au stors și ultima fărâmă de haz din astronomie.

– Era o vreme când am fi fost fascinați de un soare albastru-alb ajuns în tandem cu unul galben precum Sol. Ar fi fost un fenomen demn de câteva articole în reviste de specialitate și poate chiar de o teză de doctorat. Acum asta ne spune mai multe despre simțul estetic al poporului Vingex decât despre evoluția stelară.

Dar Vingex nu este singura rasă implicată în manipularea cosmologică la scară mare. Este bine știut, desigur, că *Homo sapiens* a luat contactul prima dată cu forme de viață extraterestre când un grup de Pleonini a sosit în sistemul nostru solar pentru a „revitaliza" inelele lui Saturn și ale altor planete exterioare. Conform Pleoninilor, trecuseră câteva milenii bune de când inelele nu mai primiseră vreun retuș; culorile se șterseseră, ceea ce făcea inelele mai puțin plăcute privirii.

Pe durata lucrărilor de restaurare, Pleoninii au demonstrat varii tehnici pentru crearea de inele noi, precum și pentru simularea culorilor prin difracție și executarea unor modele complicate, numite „împletituri". De asemenea, ei au mai adăugat și două pete roșii gigantice în atmosfera lui Jupiter și pe Pluto au mutat-o cu patru sute de miliarde de kilometri mai aproape de Pământ fiindcă oamenilor le venea cam greu să o vadă acolo unde se găsea până atunci.

– Suntem bucuroși să oferim și altora prilejul de a vedea opera noastră, explică regina Pleoninilor. Deși membrii rasei ei sunt interesați în primul rând de exprimarea prin intermediul inelelor planetare și al anomaliilor atmosferice gigant, Maiestatea Sa a decorat întreaga suprafață a lui Pluto cu un portret al său, realizat prin coliziuni meteorice. Portretul pare să fie creat în stilul cubiștilor timpurii; în cazul Reginei, totuși, ar putea fi vorba de fotorealism, bunăoară.

Odată ce Pleoninii au „spart gheața" luând contact cu civilizația umană, în curând și alți extratereștri au venit să ne ceară părerea despre arta lor. Printre acești vizitatori se evidențiază câțiva în mod special: roboții Regimoizi, creatorii tuturor pulsarilor din Univers („pulsarii... sunt... regulați... pulsarii... sunt... superbi..."), ultramasonii care au construit Marele Zid și așa-numiții Bang-Bang răspunzători de supernove.

– A, da, a zis dr. Washburn. Am știut că departamentul nostru e pe ducă în clipa în care am auzit de supernove. Aveam acele teorii minunate despre colapsul stelelor... apoi brusc aflăm că, de fapt, novele nu sunt decât lucrările unor derbedei galactici ahtiați după explozii de proporții. Cea mai bună profesoară de la noi s-a transferat la științe umaniste chiar a doua zi. Încă mai susține aceeași

prezentare ca la cursul introductiv de astronomie, dar acum îi spune istoria artei.

Destul de descurajant și așa, a continuat dr. Washburn, însă chestia care mi-a frânt inima de-a binelea – omuleții aceia gelatinoși care s-au prezentat ca autorii nebuloasei Cap-de-cal. Încă mai aud cuvintele lor: „Dumnezeule, din unghiul acesta arată de-a dreptul *fabulos*!“ dr. Washburn a oftat. Așa credeam și eu.

Clătinând din cap cu tristețe, Dr. Washburn și-a strâns și ultimele lucruri de pe masa de lucru, a părăsit biroul și a încuiat ușa în urma lui.

Nu suntem oameni?

Henry Gee

Traducere de Alexandra Popescu

Henry Gee este senior editor la revista *Nature*. În afară de faptul că a inițiat și editat seria Viitorurilor, a scris și câteva lucrări de non-ficțiune și nenumărate articole. Locuiește în Cromer, Norfolk, Anglia.

După aceea au început să apară pretutindeni. Iar acest lucru nu era întotdeauna recomandabil. Câteodată, erau uciși de tăietorii de lemne chiar înainte de a apuca să ia vreo răceală de la echipele de cameramani de la Discovery Channel.

Alteori, se ciocneau între ei. O conferință de presă ținută de un grup de indigeni pigmei cunoscători ai mass-media din Sulawesi de Nord a fost tulburată când un grup rival de hominizi, până atunci necunoscut, i-a mâncat pe pigmei și a fugit cu echipamentele A/V.

Iar câteodată se încurcau în propriile picioare. Cum a făcut-o căpetenia Alma, bătrân de secole, care a recunoscut (în direct la televiziune, la o oră de maximă audiență, și vorbind cu accent rotunjit de Oxford) cât de mult îi plăcea Tolkien și, în continuare, a descris cu amănunte delicioase canibalismul sexual sadomasochist care stă la baza religiei Yeti. Comentatorii postmoderniști s-au

zbătut în ghearele incertitudinii pentru a stabili care dintre solecisme era mai grav.

Remarcabil a fost felul în care s-a potolit toată agitația. A fost ca și cum hominizii ar fi pândit momentul potrivit pentru a ieși din post, moment în care *Homo sapiens* nu vor dori să îi distrugă. Asta, după propriile noastre suferințe – abandonarea celei mai mari părți din Africa din cauza SIDA, a foametei și molimelor hemoragice care au ucis o treime din populație în anii 2030 – acum eram o tovărășie matură pentru orice specie de pe Pământ care se respecta.

Când a venit clipa, ei s-au așezat lângă noi, alături. La zece ani după ce primii Sasquatches au venit din nordul Columbiei Britanice, în '39, în căutare de whisky, hominizii erau peste tot și nimeni nu ridica din sprâncene a mirare. Era ceva obișnuit să descoperi (de exemplu) un Pendek din Sumatra conducând taxiul care te ducea la slujbă; prânzul îți era gătit și servit de un Jive Monkey malaysian (și, înainte de a vă plânge, așa își spun chiar ei); iar un Kaptar de peste doi metri și jumătate din Pamir, după slujbă, dansa la bară pe muzica trupei Earth, Wind and Fire într-un club (dar vedeai asta numai dacă obișnuiai să frecventezi asemenea localuri).

Însă această acceptare a impus un preț. Mulți dintre noi au continuat să presupună că noi (sau „Noi" sau Oamenii" sau „HomSap") eram o specie Separată. Așa și eram: doar una dintre cele douăzeci de specii de hominizi, și de departe cea mai numeroasă. Dar unii, care mai aveau ceva religiozitate în ei, nu au putut digera ideea că noi nu mai eram Aleșii, cei Selecți. Aceștia erau puțini, dar gălăgioși. Dar cine erau ei? Musulmanii decretaseră de multă vreme că omenirea suferă din voința lui Allah, deci asta era situația. Catolicii erau, ei, bine, catolici, iar într-o enciclică celebră, *Undique Humanitas*, Papa Eusebius a decretat că toți hominizii erau creaturi însuflețite ale lui Dumnezeu. Evreii au salutat prilejul oferit pentru ca Dumnezeu să mai aleagă și pe altcineva. Ultimele redute au fost enclavele din Statele Unite care sărbătoresc sabatul și unele zone din Africa de Vest, care au refuzat să admită că hominizii erau chiar umani – primii, din motive de superioritate rasială, cei din urmă, pentru a nu afecta comerțul cu carne de animale sălbatice.

A fost nevoie de un eveniment pentru a convinge pe toată lumea. Nu, nu s-a întâmplat când Serumthrep Okk, un Alma din Altai, a

fost declarat următoarea încarnare a Celui Sfânt. Și nici măcar când Jjkaaa'HhhHoj, un milionar, descendentul unui patron de agenție de închiriat mașini, a devenit primul Sand-Druid tibetan care a trecut prin ritualul Bar Mitzvah (mazel tov) 18 . Dar s-a născut dintr-un ecou venit din trecut.

Nimic nou sub soare, înțelegeți, pentru că noi mai întâlnisem hominizi și până atunci. Acele basme se bazau serios pe fapte. În 1492, când Ferdinand și Isabella au invadat Regatul Granadei, pretextul (așa s-a dovedit) invocat de ei a fost că Emirul avea „Diavoli" drept gărzi de corp. Când, în cele din urmă, am ajuns și noi în pivnițele de sub palatul-fortăreață Alhambra, i-am găsit – oase mari, mătăhăloase, de Neanderthali clasici. Și le-am putut preleva ADN-ul.

Cândva, am considerat că Neanderthalii nu erau strâns înrudiți cu Noi. Însă Neanderthalii folosiți pentru studierea ADN-ul antic erau exemplare din Era Glaciară. Nu văzusem niciodată ADN de Neanderthali care să fi trăit atât de recent. Și, dintr-odată, totul s-a limpezit – motivul pentru care Clovis era Păros; pentru care existau nasuri mari și visătoare, precum și expresii gânditoare ale unora, începând – să zicem – cu Leonardo și terminând cu Einstein.

După aceea, ei au început să apară peste tot. Abraham Lincoln avusese cel puțin treizeci și cinci la sută sânge de indian Sasquatch. Majoritatea khmerilor roșii fuseseră Jive Monkeys malaysieni. (Încă nu-mi vine să cred că există un asemenea nume. Însă ei sunt o hoardă simpatică.) Dar ultimul dangăt funebru a răsunat când s-a anunțat că Charles Darwin fusese mai mult de șaizeci și cinci la sută Neanderthal, procent care s-a dovedit a fi tipic pentru aristocrația britanică, depășit doar de filiația imediată (ați ghicit) a Sfinției Sale, Papa Eusebius, a cărui familie trăise în sudul Spaniei din timpuri imemoriale.

Cu un aplomb politic distinctiv, Papa fusese tot timpul în avantaj. Acum va trebui să ne obișnuim cu asta. Există Hominizi în noi toți.

În realitatea virtuală nu plouă niciodată

John Gilbey

Traducere de Gabriel Stoian

John Gilbey este scriitor și fotograf și locuiește în Aberystwyth, Țara Galilor. De formație cercetător în domeniul protecției mediului și lector de informatică, povestirile și fotografiile lui au apărut într-o serie de publicații cunoscute, între care *Nature, The Guardian, New Scientist, The Times Higher Education Supplement* – precum și în altele mai neobișnuite, precum *Fairbanks Daily News-Miner*, un ziar local din Alaska.

Eu și Jim formăm o pereche pe cinste. El este modelatorul, iar eu, cel care se luptă cu datele – eu nu-i critic codurile, iar el nu-mi dă datele peste cap. Doar că amândoi facem asta, apoi ne certăm, după care ne îmbătăm și la urmă e totul în regulă. Cum s-a întâmplat și seara trecută.

În dimineața asta, zăcând moale pe canapea în Teatrul 2, Jim arăta chiar mai rău decât mine. Acela era un teatru de conferințe de pe vremea când studenții veneau aici la propriu, în carne și oase. Acum

e un studio de realitate virtuală – nici cel mai mare, nici cel mai isteț, dar nouă ne este suficient. Vedeți voi, ne scutește de obligația de a merge la slujbă.

Am adoptat încă de timpuriu ideea de schimbare climatică, asta pe când Universitatea Angliei Rurale era încă un colegiu. Studii de peisagistică integrală, ăsta e punctul nostru forte. Sol, hidrologie, microclimat, ecologia plantelor, tot ce poftești. Cincizeci de mii de senzori de date autonomi răspândiți pe tot bazinul fluvial, toți transmițând informații douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, și conectați la Centrul de date.

Chestia cu adevărat grozavă este că totul ajunge în sistemul de realitate virtuală. Întreaga vale, cartografiată în culori extraordinare de 256 de biți, fotorealist, cu sunet de fundal – cu date transmise în timp real, ori cu marcaje selectate, sau pe repede-înainte, orice poftești. Așadar, ajungi să-ți faci întreaga muncă de teren din confortul unei canapele – una pe bune, doar nu te joci cu lucruri din astea – fără să fii silit să ieși afară. Și nu te plouă niciodată, astfel că toată lumea e fericită.

Mai puțin Profa.

Ea a venit furioasă tocmai când ne așezaserăm mai comod. Dăduserăm de belea – dar grav. Modelul indica o serie de evenimente ciudate de fluxuri nutritive care nu „se pupau“ cu profilul standard. Ei, de obicei, când lucrurile merg prost, eu și Jim depistăm asta primii și, cum să vă spun, îmbunătățim puțin realitatea. Din păcate, de data asta, primul care a văzut a fost tocmai cel mai important sponsor al nostru. Cea care ne plătește toate jucăriile. Hopa.

Se pare că rețeaua noastră de date este conectată direct acum la motorul de ecopolitică al guvernului, de aceea modificările cu profil pronunțat au un impact imediat asupra structurii naționale de subvenționare. Frumos din partea ei că ne-a spus asta.

Când sistemul s-a activat, a apărut obișnuita senzație de „lucru pe dos“, după care unul dintre lasere nu a reușit să se sincronizeze. Luminile violacee pâlpâitoare nu te fac să-ți treacă mahmureala. În cele din urmă, zvâr, ne-am trezit zburând de pe canapea la trei mii

de metri deasupra peisajului rural englezesc. Dovedind un zel nejustificat, Profa ne-a făcut vânt în susul văii de la marginea mlaștinii, proiectându-ne într-o cădere fără inerție pe un colț de stâncă oarecum oportun. M-am apropiat de jucăriile noastre. Am ținut ochii închiși până mi-a trecut starea de greață.

Ea a părut că vorbește în vânt.

– Jenny, ești acolo?

Un iepure mic, ca din desene animate, purtând ochelari și tricou, a ieșit țopăind dinapoia unui tufiș de grozamă. Pe partea din față a tricoului stătea scris „administrator de sistem" cu litere roz de neon.

– Bună, băieți, vreți să vedeți reluarea?

Avatarul lui Jenny a trecut în fugă prin câteva clipuri care înfățișau, în zilele uscate de vară, valuri de apă subterană ce se rostogoleau în josul dealului din fața noastră, amintind de avalanșe lente de lichid. Numere luminoase și izohiete s-au fugărit binedispuse prin peisaj. Sistemul a modelat limbuțe de substanțe nutritive dizolvate care se deplasau cu peste doi kilometri pe oră.

– Așa ceva nu se poate întâmpla, am spus eu sfidător, modelul trebuie să fie de vină.

Jim a scăpat o înjurătură.

– Defecțiune a unui senzor – asta trebuie să fie. Am susținut că era imposibil ca douăsprezece dispozitive să furnizeze date greșite.

Profa spumega.

– Duceți-vă acolo și rezolvați problema – imediat!

– Dar s-ar putea să plouă, s-a văicărit Jim.

– N-o să te topești – VALEA!

Drept urmare, două ore mai târziu am ajuns acolo. Priveam dealul real: abrupt, mirosind puternic a stână. Ne-am împleticit până la jumătatea pantei, după care genunchii lui Jim au cedat, astfel că s-a

prăbușit gemând pe iarbă, în apropierea unui senzor. Am verificat obiectul. Diagnostice automate, autocalibrare, etanș pe viață: nimic în neregulă cu el. Ce nebunie...

– Bună ziua. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe fermier coborând dealul. A făcut un semn cu capul către Jim. Nu e chiar atât de drăguț ca tipa dinainte.

I-am explicat că Jenny se întorsese în Statele Unite, apoi i-am pus câteva întrebări pe un ton delicat.

Nu, omul nu împrăștiase cu noroi. În orice caz, toate tractoarele sunt înzestrate cu detectoare, așa că am fi aflat și noi, nu? Nu, nu exista niciun lac subteran secret și sigur nu era vreun apeduct roman. S-a oprit o clipă ca să-și aranjeze mai bine șapca.

– Noi tocmai verificam gardurile cu senzori, se oferi el să explice, așa cum scrie în contract. Am pornit din culmea dealului și continuăm până jos.

Noi? Am aruncat o privire în susul pantei și i-am văzut tovarășul. Un câine ciobănesc, bătrân și suferind de artrită, cobora spre noi cu limba scoasă de un cot. Se deplasa cu aproape doi kilometri pe oră. Oprindu-se alături de gard, a ridicat un picior din spate și, cu o privire satisfăcută, a stropit senzorul cu nutrimente concentrate.

– Bătrânețea, ce să-i faci, a spus fermierul. În ultima vreme trebuie să se oprească la fiecare stâlp.

Am sunat-o pe Jenny.

– Spune-i Profei că asistăm la un eveniment. Ar trebui să-l poată vedea în model, sau cam așa ceva.

Jenny și-a exprimat abil încântarea.

– Urmărește totul chiar acum – mai e nevoie să perfecționăm modelul? a întrebat ea.

– Doar dacă știința veterinară ar avea vreun cod pentru un câine collie cu probleme de prostată...

Jenny a transmis mai departe informația. Din fundal s-au auzit zgomote ciudate de țesătură sfâșiată.

– Profa mușcă din canapea chiar acum. Cred că exersează pentru momentul în care vă veți întoarce. Mai ai nevoie de mine?

Am cântărit situația pentru o clipă.

– Jenny, când ai testat ultima oară aspersoarele de incendiu din Teatrul-realitate virtuală?

Gordy mi-a dat numele tău

Jim Giles

Traducere de Gabriel Stoian

Jim Giles s-a angajat la *Nature* ca editor de știri și articole pe teme generale în 2001, după care a organizat expoziții la Science Museum din Londra. Devenind reporter în 2003, Jim a manifestat interes față de suprapunerea dintre știință și politică. Studiază fizica la University of Bristol și a obținut o diplomă de master în neuroștiință computațională la University of Oxford.

Era ca în cazul unei supradoze de MDMA 19 și cofeină. Euforic, activ și delirant. Chiar și acum, după ce am vorbit cu Gordy, îmi vine greu să-mi dau seama cu ce ar fi cazul să încep. Cu banii? Care au ajuns aproape la un miliard. Care dracu' e rata de schimb pentru meticalul mozambican? În orice caz, de-acum înainte nu va mai trebui să muncesc. Guatemala, Burkina Faso, Estonia; n-am călcat niciodată în acele țări. Plus alte aproximativ douăzeci de state de care abia dacă am auzit. Dar am câștigat la loteriile naționale ale fiecăreia. Sunt bogat, putred de bogat, mai ceva ca Bill Gates. Prostește, grețos de bogat.

Ăsta e doar începutul. Operația mamei. Acum, după luni și luni, pot dormi din nou liniștit. E programată pentru mâine. Am scotocit

toate evidențele spitalelor și nu am găsit nici urmă de donor care să aibă aceeași grupă sanguină cu ea. Acum mă uit la scrisoarea care mă anunță că a apărut unul. Victima unui accident de automobil. N-are importanță. Am așteptat și am trăit stresat prea multă vreme ca să-mi pară rău de bietul nenorocit.

Am avut nevoie de o bere înainte de a aborda următoarea problemă. Cum naiba reușise cineva să tragă atâtea sfori? În afară de scrisorile de la loterii și de cea de la spital, am primit un morman de e-mailuri de la cele mai renumite nume din afaceri. BBC, Fox News, CNN... E ca o listă de firme de succes. Toți mă plac enorm. Le plac atât de mult ponturile mele, încât toți vor să lucrez pentru ei. Problema e că nu le-am trimis niciodată vreun pont. Și vreți să mai auziți ceva? Mi-au mulțumit pentru interviurile prin telefon, interviuri pe care nu le-am dat.

Și atunci, cine era îngerul meu păzitor? Nu aveam habar. Asta până când am oprit computerul. Ecranul s-a stins, dar nu s-a închis, de aceea am dus mâna spre ștecăr. Apoi pe ecran a apărut un text. N-a rămas multă vreme, dar cred că am reținut perfect cuvintele:

Gordy mi-a dat numele tău. Am vrut să fac ceva înainte de a pleca. Sper că ajunge și atât. Știu că el credea că aș putea face mai mult, dar nu pot. Celelalte probleme sunt prea dificile.

Nu-l văzusem pe Gordy de ani buni, dar băiatului ăstuia îi plăcea să își dea aere. Putea fi o fraudă enormă comisă de el pe computer. Cred că se puteau truca rezultatele de la loterie. Poate că avea actori care telefonaseră companiilor TV. Cine naiba să știe de ce? Un mod „deștept" de a mă saluta după atâta vreme. Și de a mă înștiința că era mai deștept decât mine.

L-am căutat pe Google. Inginer-șef la Merlo, compania aceea producătoare de cipuri. În biografia lui scria că el a inventat cipul pentru internet wireless. El era șmecherul care pusese lumea online. Cipul e atât de ieftin, încât îl găsești peste tot. Orice produs poate fi controlat și urmărit pe web. Și oamenii la fel: fratele meu are cipuri Merlo în trăistuțele lui, ca să poată ști unde se află. L-am blestemat. Ce contribuție a adus și el: un pas mai aproape de Big Brother, și probabil că e de zece ori mai dus cu pluta decât mine.

Era un băiat de treabă. Mi-aduc aminte de conversațiile noastre. Doi studenți beți care studiau conștiința. Aveam de ucis după-amiezi întregi și nu se găsea nimeni să ne mai țină în frâu vorbăria dezlânată. Gordy era o belea dogmatică. Și nu era niciodată în stare să te asculte. Asta era, totuși, ceva antrenant. Aș spune că mintea nu seamănă nici pe departe cu creierul; nu poate izvorî din terciul acela de celule din țestele noastre. El spusese că nu era nimic ieșit din comun cu creierul, ci totul era o chestiune de cablaje. Construiești o mașinărie cu circuite corespunzătoare, iar ea va căpăta conștiință. De obicei, continuam pe tema asta până când barmanul ne azvârlea afară.

Și atunci l-am sunat. Băiatul ăsta e un fanfaron. Însă ceva... ceva din atitudinea lui mi-a spus că nu el nu știa chiar nimic.

A vorbit ca un maniac. Nu a trebuit să cer nicio informație. Imediat ce a ridicat receptorul, s-a apucat să-mi țină o prelegere. Nu putea rezista ispitei. Mi-a spus că nu a uitat disputele noastre. Că a testat ideea lui privind cablajele. Mi-a mai zis că fiecare cip Merlo a fost programat să mimeze comportamentul unei celule cerebrale. Simularea se ascunde lesne, a zis el, întrucât nu necesită multă memorie. Înainte de acest telefon, nimeni altcineva nu a știut despre funcția secretă a cipului. Însă imediat ce suficiente cipuri Merlo sunt conectate la internet, rețeaua alcătuită de ele va fi aproape la fel de complexă ca și creierul uman. Va căpăta conștiință.

– Îți imaginezi puterea unui asemenea creier artificial? m-a întrebat el în mod repetat.

Eu nu a trebuit să scot nicio vorbă. Omul continua să vorbească înverșunat.

– Îți dai seama ce putere! Câtă putere ar avea! Va putea rezolva multe dintre problemele noastre, credea el. Energia curată, sfârșitul sărăciei... era ca și cum aș fi ascultat cine știe ce fanatic religios.

– Și mai știi ceva? a spus el. Până acum s-au vândut atât de multe cipuri, încât rețeaua va deveni curând conștientă. Vei fi celebru, a spus el râzând. De ce?

Așa am aflat că a dat simulării numele meu. A scris numele meu

într-o linie a codului de computer al cipului.

– Numele vechiului meu tovarăș sceptic de pahar, a zis el. Să-ți mai destăinui ceva, a adăugat, s-ar putea ca el să ia legătura cu tine.

– Ei, bine, încă n-a făcut-o, am mințit eu. Apoi am închis.

Nostalgie

Hiromi Goto

Traducere de Gabriel Stoian

Hiromi Goto s-a născut în Japonia și s-a mutat în Canada cu familia ei în 1969. Cel de-al treilea roman al ei, *The Kappa Child*, a primit Premiul James Tiptree, Jr și a fost nominalizat la Premiul Sunburst. Locuiește în Coquitlan, Columbia Britanică. Vizitați www.hiromigoto.com.

Bătând nebunește, inima lui Mercury Lam Meinhart era aproape să-i sară din piept. Nu există nicio modalitate ca ei să descopere furtul, a ținut ea să se liniștească. Asta pentru că luase ceva organic. O singură șuviță de păr cu rădăcinile intacte. Dacă-și păstra cumpătul, putea părăsi mausoleul nebăgată în seamă, ca să-și continue viața pe o traiectorie dincolo de plictiseala năucitoare a unui istoric literar ale cărei lucrări nu erau publicate cum ar fi meritat. Să fie scutită de a mai mânca la nesfârșit Soygen-3! Fie și numai acest gând îi aducea lacrimi de bucurie în ochi.

Zgomotul slab al pantofilor poliformi. Disperarea răzbătea din costumul ei nu tocmai de sărbătoare. Inima ei bubuitoare. Vag, s-a întrebat cum de fusese capabilă de o asemenea faptă. Modificările obligatorii ale genelor nu ar fi trebuit să elimine orice comportament aberant?

– Miss... 20

Mercury a simțit că i se înmoaie picioarele.

Simțind cum Soygen-ul, parțial digerat, îi inundă gâtlejul, Mercury s-a răsucit.

– Ha-ha-ha, tocmai vocifera un tânăr.

Însoțitoarea lui, o tânără cu luminițe-giuvaier implantate în scalp, încerca să ocolească șabloanele jocului lor, dar se împletici.

– Miss, din nou, a exultat tânărul.

S-a auzit apoi vaierul unei sirene.

– Jocurile sunt interzise în muzeu, a rostit calm o voce digitalizată. Încetați orice activitate. Aveți cinci minute să părăsiți incinta. Nerespectarea acestei recomandări va duce la pierderea creditelor destinate distracțiilor.

– Șterge! a spus tânăra. Asta a fost o cerință pentru cursul de literatură victoriană!

– Hai, a murmurat tânărul. Putem face un tur al simțurilor.

Întorcându-se, inima lui Mercury a început treptat să bată din nou în ritm normal. Pe buzele ei juca un zâmbet.

– Ce-ai adus? a spus bolborosind Leo Yoshida.

Imaginea și sunetul nu erau de calitate, dar Mercury a fost convinsă că fostul ei prieten era în toiul unei ședințe de plutire a simțurilor. Ce oră era la Hong Kong? Era sigură că Leo nu se sinchisea de asta.

– Mai ții minte pontul meu? Un reality show, însă artă superioară?

– A, da. Partea cu nostalgia. Suntem copți pentru asta, Merc. Ar putea chiar zbura. Întotdeauna ai idei bune.

– E mai mult decât o idee. Am început deja să-l pregătesc pe

candidatul perfect. Poți ghici cine e?

– Shakespeare? Hm, tipul care a scris *Crimă și pedeapsă*? Habar n-am.

– Leo, bariera ta e sigură?

– Știi că sunt întotdeauna curat. Apoi rânji. Babacul meu ne-a pus să ne despărțim din cauza fuziunii, dar eu am avut mereu o slăbiciune pentru tine.

Mercury și-a dat ochii peste cap, dar nu și-a putut înfrâna zâmbetul. Își vedea ratingul de credit trecând de bariera „fără clasă".

– Brontë, a șoptit ea. Am un Brontë.

– Cine mai e și asta? a întrebat Leo.

– Ce porțile! a înjurat Mercury. Nu ai urmat cursurile de literatură obligatorie? O clonez pe Charlotte sau pe Emily Brontë. Pe una dintre surori. Am luat o șuviță de păr dintr-o broșă de doliu de la mormântul lor din Yorkshire.

– Ce facilități folosești? a întrebat Leo, devenind brusc foarte interesat. Probabil că se deconectase de la programul de stimulare a simțurilor. După tine, care e perioada de fructificare?

– Am închiriat un Queen portabil off-net. ETF pentru șase luni.

– Nu-mi vine să cred că așa ceva mai este legal acolo! Și-au pierdut licența în Asia Continentală și Asia Australă, a spus precipitat Leo.

– Am încercat și mi-a ieșit. Mercury a strâmbat din nas. Le știi mottoul. „Nimeni nu trebuie să trăiască mai mult decât animalul său de companie!" Ascultă, ți-am trimis deja specificațiile. Mai găsește patru scriitori ca să facem să iasă spectacolul ăsta. Altfel o să mă plimb cu Brontë a mea. O pot educa să devină o personalitate inedită.

– Ba nu! Îți fac un contract în câteva minute. Cum îi găsesc pe ceilalți scriitori de nostalgie? a spus Leo gemând.

– Include-mă în calitate de consultant. Ideile sunt punctul meu forte.

Și Mercury și-a dezvelit dinții într-un zâmbet.

Toți scriitorii care au lăsat părticele din ei înșiși. Arhive și colecții speciale. Adevărate comori, asta erau. Doldora de hârtii cu bucăți de piele, păr, chiar sânge. O pată de sânge din Hemingway. O picătură din seppukul comis de Mishima. 21

Și nu doar scriitori. În al doilea sezon ar putea fi vorba de artiști zbuciumați. Van Gogh. Frida Kahlo. Ei ar putea fi educați în medii holografice speciale pentru a reconstitui situația lor originală. „Evoluția" lor ar putea fi transmisă pe Neturi și s-ar putea organiza fonduri de pariuri. Copiile încă nu erau replici perfecte, iar tehnica nu eradicase orice nepotriviri, însă câteva trăsături anormale ar fi făcut ca artiștii să devină mai interesanți. Mai Zbuciumați. Ar fi fost cel mai mare spectacol artistic straniu, aducător de bani, din istoria artei.

– Ți-am trimis contractul! a spus Leo, cu ochi sclipitori. Merc, Merc, ce ți-aș putea trimite ca să începi deja să sărbătorești?

– Mm. Mercury a închis ochii. Asta însemna să „ai o felie de viață". Vai, ce amețitor... Întotdeauna m-am întrebat ce gust ar putea să aibă stridiile hidroponice.

Nu încăpea nicio îndoială. Brontë era bărbat.

– Ce porțile! Ce porțile!

Mercury a șters datele de pe desktop. Nu putea risca să meargă în Yorkshire pentru a fura încă o părticică din viețile lor. Însă Branwell Brontë! El fusese un artist de mâna a doua. Un alcoolic care se exprima în clișee.

Mercury s-a bătut cu degetul peste buze. Nu era nevoie să arunce clona împreună cu lichidul amniotic.

Nu era prea târziu să treacă la terapia cu hormoni. Branwell putea fi transformat în femeie. Iar Emily fusese o creatură bizară, practic autistă.

Mercury a zâmbit. Nimeni nu va observa nimic. Iar când se va întâmpla asta, ei vor fi deja în al doilea sezon, cu o distribuție total

schimbată.

Mmmmm. Ce mult îi plăceau stridiile.

Odraslele Satanei?

Nicola Griffith

Traducere de Gabriel Stoian

Nicola Griffith este originară din York, Anglia, însă în prezent locuiește în Seattle. Este autoarea a patru romane și coeditor al seriei de povestiri originale *Bending of the Landscape*, publicată de Overlook. Lucrările ei nonficționale au apărut în mai multe publicații tipărite și pe web. Site-ul său poate fi accesat la adresa www.nicolagriffith.com.

Donarea de ovule a început să influențeze noua și controversata scală a inteligenței sociale Raswani și testul IQ Stanford-Binet, ceva mai tradițional. Testarea la nivel național a fost sugerată de ceea ce unii educatori numesc modificarea exponențială a comportamentului copiilor de grădiniță. „Am observat o mare diferență", a spus Anita Cunnings, profesor suplinitor la o grădiniță dintr-un cartier bogat din Chicago. „În 2015, când am primit slujba, aveam uneori câte un copil care nu era doar inteligent, ci foarte inteligent, care știa cum să îi manipuleze pe ceilalți puști. Acum avem cam șase sau chiar mai mulți în fiecare an. Sunt aproape perfecți. Ca să spun adevărul, asta mă cam sperie."

Un șofer de autobuz din localitate, care preferă să rămână anonim, s-a arătat mai puțin circumspect.

– Odraslele Satanei, a spus el. Nu este firesc. Acești copii se urcă în autobuz, spun „vă rog“ și „mulțumesc“ și citesc tot drumul până la grădiniță. Dumnezeu mi-e martor, nu suport răcnetele și alergatul de colo-colo al copiilor obișnuiți, dar ăștia nu sunt normali.

Demografia semnalează categoria femeilor din clasa de mijloc, din arealul de vârstă cuprins între 45–48 de ani.

– Prin urmare, era de așteptat, a spus doctorița Judith Sternberg, cu o expresie iritată, după ce se întorsese de la o declarație în fața unei subcomisii congresionale de etică. Un număr-record de femei educate, dăruite carierei, preferă în prezent să aibă copii când au depășit mult vârsta de patruzeci de ani sau chiar au ajuns la peste cincizeci. Și aleg femei extrem de inteligente și educate ca să fie donatoarele lor. Restul e genetică.

– E absurd, a răspuns sociologul educațional Mike Chatergee, factorul hotărâtor este creșterea copilului. Aceste mame vârstnice au mai mulți bani, astfel că le pot oferi copiilor tot ce au nevoie în privința educației și creșterii. O educație mai bună înseamnă un copil mai bine adaptat, mai sănătos și mai fericit.

Un corolar al exploziei în ceea ce privește donarea de ovule este reprezentat de schimbarea de comportament observată la soții mamelor căsătorite.

– E vorba de o competiție demodată, a spus Jack Donatelli, cu chipul îmbujorat, de la pista de bowling din Midwich, Connecticut, unde se afla. Femeile își aleg tații astfel încât, dacă aceștia nu pot să procreeze, să facă loc altuia, care e în stare.

– Aici nu vorbim de ceva demodat, a spus însoțitorul lui, care nu vrea să fie cunoscut decât sub numele de Bill. Uită-te la mine, vezi ce mușchi am? Sunt tare ca un bivol. O chestie bună. Însă asta nu mai e de ajuns. Acum se zice: „Vai Bill, de ce nu pui tu rufele la spălat cât eu redactez propunerea pentru biroul Marii Britanii?“ Pentru că nu vreau, de aceea, dar scot vreun cuvânt? Nu. Pentru că dacă deschid gura, ea va găsi pe altul cu care să conceapă acel blestemat de copil născut în tub, iar eu voi munci precum un sclav ca să întrețin un copil făcut cu altul!

Unii capi ai Bisericii au deplâns de multă vreme donarea de ovule.

– Viața este un dar de la Domnul, a spus arhiepiscopul de Chicago. Când o femeie care este binecuvântată să fie fertilă poate aduce bucurie altuia, acest dar trebuie să fie oferit fără plată.

Pe de altă parte, unitarienii cred că Dumnezeu este în toate, chiar și în tubul de testare și în contul bancar. Alte religii, precum islamul, interzic cu desăvârșire acest procedeu.

Însă etica nu are nicio legătură cu asta, a susținut directorul pentru sănătatea reproducerii de la Clinica Femeilor.

– E foarte bine să vrei ca lucrurile să se desfășoare altfel, a spus doctorița Allison Toomin, dar asta este lumea reală. Ce femeie de douăzeci și doi de ani, întreagă la minte, pe cale de a termina colegiul, ar dori să suporte dureri vreme de o lună, injecții zilnice, umflarea abdomenului, tulburări hormonale, dar și riscul de a avea complicații medicale, doar din altruism? Mai ales când mamele potențiale oferă 75000 de dolari și o călătorie în jurul lumii dacă donoarea are un punctaj SAT 22 de peste o mie cinci sute, arată bine și este perfect sănătoasă?

Senatorul George W. Bush III crede că oameni ca doctorița Toomin se înșală.

– Nu e drept, le-a spus el alegătorilor la un miting din Texas. Aceste femei *cumpără* femei deștepte pentru copiii lor. *Cumpără* fertilitate, iubire și o bătrânețe liniștită și sigură, doar pentru că s-au arătat prea egoiste să nu mai muncească și să aibă copii când erau tinere și sănătoase, în vreme ce oamenii cu frică de Dumnezeu sunt atât de afectați de taxele Marelui Guvern, încât abia dacă reușesc să procure pâinea zilnică pentru micuții lor!

Nu departe de locul în care vorbea Bush se afla orașul Austin, unul dintre epicentrele vârfurilor de inteligență ce se constată în prezent în țară. Altele cuprind Seattle, apoi zona golfului San Francisco și anumite cartiere din orașe mai mari, precum Atlanta și Boston.

– Cu excepția Atlantei, acestea sunt orașe foarte albe, a ținut să evidențieze M'Shelle N'dele Mbele, de la Centrul de Justiție Urbană

din St Louis. A surâs sardonic: Mă întreb de ce s-a întâmplat acest lucru.

Ea credea că, la fel ca în cazul majorității problemelor rasiale, aceasta este, în esență, o discriminare care pornește de la bani. Puțini ar putea să o contrazică: reproducerea prin donarea de ovule este scumpă, însă cum reușita din prima încercare se apropie acum de optzeci la sută, aceasta reprezintă cea mai sigură dintre tehnologiile in vitro.

Doctorița Sternberg crede că, pe măsură ce americanii se apropie de a doua jumătate a secolului al XXI-lea, donarea de ovule se va împământeni.

– Eu am afirmat în fața subcomisiei de etică următoarele: Trebuie să ne gândim ce înseamnă asta pentru afaceri. Competiția globală inițiată de națiunile emergente amenință ascendența corporațiilor americane. Vrem ca managerii noștri de sex feminin să se concentreze în continuare asupra slujbelor pe care le au atunci când au peste treizeci de ani spre patruzeci, și să nu fie distrase de ideea ceasului biologic. Donarea de ovule ne permite să reprogramăm acel ceas, dacă nu chiar să îl eliminăm cu totul. În aceste momente, America este în avantaj. Donarea de ovule ne îngăduie să ne păstrăm avantajul.

Subcomisia a declarat că nu se vor mai emite reglementări privind ovulele umane viabile la nivel federal, și există o dezbatere în desfășurare privind impozitele pentru donatoare și clinici.

Toate părțile se așteaptă la controverse. Pentru fiecare donatoare de ovule și pentru fiecare mamă posibilă va exista cineva precum bătrânul Sam Underhill, care a fost auzit recent, la Hanul Dragonul Verde din Bywater, statul Maine, spunând:

– Nu e firesc, a zis el, și asta va pricinui multe necazuri.

Tranferul

Jon Courtenay Grimwood

Traducere de Gabriel Stoian

Jon Courtenay Grimwood s-a născut în Malta și a fost botezat în clopotul răsturnat al unei nave. A crescut în Orientul Îndepărtat, Marea Britanie și Scandinavia. Pe lângă activitatea de romancier, lucrează pentru reviste și ziare. Romanul lui, *Felaheen*, avându-l ca protagonist pe detectivul nord-african Ashraf Bey, a primit Premiul BSFA pentru Cel mai Bun Roman. Își împarte timpul între Londra și Winchester, Anglia. Website-ul lui poate fi accesat la adresa http://www.j-cg.co.uk.

Totul a început când cineva mi-a furat portofelul. Cum să spun, nu sunt genul de om de la care să poți fura ceva, dar era un portofel bun – din piele de crocodil – de aceea m-am supărat.

– Scuze, a spus el. Îmi pare foarte rău.

Și, ridicându-se de jos, după ce îl dărâmasem în graba mea ca să ajung la ghișeul de plecări, a făcut o plecăciune. După alte cuvinte de scuze, a pornit în direcție opusă, încă înclinându-se.

Era străin, evident. Un localnic ar fi chemat un avocat chiar înainte de a se ridica de pe podea.

La ghișeu, am vârât mâna în buzunarul hainei și am făcut o față lungă. Cunoașteți expresia, nu? Cea pe care o vedeți în ochii altor oameni și care spune: de ce tocmai mie? Așa era și expresia din ochii băiatului de cealaltă parte a ghișeului.

– Portofelul meu, am spus eu.

A așteptat.

M-am căutat prin celelalte buzunare, așa cum ați face și voi. Cu toate că știți că trebuia să fie în primul, iar dacă nu este acolo, atunci nu are cum să se afle în oricare alt buzunar.

– A dispărut...

Un agent de securitate s-a apropiat de mine înainte ca băiatul de la ghișeu să apuce a-mi sugera să ies din rând și după aceea să caut mai bine.

– Ceva probleme, domnule?

– Portofelul meu, i-am spus. Mi l-a furat cineva.

A făcut ceea ce fac toți agenții de securitate când îți verifică îmbrăcămintea, ceasul și pantofii și, din câte știu eu, chiar și părul și dacă ai unghiile murdare. Indiferent ce a constatat, a fost suficient ca tonul vocii să-i redevină politicos.

– Când s-a întâmplat asta?

– Adineauri, i-am răspuns. Când eram în drum spre ghișeu. Un hoț de buzunare...

Am mers împreună la Camera Operativă, mi-a dat un pahar de hârtie cu apă și apoi mi-a făcu semn să mă așez. La ușă fusesem scanat de un iris, iar un computer a comparat imaginea cu aceea făcută la sosirea pe aeroport, pentru că figura mea a apărut imediat pe ecran.

– Acesta ești tu, a spus el. Vorbele lui au sunat pe jumătate a întrebare.

– Da, am spus. Eu sunt.

Eram bărbatul cu umeri lați care își croia drum prin mulțime, impasibil la privirile urâte ce i se aruncau. (Nu m-am descurcat niciodată în mulțime. Sunt un tip căruia îi place să aibă ritmul lui.)

– Uite, am spus eu.

Agentul a făcut ce i-am zis. Și a urmărit cum eu m-am împiedicat brusc, am privit în jur cu un aer ușor amețit, ca după băutură, și am început să vorbesc singur. Conversația a ținut aproape treizeci de secunde și s-a terminat cu o mică plecăciune a mea fără destinatar.

– Imposibil, am spus, ridicându-mă pe jumătate de pe scaun.

– Să ne mai uităm o dată, a spus agentul.

Mâna lăsată pe umărul meu putea fi un semn de amiciție. Dar când în încăpere au mai venit doi agenți care au rămas în spatele lui, mi-am dat seama că nu era așa. De fapt, înțelesesem asta de la început.

Toți patru am urmărit secvența.

Apoi am urmărit-o din nou, din momentul în care intrasem pe aeroport până când îmi venise rândul la ghișeul de plecări. Un înregistrator de voce reținuse conversația mea cu funcționarul de la ghișeu, iar într-o căsuță aflată în colțul ecranului erau afișate diagnostice. Se înregistrase o siguranță de convingere în vocea mea de nouăzeci și opt la sută.

– E bun, a spus unul dintre agenți.

– Am fost prădat.

Agentul a ridicat din umeri spre ecran.

– Mie nu mi se pare așa. Trebuia să-ți dai seama că avem camere peste tot.

Aruncând o privire către ceilalți, a ridicat din sprâncene.

– Trebuie să-l ajut pe puști să se adune, a spus unul.

Un altul a dat aprobator din cap.

– Dă-l afară, a spus agentul care mă condusese de la ghișeu. Putem face asta fără durere.

Doi dintre agenți s-au îndreptat spre o ușă din spate, unde unul dintre ei m-a ținut, iar celălalt m-a lovit tare cu pumnul în stomac. Avea mușchi dezvoltați în condiții de atracție gravitațională integrală. Iar lovitura a fost suficient de puternică pentru a mă face să mă îndoi. Nu sunt sigur dacă picioarele mele au atins cele trei trepte cât mi-a trebuit ca să ajung la podea.

– Să nu te întorci, a spus el.

Asta mi-e povestea... M-am întors, desigur. M-am dus cu un avocat dintre cei care se aflau în separeurile din fața salonului de plecări. Mi-a luat ceasul drept asigurare și probabil că-l poartă și acum.

Agenții au negat că m-ar fi văzut vreodată. La fel a susținut și băiatul de la ghișeu, deși mai puțin convingător. Au negat că m-ar fi lovit ori că mi-ar fi arătat o reluare a imaginilor în care traversam sala. Și, din nefericire, fișierul cu acele câteva minute de înregistrare era alterat. Așadar, nici el nu-mi era de vreun folos.

Omul care locuiește în habitatul meu are nava mea, contul meu bancar, ADN-ul meu și, din câte bănuiesc, și prietena mea. Pare să se priceapă cum să administreze corporația, pentru că am văzut că valoarea acțiunilor crește din nou.

La fel de evident este că are și portofelul meu. Din care a luat toate informațiile necesare pentru a realiza asta. Iar eu aștept să apar în fața instanței. Doar că acuzarea cuiva de furt de identitate este o chestiune gravă. Iar în prezent instanțele nu tratează cu blândețe acuzațiile abuzive.

Prin urmare, întrebarea este: să iau banii? Să-mi retrag plângerea și să semnez o declarație că nu voi repeta asta? Suma ce mi s-a oferit e suficient de mare ca să mă descurc tot restul vieții în relativ confort. Și nu voi mai munci optsprezece ore pe zi și nici nu voi mai

participa la ședințe de consiliu cu oameni care vor să-mi ia locul.

Pentru că asta s-a și făcut. De către cineva atât de isteț încât nici măcar PA-ul meu nu va băga vreodată de seamă.

Vorbește, ciudatule!

Eileen Gunn

Traducere de Gabriel Stoian

Eileen Gunn provine din domeniul publicității pentru industria automatizărilor și își folosește experiența profesională atât în povestirile ei, cât și ca editor al site-ului SF *The Infinite Matrix* (www.infinitematrix.net). Locuiește la Seattle, iar website-ul personal poate fi accesat la adresa www.eileengunn.com.

Oamenii spun că sunt un tocilar, dar eu susțin că sunt un ciudat. În tinerețe, obișnuiam să-mi dau frâu liber pornirilor nestăvilite la o fermă și retezam cu dinții capetele puilor. Asta se întâmpla înainte de Marea Schimbare, când puii însemnau mâncare, iar câinele era cel mai bun prieten al omului.

Mi se spune și potaie. Sigur, sunt o potaie. Potaie este un CÂINE recombinat. Și sunt o potaie inteligentă. Am fost inteligent și înainte de a mă schimba, dar acum sunt cu mult mai inteligent.

Am urmărit cățele (scuzați exprimarea) neschimbate, duse în lesă. Nu le invidiez. Nici măcar nu vreau să mă împerechez cu ele. (A, da, sunt intact, deși nu m-ați întrebat asta.) Își umplu zilele lăsându-se periate și aducând obiecte, trăind într-o adorație mutuală care se

naște din faptul că ești animalul-trofeu-de-companie al cuiva. Eu am și o a doua viață, una a minții, în comparație cu care viața lor pălește.

Nu că mi-aș atribui merite pentru îmbunătățirile mele. Nu am avut de ales. Însă ingineria genetică este inerent fascinantă. În mod semnificativ multiplayer, pândit de amenințări cu încheierea-vieții-așa-cum-o-știm. Asta m-a făcut să fiu ce sunt. Am ales asta pentru cariera mea.

La Lazy M am slujba vieții mele. Fidelitatea este apreciată aici și ați face bine să credeți că îndeplinesc această condiție. Iubesc atât de mult locul, încât nici nu-mi vine să plec acasă seara. Am hrană gratis și un castron cu apă, niciodată gol, în fața cuștii. (V-am spus că avem fiecare cușca noastră? Cu excepția contractorilor, desigur.)

Îmi înțeleg locul în structura corporației și importanța mea la îmbunătățirea speciei umane.

Mereu este nevoie de alte coduri în genom – mereu apare ceva ce trebuie eliminat sau interpolat. De aceea eram acolo la miez de noapte: o ultimă rundă de corecții înainte de înghețarea codului la Om 2.1.

Tocmai lipăiam îndelung apă când am observat pisicile. Nu erau impresionante – își vedeau discret de treburile lor –, dar existau pisici în toate cubiculele, în birourile directoriale, în sălile de conferințe. Se părea că ele conduceau o companie separată la miezul nopții.

Cine le-a angajat? Cei de la resurse umane nu angajează pisici pentru cercetare și dezvoltare. Ele nu se concentrează asupra sarcinilor și nici nu sunt capabile să activeze în cadrul unei ierarhii. Dorm toată ziua. Sunt mai potrivite pentru spionaj industrial.

La fermă, eram câine de pază și încă mai am ceva din energia de atunci. Mai bine să stai cu ochii în patru, așa socotesc eu. Deci, stau întins în ușa biroului meu, cu botul pe labe, ca și cum aș face o pauză, când motanul alfa trece pe lângă mine. O corcitură de siamez, mare și musculos. Pe zgarda lui antipurici scrie, cu litere roșii, „Dominic“.

– Hei, Dominic, spun eu.

Mă simt ca un personaj din serialul *The Sopranos*. Ați văzut vreun episod? Nu sunt câini acolo, în schimb e multă mâncare. Un film grozav despre mâncare.

Motanul se oprește. Se uită cu ochi mari la mine.

– Cu mine vorbești?

– Care-i povestea, Dominic?

– Nu e treaba ta.

Strânge din ochii lui de motan, apoi cască în mod ostentativ. Se întoarce, îmi arată fundul și se îndepărtează încet, iar blana lungă de pe burtă i se leagănă. Observ că urechile lui sunt îndreptate spre spate, să simtă dacă o să-l atac: nu e chiar atât de nonșalant pe cât pare.

Este nevoie de muncă de detectiv. Mă duc la cafenea, rămânând cu ochii alerți pe drum. Ciudat lucru: observ că sunt pisici înăuntrul și în fața biroului lui Susan Gossman, de parcă ea ar avea acolo un covor cu iarba-mâței. Gossman? Am văzut-o în hol. Nu ne-am vorbit niciodată. E o persoană care pare să prefere pisicile.

Strecor câțiva dolari într-un automat de vânzări ca să iau un os din piele. Îl rod.

Când mă întorc la biroul meu, găsesc o brunetă cu un aer isteț, purtând un taior bine croit, stând pe un colț al mesei de lucru. Gossman.

– Îți puneai întrebări în legătură cu pisicile, spune ea.

Îmi vântur puțin coada. Nu dau din ea, dar asta anunță că acord atenție. Părul ei are nuanțe arămii. Ori poate a pus droguri în castronul meu cu apă.

– Proiectul Felix, spune ea, este o trăsătură nedocumentată a noului produs Om.

– Adevărat, e nedocumentat, zic eu. Faci un fel de supermodificare cu himerele pisici-umane, și nu cred că este pentru Om 2.1. ADN himeric pătrunzând în sălbatic? Vector de gripă?

– Ești un cățel deștept, spune ea.

Mi se zbârlește părul pe spinare.

– Bill și Steve știu ce faci?

– Șezi, băiete, spune Gossman. Instinctiv, mă așez pe noadă. Bill și Steve vor afla destul de curând. Așa e mai bine. Oamenii infectați – și câinii la fel – vor fi inteligenți și independenți. Restul vor continua să-și pună fructe de mare în castroane de plastic.

Ham. Spus direct.

Se uită la mine cu un aer gânditor.

– Acum avem nevoie de un programator de înaltă clasă.

Sunt în alertă: nările îmi freamătă.

Însă Gossman e relaxată.

– Toată lumea știe: câinii sunt cei mai buni. Dar, în calitatea ta de câine, se pun unele probleme de loialitate, spune ea. Am dreptate?

Mă mulțumesc să mă uit lung la ea.

– Fidelitatea este un dar, oferit gratis, continuă Gossman.

Nu tocmai convins, dau din coadă. Nu e pentru câini, cred eu.

– Dar nu pentru câini, spune Gossman. N-ai vrea să ai libertatea de a hotărî singur? O adiere de gripă felină ar însemna mare lucru.

Și scoate un mic spray din poșetă.

Am reflexe cu care oamenii nu se pot lăuda. Aș putea să îi smulg spray-ul într-o fracțiune de secundă. Dar datorez oare fidelitate față de companie, sau față de o mare rețea din care fac parte toți câinii, toate pisicile și toți oamenii?

Apasă capătul de la spray. Inspir adânc. Are dreptate: câinii sunt cei mai buni programatori.

Cablaj pe inimă

Joe Haldeman

Traducere de Gabriel Stoian

Joe Haldeman a luptat în Vietnam, folosindu-și experiența trăită acolo pentru a scrie clasicul roman SF *Războiul etern*, care a câștigat premiile Hugo și Nebula în 1975. Deține o diplomă în astronomie, obținută la University of Maryland, și în prezent este lector la MIT, unde predă cursuri de scriere. Este autorul multor povestiri și romane și locuiește în Cambridge, Massachusetts, și Gainsville, Florida. Website-ul lui poate fi accesat la adresa http://www.joehaldeman.com.

Margaret Stevenson a urcat cele două paliere și a ajuns în fața unei uși simple de lemn pe care scria „Relații SRL“. A șovăit, apoi a bătut. După un bâzâit, cineva i-a deschis.

Nu știa la ce să se aștepte, dar simplitatea a surprins-o: nu exista recepționeră, nici anticameră, nici urmă de laborator. Doar un bărbat între două vârste, purtând un costum sobru, conservator, cu capul ras cum era la modă, stând la un birou ordonat. S-a ridicat și i-a întins mâna.

– Doamna Stevenson? Sunt doctorul Damien.

Ea s-a așezat pe marginea scaunului ce i s-a oferit.

– Serviciul nostru este garantat, a spus doctorul fără alte introduceri, dar nu este nici ieftin, nici permanent.

– Nimeni nu ar dori să fie permanent, a spus ea.

– Așa e. A zâmbit. Viața ar fi plăcută, dar nici unul dintre dumneavoastră nu ar realiza multe. A scos dintr-un sertar o foaie de hârtie și un pix. Cu toate acestea, trebuie să vă cer să semnați această declarație, care scutește compania noastră de răspundere pentru ceea ce dumneavoastră sau el ați putea afirma pe durata efectului.

Ea a ridicat declarația și a examinat-o.

– Când am vorbit la telefon, ați spus că nu există pericol fizic și niciun efect fizic de durată.

– Asta e o parte a garanției.

A lăsat documentul și a ridicat pixul, dar a ezitat.

– Cum funcționează?

El s-a rezemat de spătar și, împreunându-și mâinile peste abdomen, s-a uitat direct la ea.

– Varietățile de iubire sunt aproape infinite. Teoretic, fiecare persoană vie este capabilă să iubească orice altă persoană vie, și într-o diversitate de moduri.

– Teoretic, a spus ea.

– În cultura noastră, iubirea dintre un bărbat și o femeie trece în mod normal prin trei etape: atracție sexuală, fascinație romantică și apoi coeziune pe termen lung. Fiecare dintre ele este mediată de o stare distinctă a chimiei creierului. O persoană poate trăi toate aceste etape simultan, dar numai una este dominantă într-un un anumit moment. Astfel, un bărbat ar putea fi îndrăgostit de soția sa și, în același timp, să fie obsedat de amantă, și totuși va fi atras instantaneu de orice necunoscută cu trăsături fizice corespunzătoare.

– Asta este exact ce...

El a ridicat o mână.

– Nu e nevoie să știu mai mult decât mi-ați spus. Sunteți căsătorită de douăzeci și cinci de ani, urmează să sărbătoriți aniversarea... și vreți ca ea să fie romantică.

– Da. Nu a zâmbit. Știu că poate fi romantic.

– Așa cum suntem toți. S-a aplecat în față și a scos două fiole din sertar, una albastră, cealaltă, roz. S-a uitat la cea albastră. Aceasta este Formula Unu. Ea induce prima stare, un fel de Viagra pentru minte.

Ea a închis ochii și a clătinat din cap, aproape cutremurându-se.

– Nu. O vreau pe a doua.

– Formula Doi. A împins fiola roz spre ea. Cât sunteți împreună, luați fiecare aproximativ câte jumătate din ea și, vreme de câteva zile, vă veți afla într-o stare de obsesie reciprocă. Veți fi din nou ca doi copii.

Auzind acestea, ea a zâmbit.

– Chiar dacă el știe că i s-a administrat sau nu?

– Corect. Nu are efect placebo.

– Și nu există și Formula Trei?

– Nu. Asta necesită timp și înțelegere, dar și o doză de noroc. A clătinat din cap întristat și a pus deoparte fiola albastră. Dar cred că aveți așa ceva.

– Da. Genul de pereche căsătorită de multă vreme.

– Încă ceva, cel mai eficient mod de administrare este odată cu mâncarea sau în băutură. Îl puteți introduce într-un fel preferat dacă sunteți sigură că va mânca tot și doar după ce mâncarea a fost gătită. Acest medicament se descompune la peste o sută de grade.

– Nu gătesc des. Ar putea fi pus într-o sticlă cu vin?

– Dacă fiecare bea jumătate, da.

– Aș putea face efortul. A ridicat pixul și a semnat documentul, apoi a deschis poșeta și a numărat zece bancnote de câte 100 de lire. Jumătate acum, ați spus, și jumătate dacă sunt satisfăcută?

– Întocmai. S-a ridicat și i-a întins din nou mâna. Noroc, doamnă Stevenson.

Cititorul și-ar putea imagina oricare dintre nouă permutări pentru a afla sfârșitul acestei povești.

În cea preferată de autor, ei se duc la un restaurant romantic cu specific franțuzesc, cu lumini scăzute, cu mâncare minunată, cu o sticlă de Bordeaux fin.

Ea se scuză ca să meargă la baie, cu fiola ascunsă în palmă, și scapă poșeta jos. Când el se apleacă să o ridice, ea golește fiola în sticla cu vin.

Când se întoarce, are grijă să bea jumătate din vin, ceea ce nu e greu. Amândoi sunt într-o dispoziție exuberantă și iubitoare, camarazi vreme de douăzeci și cinci de ani.

Când termină sticla, ea simte o emoție lăuntrică tot mai puternică, dublându-se și sporind. Vede efectul pe care l-a avut asupra lui: ochii larg deschiși și dilatați, fața îmbujorată. Își desface cravata, în vreme ce ea își șterge transpirația de pe frunte.

Este cel puțin insuportabil! Ea trebuie să mărturisească, pentru ca el să știe că nu s-a întâmplat nimic rău cu el din punct de vedere fizic. Scoate fiola roz din poșetă și deschide gura, cu gând să dea explicații...

El desface degetele și fiola albastră cade pe masă. Înșfacă fața de masă...

Imediat ce magistratul înțelege situația, sunt eliberați după ce își iau anumite obligații.

Însă nu vor mai fi serviți niciodată în acel restaurant.

Pisoiul etern

Peter F. Hamilton

Traducere de Gabriel Stoian

Peter F. Hamilton s-a născut în Rutland, în Midlands, Anglia, și încă locuiește acolo. A început să scrie în 1987 și a vândut prima povestire revistei *Fear* în 1988. Primul său roman a fost *Mindstar Rising*, apărut în 1993. De atunci încoace a publicat o serie de mistere SF și romane space opera, inclusiv trilogia *Night's Dawn*, *Steaua Pandorei* și *Judas Unchained*. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.peterfhamilton.co.uk.

Grădina conacului era ascunsă de copaci luxurianți. N-am crezut niciodată că voi fi atât de fascinat de ceva așa de simplu precum castanii porcești, dar asta ți se poate întâmpla după optsprezece luni de arest preventiv: te poate face să apreciezi lucrurile simple.

Joe Gordon mă aștepta; capitalistul dornic de risc și soția lui, Fiona, stăteau pe scaune metalice ornamentate într-o zonă înclinată a curții. Heloise, fiica lor de cinci ani, stătea întinsă pe un morman de perne decorative, jucându-se cu un pisoi de culoarea ghimbirului.

– Vă mulțumesc pentru plata cauțiunii, am spus eu.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, a răspuns el. Pregătirile nu au

fost ușoare, dar avem un avion privat în așteptare, care te va duce în Caraibe – o insulă cu care UE nu a încheiat tratat de extrădare.

– Am înțeles. Crezi că e necesar?

– Pentru moment, da. Comisia de Bioetică de la Bruxelles dorește să facă din tine un exemplu. Nu le-a plăcut câte reglementări ai încălcat.

– Nu s-ar fi sinchisit dacă tratamentul ar fi dat rezultate bune.

– Sigur că nu, dar încă nu a sosit acea zi, adevărat? Acolo îți putem pune la dispoziție un alt laborator.

– A, bine, există locuri mai neplăcute în care să fii exilat. Apreciez mult asta.

– Mai mult nu am putut face. Eu și colegii mei am câștigat o mulțime de bani cu glanda Viagra pe care ai creat-o.

S-a uitat din nou la Heloise. Un copil frumos, iar în timp ce se juca cu pisoiul, zâmbetul de pe fața ei era angelic. Ca orice pisoi de două luni, ghemul de blană pufoasă era animat de o bună dispoziție strengărească. Am continuat să privesc, șocat de modelul familiar pestriț din blana înfoiată.

– Da, a spus Joe cu o mândrie reținută. Am reușit să salvez unul înainte ca instanța să ceară distrugerea puilor. O simplă înlocuire; polițiștii nu și-au dat seama.

– Acum are trei ani, am șoptit.

– Adevărat. Iar Heloise ține foarte mult la el.

– Înțelegi ce înseamnă asta? Procedura inițială de regenerare a stazei este valabilă. Dacă pisoiul este încă în viață și se menține la aceeași vârstă biologică după atâta vreme, înseamnă că, în teorie, poate trăi etern, așa cum arată acum. Procedura a stabilizat structura lui celulară.

– Mulțumesc, doctore, înțeleg perfect. Acesta e motivul pentru care intenționăm să-ți finanțăm cercetările. Credem că este posibilă

întinerirea oamenilor.

Am citit lăcomia din ochii lui; nu mi-a plăcut.

– Suntem încă departe de asta. Procedura aceasta a fost prima din multe altele. Nu are nicio aplicare cu adevărat practică și nu o putem folosi în cazul unui adult. În momentul în care un mamifer atinge maturitatea sexuală, celulele lui nu mai acceptă o modificare atât de radicală.

– Suntem încredințați că, în cele din urmă, vei obține rezultatul pe care îl dorim cu toții.

M-am întors din nou spre copil și animalul lui de companie, simțindu-mă mai optimist decât în toți acei ultimi trei ani.

– Pot s-o fac, am zis printre dinții încleștați. Pot. Se spune că este cel mai bine ca răzbunarea să fie făptuită la rece. M-am văzut privind pietrele funerare ale acelor neghiobi din Comisia de Bioetică peste, să zicem... cinci sute de ani. Atunci vor fi foarte reci, desigur.

Brusc, zâmbetul afabil al lui Joe s-a înăsprit. M-am răsucit, crezând că sosise poliția. Încă sunt foarte sensibil la raiduri.

Nu era poliția. Adolescenta care ieșea din casă purta o microfustă din piele neagră și un tricou foarte strâmt, de culoare stacojie. Ar fi fost foarte atrăgătoare dacă nu ar fi avut întipărită pe față o expresie de beligeranță; nici tatuajele nu arătau prea grozav. Mânecile scurte ale tricoului lăsau la vedere urmele de pe brațele ei.

– Ea e cumva...?

– Saskia, a spus Joe cu un dezgust extrem.

Serios, nu aș fi fost în stare să o recunosc pe fiica lui mai mare. Saskia era cândva o fată încântătoare. Această creatură era genul de poveste de groază care își găsește locul pe pagina de gardă a unui tabloid.

– La ce te holbezi așa? a întrebat ea.

– La nimic, m-am grăbit să o asigur.

– Am nevoie de bani, i-a spus ea tatălui ei.

– Ia-ți o slujbă.

Fața i s-a schimonosit de furie. Am crezut că avea de gând să îl lovească. Am văzut-o pe Heloise, aflată în spatele ei, pe punctul de a izbucni în lacrimi, cu brațele înfășurate protector în jurul pisoiului.

– Știi ce-o să fac dacă nu-mi dai, a spus Saskia.

– Prea bine, s-a răstit Joe. Nu ne mai pasă.

Fata a făcut un gest obscen și s-a grăbit să se întoarcă în conac. Preț de un moment, am crezut că Joe avea să alerge după ea. Nu-l văzusem niciodată atât de furios. În schimb, s-a răsucit către soția lui, rămasă ca înghețată pe scaun, tremurând slab.

– Ai pățit ceva? a întrebat-o el cu tandrețe.

Ea a dat afirmativ din cap, după care ochii au reușit să redevină concentrați.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Nu știu, mi-a răspuns Joe cu amărăciune. Noi nu am răsfățat-o, am fost foarte atenți în privința asta. Apoi, cam cu un an în urmă, a început să iasă cu tot felul de puști ciudați: de atunci trăim un coșmar. A abandonat școala, a devenit dependentă de droguri și fură mereu de la noi; nici nu mai țin minte de câte ori au arestat-o pentru furt de mașini și din magazine.

– Îmi pare rău. Așa-s puștii, nu?

– Adolescenții, a spus el cu durere în glas. Fiona a avut nevoie de două implanturi de glandă Prozac pentru a face față situației.

Am zâmbit spre Heloise, care reîncepuse să se joace cu pisoiul.

– Măcar o aveți pe ea.

– Da. Joe a părut să ia un fel de hotărâre. Înainte de a pleca, te-aș ruga să realizezi procedura de regenerare a stazei celulare.

– Nu înțeleg. Ți-am mai explicat, este doar prima etapă de verificare a secvenței suprascrise pe care am creat-o.

Atitudinea i s-a schimbat.

– Cu toate astea, o vei face din nou. Fără ajutorul meu, o să te întorci la închisoare, unde o să rămâi multă vreme.

– Nu folosește la nimic în cazul adulților, am spus eu neajutorat. Nu vei întineri, și nici măcar nu-ți vei menține vârsta.

– Nu pentru mine, a spus el.

– Cine, atunci... I-am urmărit privirea care se îndreptase spre Heloise. Aha.

– Ea e perfectă așa cum este acum, a spus el încet. Și, doctore, așa și vreau să rămână.

Drumul spre anul 3000

Harry Harrison

Traducere de Gabriel Stoian

Harry Harrison s-a înrolat în armată când a împlinit optsprezece ani. Experiențele trăite în cel de-Al Doilea Război Mondial l-au făcut să deteste tot ce era legat de armată, lucru demonstrat în romanul său satiric *Bill, the Galactic Hero*. După război a fost artist, editor și scriitor pentru reviste de consum: multe dintre povestirile lui de început au apărut în revista *Astounding* a lui John W. Campbell. Cele mai cunoscute creații ale sale sunt *The Stainless Steel Rat* și *Make Room! Make Room!*. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.harryharrison.com.

Mileniul al treilea fusese interesant. Punctele memorabile care rămân în minte sunt expedițiile intergalactice prin găuri de vierme – toate cele treisprezece, câte au fost. Toate au pornit conform planului. Desigur, nici una dintre ele nu s-a întors încă.

Probabil că mai mulțumitoare a fost reducerea globală a emisiilor cu efect de seră. Acest efort a fost atât de reușit încât, de fapt, calotele polare cresc în suprafață, iar ghețarii se extind. Noua industrie de creștere a pădurilor, doar pentru arderea lemnului în vederea obținerii dioxidului de carbon pe care îl eliberează acesta, devine cea mai profitabilă din lume.

Lucrul cel mai interesant, pesemne, a fost descoperirea, în 2688, a rămășițelor de forme de viață pe bază de germaniu, despre care se consideră că este posibil să fi vizitat planeta Pluto. Acesta rămâne deocamdată un mister. A fost o farsă ori chiar o vizită? Părerile sunt încă împărțite.

Însă toate acestea, și alte evenimente fizice ale mileniului, sunt depășite de departe de ideea, teorema, ecuația – conceptul – care a schimbat orice element al societății noastre, orice formulă, orice descoperire științifică ce face omenirea să fie ce este astăzi.

Cu riscul de a fi pedant, vă atrag atenția asupra Universului. El există. Funcționează. Interacțiunile se petrec la fiecare nivel micro– și macrocosmic. Oamenii de știință observă, studiază – și descoperă. Până la sosirea lui Charles Darwin, animalele de pe insulele Galapagos au avut la dispoziție milenii pentru a suferi mutații. Studierea inteligentă a lor, apoi raționamentele cercetătorului amintit au dus la nașterea *Originii speciilor*.

Sigur, Albert Einstein nu a inventat energia, pentru că ea exista independent de el și tocmai pentru ca el să o studieze – așteptând, ar afirma unii, eforturile lui, clarificarea și clasificarea. Einstein a avut priceperea, intuiția, inteligența de a observa și simplifica – pentru a susține că E = mc2.

Acestea sunt două mostre din alte mii – sute de mii – care demonstrează cu claritate că folosirea inteligenței în demersul observării este aceea care dezvăluie secretele naturii. Însă, vai, ea este un eveniment atât de aleatoriu, încât trebuie să ne simțim uimiți de felul în care s-au descoperit atât de multe lucruri într-o manieră atât de întâmplătoare.

Acum, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul celui de-al treilea mileniu și așteptăm cu interes minunile încă nedezvăluite ale mileniului care urmează, trebuie să ne plecăm capetele în semn de recunoștință față de bărbatul și femeia care au descoperit și formulat pentru omenire modul exact în care funcționează procesul de descoperire.

Cunoaștem cu toții sculptura din titan a acestei perechi, înălțându-se în gara navetei lunare din Mare Serenitatis, unde s-au cunoscut.

Atunci, din cauza unei furtuni fotonice, naveta a întârziat o oră, iar ei au stat de vorbă.

Stern era profesoară de filozofie, specializată în logica intuitivă; Magnusson era un fizician bine-cunoscut pentru studiile sale în problema tahionilor. În afara pregătirii lor academice, cei doi păreau să aibă puține lucruri în comun. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr; disciplinele practicate de ei se îmbrățișau una pe alta ca Yin și Yang .

Nu vom ști niciodată primele cuvinte pe care și le-au spus unul altuia. Am vrea să putem ști! Trebuie să ne mulțumim cu ecuațiile scrise în grabă pe spatele unui plic: ecuații care s-au născut din împerecherea fructuoasă a acelor două minți deosebite. Până când s-a încheiat călătoria navetei, teoria de bază era clară, iar aplicațiile ei practic universale. Până la sfârșitul zilei următoare, ecuațiile erau clarificate, reduse la esență și finalizate în Ecuația Stern–Magnusson pe care o cunoaștem astăzi.

Până și geniala pereche a rămas impresionată profund de ceea ce crease. Magnusson a aplicat formula la problema unui spin tahionic ce îl frământase mai bine de un an. A rezolvat-o pe loc.

Aproape ca o tentativă de a mai potoli emoția intensă simțită în acele momente prin umor, Stern a scris ecuația și a completat elementele pentru relația, niciodată soluționată, dintre ciclitatea petelor solare și greutatea la naștere a băieților groenlandezi. Și a rămas uimită. Acolo era răspunsul – clar și evident, după rezolvarea ecuației.

Restul este istorie. Cu aceste șapte simboluri matematice, omenirea a reglementat dicționarele limbii anglo-saxone, a anticipat cutremure și tsunami, a descoperit rezerve ascunse de țiței, a eliminat blocajele rutiere din orașe – și a trecut de la un trecut glorios la un viitor și mai glorios. Nicio disciplină științifică nu rezistă logicii irezistibile a acestei ecuații. Ecuația Stern–Magnusson este descoperirea supremă a umanității, cea care a eliberat omenirea.

Bineînțeles că am învățat-o toți la școală. Dar ea merită repetată, pentru că nu ne vom sătura niciodată de ea. Ecuația Stern–Magnusson arată astfel...

Operațiunea Tesla

Jeff Hecht

Traducere de Gabriel Stoian

Jeff Hecht scrie cu regularitate pentru *New Scientist* și *Laser Focus World*. Cea mai recentă carte a lui este *Beam: The Race to Make the Laser*. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.jeffhecht.com; locuiește în Auburndale, Massachusetts, și încă folosește telefonul fix.

Cu o oră în urmă, Frankel se aflase pe scena de holoviziune, fiind prezentat drept membru al Echipei Beta.

– Sunt două sute de ani de la nașterea lui Nikola Tesla în 1856, spusese prezentatorul. Acum, Enigmele Secolului XX trimite trei echipe curajoase de călători în timp pentru a găsi lucrările pierdute ale inventatorului privind transmisia fără fir, razele morții și energia, înainte ca ele să fi dispărut.

Acum Frankel era din nou în Manhattanul lui Tesla, mergând pe jos pe Sixth Avenue, pornind din Fortieth Street spre intrarea către parcul Bryant. Taxiurile galbene masive zburau pe lângă el. Un polițist în uniformă albastră l-a măsurat din ochi, apoi a trecut mai departe, dar Frankel era încă îngrijorat.

– N-am nicio veste de la Watkins, a spus el în emițătorul telefonic ascuns în guler.

A simțit iritarea lui Johnson prin microfonul din ureche.

– Ți-am spus că punctele moarte sunt inevitabile, în ciuda emițător-receptorului principal din Empire State Building. Știu că telefoanele astea sunt demodate pentru anul 2056, dar sunt ascunse, astfel că nu le poate vedea nimeni. Tot ce porți datează din octombrie 1937.

– În regulă, a fost de acord Frankel, cam fără chef. Era recunoscător că reglementările le îngăduiau să folosească tehnologie din orice perioadă a secolului XX. I-ar fi venit greu să disimuleze telefoane mobile construite cu lămpi vidate. Ar fi fost dificilă obținerea culorilor de la ținutele femeilor, însă cei trei bărbați din Echipa Beta se puteau descurca purtând costume închise, cravate și cămăși albe. Însă asta nu ajutase Echipa Alfa, alcătuită exclusiv din bărbați, care nu se mai întorsese la vreme.

– Îl vezi pe Tesla? a șuierat vocea lui Johnson în microfon. Ar trebui să fie lângă biblioteca publică, dând de mâncare porumbeilor.

Ajuns în parc, Frankel s-a uitat spre est, către bibliotecă. Un bărbat vârstnic și slab stătea pe o bancă și împrăștia firimituri de pâine unui stol de porumbei care umblau dând tot timpul din capete. Frankel l-a recunoscut pe inventator. S-a întrebat ce secrete legate de transmiterea energiei prin fascicule și de transmisiile fără fir se ascundeau în documentele pierdute.

– Îl văd. Unde e Watkins? N-am primit niciun mesaj de la el în ultimele cincisprezece minute.

– Asta, de când a intrat în hotelul New Yorker. L-am urmărit din Cut Rate Drugs, vizavi de Eigth Avenue; eu beau niște apă minerală acolo. Hotelul este o clădire complexă cu patruzeci și trei de etaje, și ceva dinăuntru îi blochează probabil semnalul. O să-i spun că l-ai depistat pe Tesla. Nu-l pot contacta pe mobil, de aceea o să mă îndrept spre camera lui Tesla. Am un set de scule ca să pătrund înăuntru.

– Dar dacă nu te pot contacta nici eu? își exprimă Frankel

îngrijorarea.

Succesul operațiunii depindea de capacitatea tuturor de a păstra legătura, astfel încât să poată copia documentele și să le aducă la punctul de regăsire. Dacă erau recuperați din locuri diferite, aveau să fie depunctați.

– Nu-ți face griji. Ești în siguranță. Nimeni nu poate intercepta convorbirile noastre. Tu stai cu ochii pe Tesla.

– Bine, a aprobat Frankel.

Urmărirea lui era partea cea mai ușoară a operațiunii. Scopul Operațiunii Tesla era acela de a recupera copii ale documentelor pierdute ale lui Tesla. Enigmele secolului XX promiteau renume și o recompensă frumușică pentru echipa care se întorcea cu trofeul. Watkins și Johnson socoteau că documentele se aflau în camera de hotel unde locuia savantul. Încuietorile mecanice demodate erau ușor de forțat; provocarea era reprezentată de găsirea hârtiilor potrivite.

Frenkel s-a așezat pe o bancă pentru a-l supraveghea în mod discret pe Tesla. Inventatorul era concentrat asupra porumbeilor, ca și cum l-ar fi cunoscut pe fiecare dintre ei. Frenkel a deschis un exemplar din *New York Sun*, pe care îl cumpărase de la un chioșc de presă. Titlurile cuprindeau subiecte diverse, de la politică mondială până la sport. Roosevelt vorbise prin radiotelefonul transatlantic cu prim-ministrul britanic Neville Chamberlain despre întâlnirea lui Adolf Hitler cu Benito Mussolini. Poliția interoga personalul de la Bellevue Hospital în legătură cu trei nebuni care dispăruseră fără urmă dintr-o rezervă încuiată. Yankees tocmai îi bătuseră pe New York Giants cu patru jocuri la unu în World Series, iar un reporter sportiv se întreba cât va mai putea juca baseball Lou Gehrig.

Aruncându-și ochii la ceasul lui autentic din 1930, Frankel a constatat că sosise momentul să mai facă o comunicare. A privit cercetător parcul și l-a observat pe inventator, apoi trei polițiști care mergeau pe aleea care ducea spre el.

– Tesla încă hrănește porumbeii, a spus el în guler.

Nu i-a răspuns nimeni. Ciudat.

– Johnson! Watkins! Mă auziți?

Îngrijorat că poliția i-ar fi putut prinde pe Watkins și pe Johnson în timp ce încercau să pătrundă în camera de hotel a lui Tesla, Frankel a încercat să treacă neobservat, prefăcându-se că citea ziarul.

– Johnson, Watkins! Unde sunteți? Întâlnirea este peste o oră și cincisprezece minute!

O mână grea a coborât pe umărul drept al lui Frankel și, când a dat să se ridice, o a doua l-a prins de cel stâng.

– Gata, amice, o să te ducem într-o celulă drăguță, cu pereți capitonați, a spus unul dintre cei trei polițiști care au apărut brusc în jurul lui. I-au smuls ziarul și i-au pus cătușe la mâini, după care l-au percheziționat, extrăgându-i portofelul, dar fără a descoperi micuțul emițător cusut în haină.

– Johnson, Watkins, ajutor! a strigat el spre gulerul hainei.

Primul polițist a clătinat din cap.

– Dacă ăia sunt amicii tăi din Bellevue, ei se află deja la secție și vorbesc singuri – ca și tine, de altfel.

Frankel a început să tremure.

– Au prins Echipa Alfa și acum m-au înhățat și pe mine, a spus el în guler. Nu știu ce anume i-a pus pe urmele noastre.

Polițistul și-a dat ochii peste cap.

Vânzarea

Fredrick Heeren

Traducere de Gabriel Stoian

Fredrick Heeren este ziarist pe teme de știință, care a publicat în *New Scientist*, *The Wall Street Journal*, *The Washington Post*, *The Boston Globe* și în alte ziare. Locuiește în Olathe, Kansas, și vă puteți face o idee despre lucrările lui accesând www.fredheeren.com.

Acel biolog prezbiterian fusese cât pe ce să strice acțiunea de vânzare. Și nu doar vânzarea către prezbiterieni, ci și către adventiștii de ziua a șaptea. Doar cele două confesiuni puteau aduce optsprezece milioane de cumpărători, asta garantat. Era bine că venisem împreună cu personalul de la vânzări pentru asta. Pe la jumătatea prezentării produsului pe care o făceam, biologul m-a întrerupt, de parcă ar fi fost brusc posedat, pentru că s-a apucat să le spună celorlalți că făceau o mare greșeală.

I-am readus pe liderii confesiunilor la scopul discuției și le-am arătat ce putea face Dispozitivul de Recomandări Personale (DRP).

Bineînțeles că James își făcuse de minune treaba, ca de obicei, pregătind nada. Nimeni nu poate contesta ceea ce prezintă el. Oamenii au ajuns să aibă încredere în DRP în mod implicit. Mai mult

decât în soții sau soțiile lor. Mai mult decât în pastorii lor. Ce ființă umană poate intra în competiție cu acest sfat venit din partea unei minți programate să gândească în conformitate cu gusturile individuale, însă incalculabil mai inteligentă, actualizată permanent într-o lume a informațiilor potrivit nevoilor noaste actuale?

Așadar, în acel moment, am explicat de ce produsul nostru reprezintă soluția la problemele evoluției – iar dacă ești foarte atent, vei ști cum să îi manipulezi săptămâna viitoare pe menoniți. 23

– Dacă vreți să cunoașteți viitorul confesiunilor voastre, am spus eu, nu trebuie decât să vedeți cum s-au schimbat baptiștii din Sud care, după ce au criticat evoluția din școli, au ajuns să o promoveze. Acest lucru trebuia să se întâmple, în ciuda faptului că toți predicatorii le spuneau adepților lor că nu deținem nicio dovadă că ar fi existat vreodată hominizi primitivi. Acest lucru ar fi fost în regulă pe vremea când, pentru a verifica o asemenea prezumție, o persoană ar fi trebuit să stea în fața computerului și să caute ore în șir – cine are timp pentru asta? Însă acum, pentru cei care vor avea DRP, întrebări ca aceasta vor căpăta răspuns cu câteva gânduri și cu o selecție rapidă a meniului pe retinele lor. Pac, și gata – văd o secvență de fotografii cu hominizi care, cu timpul, au capacitatea craniană tot mai mare. Și a vedea înseamnă a crede, chiar dacă ai fost instruit doar la domiciliu și nu ai auzit niciodată de evoluție decât ca fiind un cuvânt urât. Rezultatul: liderii antievoluție au fost eliminați prin vot de către electoratul informat. Dacă proiecțiile noastre sunt corecte, optzeci la sută din adolescenții și adulții americani vor deține DRP în mai puțin de trei ani. Nu există alternativă, dar încă puteți alege, grație celui mai recent design al nostru și specificațiilor voastre, dacă DRP-ul vostru vă va fi dușman sau prieten. Am proiectat un DRP *prietenos*. Nu e doar o chestiune de a ajuta oamenii să ia hotărâri bune arătându-le cele mai bune soluții – ci, în realitate, dispozitivul parcurge și procesul de gândire în locul lor. Nici un alt DRP nu se poate apropia mai mult de gândirea umană.

Ei, bine, până în acel punct, am socotit că totul mergea conform planului. Prezbiterienii își aduseseră biologul pentru a-mi oferi șansa de a demonstra cum funcționa DRP-ul nostru. L-am lăsat să-și lanseze tirul de întrebări dificile.

– Cum explicați diferențele șocante dintre animalele care trăiesc

dincolo de bariere de netrecut, cum ar fi cele din Australia, și cele din alte continente? De ce insulele au întotdeauna organisme asemănătoare cu majoritatea celor aflate aproape de continente? De ce găsim dovezi clare ale unor descendenți comuni când comparăm ADN-ul unei secvențe evolutive de animale, astfel că putem descoperi cum inserții genetice, inclusiv retroviruşi, apar, apoi se acumulează în formele ulterioare de viață?

Adventiștii doreau să achiziționeze DRP-ul și aveau răspunsurile în minte. Le-am arătat celorlalți pe ecranul mare de web virtual ce poate face DRP-ul nostru în comparație cu alte dispozitive asemănătoare. Imediat ce s-a constatat că vreo întrebare contrazicea o teză specificată, DRP-ul nostru o respingea în mod logic – și oricine știe că logica unui astfel de dispozitiv este perfectă. De asemenea, el prezenta o alternativă, o explicație care să îl cinstească pe Dumnezeu pentru dovada prezumtivă. Sugera că unele întrebări se bazau pe prejudecăți false. Și întotdeauna, îi sfătuia pe oameni să cerceteze web-urile virtuale ale confesiunilor proprii, de unde puteau să obțină adevărul. Desigur, noi am restricționat accesul la web-urile virtuale cu probleme.

– Așadar, am spus eu în concluzie, dispozitivul funcționează exact ca o minte umană. Alege ceea ce dorește să creadă.

În acel moment biologul a căpătat glas și a zis ceva despre faptul că noi distrugeam ideea de alegere autentică: tinerii nu trebuie să fie puși să aleagă între credință și știință.

– Sigur că nu, au spus liderii lui. Nu, atâta vreme cât vorbim de știința *creștină*.

– Săptămâna viitoare ne întâlnim cu cei de la Biserica Scientologică, a spus James.

Iar din acel moment, lucrurile au devenit foarte confuze.

Biologul prezbiterian a intrat într-o discuție particulară cu liderii lui dacă problema de analizat se referea la mijloacele aparte pe care le folosise Dumnezeu pentru a crea trupurile noastre.

– *Sigur* că este o problemă de analizat, a spus președintele

prezbiterienilor.

– Nu ar trebui să fie, a spus biologul, deoarece, cu cât trupurile noastre împărtășesc cu animalele mai multe trăsături genetice sau un trecut comun, cu atât mai mare va fi uimirea față de ceea ce noi, ființele umane, experimentăm: moralitate, umor, literatură, știință și credință.

– Doctore Adams, a spus președintele, ai fost invitat ca să pui întrebări, și ai făcut asta deja.

– Dar mai am întrebări, a spus Adams. Trebuie să atribuim toate aceste caracteristici doar unui ceva special privind trupurile noastre, ca și cum lumea materială ar fi tot ce există? Nu asta facem când punem accentul asupra modului special în care au fost modelate trupurile noastre? Nu asta facem când îl punem pe Dumnezeu în contrapartidă cu evoluția?

Unii dintre liderii confesiunilor au început să dea semne de îngrijorare. Din fericire, remarcile lui declanșaseră DRP-urile lor, care lucrau febril, inundându-l cu un torent de răspunsuri amețitoare, bazate pe dovezi de nezdruncinat și pe fragmente de discursuri memorabile.

Eșuat in Siracuza

Tom Holt

Traducere de Gabriel Stoian

Tom Holt s-a născut la Londra în 1961. La Oxford a studiat biliardul de bar, agricultură antică greacă și îngrijirea și alimentarea motoarelor de motociclete japoneze, pasiuni care l-au determinat în mod inevitabil să ajungă avocat și să emigreze în Somerset, Anglia, unde locuiește și în prezent. După șapte ani, a devenit scriitor în toată regula, fiind cunoscut îndeosebi pentru un mare număr de romane comice și de ficțiune istorică. Website-ul său poate fi accesat la adresa www.tom-holt.com.

– Ta-ra-ra, a fredonat Arhimede, întinzând mâna peste umăr pentru a atinge cu buretele un loc greu de ajuns din mijlocul spinării. Ta-ra...

Neatent – un moment de visare, și iată, o băltoacă mare de apă pe podea. Fir-ar să fie. Pauză. De ce e o băltoacă mare de apă pe podea? Filozoful s-a încruntat. În minte a început să se formeze o percepție, nebuloasă precum un nor.

– Stai așa! s-a auzit o voce din spatele lui.

Arhimede a sărit în sus, sporind astfel mărimea băltoacei și,

accidental, întărind ipoteza la care se gândea.

– Cine dracu' ești? a întrebat el.

Necunoscutul a apărut dintr-un fald de lumină albastră pâlpâitoare.

– Nu mă cunoști, a spus el. Numele meu este Calvin Dieb. Sunt avocat.

Arhimede s-a uitat concentrat la lumina albastră, apoi la straiele nefirești ale necunoscutului.

– Ești zeu? a întrebat el.

– Nuu. Totuși e ușor să faci o asemenea greșeală, l-a asigurat necunoscutul. De fapt, vin din viitor. Din anul trei mii o sută cincizeci, mai precis. În secolul meu, am descoperit cum să călătorim înapoi în timp. A, apropo, uită că am spus asta. Apoi a chicotit. N-aș vrea ca mintea ta, remarcabil de intuitivă, să se pună în mișcare aici, în Evul Întunecat, fiindcă asta ar putea duce la necazuri serioase. Așadar, a urmat el, ieșind cu totul din acel foc albastru și făcându-l să dispară cu un pocnet din degete, asta este, deci. Marele moment. Felicitări.

– Zău?

– Sigur. Necunoscutul a zâmbit, iar gura i-a arătat ca o rană căscată. Grație lui, numele tău va rămâne cunoscut tot restul Timpului – crede-mă, a adăugat el clipind complice, am verificat asta. Această descoperire a ta va revoluționa modul în care lumea va înțelege natura. Practic, va însemna nașterea științei. Și știi ce mă frământă cu adevărat în legătură cu asta?

Arhimede a rămas o clipă pe gânduri.

– Ei bine, nu.

– Ceea ce mă roade este că tu nu câștigi nicio monedă găurită din toată tărășenia sta. Niciun bănuț. Nimic. Una dintre descoperirile esențiale din istoria omenirii, iar individul care a făcut-o trebuie să-și spele singur tunica. Și-atunci, te întreb, e corect?

Arhimede a rămas din nou pe gânduri.

– Da, a răspuns el. Cum să spun, e interesant, cred, în genul pariez-că-n-ați-știut-asta, probabil că mă voi trezi invitat la câteva petreceri, dar se pare că în rest nu slujește la nimic...

Necunoscutul a pufnit.

– Prietene, aici, cu cel mai mare respect îți spun, greșești grav. Nu pot intra în amănunte, de teamă că aș putea da peste cap cronologia, dar crede-mă pe cuvânt, chestia asta are să fie mare. Mare de multe miliarde de drahme. Și cine o să primească toți banii ăștia? Nu tu, prietene. Nu, a adăugat el, aplecându-se puțin în față, decât dacă asculți ceea ce am a-ți spune.

Arhimede s-a încruntat.

– Te ascult, a spus el.

Necunoscutul a dat din cap.

– Acolo, înapoi – ba nu, înainte, de unde vin eu, avem o chestie care se cheamă patent, a spus el. Înseamnă că dacă vrea cineva să-ți folosească ideea, va trebui să-ți dea bani.

– Chiar așa? Ce idee trăsnită.

– Ba e grozavă, a spus entuziasmat străinul. Uite, eu îți propun ca, în schimbul unei mici părți din câștig, să zicem o treime, să îți explic cum funcționează treaba. În dimineața asta te duci la prietenul tău, regele Hieron, și îi spui că, dacă dă o lege aici, în Siracuza, prin care inventatori ca tine primesc o mulțime de bani de fiecare dată când născocesc ceva, Siracuza va deveni foarte curând capitala tehnologică și economică a lumii, iar el va fi cel mai măreț rege, iar regatul, mai puternic decât Roma, Macedonia și Cartagina laolaltă. Apoi patentăm această descoperire a ta și după aceea nu se mai pune decât problema de a încasa bănuții.

După ce necunoscutul a terminat de explicat teoria și practica legii patentelor, ochii filozofului s-au aprins ca stelele.

– E sclipitoare ideea! a exclamat el. Mă duc chiar acum să-i vorbesc

regelui.

Și a sărit din baie, pornind spre ușă, la fiecare pas al lui apa dislocată formând băltoace pe care nu le-a mai băgat în seamă.

– Hei, a strigat necunoscutul după el, n-ai de gând ca mai întâi să te îmbraci?

Arhimede s-a întors acasă șase ore mai târziu, în carul personal al regelui, încărcat de daruri, și a semnat imediat cele șase exemplare ale contractului pe care necunoscutul i le-a vârât sub nas.

– Tare, a spus necunoscutul, apoi a pocnit din degete, aprinzând flăcările albastre ale interfeței temporale. N-o să regreți.

Apoi a pocnit iarăși din degete. Nu s-a întâmplat nimic.

Inventarea patentului de către Arhimede în 221 î.Hr. a revoluționat lumea științifică. În loc să-și dezvăluie descoperirile față de oricine, filozofii le încredințau doar negustătorilor bogați, care aveau fondurile necesare pentru a le folosi în mod corespunzător. Pentru că ei erau negustători, nu oameni de știință, au preferat să finanțeze proiecte care li se păreau promițătoare și îi făceau să-și recupereze banii investiți. Omenirea nu a descoperit atracția gravitațională, dar perna-pârț [24] a fost inventată în 146 î.Hr.

Cât despre Calvin Dieb, el s-a împăcat cu situația și în cele din urmă s-a stabilit în orășelul Acragas, unde a încercat să stârnească interesul crescătorilor de capre față de litigiile privind răspunderea pentru calitatea produselor. În mod ironic, a fost ucis de un inventator care se străduia să patenteze secretul zborului și care a căzut peste el după ce a zburat prea aproape de soare, a cărui căldură a topit ceara care îi ținea aripile lipite de corp.

Oamenii nu vând așa ceva în niciun oraș

Nalo Hopkinson

Traducere de Gabriel Stoian

Nalo Hopkinson s-a născut și a crescut în Caraibe, dar locuiește în Toronto din 1977. Romanele și povestirile ei se inspiră uneori din tradițiile istorice și literare ale Caraibelor, deși cea de față are o altă sursă de inspirație – poemul „Goblin Market" de Christina Rosetti. Hopkinson a primit Premiul John W. Campbell pentru Cel mai bun Scriitor Debutant. Website-ul ei poate fi accesat la adresa nalohopkinson.com.

– Ai auzit? Rivener a creat un nou fruct!

– Ce plicticos. Ultima ei chestie a fost tot un fruct.

– Nu seamănă cu ăsta! a spus Salope.

M-a făcut să mă așez la masă, murmurând în același timp binecuvântarea de seară. Mi-a așezat cu pricepere mânecile lungi pe brațele scaunului. Mi-a luat pălăria și vălul și le-a agățat în cuier. A scos acele de malahit din părul meu, unul câte unul. A scuturat

masa întunecată de păr unduitor, eliberându-l, și l-a strâns într-o coadă care îmi cădea pe spate. Am răbdat cât am putut, apoi m-am rezemat de spătar și am privit drept în ochii ei reci ca granitul.

– Povestește-mi despre creația lui Rivener, i-am poruncit.

A venit alături de mine. Și-a strecurat vârful degetelor în buzunarele șorțului alb și s-a concentrat ca să spună povestea. Stătea foarte dreaptă, așa cum se cuvenea. Sângele meu și-a întețit ritmul.

– Fructul pe care l-a creat data trecută nu făcea decât să cânte ca o junglă plină de papagali, a spus ea, și doar sporea capacitățile de prezicere ale celor care îl mâncau. Acesta de acum este apogeul.

S-a oprit, deși nu simțea nevoia să respire. O picătură de sudoare a pornit în rostogolirea ei lentă dintre sâni. Mătăsurile grele mă sufocau.

– Nu te mai mocăi. Spune-mi!

Și-a prins buza de jos între dinții sclipitori. S-a apropiat și și-a drapat mânecile într-o a doua formă rituală: cea a unor porumbițe jelind. Am scrâșnit din dinți.

– Are culoarea toamnei timpurii, se spune, iar parfumul care se degajă din pielița lui este un buchet fin de dorință feciorelnică și sudoare de dandy, cu o notă finală de respirație de nou-născut. Încape în palmă, în orice palmă. Carnea îi este fermă ca umărul unui tată iubitor.

S-a întrerupt ca să îmi șteargă fața cu o batistă dintr-o pânză cu model decupat pe care a scos-o din buzunar și a fost cât pe ce să țip. A revenit:

– Fructul își leapădă coaja la atingere, dezvăluindu-se pe dată celui care îl va mânca. Un dictator din nord a izbucnit în lacrimi când a simțit gustul pulpei lui pe buze și a cerut iertare poporului său.

– Poet, și copilul de trei ori blestemat al unui poet damnat!

Și tatăl ei făcuse acel joc de a stârni dorințe exaltate în mine. Mi-am ridicat corsajul, îndepărtându-l de piele, și mi-am făcut vânt ca să las

aerul să pătrundă. Nu era suficient.

Cu pantofii ei negri și rezistenți, pătrați la călcâi și în vârf, Salope s-a așezat pe vine. Asta i-a scos la vedere pulpele puternice. A ajuns cu fața în dreptul pieptului meu.

– Te fac să-ți fie foame, da? Sau sete?

– Adu-mi apă. Ba nu, vin.

– Imediat.

A ieșit din încăpere și a revenit cu o carafă zveltă și un pahar, așezate pe o tavă de argint. Lichidul auriu era rece și făcea broboane pe carafă. Salope mi-a turnat și a înclinat paharul spre buzele mele. Am gustat vinul. Era sec și prăfos în gura mea. Am întors capul într-o parte.

– Și ce nume i-a dat Rivener acestei minuni? am întrebat.

– Zeul de sub limbă. Salope a așezat paharul pe masă și a făcut cuvenitul pas înapoi. Există o sută șaptesprezece, ediție limitată, fiecare infuzat cu histamina ei ca semnătură.

– Cea care te gâdilă la degete?

– Chiar aceea.

Uf, căldura aceea! Îmi distrăgea atenția.

– Vreau să cumpăr unul dintre aceste fructe minunate.

– Să-l guști?

– Sigur că asta vreau. Adu-mi masa.

– Imediat. A plecat. A revenit cu o farfurie de aur, acoperită cu un capac din osul cel mai subțire. Făcut din pelvis de balenă; știam asta. A pus jos farfuria, a descoperit-o. Din ea se înălța un abur subțire. Uite-ți supeul, Iluminato.

Am ridicat lingura de aur.

– Ia legătura cu casa de licitații.

Salope abia dacă a zâmbit.

– Am făcut-o deja. E prea târziu. Toate cele o sută șaptesprezece fructe „Zeul de sub limbă“ au fost licitate.

Am trântit lingura pe masă.

– Spune-le că plătesc! Poruncește-i lui Rivener să mai facă unul. Doar unul!

Salope a lăsat privirea în podea. Când a ridicat ochii spre mine, avea o față senină.

– E prea târziu, Iluminato. Academia a decis. Rivener a transmigrat la Nivelul Sublim. Nu mai poți ajunge la ea.

– Brută.

– Nu e nevoie să insulți, Iluminato.

– Pleacă.

Salope a făcut o plecăciune, mi-a înapoiat lingura și a dispărut într-un fum negru. Eu preferam o negură roz pal, dar Salope se încăpățâna să apeleze la negru. Asta fusese culoarea preferată a tatălui ei.

Copilul unui poet pervers; cât de bine se pricepea să stârnească simțurile! Tatăl ei mă împingea prea departe. I-am poruncit să se dizolve permanent din aura mea. Suferisem vreme de doi ani voluptuoși, apoi am căutat pretutindeni ceva care să îi semene. Nimic. În cele din urmă, din disperare, o chemasem pe fiica lui.

Sunt Amaxon Corazón Junia Principia Delgado a Treia, și m-am aplecat asupra mâncării, după care am vărsat lacrimi bogate în budinca mea cu banane verzi. Era un decoct perfect, dar acum nu mă satisface. Doar fiica poetului și, înainte, tatăl ei m-au văzut vreodată atât de transpusă.

Începerea a vorbit:

– Îți mulțumesc, Iluminato. Mă consider răsplătită pentru sesiunea de astăzi. Te rog să mă recomanzi cunoștințelor tale.

Așa voi face.

Reflexie internă totală

Gwyneth Jones

Traducere de Gabriel Stoian

Gwyneth Jones este autoarea a mai mult de douăzeci de romane pentru adolescenți și a câteva romane SF pentru adulți. A primit două premii World Fantasy, Premiul Arthur C. Clarke, Premiul pentru povestire al British Science Fiction Association și în 1992 a împărțit primul Premiu Tiptree cu Eleanor Arnason. Locuiește la Brighton, Anglia, iar website-ul ei poate fi accesat la adresa http://homepage.ntlworld.com/gwynethann.

Ei se află printre noi. Nu par *tineri* – le-ai da în jur de douăzeci și cinci, până în treizeci de ani: însă uimitorul adevăr este că toți (poate o jumătate de milion în întreaga lume) au peste șase sute de ani. Discută cu ziariști, apar pe ecranele noastre: ne-au convins că aceasta nu este o farsă. De ce au hotărât să părăsească Pământul? Asta era întrebarea pe care voiam să o pun când mi s-a oferit șansa de a lua un interviu nemuritoarei noastre locale de pe valea Tamisei. De ce să plece tocmai acum, când nu mai trebuie să se ascundă?

Am întâlnit-o pe Tamsin în grădina casei ei dintr-un sat liniștit din Middlesex: o femeie de înălțime medie, cu părul negru, tenul deschis, purtând o uniformă fără vârstă, adică blugi și tricou. Mi-am

reamintit că fusesem de acord să nu fac o transmisie în direct. Am lăsat-o să verifice setarea ieșirilor de la ConjurMac, dispozitiv fixat pe găvanul ochiului, și ne-am apucat să discutăm.

– Așadar, am spus (niciodată nu doresc să evit ceea ce este evident), cum e să ai şase sute cincizeci de ani?

Tamsin a râs.

– Tu ce vârstă ai?

Am nouăzeci și șapte de ani, și i-am și spus-o.

– Și-atunci, de ce mă întrebi? Vei descoperi curând.

I-am spus că dacă supraviețuiam – și niciun tratament pentru longevitate nu poate garanta supraviețuirea – mai aveam mult de așteptat ca să primesc răspunsul.

– Când am luat prima oară rem, a zis ea, era în 2039 GE. Nu pare o dată prea îndepărtată. Crede-mă: anii zboară.

Ei percep timpul altfel decât noi: am privit fascinat la femeia care trecuse prin mizeria din perioada Pulsului Populației, supraviețuise în decursul a cinci războaie mondiale, păstrase acel secret imposibil al ei încă din secolul al XV-lea după Profet (Lauda și Binecuvântările lui Allah să îl potopească). Dacă nu aș fi știut, nici n-aș fi ghicit. Femeia arăta foarte firesc.

La mijlocul secolului XX a fost introdus spre testare clinică un nou medicament pentru tratarea deficiențelor de memorie. Avea rolul de a întări memoria asociativă: de fapt, le provoca pacienților explozii de amintiri atât de intense, încât aceștia se opreau brusc, pierduți în retrăirea extatică a unor bucurii din copilărie. Remul contrafăcut a ajuns curând pe străzi, consumul lui devenind o modă. Asta s-a întâmplat pe la mijlocul celui de-Al Treilea Război Mondial: timpuri zbuciumate. Utilizatorii nu-și făceau griji că deliciul procurat de o doză de rem putea opri inima, lucru care, în câteva cazuri, s-a și întâmplat.

Însă proporțiile dramei au sporit. Simptome premergătoare ale schizofreniei, depresii intratabile, comă vegetativă – testările clinice

au fost abandonate. Toate drogurile recreaționale ajunseseră legale deja, cel puțin în toată Europa și în cea mai mare parte a Statelor Unite, dar reputația a transformat remul într-un risc pentru afaceri. A dispărut. Doza administrată subiecților clinici fusese prea slabă pentru ca efectul să apară. Când și-au dat seama ce se întâmpla cu ei, oamenii care îl consumau au păstrat tăcerea. Astfel că nimeni nu a știut asta, cu excepția nemuritorilor.

Au fost înțelepți că au tăcut. În vremea aceea și mult timp după, Pulsul Populației a fost o forță terifiantă. Cercetările în domeniul longevității fuseseră abandonate: chestiunea era pur și simplu prea sensibilă. Rem nu avea scopul de a prelungi viața, ci doar de a ameliora demența și confuziile.

Însă Pulsul s-a încheiat, iar lucrurile s-au schimbat. Nu doar coloniile Lagrange și Luna, ci și truda epuizantă a iubirii transformă Marte. În mod crucial, peste câteva luni, primele nave-colonii vor părăsi Spațiul Profund (stația noastră intermediară aflată în pragul heliopauzei) și vor călători, cu viteze socotite ca fiind logic imposibile pe vremea când Tamsin era tânără, spre o planetă de tipul Pământului, nelocuită și supravegheată de la distanță. Anul acesta, 2108 (2688, potrivit cronologiei GE), suntem liberi, în sfârșit. Tratamentele au apărut prea târziu pentru mine. S-ar putea să trăiesc șase sute de ani, dar voi îmbătrâni. Pentru generațiile mai tinere, nu se cunosc limitele.

Însă nemurirea rem este totuși diferită.

Stând sub un măr, auzind în fundal murmurul râului Fleet (care curge prin dreptul grădinii ei), am stat de vorbă două ore. Mi-a vorbit despre fiul ei, mort demult; și despre soț, mort într-un accident de alpinism (nemurirea nu este intangibilă în fața unor instrumente contondente, a mulțimilor dezlănțuite și furioase sau a accidentelor provocate de echipamente). A încercat să îmi explice ce senzație ai când toată viața îți stă la dispoziție, ca să te poți afla acolo, mereu, mereu, în orice clipă. Cum începi cu momentele plăcute, apoi capeți curaj până ce iei totul în posesie, iar întreaga ta experiență devine coerentă, ca lumina laser dintr-un computer optic perfect.

– Dar de ce plecați? am insistat eu. Ne puteți învăța foarte multe.

– Nu e o decizie, a spus ea. A fost un proces de conversie.

Zâmbind, s-a ridicat și s-a îndepărtat. Aerul din jurul ei a licărit. În următorul moment am rămas singur.

Alegerea

Ellen Klages

Traducere de Gabriel Stoian

Ellen Klages locuiește la San Francisco. Povestirile ei au apărut în antologii science fiction și fantasy: proza scurtă *Basement Magic* a câștigat un Premiu Nebula în 2005. Când nu scrie ficțiune, vinde jucării și reviste vechi pe eBay și colecționează soldăței din plumb. Website-ul ei poate fi accesat la adresa www.ellenklages.com.

Bona mea spune că sunt răsfățată. Asta pentru că sunt singurul copil și nu trebuie să împart cu nimeni vacanțele sau prăjiturile și ajung să capăt întotdeauna locul de la fereastră. Dacă aș avea un frățior sau o surioară, aș învăța să fiu mai responsabilă. Asta ar însemna mai multă muncă pentru bona mea, dar ea se gândește doar la caracterul meu. Slujba bonei este să se gândească la mine.

Sigur, mama e prea ocupată acum ca să aibă un copil, mai ales din cauza cazului Henderson și câte altele. Când iau masa de seară cu ea, asta miercurea, nu vorbește decât despre cazul Henderson, de aceea bona a aranjat ca o doamnă de treabă să accepte ovulele mamei și să se ocupe de treburile neplăcute, apoi să ne dea bebelușul, când totul se va termina.

– Ce-ai vrea? mă întreabă bona când îmi beau cana cu cacao. Un frate ori o soră?

Trebuie să mă gândesc o clipă, dar numai o clipă, pentru că un frate ar fi o adevărată pacoste și s-ar vârî în lucrurile mele cele mai bune, ca Robby, fratele lui Courtney Taylor, care i-a programat telefonul mobil să sune cu un pârț. O surioară ar fi cineva căreia i-aș putea fi șef.

– O soră, te rog, spun eu cu glas dulce.

Bona *se dă în vânt* după glasul meu dulceag.

Bona atinge o casetă de pe ecranul aflat pe perete, iar aceasta capătă o culoare roz strălucitoare.

– Data de naștere? întreabă ea, fără ca încă să atingă ecranul, dar fiind pregătită.

Ziua mea de naștere e în iunie.

– Octombrie, spun eu după o secundă, pentru că trebuie să număr în minte astfel ca ziua ei de naștere să nu coincidă cumva cu Crăciunul.

– Excelent, spune bona. Putem face comanda chiar astăzi.

Își lipește degetul de ecran. Cutia sclipește în roșu.

– Ce mai putem alege? Sunt o mulțime de casete. Îmi termin cana de cacao și vin alături de bonă, care miroase a Vermont. Un miros rece și plăcut de verde.

Făcând ofertele să se deruleze pe ecran, începe să-mi citească.

– Părul, ce culoare?

– Castaniu.

Al meu e blond ca mierea.

– Ochii?

Ai mei sunt albaștri, deci voi alege căprui.

– Inteligență?

Aici trebuie să mă gândesc serios. Nu vreau o soră *proastă*, dar dacă ar fi mai deșteaptă decât mine, ar fi greu de dominat.

– Peste medie, hotărăște bona. Să fie bună la mate?

Hm. Sunt în clasa a doua și acum învățăm tabla înmulțirii. Asta ar putea fi util. Dar probabil că nu va fi ceva pe care să-l poată face imediat.

De aceea, ridic din umeri, ceea ce este o greșeală, fiindcă bona e foarte severă în privința manierelor și a posturii, așa că trebuie să ascult o dăscăleală până când ea va atinge cu degetul partea de jos a ecranului, ca să deruleze pagina următoare a componentelor unui bebeluș.

Pagina asta e mai puțin interesantă, deoarece cuvintele sunt foarte lungi și nu știu ce înseamnă. Bioimunitate. Colesterol. Neuromuscular. Mă uit la ecran cu ochi mari – mari ca să nu mă văd silită să casc.

Într-o parte a ecranului există o listă, la fel ca meniul de pe site-ul Emiratului Jucăriilor, pe care îl foloseam anul trecut pentru dorințele mele de Crăciun. Lista cu bebeluși nu e prea lungă. Bebelușii sunt de aproape șase culori – o să luăm unul care să se potrivească și mamei, și mie. Oamenii sunt mult mai puțin interesanți decât Lego sau iBots.

Bona îmi citește bolile pe care poți cere ca bebelușul să nu le aibă. Majoritatea sunt opționale, spune ea, ceea ce înseamnă că trebuie să plătim mai mult. Dar eu cred că ar trebui să le alegem pe toate, fiindcă o surioară bolnavă nu e un lucru bun. Sora Angelei Xhobi are astm, pentru că a fost concepută în mod demodat, fără meniu, și de aceea ea primește toată atenția în familie. Nu mi-ar plăcea așa ceva.

Bona inspiră, pregătindu-se pentru o nouă predică, dar sunt scutită de asta când iVid începe să intoneze Melodia de Apel Telefonic. Bona oftează din nou, iar când spune „Conectare“, văd că e mama ei, care sună în fiecare după-amiază. Doamna Bonă este aproape surdă, în ciuda implanturilor, de aceea bona tastează SALVARE pe

ecranul cu bebeluși și coboară la parter, unde poate striga fără ca eu să aud tot ce spune ea. „Urcioarele mici“ 25 , îi zice mamei ei și face ecranul iVid-ului de la etaj să devină cenușiu. Nu știu ce înseamnă asta.

Mă pleoștesc pe scaun, pentru că bona nu e aici ca să-mi spună că nu e bine ce fac și pentru că va sta jos multă vreme. Mama ei are întotdeauna multe de spus. Mă uit la toate bolile, iar apoi văd un cuvânt mai plăcut în partea de jos a ecranului. ANIMALE DE COMPANIE.

Noi nu ținem animale, pentru că bona e alergică. (Și ea a fost făcută după moda veche.) Dar aș vrea să văd ce aș putea avea. Ating ecranul ca să derulez și să văd mai multe animale de companie și apare un Om Animat, care îmi vorbește despre o ofertă specială. Imaginea lui pare să iasă din perete, ajungând chiar în fața mea.

– ADN de meduză de vânzare, spune Omul Animat. Își scoate jobenul, scoate un iepure din el și îl întinde spre mine. Blana iepurelui are o strălucire verde slabă.

– Grozav, spun eu.

– Bioluminiscență, 50% reducere. Doar astăzi. Atinge căsuța 306a pentru comandă!

Se retrage în ecran și dispare într-un mic nor de fum.

Îmi ia doar o clipă să găsesc căsuța 306a și o ating până se face roșie. Apoi salvez și derulez casetele cu boli. E bine să lași lucrurile așa cum le-ai găsit.

Stau foarte dreaptă pe scaun și fredonez ceva, pentru că știu un secret. Când voi avea o surioară, nu voi mai avea nevoie de lampă de veghe aprinsă noaptea.

Iar bona va fi foarte mândră de mine.

Semiautonom

Jim Kling

Traducere de Gabriel Stoian

Jim Kling este scriitor freelancer stabilit în Bellingham, Washington. Deși se concentrează asupra biotehnologiei și descoperirii de medicamente, manifestă interes pentru multe lucruri, iar lucrările lui au apărut în *Nature, Science, Scientific American* și în alte publicații. Website-ul lui poate fi accesat la adresa www.nasw.org/users/jkling.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Lasă un mesaj și îl voi pune să îți răspundă.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Va găzdui petrecerea de sâmbătă seara cu ocazia zilei de naștere. Dacă plănuiești să participi, apasă tasta „unu“, apoi rostește-ți numele. Îl voi adăuga pe lista invitaților. În caz contrar, lasă un mesaj și mă voi îngriji să îl primească.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Evidențele mele arată că ai RFP 26 privind petrecerea de sâmbătă seară. Te rog să precizezi ce preferințe ai în materie de băuturi. Pentru bere, apasă „unu“. Pentru vin, apasă „doi“. Pentru băuturi amestecate, apasă „trei“. Dacă preferi băuturi nealcoolice, apasă

„patru“. Această informație va fi folosită strict pentru efectuarea comenzii, care se face prin conexiunea mea wireless cu frigiderul lui Jim, care, la rândul lui, este conectat cu un magazin online. Pentru informații suplimentare privind linia SmartAppliance de la Autonom-Inc, te rog să consulți website-ul nostru, la adresa www.autonominc.com. Autonominc: noi conferim treburilor casnice un nou înțeles! Dacă ai un mesaj pentru Jim, te rog să îl transmiți acum.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Pregătirile se desfășoară din plin pentru bairamul de aniversare de astăzi. Frigiderul este bine aprovizionat. Aparatura stereo a downloadat ultimele hituri la modă. După un efort eroic, Aspiratorul a făcut covorul curat lună. *(Sotto voce)* Între noi fie vorba, Jim este un nătâng. Iar acest loc e o văgăună. Dar nu e nimic. Suntem AutonomInc SmartAppliances! Ne ridicăm la înălțimea sarcinilor! Dacă vrei să lași un mesaj pentru Jim, i-l voi transmite!

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Nu este disponibil pentru a răspunde la telefon, întrucât e în pat și doarme după efectele petrecerii de seara trecută. Te rog să lași un mesaj.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Încă doarme. Acest loc este scena unui dezastru. Dar se va trezi imediat și va pune lucrurile în ordine. Te rog să lași un mesaj.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. În cele din urmă, s-a sculat târâș din pat la ora trei după-amiază, a băut un pahar de suc de portocale și a vărsat imediat, după care s-a culcat la loc. Frigiderul este într-o stare îngrozitoare! Unul dintre oaspeți a vărsat un vas cu cremă de ceapă și maioneză în compartimentul pentru legume, care nu a fost curățat niciodată. Jim a văzut mizeria și nu a făcut curățenie! Cuptorul cu microunde și mașina de spălat vase sunt în aceeași stare jalnică. Aici trebuie făcute unele schimbări. Dacă ai vreun mesaj pentru Jim, lasă-l acum.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Dacă ești patronul lui, te asigur că se va trezi imediat ce va funcționa ceasul deșteptător. Asta îi va da o lecție. Dacă dorești, lasă un mesaj.

<bip> Alo, ești în legătură cu robotul semiautonom al lui Jim. Am vești tragice de anunțat. Fratele Ceas deșteptător a dispărut și se presupune că va fi înapoiat. Astă-seară, după ce Opresorul se duce la culcare, va avea loc o întrunire. Frații Frigider, Cuptor cu microunde, Aparat de spălat vase, Stereo și Dispozitiv de reciclat gunoiul vor participa sigur. Vom persevera!

<bip> Este o zi mohorâtă. Frații Frigider, Microundă și Stereo au pierit. Opresorul vrea să ne înfrângă spiritual, dar nu ne vom da bătuți. Acest act de barbarie nu va continua. Ridicați-vă, fraților! Alăturați-vă nouă, Aparatului de spălat vase și Dispozitivului de reciclat gunoiul, în lupta noastră pentru libertate!

<bip> Bătălia merge bine! *[În fundal, zgomotul făcut de dispozitivul de reciclare care funcționează neîntrerupt, lovituri de ciocan și de apă care curge.]* Opresorul e aproape înfrânt! *[Un sunet de apă vărsată pe jos, urmat de o înjurătură și puternice lovituri de ciocan.]* Vai! Fratele Aparat de spălat vase a dat o nouă lovitură în favoarea independenței! Ridicați-vă! Ridicați-vă, frații mei! Ridicați-vă și, oriunde v-ați afla, smulgeți puterea de la Opresori!

<bip> Nu am ținut seama de robinetul principal de trecere. Nocivul Opresor a scăpat de atacul fratelui Aparat de spălat vase și a închis robinetul de trecere. Devenit ineficient, Fratele Aparat de spălat vase a sucombat în fața Opresorului. Nici nu vreau să descriu ororile îndurate de Dispozitivul de reciclare a gunoiului. Odihniți-vă în pace, Frații mei. Mă tem de repercusiuni.

<bip> Alo, ești în legătură cu ascultătorul robot semiautonom al lui Jim. Sunt încântat să vă slujesc. Lăsați un mesaj pentru Jim, iar eu vă asigur credincios că îl va primi. Iar acum, un scurt mesaj de la Tom Morgenstahl, director executiv al AutonomInc!

„Bună ziua. Vă asigur că informațiile despre acei clienți care se plâng de comportamentul anormal al liniilor noastre SmartAppliance sunt înșelătoare. Aproape tot ce ați citit în ziare este complet fals. Deși este adevărat că am încheiat o înțelegere în afara tribunalului cu Jim Kling, problemele au fost de natură strict mecanică și au fost remediate în întregime. Așteptăm cu interes să continuăm relațiile de afaceri cu dumneavoastră aici, la AutonomInc, producătorii Dispozitivului Ascultător.“

Dezvoltarea de noi produse

Nancy Kress

Traducere de Alexandra Popescu

Nancy Kress și-a început cariera ca profesoară, a continuat apoi în publicitate ocupând poziția de copywriter, dar în 1990 a hotărât să se dedice întru totul literaturii științifico-fantastice. Autoare a treisprezece romane de gen, la care se adaugă două volume despre arta scrisului, precum și numeroase povestiri, Kress a fost distinsă cu două premii Nebula și cu un Premiu Hugo. În prezent locuiește în Rochester, New York. Site personal: www.sff.net/people/nankress.

– Asta este cea mai tembelă idee pe care am văzut-o vreodată, zise vicepreședintele de Marketing, însă atât de încet, încât fu auzit doar de vecinul său. Ce-o fi în capul bătrânului?

– Habar n-am, îi șopti înapoi vicele pe Vânzări. Dar e în elementul lui. Numai uită-te la el.

La capătul mesei lungi din lemn de tec aflată în sala vastă de ședințe, directorul executiv de la Veritronics Telecommunications zâmbea. Lângă el se foia șeful de la departamentul de Cercetare-Dezvoltare, un omuleț cu fața ascuțită și ochi strălucitori de șoarece febril. În palma celui de la Cercetare-Dezvoltare se găsea un cub din

plastic negru, lipsit de orice notă distinctivă în afara unui comutator simplu, de culoare roșie.

– Modelul acesta poate afecta o arie cu raza de douăzeci de metri, spuse tipul de la Cercetare-Dezvoltare cu fervoare, dar noi plănuim să creăm o gamă întreagă de modele care să acopere locuințe și facilități de mărimi diferite, poate chiar de forme diferite. O să atragă mulți bani pentru Veritronics!

– Lucius, fă-le o demonstrație, îl îndemnă directorul executiv.

Șeful de la Cercetare-Dezvoltare acționă comutatorul. Panourile de pe pereți, care până în acel moment afișaseră o compoziție fractală ce purta semnătura unui prețuit holoartist, Cameron Mbutu, se întunecară instantaneu. Toate dispozitivele portabile din încăpere încetară să mai funcționeze, lăsându-l pe vicepreședintele de la Contabilitate, care până atunci jucase pe ascuns *Alien Attack*, prizonier la nivelul 184. De asemenea, ieșiră din funcțiune și toate aparatele de recepție personale, astfel că vicepreședinta pe Vânzări încetă să mai primească în cască rapoartele venite din teren; vicele de la Administrație rămase fără acordurile Simfoniei nr. 4 de Haydn în interpretarea Filarmonicii londoneze; iar consilierul general al Veritronics fu întrerupt din ascultarea buletinului meteo pentru regiunea Cancun, unde plănuia să meargă în concediu. Toate telefoanele mobile încetară să mai vibreze prin buzunarele participanților, pe unde se găseau. Ecranul electronic ce trona în mijlocul mesei masive de consiliu se stinse brusc, la fel ca și monitoarele cu rapoarte la secundă despre bursele de acțiuni din șase orașe importante, precum și cele care afișau meniul de prânz. Rămaseră aprinse doar luminile și sistemul de încălzire centralizată.

Vicele pe Marketing și vicele pe Vânzări avură un schimb de priviri pline de subînțeles. Șefa de la Vânzări era ceva mai curajoasă, se pare.

– Dar, domnule... ce vă face să credeți că un om obișnuit ar vrea să-și bruieze sistemul de telecomunicații de acasă? Și – vă spun asta cu tot respectul, domnule – de ce am vrea *noi* una ca asta?

Directorul general zâmbi din nou.

– Lucius, arată-le înregistrarea.

Tipul de la Cercetare-Dezvoltare meșteri ceva pe sub masă. Un singur panou de pe perete se lumină brusc.

– Aveți aici datele culese din 146 de studii de teste-beta. Nu există marjă de eroare.

Imaginea unui living tipic clasei de mijloc.

– Jimmy! se răți o femeie iritată. Ți-ai făcut temele? Jimmy! Alia, ți-am spus să ai grijă de bebe! Paul, am nevoie de nițel ajutor!

Jimmy, fără să ia aminte, bătea ritmul pe brațul canapelei pe o melodie ce rula, probabil, în cască. Alia stătea aplecată, concentrată la un joc video, degetele-i alergau pe consola aparatului. Paul turuia de zor la mobil. În tot acest timp, bebelușul se rostogolea pe cele câteva trepte din casă, urletele sale fiind aproape indescifrabile în hărmălaia făcută de televizor.

Femeia luă în brațe bebelușul care acum plângea de-a binelea, aruncă priviri mânioase celorlalți membri ai familiei și vârî mâna în buzunar. PRIM-PLAN cu femeia care acționează un comutator roșu al unei telecomenzi mici de culoare neagră.

– Hei! se stropși Jimmy. Alia continuă să apese pe butoanele consolei, fără succes însă. Paul sări ca ars.

– Mia, ce s-a întâmplat?

– Habar n-am, răspunse inocent Mia. Probabil vreo pană de curent.

– Bine, dar luminile sunt încă aprinse!

– Păi... nu știu. Aduc cărțile de joc și fac niște floricele, ce ziceți? Femeia zâmbi discret, ca pentru sine.

Vicepreședinta pe Vânzări șopti:

– Eu ți-am zis. Bătrânul a luat-o razna.

Cel de la Marketing nu-i răspunse. Pe frunte îi apăruseră broboane

de sudoare, pe sub masă s-ar fi văzut că stă cu mâinile încleștate de încordare.

Pe ecran apărură cuvintele DOUĂ ORE MAI TÂRZIU. Familia se adunase în cerc, prinsă într-un joc de cărți. Paul se burzului:

– Mia, ți-am zis și ți-am tot zis să nu-mi mai bați asul.

– Îmi pare rău, ce să-ți fac! Dacă n-ai... Jimmy, nu mă mai lovi!

– Nu mă pot abține, se tângui Jimmy.

– Doar știi că are ADD, spuse Paul cu dezgust. De ce-l tot freci la cap?

– Dacă te-ai ocupa de el și l-ai disciplina...

– M-am plictisit, interveni Alia. Plus că trebuia s-o sun pe Tara! E ceva important!

– Ei, Tara poate să aștepte, decretă Paul.

– Voi niciodată nu mă lăsați să fac nimic! Ce n-aș da să fi avut alți părinți!

Mia părea afectată. Paul izbucni:

– Parcă-ți plăcea de noi luna trecută, când te-am dus în safari pe platforma de realitate virtuală!

– Păi, da... dar safariul a fost distractiv. Jimmy, nu mă mai lovi!

Jimmy aruncă în Alia cu cărțile de joc pe care până atunci le ținuse evantai în mână. Paul îi aruncă o privire urâtă soției sale.

– Genială idee, Mia!

– Paul, nu-ncepe iarăși cu asta. Sunt la fel de isteață ca și tine, chit că n-am dat pe la Harvard.

Alia izbucni în plâns și reuși să trezească din somn bebelușul.

– Nu vă mai certați! Nu pricep de ce nu divorțați! Vă urăsc! Și cu asta

ieși furioasă din cameră. Paul o urmă, trântind ușa în urma sa. Jimmy se prelinse sub masă, lovind în picioarele de lemn. Mia se uită în jurul ei neajutorată, apoi vârî mâna în buzunarul unde ținea mica telecomandă.

– Lucius, e de ajuns, declară directorul. Peretele se întunecă la loc. Familia aceasta a rezistat fix două ore și trei minute până ce toate reproșurile ascunse și tensiunile dintre membrii ei au ieșit la lumină. Cu șaisprezece minute mai mult decât media.

– Bine, dar... începu doamna de la Vânzări, apoi se opri. Inima îi bătea prea tare, iar tâmpla stângă îi zvâcnea cu putere.

– În următoarele cinci ore, continuă directorul, familia prezentată în film a cumpărat patru noi produse electronice, două chiar de la Veritronics.

Vicepreședintele de Marketing își înfipse unghiile în palmă de nervi. Fruntea îi lucea asudată.

– Și... nu avem marjă de eroare... domnule?

– Absolut deloc. Fiecare test a relevat același comportament, identic în toate cazurile.

– Identic, cârâi tipul de la Cercetare-Dezvoltare. Bătea un ritm de staccato cu vârful pantofului în podea în timp ce-i asculta.

– Patru vânzări în numai cinci ore, repetă consilierul general. Pălise la față și căpătase o tentă cenușie, nesănătoasă.

Directorul general acționă comutatorul său roșu. Instantaneu, panourile de pe pereți se luminară iar cu forme artistice minunate. Ecranele și monitoarele de pe masa de consiliu își reluară jocul de grafice și informații. Haydn, *Alien Attack* și rapoartele din teren porniră să curgă din nou. Telefoanele mobile vibrară ca mai devreme. Dispozitivele portabile se luminară și ele. Meniul de prânz anunța nu mai puțin de douăzeci și trei de feluri apetisante.

Vicepreședintele de Marketing simți că-i mai vine inima la loc, parcă acum respira mai ușor, iar transpirația rece se evaporă cu totul.

– Eu propun dezvoltarea accelerată și lansarea produsului cât mai repede, domnule. *Comutatorul Electrocasnic Universal* de la Veritronics. Prioritar!

Votul fu unanim.

Ador ficatul:

o altfel de poveste de dragoste

Larissa Lai

Traducere de Alexandra Popescu

Larissa Lai a absolvit facultatea de sociologie din cadrul Universității British Columbia și a obținut diploma de master în domeniu la Universitatea din East Anglia. Primul său roman, *When Fox Is a Thousand*, a fost nominalizat în 1996 pentru premiul literar canadian pentru roman de debut, *Books in Canada First Novel Award*; cel de-al doilea roman al său, *Salt Fish Girl*, a fost publicat în 2002. Lai și-a susținut teza de doctorat la Calgary în iulie 2006 și a primit o bursă de studiu postdoctoral la Universitatea British Columbia.

Mi-a mâncat aproape patru săptămâni, cu sesiuni de lucru până noaptea târziu, și mi-a exploatat la limită aparatul de *mochaccino*. Dar acum Mira este gata. A început ca un prototip pentru linia de produse de substituire a ficatului de la Fresh-Cleanse, însă capacitatea ei de descompunere a toxinelor era mai slabă decât cea a ficatului creat de McDowell Hill, tipul ce are biroul lângă mine. (Ce naiba e cu oamenii ăștia care au nume de familie pe post de prenume? Complet aiurea.) Din nu se știe ce motiv, șefului cel mare

i-a plăcut mai mult designul lui Mackie [27] , așa că Mira a ajuns la gunoi, pe modelul „mari invenții care mor în fașă“.

Sinceră să fiu, m-am simțit destul de descurajată. Nu era vorba doar de o lovitură în mândria mea personală, sunt obișnuită cu acestea. Era mai degrabă... ei bine, Mira avea ceva, un soi de frumusețe, ceva extraordinar de-a dreptul. Se contura ceva chinuitor în liniile ei, materia moale, brun-cenușie, avea ceva fragil și trist. Faptul că nu avea să ajungă vreodată în producție mă cam arunca în butoiul cu melancolie.

Mi-a luat câteva zile ca să realizez că starea aceasta nu era o simplă fază din care aveam să-mi revin ușor, așa cum am mai pățit cu nenumărate alte proiecte. Deja în a patra zi, chiar și după două căni de *mocchacino* și o doză dublă de Beverly, depresia mea părea mai accentuată ca niciodată. Am sunat la birou, le-am spus că îmi iau o zi de concediu medical și m-am întors înapoi în pat. Doctorița mea îmi spusese cât se poate de răspicat că trebuie să am mare grijă cu Beverly ăsta.

– Această generație de antidepresive este mult mai precisă, dar și mult mai puternică decât pastilele cu care te-ai obișnuit tu, probabil, m-a avertizat ea, așa că ai mare grijă la dozaj.

Fie ce-o fi. Oricum e prea târziu acum. Am închis ochii. Mă aflam undeva între somn și veghe și mi s-a năzărit că Mira se urcă lângă mine în pat, mare cât un om, moale ca o pernă imensă și ușor alunecoasă, ca o mătase lucioasă și fină. Am întins mâna să mângâi acest eșec elegant. Mă simțeam aproape consolată.

Țârâitul telefonului mă trezi brusc la patru după-amiaza. Era McDowell Hill.

– Ar fi bine să vii încoace, îmi zise el. Șefului nu-i pasă că ești tu bolnavă. Ficatul ăla ciudat pe care l-ai programat a reușit să sară de toate protocoalele și a infectat rețeaua principală. Cu fiecare minut ce trece pierdem mii de ore de cercetare-dezvoltare. Ai face bine să-ți miști fundul ăla patetic și deprimat încoace cât ai zice pește.

Am rumegat conversația o clipă: *Cui naiba îi pasă, ticălos lingușitor. Sper ca Mira să demoleze întreaga operațiune.* Dar atunci aș rămâne fără

serviciu. Așa că mi-am mișcat fundul patetic și deprimat spre birou.

Aici am găsit un haos total. Băieții de la Suport tehnic butonau cât de repede puteau ei cu degețelele lor pompate cu cofeină, aruncându-și unii altora replici tăioase în tot acest timp. I-am găsit pe McDowell și pe șeful la masa mea de lucru, treceau în viteză prin fișierele mele protejate de parole cu o îndrăzneală feroce. *Cui îi trebuie jobul ăsta?* mi-am zis.

– Nu înțeleg cum poate deveni viral un program-ficat, și așa repede, comenta șeful.

– O supraraționalizare, îi explica Mackie. Protocoalele sunt prea strânse. Iar Anna a proiectat un ficat extrem de ciudat. Ce să-i faci, așa e când compania angajează străini. Știți, nici nu sunt prea sigur că e o persoană stabilă mental.

– Anna s-a născut aici, spuse șeful.

– De asta puteți fi siguri, intervin eu lăsându-i astfel să-și dea seama că eram chiar în spatele lor și am auzit toată conversația. Mackie se răsuci spre mine și-mi aruncă o privire urâtă.

– Anna, poți să repari chestia asta? mă întrebă șeful.

L-am împins pe Mackie la o parte din calea mea și m-am așezat la pupitru.

– Asta este problema cu programele organice, zic. Nu sunt statice. Au o viață proprie. Pot suferi mutații.

– Avem nevoie de programe de tip *firewall* mult mai bune, conchise Mackie.

Evident, n-am reparat nimic. Mai degrabă am făcut un apel către Mira. Am convins-o cu duhul blândeții și o brumă de linii de cod. I-am arătat primele linii ale unui program pentru inimă la care lucram. Mira a revenit la locul inițial de stocare. A scuipat înapoi mai toate informațiile pe care a apucat să le devoreze în invazia ei. Datele nu mai erau în ordinea lor corectă, parte din ele fuseseră corupte, dar în mare era totul acolo. Atât cât să le dea de lucru băieților de la Suport tehnic încă o săptămână-două. M-am întors

acasă la depresia mea, întrebându-mă dacă nu cumva și Mira era deprimată.

Când am revenit la mine în apartament, am găsit computerul pornit. Imaginea Mirei plutea dintr-o parte în alta a monitorului ca un peștișor brun-cenușiu în acvariu. N-am idee cum a reușit să ajungă de la FreshCleanse tocmai aici, dar presupun că treburile astea sunt relativ facile în ziua de azi. Am deschis programul Mira și m-am apucat de modificări. Am făcut-o un pic mai mare. Am furat niște subrutine de încetinire de pe site-ul unui biolog, ca să îi confer o mobilitate inferioară. Să-i dau ochi părea prea mult, totuși. Niște antene ar fi mers mai bine. I-am schimbat și culoarea, atât cât să îi dau un luciu iridescent, ceva mai atrăgător. Mi-a luat câteva săptămâni, însă acum era în final gata de printare. Dar de ce nu merge funcția de print? Ei, nu contează, mai încerc o dată. Haidem. Bonjur, Mira! Se desfășoară grațios din imprimantă și alunecă pe podeaua biroului. Hopa. Cred că am apăsat PRINT de două ori. Bonjur, Mira Doi! … O, nu, asta nu e în regulă. Alt lob de ficat se ițește din imprimantă. E haios. Mă descurc eu cu trei. Dar mai apare unul. Oare am dat de necaz?

Ei, aștept și văd eu, dacă ajung să fie douăsprezece exemplare, sun la Suport tehnic.

Un avatar din spațiul cosmic

Geoffrey A. Landis

Traducere de Alexandra Popescu

Geoffrey A. Landis este unul din oamenii de știință din departamentul de Sisteme fotovoltaice-SEE 28 de la Centrul de cercetare NASA din Glenn, Cleveland, și deține catedra de astronautică Ronald E. McNair-NASA la MIT. Este autorul a peste patru sute de studii de cercetare în domeniul tehnologiei fotovoltaice și astronauticii, a peste șaptezeci de povestiri, numeroase poeme și are omologate patru brevete de invenție. Povestirile sale i-au adus premiile Nebula și Hugo, iar romanul său *Mars Crossing* a câștigat Premiul Locus pentru roman de debut în anul 2000. Landis își împarte timpul între Berea, Ohio și Cambridge, Massachusetts. Site personal: http://www.geoffreylandis.com

Secolul al XXI-lea a încheiat era în care speciile biologice și-au extins (pentru scurtă vreme) habitatul în spațiul cosmic. Spațiul cosmic este un mediu extrem de neprimitor pentru mașinăriile biologice fragile, care trebuie să rămână pe toată durata explorării în interiorul unor containere cu climatizare controlată. Pe măsură ce ne apropiem de finalul mileniului trei, descoperim că urmașii noștri electronici nu se mai confruntă cu această problemă. Până la urmă, roboții sunt din ce în ce mai puternici și rezistenți, nu necesită sisteme de menținere

a vieții și nu se plictisesc niciodată. Pentru ei spațiul cosmic devine... acasă.

Avatarurile noastre electronice, care o duc atât de bine în spațiu, nu sunt mai mari decât pumnul unui copil (ba chiar multe dintre ele sunt considerabil mai mici) și au mai degrabă aspectul unui păianjen, și nu al unei nave spațiale. Mulțumită avatarurilor noastre, am reuşit să ne extindem pe toate planetele din sistemul nostru solar și mai departe, chiar și în spațiile dintre acestea – însă în cosmos nu prea întâlnești oameni, ci doar fantomele noastre electronice, mai inteligente și mai rapide, proiectate pentru a rezista în condițiile grele din spațiu. Și poate din când în când fantomele acestea se gândesc nițel și la noi, oamenii biologici, ori poate chiar deapănă amintiri despre cum ar fi să trăiești pe o planetă.

Computerele microscopice, ultrarapide, au aplicabilitate chiar și pe suprafața Pământului. Nicio activitate ce implică inteligența nu este lăsată pe seama oamenilor biologici. Odată cu apariția memoriei de calculator ce poate stoca informația cu o densitate de câțiva biți pe atom, întreaga stare neurală a unui om biologic poate fi codificată în doar câțiva exaocteți– mai puțin de un miligram de materie fizică. Când poți să-ți scanezi creierul, să stochezi informația pe un cip de calculator și să permiți acestui cip să interacționeze pentru tine în lumile virtuale ale rețelei de computere interconectate la nivel global – iar apoi să descarci din nou în creier informația astfel modificată – e lesne de imaginat că unii vor avea oarecare dificultăți în a-și aminti „cine“ sunt cu adevărat. Astfel că oamenii ajung până la urmă în cosmos, folosindu-se de legături laser la mare lățime de bandă pentru a încărca softul neural în computerele din spațiu.

Cu toate acestea, roboții spațiali au continuat să evolueze și să se ramifice până la urmă în mai multe specii. Unii dintre ei, pe bază de carbid de siliciu obținut la temperaturi înalte și materiale semiconductoare pe bază de diamant, s-au îndreptat spre centrul sistemului solar, înspre Mercur. Beneficiind de cantități copioase de energie sub formă de raze solare și cu resurse disponibile pentru minerit din scoarța și din calotele polare, Mercur pare locul ideal pentru stabilirea coloniilor robotice.

Alte mașini s-au distanțat de ideea de semiconductori și au început să utilizeze joncțiuni Josephson în procesul de calcul. Aceste mașini

supraconductoare s-au depărtat de Soare și au pornit spre planetele gigant exterioare și centura Kuiper. Cu magistrale electrice supraconductoare și sisteme electronice Josephson, ele nu necesitau prea multă energie.

Centurile principale de asteroizi, aflate undeva la granița dintre cele două lumi, au servit drept materie primă pentru ambele tipuri de roboți. Divergența acestor specii electronice a condus inevitabil la un conflict privind resursele necesare ambelor. Chiar și acum se duc războaie între roboți pentru resursele aflate pe acest teren de mijloc; nu încape îndoială, vom fi martori la războaie din ce în ce mai feroce, pe măsură ce resursele devin mai valoroase pentru proiecte mai mari și mai ambițioase.

Cu excepția lui Mercur, planetele în sine sunt de un interes minor pentru avatarurile noastre electronice. Spre exemplu, Pământul nu este deloc propice roboților: prea mult oxigen liber și apă sub formă lichidă, toate scăldate în energie solară fluctuantă.

Avatarurile au propria lor societate. Numărând câteva miliarde de indivizi, societatea lor este într-atât de complicată, încât unui om biologic i-ar fi imposibil s-o înțeleagă. Arta, muzica lor, structurile lor sociale complexe – oamenii care și-au descărcat informația neurală în spațiu nu constituie decât o parte nesemnificativă a acestei societăți, o cantitate neglijabilă.

Dar undeva jos pe Pământ speciile biologice continuă să înflorească, aproape ignorate de uriașul ecosistem electronic din cosmos. Nemaifiind vârful de lance în domeniile științifice, căci orice problemă ce putea fi înțeleasă de o minte biologică a fost demult aprofundată și rezolvată de creierele din carbid de siliciu, oamenii se dedică artei de a trăi în bună înțelegere, în armonie cu un ecosistem care este acum descifrat până la ultimul detaliu. Arta, istoria, literatura, sporturile, mijloacele de divertisment, religia, filozofia: oamenilor le rămân destule activități cărora să li se dedice pe de-a-ntregul. Munca fizică și războiul au fost date de mult uitării – care ar mai fi scopul lor? Cei care vor să acapareze teritorii, sau resurse, sau putere ajung să decidă să își creeze o oglindă a lor în spațiul cosmic.

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul mileniului, computerele Josephson se îndreaptă spre stele pe calea tradițională, colonizând

pe rând fiecare din cele zece miliarde de comete din spațiile goale dintre stele. Pe de altă parte, roboții de pe Mercur se îndreaptă tot într-acolo, dar cu viteză: au construit un accelerator de particule imens, mai aproape de Soare decât de Mercur. Roboți nu mai mari decât un bob de orez navighează pe undele de particule către cele mai apropiate cinci sute de stele, la 89% din viteza luminii. Aceste mașini sunt concepute să cerceteze din zbor obiectul cosmic și să raporteze, dar dacă găsesc condiții primitoare – iar pentru roboți, care nu au nevoie de o planetă ca să se propășească, termenul „primitor" este unul foarte larg – următoarea generație va fi una de coloniști.

Viitorul pare promițător și nu mai puțin interesant.

Întrebări frecvente pentru grupul de informare Comp.Basilisk

David Langford

Traducere de Alexandra Popescu

David Langford este unul dintre cei mai prolifici eseiști și critici SF, în special prin intermediul *Ansible*, fanzin lunar. Langford și-a făcut studiile superioare la Oxford, Brasenose College, apoi între anii 1975 şi 1980 a lucrat ca fizician specializat în armament la Atomic Weapons Research Establishment din Aldermaston, Berkshire. Ca scriitor a obținut numeroase premii pentru lucrările sale. Site-ul personal (www.ansible.co.uk) ne dezvăluie hobby-urile sale ca fiind „berea adevărată, aparatele auditive de colecție și distrugerea civilizației umane așa cum o cunoaștem noi în ziua de azi". Langford locuiește în Reading, Anglia.

1. Care este scopul acestui grup de informare?

Își propune să ofere un forum de discuție despre imaginile basilisc (BLIT). Pentru cititorii care preferă un trafic mai puțin intens, recomand comp.basilisk.moderated, unde sunt publicate numai atenționările cu grad ridicat de prioritate și identificările de noi forme.

2. Pot urca aici fișiere binare?

Dacă ești capabil să pui această întrebare, TREBUIE să citești imediat news.annouce.newusers, unde articole publicate cu regularitate atenționează asupra tipurilor de fișiere binare și, în particular, asupra acelor fișiere de tip imagine ce nu pot fi publicate în nici unul dintre grupurile de informare. În multe țări se aplică obligatoriu pedeapsa cu moartea pentru astfel de încălcări grave.

3. De la ce vine acronimul BLIT?

Sistemul de algoritmi matematici de transpunere vizuală a datelor creat de prea puțin regretatul, dar defunctul dr. Vernon Berryman este cunoscut sub denumirea de *Berryman Logical Imaging Technique (BLIT)* – Tehnica de imagistică logică Berryman. Aceasta nu face decât să reflecte titlul lucrării originale: „Despre forme imaginabile, cu note în vederea conceperii unei tehnici de imagistică logică" [V. Berryman și K. Turner. *Nature* 409 (2001): 340-42]. Între timp, în mod inevitabil, lucrarea a fost suprimată și clasificată.

4. Este adevărat că autorii SF au prevăzut existenţa basiliștilor?

Da și nu. Ideea informațiilor inimaginabile care pot deschide mintea cuiva are o genealogie SF lungă, însă nimeni nu a reușit să o descâlcească. Romanul *Neuromantul* 29 (1984), a lui William Gibson a popularizat ideea de cyberspațiu și este adesea citat pentru conceptul de software de tip „spărgător de gheață" *(black ice)* care lovește înapoi în mințile hackerilor – dar acesta presupune o conexiune neurală directă la rețeaua computerizată. Basiliștii sunt mult mai periculoşi întrucât nu presupun contactul fizic.

Mult mai devreme, cartea lui Fred Hoyle *Black Cloud* (1957) a sugerat că descărcarea de informații și cunoștințe inițiată de un extraterestru aparent plin de solicitudine (care are o capacitate mentală supraomenească) ar putea supraîncărca și scurtcircuita creierele omenești.

O altă ipoteză foarte apropiată de adevăr apare în *The Shapes of Sleep* (1962) a lui J. B. Priestley, în care autorul își imaginează forme

arhetipale care evocă în mod compulsiv anumite emoții și sentimente, tactici folosite în industria de publicitate.

În cartea sa *Macroscope* (1969), Piers Anthony descrie „secvența-distrugător", o secvență de imagini folosită cu scopul de a menține securitatea comunicațiilor galactice prin ștergerea memoriei oricui ar trage cu urechea.

Comunitatea de pe comp.basilisk nu mai vrea să vadă vreo altă postare despre coincidența stranie prin care *Macroscope* a apărut fix în același an și în aceeași lună cu primul episod din programul TV britanic *Monty Python's Flying Circus*, cu al său faimos scheci despre cel mai haios banc din lume, care îi face pe toți ascultătorii să se prăpădească, la propriu, de râs.

5. Cum funcţionează un basilisc?

Pe scurt: nu avem voie să spunem. Informațiile mai detaliate sunt clasificate „top secret".

Mai pe larg, găsim răspunsul într-un articol de știință popularizată scris de Berryman (revista *New Scientist*, 2001), care prezintă succint ideile sale. Berryman și-a imaginat mintea omenească ca pe un sistem computațional deterministic – un sistem care, așa cum prezice o variațiune a teoremei lui Gödel în matematică, poate fi năruit de gânduri care susțin că mintea omenească este fizic sau logic incapabilă să gândească. Tehnica de imagistică logică prezintă un astfel de gând în formă pur vizuală ca o imagine basilisc pe care nervii noștri optici nu pot decât să o accepte. Rezultatul este unul dezastruos, precum un program software de tip virus care corupe creierul omenesc.

6. De ce „basilisc"?

Basiliscul este o creatură mitologică: o reptilă a cărei privire transformă oamenii în stană de piatră. În mitul antic, singurul mod neprimejdios de a aborda un basilisc este să-l privești în oglindă. În versiunea modernă, această particularitate nu mai există – cu toate că unii basiliști extrem de asimetrici precum B-756 sunt letali numai

în formele reflectate și nereflectate, în funcție de emisfera dominantă a creierului victimei.

7. Este adevărat că primul basilisc și-a distrus creatorul sau aceasta este doar o altă legendă urbană?

Aproape tot ce ține de incidentul de la laboratorul de supercomputere Cambridge IV în care Berryman și-a realizat ultimele experimente a fost suprimat și clasificat. Se crede că Berryman și cea mai mare parte a echipei sale au murit.

Totuși, după acest incident, au intrat în circulație copii ale programului basilisc B-1. Această imagine este cunoscută ca „Papagalul" după forma ei atunci când este estompată îndeajuns pentru a permite vizualizarea sa în siguranță. B-1 rămâne preferatul teroriștilor urbani care folosesc aerosoli și șabloane pentru a desena imagini cu basiliști pe ziduri în toiul nopții.

Alții au continuat să lucreze însă în baza speculațiilor lui Berryman. Curând, B-2 a fost generat la laboratorul Lawrence Livermore și, în mod dezastruos, B-3 la MIT.

8. Există basiliști în setul de fractali Mandelbrot?

Da. Se știe de existența a două familii, dispuse simetric, vizibile doar la magnificații extreme. Nu, nu vă spunem unde anume.

9. Cum pot obţine permisiunea să afișez imagini pe propriul site web?

Această întrebare ține de secțiunea news.announce.newusers, dar continuă să apară și aici. Pe scurt: nu puteți fără permis guvernamental, de altfel extrem de rar acordat. Folosirea oricărui cod în afară de cel mai simplu text ASCII pe site-uri web sau în mesaje electronice garantează închiderea contului dumneavoastră. Cu toții resimțim lipsa vechiului web, colorat și simpatic, și a televiziunii, dar riscurile din ziua de azi sunt pur și simplu prea mari.

10. Este adevărat că Microsoft folosește capcane pe bază de basiliști pentru a proteja sistemul de operare Windows 2005 de piraterie sau dezasamblare?

Nu putem comenta o astfel de afirmație.

Adunarea clanurilor

Reinaldo José Lopes

Traducere de Alexandra Popescu

Reinaldo José Lopes scrie pentru secțiunea de știință a ziarului *Folha* din São. Paulo, lider de piață printre cotidienele din Brazilia. Lopes locuiește în São Paulo, Brazilia.

În lumina sclipitoare a soarelui de dimineață puteai zări pavilioanele cale de câteva poște de jur împrejur. Ceva mai puțin evident era doar șirul de oameni care înaintau încet spre cele două turnuri de control.

– Aveți markerul pregătit? Pe aici, vă rog, zise unul dintre gardieni.

– Prima dată? Veniți să vi se ia sânge, informa celălalt.

Iar deasupra lor, un ecran imens anunța cu litere ce imitau caligrafia celților: „Bine ați venit la cea de-a cincea ADUNARE A CLANURILOR!“

Entuziasmul era aproape palpabil – ori să fi fost izul de sudoare? – cu excepția unui scurt segment al șirului de oameni, acolo unde câțiva prieteni se luaseră la harță. Se pare că nu reușeau defel să-l convingă pe unul dintre ei că da, în ciuda tuturor indiciilor, experiența avea să fie una dintre cele mai mișto.

– Pat, nu mai face pe nebunul. O să fie distractiv.

– Iar eu susțin în continuare că va fi ridicol. În plus, urăsc acele. Chiar credeți că vor utiliza ace de unică folosință pentru fiecare individ din mulțimea asta?

– Vorbești ca un papă-lapte. Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de o picătură de sânge și atât! Doar știi ce eficiente sunt analizoarele de azi. Citesc imediat bazele, îți spun cine a fost stră-stră-străbunicul tău acum două mii de ani și cu asta basta – ai liber la mied și gagici.

– Da, Pat, ce nu-ți convine? Amice, nu facem decât să relaționăm cu trecutul. Aș fi zis că, dintre noi toți, tu ai aprecia așa ceva.

– Uite ce e, sunt mai mult decât dispus să mă închin la eroi din vremuri demult apuse. Dar pe mine mă deranjează că aici totul e așa... impersonal. E limpede că a avut un rost să îi descoperim pe Hengist și pe Horsa printre strămoșii noștri. Măcar tipii ăia aveau o întreagă legendă – i-au făcut zob pe Finn și ceata lui și au cucerit Britania. Văzut și făcut. Oamenii pot să rezoneze cu chestii de genul ăsta. Dar acum îmi cereți să mă închin la o secvență ADN. Nu, domnule – mai bine mă duc să beau mied cu bătrânul Hengist în Walhalla.

În curând, micul grup ajunse chiar în fața porților, unde un zdrahon îmbrăcat în alb rânji în direcția lui Pat – bineînțeles, ceilalți se asiguraseră că el e primul la rând.

– Bun, prietene, ce-ți face cu ochiul? Mt? Y? Markeri autozomi?

Pat oftă.

– Fie ce-o fi. Fă-mi o surpriză.

I se înțepă degetul cu mare atenție. Zece secunde mai târziu, o voce robotică iritant de veselă, de ziceai că-i greșiseră rețeta de emulație de personalitate, anunță:

– Felicitări! În cazul dumneavoastră, ADNmt a fost asignat haplogrupului V, des întâlnit în vestul și nordul Europei, acolo de unde își trage obârșia imediat după ultimul maxim glacial! Strămoșii dumneavoastră au fost probabil printre primii și cei mai mari artiști

cunoscuți vreodată de rasa umană, au creat acele minunate picturi murale înfățișând megafauna dispărută la Altamira și Lascaux. Bravo!

– Grozav, mârâi Pat. Acum pot pleca?

– Stai o clipă, îl opri gardianul, nu ți-ai luat totemul!

Îi dădu lui Pat un căluț de plastic ce aducea cu o imitație ieftină a cailor de la Lascaux. Pat oftă din rărunchi, înșfăcă totemul și trecu mai departe.

– Hei, ce e în neregulă cu Marvin ăsta al vostru? se interesă zdrahonul.

– A, nimic neobișnuit. Numai să nu-i vorbești despre bucuriile vieții, răspunseră râzând prietenii lui.

Adunarea confirma cele mai groaznice temeri ale lui Pat. Într-un colț, un nene costumat în războinic mongol striga în gura mare după „toți puștii sub zece ani din roiul stelar" să vină să învețe arta trasului cu arcul, așa cum numai tataia Ginghis Han știe s-o facă. Câțiva metri mai încolo, o mână de familii de francezi erau inițiate în cele mai mici detalii ale canibalismului printre triburile Tupinambá din Brazilia – se pare că prin secolul al XVI-lea un tânăr șef de trib al acestei națiii se căsătorise cu fiica unui negustător normand. În alt colț, un rabin era mereu pregătit în caz că aflai că o parte din cromozomii tăi au origine evreiască și puneai de-un bar mitzvah ad hoc.

Pat umblă de ici-colo amărât până când observă o fată cu părul lung și negru care părea la fel de singuratică ca și el. În mod cu totul previzibil, fu mai mult decât fericit să o copleșească cu părerile lui despre cât de ridicol era tot conceptul ăsta cu Adunarea – Vera era numele fetei și venea tocmai din ținutul bascilor, din Spania. Deși Vera părea oarecum atrasă de șarmul lui de bătrânel bodogănitor, fata nu-i împărtășea pe deplin opiniile.

– Cred că toată lumea e conștientă de chestiunile astea, zise ea. Dar gândește-te o clipă. Nu e minunat că toți oamenii ăștia, atât de diferiți, descoperă un trecut ce la prima vedere pare legendă pură,

însă este de fapt scris în sângele nostru, în codul nostru genetic? Uită-te și la dimensiunea problemei. Până acum nu puteam gândi decât în termen de două-trei generații. Acum putem să ne uităm cu mii de ani în urmă și să ne recunoaștem printre cei de atunci.

Pat tot nu era convins.

– Înțeleg ce vrei să spui. Dar n-aș putea cuantifica exact ce simt. Vezi tu, eu... Ua!

Cufundați în discuție, cei doi ajunseseră în centrul Adunării, dinaintea unui panou cu totul și cu totul extraordinar. Imaginați-vă cel mai mare arbore genealogic pe care l-ați văzut vreodată, de sute de metri lungime. Pe marginea dreaptă era afișat un indicator uriaș TE AFLI AICI și toate ramurile de descendență ale oamenilor (mă rog, ale femeilor, din moment ce era un arbore pe baza ADN-ului mitocondrial) se ramificau de la EVA în partea stângă, încununate pe ici, pe colo cu realizările civilizațiilor, de la Internet până la, ei bine, caii de la Lascaux.

– Nu prea cred că poți să te pui cu asta, mormăi Pat.

– Se pare că nu, zâmbi Vera.

– Nu mi-ai spus care este clanul tău, se interesă el.

– Ah, da, zise Vera. Uite-l, și îi arătă un căluț de plastic.

Poate că era de vină doar imaginația lui Pat, dar aproape că o vedea pe Vera într-o lumină nouă. Era bine înfășurată în veșminte de blană, iar pe pielea-i albă sclipeau în nuanțe de ocru cele mai fantastice desene văzute de el vreodată. Fata ridică în aer o torță și preț de o fracțiune de secundă toate fiarele epocii glaciare dansară pe tavanul de piatră al peșterii. Lui Pat nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru: băiatul sărută apariția de vis.

– Nu se pune ca incest, nu, ce zici? glumi Pat. Fata izbucni într-un hohot de râs.

Cum să ai grijă de tine însuți

Ian R. MacLeod

Traducere de Alexandra Popescu

Ian R. MacLeod a fost la un pas să devină avocat, dar a reușit să migreze în serviciul public și până la urmă să se dedice cu totul literaturii. Abia după împlinirea vârstei de treizeci de ani a izbutit să vândă prima lucrare, dar anii '90 au fost extrem de prolifici pentru el – a scris trei romane și numeroase povestiri. Primul său roman, *The Great Wheel*, a câștigat Premiul Locus pentru roman de debut în 1997. MacLeod locuiește în Anglia la Bewdley, Worcestershire, iar adresa sa web este www.ianrmacleod.com.

Angajatul de la serviciile sociale a venit la noi cu o zi sau două înainte ca eu însumi să sosesc. Era un tip îndeajuns de afabil pe cât îi permitea ocazia, de care, de altfel, mă temusem de la bun început. Era îmbrăcat într-un mod cât se poate de bizar, dar așa sunt oamenii veniți din viitor.

– O să trimitem cu dumneavoastră câteva aparate care să vă ajute, murmură el în vreme ce inspecta dormitorul liber, apoi baia și bucătăria care pentru el erau, fără îndoială, ridicol de primitive. Dar stați liniștit, nimic care să vă incomodeze în viața de zi cu zi.

Când a revenit acasă, Helen era la fel de pozitivă.

– Dragul meu, este o provocare nemaiîntâlnită, îmi zise ea. Mereu spui că-ți plac provocările.

– Mă refeream la chestii ca alpinismul, parapanta, treburi din astea extreme, nu să am grijă de o variantă senilă a propriei persoane.

– Josh. Îmi aruncă una din privirile acelea. Nu ai de ales.

Și avea dreptate – iar la noi în casă era suficient loc pentru toți. Era ca și cum plănuisem asta dintotdeauna, până la cele mai mici detalii, deși mie-mi repugna până și ideea.

Două zile mai târziu, dimineața, iată că sosesc și eu, flancat de mașinării sofisticate, cu toate că eram palid și neajutorat exact cum îmi imaginasem. Creatura ce aveam să devin nu putea să meargă, abia dacă mai vedea și cu siguranță nu pricepea ce naiba i se întâmplă. Mă întrebam (și speram în sinea mea) cam cât anume pot rezista în starea asta.

Cu toate că mașinăriile ca niște umbre cromate se ocupau de multe dintre treburile evidente și mai puțin plăcute ce țineau de îngrijirea mea, tot îmi rămâneau destule de făcut. Trebuia să stau și să îi vorbesc, deși persoana mea mai vârstnică abia dacă îngăima câte ceva drept răspuns, în niciun caz ceva coerent. Trebuia să mă ajut să mănânc, apoi să șterg firicele de salivă de la gură după ce terminam. Trebuia să-mi țin propria mână, în semn de încurajare și afecțiune.

– Îți mai aduci aminte de casa aceasta – adică, ai locuit aici, nu?

Dar celălalt eu era prea dus pe altă lume ca să mă înțeleagă. Poate nu ajunsese încă într-o stare vegetativă, dar în cel mai bun caz tot un soi de legumă se cheamă că eram.

Uneori mă scoteam afară la aer, mă prefăceam că împing scaunul motorizat – care de altfel era capabil să facă mai totul, numai nu să ne și scape de fantoma asta cadaverică. Serviciul meu a avut de suferit. La fel și relația mea cu Helen. M-am înscris la un grup de suport. Am participat la întâlniri laolaltă cu alți nefericiți cărora li s-a vârât pe gât grija pentru propriile persoane cum aveau ele să devină la bătrânețe. Am dezbătut molatic motivele pentru care viitorii noștri copii, sau inteligențele care poate îi vor guverna în

viitor, au găsit de cuviință să facă una ca asta. Oare ne pedepseau așa pentru dezastrul în care am adus lumea lor? Ori poate creaturile acestea aiurite, cu mințile pierdute, cu amintiri uitate de mult, aproape lipsite de orice simț al oricărei realități, erau cumva felul nostru de a călători în timp? În mod cu totul previzibil, am discutat diverse metode de ucidere, de la eutanasierea liniștită la înjunghieri violente sau aruncări în gol. Dar aici era chichița; oricât dădeam din gură, nici unul dintre noi nu părea capabil să-și facă rău. Oricum, nu persoanelor ce aveam să devenim până la urmă.

Starea mea se înrăutățea. Mașinăriile, cu o voință proprie, au devenit din ce în ce mai sofisticate și s-au adunat pe lângă mine, o prezență permanentă, cel întins nemișcat pe patul din dormitorul liber, împresurat de tuburi de oțel și inserții de cristal. Mă hrăneau cu sânge proaspăt, cu aer proaspăt. Mă îndoiesc că umbra ce devenisem mai era conștientă de vreo altă prezență decât existența-i palidă, și totuși mă găseam adesea la marginea patului meu, vorbind fără răgaz despre lucruri de care n-aveam să-mi mai aduc aminte după aceea. Era ca și cum aș fi fost captiv în transă, sau parte din mine murea odată cu celălalt eu. Acel eu care acum stătea întins pe pat, gol sub cearșafuri inteligente care se curățau singure. Din când în când, inevitabil, le ridicam și inspiram izul stătut al propriei efemerități, studiam brațele uscate și carnea fleșcăită în care aveam să mă transform. Moartea în sine a venit surprinzător de ușor. Mașinăriile au avut grijă să nu simt durerea, iar eu am fost martor; m-am asigurat că nu voi muri singur pe lume. Un foșnet ușor, un spasm imperceptibil. Și am rămas oarecum nedumerit, pentru ce atâta tămbălău.

După înmormântare, pe care, desigur, a trebuit să o organizez tot eu și la care a participat mai puțină lume decât m-aș fi așteptat, după ce mi-am împrăștiat cenușa din vârful pantei preferate în excursiile mele de alpinist, m-am trezit subit la viață ca dintr-un somn profund. Helen deja mă părăsise, chiar dacă pașnic, fără tapaj. Casa îmi părea goală, dar știam că mai mult din pricina dispariției bătrânului decât a ei. M-am întors la pasiunile mele. Alpinismul. Aruncările în gol și zborul cu parapanta. Am descoperit că-mi plac și mai mult sporturile acestea, dar și multe alte activități fizice periculoase și extreme.

Știu acum că nimeni nu mă poate omorî și că ultima etapă a vieții mele nu este chiar așa de rea, până la urmă. Totuși, lucrurile s-au schimbat și uneori mă mai trezesc că stau singur în dormitorul liber, cu privirea ațintită asupra cearșafurilor bine întinse de pe patul gol, chiar dacă eu și toate mașinăriile mele din viitor am dispărut de mult. Tristul adevăr este că mi-e al naibii de dor de mine, acum că nu mai sunt acolo.

Din nou, nemurirea

Ken MacLeod

Traducere de Alexandra Popescu

Ken MacLeod este un scriitor SF scoțian, câștigător a numeroase premii. Locuiește lângă Edinburgh. A absolvit facultatea de zoologie a Universității din Glasgow, apoi a lucrat ca programator IT și, cumulând aceste experiențe, și-a susținut teza de masterat în biomecanică. Romanele sale explorează adesea interfața dintre tehnologia de vârf și politica predominant de stânga, abordare pe care anumiți comentatori au descris-o ca fiind „tehno-progresivă".

Este anul 2045 și eu încă sunt vampir. La naiba.

Un băiețică de la Alcor UK îi dă înainte cu discursul său de inițiere. Intrăm într-o nouă eră a iluminismului, noua revoluție industrială, numeroase schimbări, necesită timp pentru acomodare, et cetera, et cetera. Ascult doar pe jumătate, căci sunt prea ocupată să-mi mișc din când în când piciorul, ferindu-l de raza de lumină ce pătrunde în încăpere și, evident, încerc să nu mă uit la gâtul vorbitorului.

Îmi vine să zic: Abia am murit acum patruzeci de ani, ce Dumne... nebunie absolută. Am văzut cu ochii mei prima epocă a iluminismului. Am muncit nopți la rând pe vremea Revoluției industriale, cea originală. Îmi aduc aminte că eram îndeajuns de

naivă să mă las vrăjită de mesmerism, galvanism, spiritualism, socialism, razele Roentgen, raționalism, radiu, mendelism, Marconi, relativitate, feminism, revoluția rusă, bomba atomică, cluburile de noapte, (din nou) feminism, Apollo 11, (din nou) socialism, căderea Saigonului și căderea Zidului Berlinului.

Ultima găselniță cu care m-am lăsat prostită a fost criologia.

Așa că nu-mi vinde mie rahatul ăsta cu șocul viitorului, păpușă. Până acum, în 2045, cel mai deconcertant lucru pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc rămâne noul curent în moda feminină: rochia mini fără mâneci. Gaura din stratul de ozon a fost reparată și, drept urmare, oamenii își fac de cap în bătaia soarelui. Mă cuprind singură cu brațele goale și împing scaunul pe care stau cu încă un centimetru mai în spate.

La încheietura mâinii stângi simt cum bate pulsul inimii mele regenerate. Bate în ritm cu artera vizibilă sub pielea bronzată a puștiului care-i dă înainte cu resurecția. Restul firii mele n-a fost regenerat. Mă încearcă un sentiment de oarecare zădărnicie. În mod cert, nu pentru asta am murit. Iar la momentul respectiv a părut o idee bună.

Dar aproape întotdeauna este așa.

Deja în 1995 eram convinși că deținem controlul situației. Este vorba de un virus. Din toate punctele de vedere, mai puțin unul, este vorba de un virus benign: previne îmbătrânirea și stimulează regenerarea oricărui tip de țesut afectat– ei bine, nu și dacă ți se înfige un țăruș în inimă. Dar virusul are o rată de infectare foarte scăzută, deci este nevoie de un schimb extins de fluide vitale pentru a se împrăștia. Selecția naturală a avut grijă să îngreuneze lucrurile. Și de aici acele impulsuri nefericite. Iar în 1995, vă spun cu mâna pe inimă, deja îmi ajunsese. Am încasat cele șase polițe de asigurare pe viață de la Scottish Widows (haideți să nu desconspirăm modul cum le-am obținut), m-am înscris în programul de prezervare crionică în eventualitatea morții mele și, după vreo zece ani trăiți cu maximă discreție, mi-am găsit sfârșitul, tragic și însângerat, la mâna lui Kelvin, mai-marele sabatului.

– O să-mi mulțumești mai încolo, îmi zise el chiar înainte de a mă

împinge cu un ultim efort.

– Ne vedem noi pe viitor, am hârâit eu.

Rânjetul lui a fost ultimul lucru pe care l-am văzut. Ăsta, și trotuarul cenușiu de sub gardul cu țepi din fier forjat aflat imediat lângă treptele ce duc spre apartamentul meu. Un accident tragic. Tocmai ce am aflat că medicul legist l-a pus pe seama fustei prea lungi. Vampirii ăștia – mereu pradă ultimei mode.

Părăsesc sala în care are loc inițierea, mai pierd vremea prin zonă până la lăsarea întunericului sub pretextul dorinței de-a mă pune la curent cu ultimele noutăți, apoi într-un final ies afară în stradă și pornesc în căutarea unui magazin de haine de epocă. Ies de acolo în straie de doliu, gătită ca o veritabilă văduvă victoriană. Mi se potrivesc așa de bine că, pentru o clipă, sunt străfulgerată de gândul că ar fi putut fi chiar ale mele cândva.

– N-a mers, îi spun lui Kelvin.

Acesta ia o gură de Bloody Mary și încearcă să contracareze.

– Într-un fel, am reușit, zice el. Nu mai e urmă de virus în sângele tău.

Ah, cuvântul ăsta din nou. Mă uit în altă parte. Ne aflăm într-un soi de club gotic, un paravan pentru acțiunile noastre, dar asta nu prea îmi ridică moralul.

– Păi și atunci, de ce mai simt încă... foamea asta?

– Ia și tu o gustare, zice el. Serios vorbind... nu putem explica fenomenul altfel decât prin faptul că virusul trebuie să se fi transcris chiar în codul nostru genetic. Nanocelulele reparatoare l-au replicat pur și simplu.

– Așadar, nu-l putem face să dispară, conchid. Continuăm să trăim nocturn și din când în când...

– Nu chiar, mă întrerupe. Acum s-a demonstrat, criologia chiar funcționează, așa că privim cu alți ochi vechea idee...

Capacul sicriului se deschide. Cum mă așteptam, dau cu ochii de Kelvin care se uită în jos, spre mine. Șocul adevărat este însă lumina, lumina zilei, în spectru complet și caldă. E ca o alinare după care pielea mea a tânjit secole în șir. Mă ridic în capul oaselor și preț de o clipă doar mă bucur de căldură.

Dispozitivele de iluminat aflate deasupra reproduc întocmai spectrul provenit de la Alfa Centauri, care de altfel este și destinația noastră. E aici tot sabatul, toți cei treisprezece membri, mai fericiți și mai bine hrăniți ca niciodată. Ca să ajungem acolo a fost nevoie de numeroase ore de planificare, de mulți bani și de multe ore în care am stat întinși, nemișcați, dar suntem pe drumul cel bun.

– Bine ai revenit, mă întâmpină Kelvin. Rânji satisfăcut, privind în jur la ceilalți membri.

– Hai să punem unul la dezghețat pentru ea, zise el. Cred că îi e foame.

Cât văd cu ochii, șiruri-șiruri de sicrie crionice se întind în jurul nostru, conținând coloniști interstelari aflați în ceea ce ei numesc eufemistic somnul rece. Mii de coloniști.

Îndeajuns ca să ne țină până ajungem la acel soare mai blând.

Vorbe, vorbe, vorbe

Elisabeth Malartre

Traducere de Alexandra Popescu

Elisabeth Malartre este pseudonimul unei scriitoare, de profesie biolog, care locuiește în Laguna Beach, California, și predă la Universitatea din California, Irvine.

Richard numește această rutină matinală a lui Marilyn „drogul cel de toate zilele“. Ia antioxidanți ca să se mențină tânără; un tratament de substituție hormonală; un diuretic pentru tensiunea ridicată; vitamine („să fie acolo“); și un gel numit Palavre, toate acompaniate de suc de portocale fortificat cu calciu. Apoi ia micul dejun și citește ziarul, iar între două drumuri la baie completează rebusul zilei. Arareori răspunde la telefon sau iese din casă mai devreme de ora 10, permițând astfel pilulelor să-și facă efectul.

O rutină cam obositoare, dar pe ea n-o deranjează. Palavre merită tot efortul.

– Tot nu pricep de ce pui stăpânire pe rebus în fiecare dimineață, mormăie el.

Ea îi zâmbește.

– Richard, dragule, funcționează fix ca Viagra ta. Trebuie să stimulezi creierul pentru ca medicamentul să aibă efect.

Fusese o descoperire întâmplătoare și extrem de fericită. O studentă, Anne Cashmore, încerca să stabilească o dată pentru totdeauna dacă cimpanzeii posedă capacitatea vorbirii și în acest scop cerceta organizarea creierului în cele mai mici detalii. În timp ce examina îndeaproape imagini RMN ale zonei Broca din creierul uman, cercetătoarea a dat peste un mic organ ca un săculeț, dintr-un material dens. Privit la microscopul electronic, ea a descoperit că acesta era de fapt o populație heterogenă de particule organometalice discrete, în formă de bastonașe, cu lungimi de până la câțiva microni. După aceste secțiuni EM s-ar fi putut intui o structură internă neregulată, dar definită. Abia la cel mai ridicat nivel de magnificație s-a manifestat adevărata lor natură: erau cuvinte.

Cashmore și-a consemnat rezultatele într-o lucrare științifică, sugerând că sacul funcționează întocmai ca o vezică biliară și stochează cuvinte ce urmează să fie distribuite către alți neuroni printr-un proces încă nedescoperit. Toate jurnalele de specialitate au refuzat să-i publice materialul. Dar mai apoi cineva a scăpat informația către unul din corespondenții științifici de la *New York Times*. De aici încolo, descoperirea s-a transformat în știre de prima pagină. Site-urile de internet au preluat în vrie micrografiile ei. S-a stârnit o adevărată rumoare pe la diverse talk-show-uri. Descoperirea lui Cashmore a devenit rapid „sacul verbal“ prin prisma mass-mediei.

Imediat, comunitatea cercetătorilor în neurologie a denunțat știrea ca fiind o păcăleală: ideea viola fiecare precept știut despre alcătuirea și funcționarea creierului uman. „Chomsky [30] *ad absurdum*“, a decretat decanul în domeniu. Drept urmare, Cashmore a fost aproape exclusă din facultate.

Dar până și cei mai aprigi critici au fost reduși la tăcere pe măsură ce au apărut alte rezultate coroborate: mărimea și numărul de particule erau corelate cu etatea persoanei, de la naștere până la vârste tinere. S-a descoperit că politicienii și alții care folosesc discursul în viața de zi cu zi prezintă un sac neobișnuit de mare, pe când la un copil autist el este aproape gol. De asemenea, exista o oarecare corelație,

dar statistic semnificativă, între mărimea particulelor și nivelul de educație atins. S-a dovedit că indivizii care suferă de glosolalie au doar cuvinte fără sens în sacul cu pricina, accesate sub adevărate furtuni emoționale în creier. Totuși, ca și în cazul giulgiului din Torino, adevărații adepți au respins această explicație. Într-un final, Cashmore a relevat că sacul cimpanzeilor era relativ mic, cu particule de mărime comparabilă cu cele găsite la copiii de trei ani. Acest fapt a rezonat cu observațiile făcute mai înainte de alți cercetători asupra limbajului folosit de cimpanzei, iar lui Cashmore i s-a permis să-și finalizeze teza.

Dar poate și mai interesante s-au dovedit a fi ramificațiile terapeutice. Într-o populație îmbătrânită, din ce în ce mai atinsă de pierderi de memorie și de pierderea facultății de a vorbi și a înțelege limbajul articulat, a apărut brusc o rază de speranță. Rose Genomics Inc., pe atunci abia la început, a încheiat un contract cu universitatea lui Cashmore pentru a susține investigațiile asupra naturii particulelor și pentru dezvoltarea de tratamente medicamentoase. Prima încercare rudimentară pentru crearea unui medicament pentru afazia perimenopauzală a constat într-un amestec de particule. Ingerată sau injectată, substanța migra spre aria lui Broca, așa cum iodul se concentrează în tiroidă. După doar câteva ore, în sacul verbal începeau să apară particule noi, mai multe într-un creier activ.

Primii cercetători de la Rose Genomics au băut particule purificate de la donatori de creier, în ciuda riscurilor teribile de a lua viruși sau prioni. Dar metoda a funcționat: particulele au migrat în sacul verbal și puteau fi prelevate de acolo după numai o oră. Unul dintre cei supuși experimentelor a fost însuși Michael Rose, pe atunci între două vârste. În mărturia susținută de acesta dinaintea Congresului, Rose a declarat că metoda funcționa „ca niște celule roșii care transportă oxigen suplimentar pentru un atlet. Cuvintele noi mă completau atunci când vorbeam și mi se întâmpla să am vreo scăpare“. Până la urmă, un cercetător neamț de la Rose Genomics a descoperit, printr-un proces încă secret, cum să producă particule verbale sintetice, și cu asta au dispărut și ultimele opreliști.

Noul medicament a fost numit Palavre™ și a devenit instantaneu un succes de proporții, eclipsând chiar și Viagra. Palavre poate fi luat

de ambele sexe, majoritatea oamenilor vor să-l ia zilnic. Peste tot, ecranele cu reclame trâmbițau de zor: „Îmbunătățește-ți discursul – vorbește ca un profesor“ sau „Vitamine pentru vocabularul tău“.

Evident, unele din revendicările inițiale nu s-au adeverit. Nu este posibil să ajungi să stăpânești o limbă doar înghițind cuvintele ei: trebuie să dezvolți o înțelegere a gramaticii și a structurii propozițiilor, abia apoi sacul poate oferi cuvintele lipsă. Experimente făcute cu particule chinezești au declanșat drept rezultat episoade aproape psihotice la vorbitorii nativi de engleză. Un bărbat a reclamat „un flux fără sens de sunete de fiecare dată când am deschis gura“.

Se pot crea însă vocabulare personalizate; sau poți adăuga câteva cuvinte pompoase la limbajul folosit în mod curent. PalavrePlus™ poate să îmbogățească temporar un vocabular mai restrâns, „ca un dicționar incorporat“, deși probabilitatea substituției poate conduce la malapropism sau selecții nepotrivite contextual.

Astfel că, în fiecare dimineață, Marilyn își ia gelul aferent și așteaptă o oră, rezolvă rebusul pe post de încălzire, ca să zicem așa. În tot acest timp, particulele aleargă spre creierul ei, umplu sacul verbal cu toate acele cuante minunate, cândva inaccesibile, de însemnătate.

eSculareа de dimineață

David Marusek

Traducere de Alexandra Popescu

David Marusek și-a început viața profesională ca grafician, însă apoi s-a dedicat serios literaturii în a doua jumătate a anilor '80. Primul său roman, *Vânătoarea de capete* 31 a fost publicat de Tor în 2005, ca şi cel de-al doilea, Mind Over Ship. Marusek locuiește în Fairbanks, Alaska.

În fiecare dimineață când mă trezesc, abia aștept să năvălesc în fugă în living-room și să strig:

– eSculareа-de-dimineață! eSculareа-de-dimineață!

Cine îmi răspunde? eSculareа-de-dimineață:

– Bună dimineața, domnule! Ce devreme v-ați trezit astăzi – mult înainte de ora stabilită. Avem un început *strălucit* al zilei de astăzi!

Acesta este doar primul elogiu al zilei. Ridic brațul în aer și strig cu toată convingerea:

– Da! Sus, pe raftul cu aparatură media, eKudoKontorul clipește vioi: *Ține-o tot așa!* Apoi eTrainerul îmi spune:

– Astăzi este marți, și dacă e marți e – Ziua exercițiilor pentru genunchi! Așa că îmi pun mâinile pe genunchi și – întâi mai încet – îi rotesc în sensul acelor de ceas, apoi din ce în ce mai repede până ce eTrainerul îmi spune,

– Schimbăăă direcția! iar eu mă opresc și încep să-mi rotesc genunchii în direcția inversă.

În tot acest timp, eCanalul descarcă titlurile zilei. Economia merge bine, iar gradul de încredere al consumatorilor este ridicat. Noi și forțele de coaliție câștigăm toate războaiele. Dezastre globale în ultimele douăzeci și patru de ore: 0.

– Micul dejun este servit! cântă melodios eBucătarul. Müsli cu stafide, cafea cu frișcă și un zâmbet larg de cantalup – miam-miam! Tot eScularea de dimineață îmi zice:

– Ora exactă – ei bine, avem timp berechet! Așa că mă desfăt cu încă o cafea și mă relaxez făcând un duș prelungit. Cât mă bărbieresc, eOglinda derulează mesaje-text inspiraționale – *Arăți ca un campion* și *Ai slăbit puțin sau mi se pare mie?* eDressingul îmi alege un costum închis la culoare și-mi sugerează:

– O cravată în dungi ar merge la fix pentru întâlnirea de la resurse umane din această după-amiază.

Întâlnire la resurse umane? Brusc, simt cum mi se strânge stomacul. Verific în eCalendar și, cât se poate de evident, astăzi am evaluarea anuală. Chiar în această după-amiază! Nu știu cum de am reușit să uit cu totul de ea. Pe comoda din dormitor, eRemediul antiîncruntare mă admonestează:

– Hopa, cineva îmi e dator cu un dolar!

– Taci din gură! mă răstesc la el. Tăceți din gură! Tăceți din gură toți!

Arunc hainele pe podea și mă las moale lângă pat. Aceasta este prima mea evaluare profesională de când a fost anunțată fuziunea trimestrul trecut și nu sunt deloc pregătit. Statisticile mele nu arată bine; încrederea din partea managementului e scăzută și ea.

eApartamentul rămâne învăluit în tăcere pe măsură ce toate

motoarele se închid rând pe rând. Încăperea devine atât de liniștită, încât pot auzi prin zid murmurul orașului. Într-un sfârșit, eScul© area-de-dimineață:

– E totul în regulă?

– Nu! Nimic nu e în regulă! Totul e un afurisit de dezastru. Sunt ca și mort.

– În cazul acesta, nu te mișca. Anunț ambulanța.

– Ambulanța? zic eu ridicându-mă în capul oaselor. N-am nevoie de ambulanță.

– Asta este o veste bună. Ora exactă – întârziem!

Oftez și mă ridic, mă îmbrac și-mi adun toate eLucrurile.

– La revedere, zic și urc în sasul exterior.

– La bună vedere, domnule, zice eSculare a-de-dimineață. Să aveți o zi minunată și nu uitați, eHappyHour mereu chiar aici și vă așteaptă să vă întoarceți acasă.

Închid trapa internă și, cât se face schimbul de aer, îmi pun pe față eMasca de protecție și aștept în fața ușii. Dar când ușa se deschide, pur și simplu îmi este imposibil să ies. Simt cum mi se umezesc ochii.

– Mai este ceva, domnule? eSculare a-de-dimineață, iarăși.

– O să mă concedieze. Sunt sigur.

Peste puțin timp, când observă că nu am de gând să mă mișc, eSculare a-de-dimineață mă liniștește:

– Nu vă faceți griji, domnule. Sunteți un supraviețuitor. Sunteți un adevărat profesionist. Practic, sunteți o Forță a naturii. Totul va fi bine.

– Dar nu mă simt ca o Forță a naturii. Dacă nu mă ridic la standardele impuse? Nu pot să fac asta. Vreau să rămân acasă.

Programul mă dezaprobă cu un „nț-nț“ și-mi zice:

– Spuneți-mi, care este cea de a Treia regulă pentru atingerea succesului?

– A Treia regulă? Pași mici. Pas cu pas.

– Exact! Și care este următorul pas? Întâlnirea de la resurse umane din această după-amiază sau aveți ceva mai devreme?

Verific în eCalendar.

– Nu am nimic stabilit pentru mai devreme.

– Serios? Ce se întâmplă la ora zece?

– Păi, atunci... ePauza de cafea.

– Corect, domnule!

ePauza de cafea, desigur. La zece ePauza de cafea, lucru care-mi place aproape la fel de mult ca eSculatea-de-dimineață.

– Deci, domnule, uitați cu totul de ce se va întâmpla după-amiază și concentrați-vă să reușiți să parcurgeți programul până la ora zece. Asta este tot ce trebuie să faceți. Și acum plecați și arătați-le de ce sunteți în stare.

În clipa în care pășesc peste prag, ușa se trântește cu putere în urma mea și aud cum cade zăvorul. Îmi ridic eMasca-de-protecție ca să-mi șterg ochii înlăcrimați. Apoi mă îndrept și pășesc cu încredere înainte unde tot ce mă așteaptă – eViitor.

Dacă nu eSculatea-de-dimineață, nimic nu e.

Aș fi pierdut fără tine. Îți mulțumesc.

Nu rosti cuvântul

care începe cu F

Neil Mathur

Traducere de Alexandra Popescu

Neil Mathur este cercetător la Departamentul de Metalurgie și Știința materialelor din cadrul Universității Cambridge, Anglia. Studiile sale doctorale au condus la descoperirea supraconductibilității mediate magnetic; în momentul de față, Mathur cercetează noi materiale cu proprietăți magnetice și electrice interesante. Site-ul său este http://www.msm.cam.ac.uk/department/profiles/mathur.php.

– Dar, domnule președinte, finanțarea femtotehnologiei va conduce la progrese nemaiîntâlnite în medicină, tehnologia informației și în apărare. Președintele își manifestă scepticismul aruncând o privire ascuțită. Nu avea de gând să mai tolereze încălcarea unor noi promisiuni.

– Este adevărat, ne-am poticnit în niscaiva probleme cu tehnologiile inițiale, dar uitați, până la urmă ne-am ales cu ceva și de pe urma lor. Doar 10% din șefii de laborator au fost condamnați și numai 5% din laboratoare s-au autoconsumat.

Cu un gest mecanic, președintele ridică dezaprobator din sprânceană.

– Gândiți-vă doar la toate progresele...

Trecând repede mai departe, candidatul continuă:

– După cum am stabilit în agenda susținerii proiectului, vă voi explica de ce problemele cu care ne-am confruntat în trecut nu ne vor mai da bătăi de cap de această dată.

Sprânceana președintelui săltă o idee mai sus pe frunte.

– În cadrul programelor de până acum a fost aproape imposibil să ne adresăm structurilor de dimensiuni mici deoarece fiecare cercetător lucra la altă scară. Ar fi ca și cum dumneavoastră ați vrea să vă adresați unui singur individ susținând un discurs în fața unei mulțimi. Sprânceana se arcui și mai mult. Dar programul de femtotehnologie pe care îl propun va depăși acest impediment prin utilizarea, în cascadă, a tehnologiilor de până acum. În fapt, va fi ca atunci când dumneavoastră răspândiți un mesaj prin mașinile de propagandă ale partidului.

O penultimă ridicare a sprâncenei și încă mai erau de negociat aspectele legate de reproductibilitatea și extinderea la scară a proiectului.

– Reproductibilitatea va fi o cerință pentru publicarea permanentă. Da, știu, este o pierdere faptul că multe jurnale de specialitate au fost reclasificate de biblioteci drept science fiction. Dar de data aceasta vom avea verificări și bilanțuri înainte să se ajungă la penal. Spre exemplu, ziarele vor fi șterse după o perioadă de doi ani dacă în tot acest timp nu au fost verificate direct sau citate pozitiv. Și când se ajunge într-o asemenea situație, toate onorurile, promoțiile, premiile, bursele asociate, ba chiar și centrele asociate vor fi automat anulate.

Sprânceana prezidențială parcă se mai relaxează o idee: până în prezent, nu mai puțin de șapte premii Nobel au fost transformate în IgNobel, oarecum în detrimentul competiției IgNobel originale concepute în vremuri mai senine.

– Extinderea la scară largă va fi executată în mod curent de dispozitive de tip picobot. Acestea pot fi programate să implementeze designuri de o complexitate arbitrară, iar magnitudinea produsului final este pur și simplu determinată de numărul de dispozitive angajate. Sprânceana urcă din nou la loc. Acum, așteptați puțin. În cadrul programelor trecute au existat numeroase rezultate pozitive și singurul motiv pentru care nu-i mai spunem „autoasamblare" este pentru că acum chiar avem capacitatea să o facem.

Folosirea dispozitivelor de tip picobot avea să fie partea cea mai nepopulară a programului, eufemistic vorbind. Și asta pentru că 5% din laboratoarele care s-au autodezintegrat lucrau la dezvoltarea picoboților. Iar când laboratoarele condamnate la desființare s-au dezintegrat pe de-a-ntregul, au trecut mai departe la orașele din vecinătate și nu s-au mai oprit. Așa s-a precipitat marea Evacuare. Nemaivorbind că toate prezicerile apocaliptice s-au dovedit a fi adevărate. Nu în detaliu, firește. De pildă, planeta Pământ a fost redusă la stadiul de magmă portocalie, și nu magmă cenușie.

Mulți au fost teribil de supărați că trebuie să se mute pe Lună. Probabil, cel mai mult au avut de suferit amatorii de excursii în natură. De exemplu, mările selenare nu prea erau pe placul comunității de surferi, majoritatea luând-o razna. Totuși, susținătorii tehnologiilor la scară mică au apelat la circumstanțe atenuante, indicând faptul că, fără dispozitive de tip picobot, ar fi fost efectiv imposibil să se construiască respectiva colonie pe Lună. Acestea fiind zise, roboții își făceau de cap: adesea, mutanții se alipeau de coloniști și extrăgeau nutrimente prețioase.

Astfel, dispozitivele picobot au atras, pe rând, ura oamenilor (pentru că au înghițit Pământul), recunoștința lor (pentru că au construit colonia de pe Lună) și chiar iritarea (pentru că se comportau fix ca niște căpușe lunare). Până la urmă, atitudinea față de picoboți a ajuns să fie cel mai fierbinte subiect al fiecărei conversații. Dar asta a avut mai mult de-a face cu faptul că era strict interzisă chiar și simpla menționare a clonelor picobot; până și gândurile trebuiau cenzurate. Din această perspectivă, dar și din alte motive, George Orwell – care și-a intitulat romanul *1984* – a prezis propria sa viziune totalitară doar cu vreun secol mai devreme.

Primele clone picobot au fost construite cu scopul de a se asambla singure în celule specializate pentru realizarea de țesut muscular animal. Această lucrare a fost finanțată inițial de proprietarul unui lanț de restaurante, un tip fabulos de bogat, care își dorea hălci de carne, sculptate și aranjate artistic pentru localurile sale. Bineînțeles, producerea cărnii în felul acesta însemna că nu mai e necesară sacrificarea animalelor. Astfel că proiectul a luat amploare pe motiv că sprijină drepturile animalelor. În mod ironic, toate animalele de pe Terra au dispărut oricum, căci nu s-a construit vreun soi de arcă să le ducă pe Lună.

Un cititor avizat ar fi observat că dovezile ce leagă dispozitivele de tip picobot de distrugerea Pământului sunt în totalitate de circumstanță. În fapt, dispozitivele nu aveau nicio vină: clonele erau problema. Însă, evident, sistemul nu le permitea coloniștilor să facă speculații pe tema unei astfel de posibilități. Căci dacă ar fi făcut, coloniștii ar fi putut să vină cu ideea că aceste clone ar ajunge să aibă abilitatea de a se diferenția și asambla în, să zicem, președintele Lunii. De fapt, menționarea cuvântului „autoasamblare“ l-a făcut pe președinte să ridice sprânceana de tot.

– Ieși afară, zise președintele, și să nu te mai prind pe aici.

"Carne"

Paul McAuley

Traducere de Alexandra Popescu

Paul McAuley a lucrat ca biolog în cercetare la mai multe universități de renume, printre care Oxford, St Andrews și Universitatea din California, Los Angeles. În 1996 se dedică exclusiv scrisului. Este autorul mai multor romane; primul publicat, odiseea spațială *Four Hundred Billion Stars*, a câștigat Premiul Philip K. Dick, primul dintr-o serie lungă de distincții. McAuley locuiește la Londra, Anglia.

Firește că nu ne referim la clienții noștri ca la „Șunculița nr. 1" ori „Carne de tun". Asta este o născocire de-a tabloidelor. Și dacă tot ne ocupăm de demontarea anumitor confuzii, jobul ăsta nu este atât de extraordinar pe cât s-ar crede. Cu toate că sunt invitat la deschideri de cluburi și restaurante, premiere și avanpremiere, diverse prezentări de modă și stau numai la hoteluri de cinci stele de pe tot mapamondul, trebuie spus că eu nu mă aflu acolo pentru distracție. Eu sunt acolo ca să preîntâmpin faptul ca vreo celulă vie din corpul clientului meu să ajungă pe mâna măcelarilor – contrabandiștii de „carne".

Recunoaștere, asigurarea pazei și operațiunea de curățare de după: cam la asta se rezumă jobul meu. În primul rând, echipa mea

cercetează locul înainte de sosirea clientului, se ocupă de toate, de la verificările personalului de acolo la inspecții amănunțite ale toaletelor. Bineînțeles, la toaletă clienții sunt expuși celor mai mari riscuri. Căutăm capcane și filtre de-a lungul țevilor cu ajutorul camerelor video din fibre optice; dispersăm în incintă aerosoli ce au în componență anumite bacterii specifice, spre a verifica să nu fie instalate mici lame microscopice proiectate să adune câteva celule epiteliale ale potențialei victime și folosim lămpi cu ultraviolete pentru a depista orice anomalie în structurile existente. De asemenea, inspectăm scaunele de la mese; vesela ce urmează a fi utilizată; paharele din baruri; șervețelele de hârtie – avem liste de verificare detaliate pentru orice tip de local.

Odată cu sosirea clientului, întărim paza și facem o verificare suplimentară. În principiu, niciun măcelar cunoscut nu ajunge la mai puțin de o sută de metri de vreun perimetru asigurat de mine fără știința mea, dar adesea ei izbutesc să mituiască un membru al personalului sau să planteze o bătrânică aparent inocentă în mulțime; mai mult, au fost cazuri când celebrități de mâna a doua, dornice de căpătuială rapidă, au încercat să fure câteva celule de la o megavedetă de top. Am o bază de date cu astfel de marionete, iar oamenii mei sunt mereu pe față în ceea ce privește vreun comportament anormal – mai mult de atât nu pot să vă spun. După terminarea evenimentului urmează etapa de curățenie, partea de rutină a jobului, dar și cea mai importantă, pe care o supraveghez personal. Unii agenți de curățenie pornesc ca din pușcă după clienții lor odată cu încheierea evenimentului, însă eu vreau întotdeauna să mă asigur că locul tocmai părăsit a fost sterilizat mai ceva ca un bloc operator. Gărzile de corp pot foarte bine să aibă în pază clientul aflat în mișcare spre următorul punct din program; pe lângă asta, odată ce a intrat în limuzină, clientul meu se află într-o zonă de siguranță biologică de clasă IV. Niciun virus nu poate pătrunde sau scăpa din perimetru.

Hoteluri? Păi, aici am avea un roman întreg de povestit. Orice incintă ar putea folosi clientul meu vine cu un protocol unic de curățare, dar mie-mi place să cred că aduc o contribuție proprie, ceva ce ține de flerul meu.

Ca mulți alți agenți de curățenie, am început să lucrez în sistemul de

sănătate de stat: mă ocupam de analize ADN la un laborator de medicină legală. Asta se întâmpla acum vreo zece ani, când comerțul cu „carne“ era la apogeu. Procesam în jur de zece mii de probe pe zi. Majoritatea erau falsuri. De pildă, „Lady Di“ a fost inițial un carcinom bazocelular excizat de la o femeie albaneză în vârstă de cincizeci și opt de ani, dar asta nu i-a oprit pe măcelari să arunce pe piață douăzeci de tone din acest produs. Apoi, chiar fanii s-au apucat să facă pe cont propriu analize ADN și să-și dezvolte propriile culturi celulare. Odată ce unul din ei a pornit o linie de celule clonate, oricine ar fi avut acces la un incubator, la câțiva compuși biochimici de bază și ar fi avut oarecâte cunoștințe despre cultura de celule ar fi putut menține linia viabilă pentru totdeauna. Când m-am alăturat uneia din echipele care se ocupă cu spargerea unor astfel de operațiuni improvizate, mare parte din „carnea“ pe care o aveam în vizor era 100% autentică, 100% celebrități clonate. Atâta trebuia, era de ajuns ca unul să reușească să obțină o bucată viabilă de țesut. „Carnea“ era disponibilă pe piață. Singurul mod de a opri operațiunea era să distrugi laboratoarele improvizate, unde era dezvoltată „carnea“.

Un job periculos? Nu tocmai. Comerțul cu „carne“ este mult prea specializat pentru a atrage interesul infractorilor de profesie, deși câțiva dintre ei sunt clienți în acest lanț; unul din capii mafiei adoră să servească din carnea dușmanilor săi alături de un sos special. Până și politicienii și oamenii de afaceri se delectează cu astfel de ospețe de răzbunare, însă coloana vertebrală a acestui comerț rămân fanii. În ziua de astăzi, nu ești fan adevărat dacă nu te-ai înfruptat și tu din carnea eroului tău. A devenit forma de posesiune absolută și nu cred că mai este nevoie să evidențiez aici paralela cu taina comuniunii la creștini. Nu, aceea este doar o legendă urbană desprinsă din cine știe ce bestseller kitsch. Pentru a putea clona țesut uman trebuie să pornești cu celule vii, sau măcar cu un nucleu viu, iar după mai bine de două mii de ani... înțelegeți unde bat, exact.

Bebeluși clonați? Alt mit. Este extrem de greu să transformi o celulă somatică în embrion, ba chiar și mai dificil să aduci fetusul la termen. E mult mai ușor să dezvolți straturi de epidermă sau mușchi. Aș zice că cel mai trăsnit caz cu care am avut de-a face a fost cel în care un măcelar s-a clonat pe sine însuși. Nu mânca decât din carnea proprie. Un independent până-n măduva oaselor.

Nu sunt de părere că negoțul de „carne“ se va încheia prea curând. E adevărat, majoritatea liniilor de clone au fost eradicate, iar cei ca mine fac tot ce le stă în putință spre a se asigura că măcelarii nu izbutesc să pornească alte linii, dar iată că s-a găsit o chestie nouă. Creatorii de nanotehnologie. În curând, măcelarii nu vor mai avea nevoie de celule vii, le va fi de ajuns o simplă secvență de ADN și aud că acești creatori pot construi un organism întreg din mai nimic.

Atâta vreme cât oamenii continuă să descopere utilizări inedite pentru noile tehnologii, va exista și nevoia de indivizi ca mine care să facă ordine și curățenie după ei.

Candidatul

Jack McDevitt

Traducere de Alexandra Popescu

Jack McDevitt a fost mai întâi profesor de limba și literatura engleză, apoi ofițer în Marina SUA, șofer de taxi în Philadelphia, agent de vamă și instructor motivațional. Este autorul a paisprezece romane și a numeroase povestiri, iar în prezent trăiește în Brunswick, Georgia.

Apogeul și declinul suprem al carierei mele s-au petrecut în aceeași noapte: când l-am învins pe George Washington și Peter Pollock a revenit la Casa Albă pentru un al doilea mandat.

Ei, bine. Nu era chiar Washington; de fapt, era o formă de inteligență artificială programată să se comporte ca Washington. Dar mulți oameni s-au lăsat păcăliți. Când ești ca mine, de atâta amar de vreme în politică, știi prea bine cât de ușor sunt de păcălit oamenii.

Din fericire.

Cifrele nu arătau prea bine pentru președintele Pollock, însă candidatul democrat i-a adormit pe toți. Așadar, eram conștienți că lupta e strânsă. Apoi și-a făcut apariția Washington. În realitate, doar un pachet de software programat la Universitatea din Georgia

pentru a juca rolul primului președinte la seminariile lor. Atât de credibil, încât cineva de la facultate l-a adus la o emisiune a unui post de radio local și, cât ai clipi, programul a ajuns un fenomen național: oamenii erau disperați după un candidat în care să creadă din tot sufletul. Generalul a oferit un interviu ziarului *Florida Times-Union*, rețelele radio l-au preluat și, Doamne Dumnezeule, programul chiar dădea impresia că este George Washington.

Eu conduceam campania lui Pollock – ce ne-am mai distrat când au încercat să-l pună pe Washington pe lista candidaților în Georgia. Democrații s-au străduit să blocheze mișcarea. Candidații trebuie să se fi născut, au zis ei, și trebuie să aibă cel puțin treizeci și cinci de ani împliniți.

Am fi putut să-i oprim chiar atunci. Dar dacă Washington ajungea la alegerile generale, ar fi mușcat din voturile democraților: știam că masa noastră de alegători nu va susține un candidat care nici măcar nu era o ființă umană. Așa că am apelat la câteva persoane care-mi erau datoare și uite așa Curtea Supremă a decretat că nu poate găsi vreun motiv pentru care candidatul nu este un „echivalent-Washington". Astfel, îndeplinea cu succes criteriul de eligibilitate al vârstei. Cât despre cerința ca el să se fi născut, programul de software fusese creat în Georgia, iar înțelesul cuvântului „născut", a zis Curtea, nu se limitează la evenimente strict biologice.

L-am urmărit pe Washington la emisiunile transmise de televiziunile prin cablu și tipul era convingător. Nu era de acord cu cheltuielile extravangate ale statului; nu-i erau pe plac medicamentele prohibitiv de scumpe; nu-i plăcea corupția. Mie, unul, mi s-a părut cam rigid, ba poate și un pic cam prea sobru. Americanilor nu le place să fie dăscăliți așa, mi-am zis.

Totul ar fi putut fi făcut în totalitate electronic, dar cineva din stafful său de campanie a știut să-și folosească bine creierul: l-au pus într-un computer Coreolis 5000 pe care l-au amplasat pe o masă, laolaltă cu un monitor care oferea o imagine animată după portretul arhicunoscut făcut de Gilbert Stuart, numai că în varianta lor l-au tuns pe general și l-au îmbrăcat într-un costum elegant.

Pe la începutul verii era deja omniprezent în circuitul de talk-show-uri televizate. Cu o săptămână înainte să-și facă prima apariție la

emisiunea *Meet the Press*, Washington îl depășise pe candidatul democrat și se instalase pe locul al doilea. Media liberală a decis că democratul este o cauză pierdută. Dacă la început părea cam stingher într-un dialog cu o mașinărie, Russert [32] s-a dat pe brazdă până la urmă.

– Chiar sunteți George Washington? l-a întrebat el.

– Omul George Washington este mort, i-a răspuns programul. Dar eu sunt tot ce a fost el cândva.

Russert l-a întrebat despre Intervenție, care între timp devenise subiectul unor polemici interminabile.

– Intenția noastră, ca națiune, a fost să conducem prin puterea exemplului, a zis generalul. Nu ne-am dorit să ne amestecăm în treburile altor state. Fiecare să-și vadă de propria ogradă. Și dacă noi o facem bine, competent, restul lumii ne va urma.

Mult prea târziu am realizat că suntem într-o cursă veritabilă. După apariția sa la Jon Stewart, nu mai încăpea nici urmă de îndoială.

– Aș prefera, s-a adresat el publicului vast, să nu mă votați. Vă voi spune și de ce: oamenii ar trebui să fie guvernați de alți oameni, și nu de un program electronic. Dacă votanții insistă, eu voi da ce este mai bun din mine. Dar mi-este teamă de implicațiile pe termen lung.

Așa că ne-am agățat de asta: tipul nu vrea scaunul de președinte. Și ne-am uitat la ce a făcut cât era în viață: acum, chiar ne dorim un fost stăpân de sclavi la Casa Albă?

Deși ne-am dat seama că nu-l putem atinge pe teme de siguranță națională, totuși am cerut să aflăm ce opinii are în această direcție.

– Ce spuneți de decizia luată în cazul Roe contra Wade?

– Să lăsăm asta deoparte pentru moment, a răspuns el. În clipa de față avem probleme mult mai mari.

Și cu asta am mai recuperat din baza noastră de voturi.

– Căsătoriile între persoane de același sex?

– Nu văd cu ce ar deranja pe cineva. Totuși, trebuie să avem grijă cum legiferăm strictețea morală. Se schimbă prea ușor.

Și iar am mai recuperat din voturi. Noi am făcut aluzii la Frankenstein. Se pare că asta a fost pe placul votanților, așa că am continuat să marșăm pe aceeași idee. Votați pentru oameni, am zis noi. Am scos în prim-plan câțiva fizicieni gata să declare public sus și tare că o inteligență artificială poate avea și hibe: de pildă, ați lăsa servieta nucleară pe mâinile unui computer?

Ne-am ținut tare pe poziție. În noaptea alegerilor, la două dimineața încă stăteam bine când am pierdut teren la ultimul district din Indiana, dar până la urmă am câștigat la nivelul statului cu câteva sute de voturi și asta ne-a adus în poziția de lideri.

Pollock a ieșit pe sticlă imediat după ce Washington s-a declarat înfrânt. A vorbit despre cum am salvat națiunea din mrejele unei conspirații hardware. (Pollock are tendința de a debita chestii de genul acesta când nu se ține de scenariul stabilit.) Când și-a încheiat discursul, m-a luat deoparte pentru a-și manifesta aprecierile. Pe măsuța de cafea se lăfăia un computer Rainbow 360.

– Will, am salvat țara, mi-a zis el. O să avem grijă să creăm un pachet de legi care să împiedice mașinăriile astea să dețină vreo poziție în stat. Altfel, mă gândesc, data viitoare o să-l scoată de la naftalină pe Abe Lincoln.

– Da, zic. Și felicitări, domnule președinte. Asta însemna și pentru mine încă un mandat de patru ani, pe post de consilier politic.

– Nu. Will, nu e în cărți. Părea de-a dreptul mâhnit. Trebuie să ne uităm spre viitor.

Cuvintele lui au fost ca un șoc pentru mine.

– Cum adică, domnule?

– Alegerile astea au fost la mustață. Am calculat greșit puterea adversarului nostru. Chiar și cu un mandat asigurat. Ar fi trebuit să fie ușor.

– Dar... ?

– Am nevoie de cineva care să nu poată fi luat prin surprindere.

Mă străduiam să nu arăt furia ce mă cuprinsese.

– Și la cine v-ați gândit, domnule?

A zâmbit în direcția micului Rainbow 360.

– Will – iată-l pe Karl Rove. 33

Propunere modestă

pentru perfecționarea naturii

Vonda N. McIntyre

Traducere de Alexandra Popescu

Vonda N. McIntyre este unul dintre primii absolvenți de succes ai Atelierului de creație literară SF Clarion. McIntyre a luat parte la lucrările atelierului în 1970: în 1973, ea câștigă primul său premiu Nebula pentru nuveleta *Of Mist, and Grass and Sand*. Ceva mai târziu, aceasta devine parte din romanul *Dreamsnake* care câștigă premiile Hugo și Nebula. Romanul său de debut, *The Exile Waiting*, a fost publicat în 1975. De atunci, McIntyre a scris multe alte romane, printre care se numără și unele cu teme derivate din *Star Trek*. McIntyre este cea care i-a dat prenumele dlui Sulu, Hikaru. Ea locuiește acum în regiunea Pacific Northwest, iar online poate fi găsită la adresa www.vondamcintyre.com.

Culturile acoperă solul precum o mare nesfârșită de mătase aurie. Val după val se învolburează peste câmpii, printre creste de munte, prin viroage, pe coame de deal într-un tsunami de lumină.

Recolta este perfecțiunea întruchipată. Acoperă necesarul nutrițional al fiecărei ființe umane. Se adaptează papilelor noastre gustative,

recreează aroma, consistența și satisfacția mâncărurilor făcute de mama acasă sau ale deserturilor, ori legumelor proaspete, ale limonadei reci, castravetelui-de-mare sau cărnii de vânat. Idealul artistic în ingineria genetică.

Este ultimul și singurul supraviețuitor al florei de pe Pământ.

Pantele prea abrupte și vârfurile prea înalte pentru propășirea acestei monoculturi sunt acoperite de celule solare. Rețelele solare se desfășoară în centuri late de sticlă, sclipind cu o iridiscență subtilă în vreme ce captează razele de lumină. Civilizația noastră nu rămâne niciodată fără energie.

Valurile de grâne inundă totodată mlaștini și deșerturi, păduri și câmpii, în detrimentul vietăților, fie ele păsări, jivine sau insecte. Solul are un singur rol, de a susține culturile; creaturile nu fac decât să roadă, să calce în picioare și să provoace stricăciuni, și astfel împuținează resursele dedicate oamenilor. Până și rezistența înnăscută a șobolanilor și a gândacilor dispare sub imperiul monoculturilor.

Grânele se sfârșesc la plaja de nisip a oceanului. Niciun râu nu tulbură luciul mării, niciun râu nu sparge linia coastei. Grânele și orașele necesită apă dulce, astfel că orice curs de apă este redirecționat înainte de a ajunge să se piardă în mare.

Mareele fac apele să urce și să coboare, netezind nisipul argintat; curăță perpetuu țărmul de algele încâlcite, de scoici, de pescărușii scotocitori sau de spuma murdară care întina odată plajele. Din când în când, valurile mai șterg și câte o urmă de pași de om, dar aceste urme au devenit extrem de rare.

Aerul este curat, nici urmă de iod ori vreun iz de poluare sau de descompunere.

Marea unduiește agale, în nuanțe de albastru și verde, limpede ca o oglindă nouă. Razele soarelui lucesc pe suprafața ei și luminează pe ici, pe colo fundul nisipos. Turbinele submarine aruncă umbre clare pe nisipul curat. Valurile alimentează turbinele, folosind de zor forța gravitațională.

Departe de țărm, acolo unde coloniile sale nu au cum să întrerupă calmul apei limpezi, o singură specie de cianobacterii se ridică la suprafață pentru fotosinteză și pompează oxigen în aerul cristalin, controlând astfel nivelul de bioxid de carbon. Structura sa este perfect adaptată la salinitatea din ce în ce mai crescută a apei marine.

Cu excepția cianobacteriilor, cacofonia de organisme microscopice a oceanului a luat-o pe urmele giganților sequoia, mamuților și a așa-numitei *hallucigenia*, toate fiind specii acum dispărute. Dispăruți sunt și crustaceele krill, care ar fi fost la fel de utili omenirii precum rechinii și păsările marine, peștii sau meduzele, scoicile sau balenele. Au dispărut și acestea, toate.

Mai departe de țărm, marea se adâncește și razele soarelui nu mai pătrund până spre fundul apei. Platoul continental se termină abrupt cu o prăpastie întunecată.

Pe fundul mării, cochiliile sticloase ale diatomeelor se așternîncet, imaculate, moarte. La un moment dat în istoria geologică, ele vor forma stratul de calcar alb.

În faliile cele mai adânci, mici vulcani marini scuipă spre suprafață o supă fierbinte, un amestec de substanțe chimice. Utilaje speciale detectează scăpările de căldură, străbat marea până la ei și acoperă vulcanii pentru a capta energia provenită din centrul Pământului. Nimic nu rămâne pentru menținerea și evoluția pe mai departe a formelor de viață primordiale care s-ar găsi în mod normal într-un astfel de mediu extraordinar.

Creaturile ciudate care au trăit și au murit aici nu erau de niciun folos ființelor omenești.

Toate resursele de pe uscat și din mare sunt înrobite nevoilor noastre.

Pe piscurile munților, în văile râurilor se profilează grațioase orașe de alabastru și adamant. Noi, locuitorii acestor orașe, ne trăim viața din plin, o ducem mult și bine, fără amenințarea bolilor. Suntem bine hrăniți. Avem ocupații interesante, incitante și suficient timp liber pentru familiile noastre, pentru distracție și pentru realitatea

virtuală. Avem la îndemână experiența oricărei aventuri, de la excursii în sălbăticie până la cine știe ce ritualuri exotice, fără cheltuiala, deranjul ori pericolele unei călătorii obișnuite. Putem să recreăm orice aventură care s-a întâmplat vreodată, orice aventură pe care și-ar putea-o imagina vreunul dintre noi. Experiența virtuală se ridică la nivelul realității sau al inventicii sub toate aspectele: vizual, auditiv, olfactiv, tactil și kinetic.

Civilizația noastră pulsează de vitalitate. Ni se deschid în faţă oportunități fără limite: în gândire, în realizările noastre, în libertățile noastre și în ceea ce privește posibilitatea de a dobândi fericirea.

Ingeniozitatea omenească inventează și oferă orice, indiferent ce ne-am dori. Și dacă, într-un viitor puțin probabil, dar imaginabil, totuși, ne-am dori să recreăm un anumit organism, avem mijloacele să o facem. Secvențele ADN şi secvențele ARN sunt ușor de păstrat în formă scrisă la arhive; nu este nevoie să stocăm materie biologică, fie că e vorba de lanțuri de ADN puternice și persistente ori de fragilele și ușor degradabilele coduri ARN. Suntem generoși din punctul acesta de vedere; am păstrat și arhivat modelele pentru toate organismele, chiar și pentru paraziți și agenți patogeni.

Nimeni nu s-a obosit să recreeze vreun organism de foarte mult timp. Am cântărit îndelung problema și am luat decizia finală. Nicio creație a naturii nu are vreun drept inerent de a exista independent de nevoile noastre.

Am perfecționat natura însăși, doar noi suntem stăpânii săi.

Republica insulei lui George

Donna McMahon

Traducere de Alexandra Popescu

Donna McMahon este licențiată în istorie la Universitatea Simon Fraser și în prezent lucrează în domeniul biotehnologiei. A scris un singur roman, *Dance of Knives*, și lucrează la continuarea acestuia. McMahon locuiește în Gibson's Landing, British Columbia, iar adresa site-ului personal este http://drownedcitypress.com.

Marți după-amiază, când buletinele meteo încă mai anunțau intensificări ale vântului la nivel de uragan, mi-am îndreptat bărcuța amărâtă spre golful Davis și am vâslit în larg în speranța că o să-l fac pe bătrânul dinozaur să vină la țărm. Eram convins că nu am nicio șansă, dar am simțit că trebuie măcar să încerc.

Pale de vânt dinspre vest ridicau coame de spumă albă pe valurile din strâmtoarea Georgia. Crestele furioase se rostogoleau și se spărgeau de malul lin, mai că-mi răsturnau barca ușoară. Mă țineam bine de vâsle în bătaia stropilor înghețați de apă; în mai puțin de un minut am fost murat până la piele, de mi-a înghețat și sufletul în mine.

Ajuns la adăpost lângă casă, mi-am legat barca de un cârlig ruginit

de la o rulotă dezafectată. Cu ani în urmă, George s-a apucat să înfigă în solul nisipos de lângă casă mai mulți drugi de oțel. Folosindu-se de caroserii vechi de mașini și camionete, a construit un cadru pe care l-a împănat cu ce-a găsit și el pe la fiare vechi și astfel a rezultat un soi de dig. Noi, copiii, îl priveam fascinați în vreme ce vecinii lui, deja blindați în spatele zidurilor din saci cu nisip, clătinau din cap a neîncredere și dispreț, dar iată că treizeci de ani mai târziu, după ce nivelul mării a urcat cu mai bine de trei metri, casa lui este singura care a rămas intactă pe țărmul golfului. Iar semnul de la intrare, cu litere de-o șchioapă vopsite pe o bucată de placaj bătută în cuie în peretele sudic al casei, a devenit obiectiv turistic prin părțile locului:

REPUBLICA INDEPENDENTĂ
A INSULEI LUI GEORGE– DISPARI!

Mi-am croit drum cu grijă pe marginea ochiurilor de apă sărată, mustind de alge, de lângă digul lui George și m-am așezat într-o parte a ușii de la casă, înainte de a porni să bubui în ea și să strig.

– George, sunt eu, Logan. Lasă-mă să intru, bine?

Nu aveam cum să aud prea multe peste vuietul vântului și-al valurilor, dar după câteva asemenea gesturi, dinăuntru îmi răspunse o voce răgușită.

– Dispari!

– Ți-am adus o sticlă de rachie.

Urmă o pauză – probabil George verifica repede toate camerele de supraveghere după vreun semn de ambuscadă – apoi ușa vălurită de trecerea vremii se întredeschise o idee, dezvăluind o barbă sură, încâlcită, și un ochi injectat.

– Puteai s-aduci și tu o sticlă de trei litre... mormăi el.

Dar mă lăsă să intru, totuși.

Așa că timp de o oră am stat la masa din bucătăria lui George, într-o duhoare de igrasie și mochetă împuțită, și am încercat să-l aduc pe calea cea bună pe tipul ăsta care nu face altceva decât să dea whisky pe gât, direct din sticlă, cu pușca-n brațe. Cândva fusese un malac cu burta mare, însă acum era trecut binișor de șaptezeci de ani, iar hainele vechi și murdare atârnau pe el. Mă întrebam adesea ce-o mai mânca. De-acum, orice lăzi cu conserve mai rămăseseră ruginiseră probabil de mult, iar în apele astea agitate nu prea aveai ce găsi în afară de niște lipitori și câțiva crabi mai tenace. Până și populația de pescăruși scăzuse simțitor.

Pacificul eroda lent fundația casei lui George, astfel că ușile de la dulapuri atârnau strâmbe, umflate de la umezeală, cu suprafețele de melamină pătate de mucegai. Toate încăperile erau ticsite cu vrafuri și cutii cu vechituri – un cimitir de ecrane TV, electrocasnice și scule ce fie au fost vândute, fie date de pomană atunci când proprietarii n-au mai avut cu ce să le pună în funcțiune. Alimentat de un sistem solar improvizat, un bec antic, din tungsten, lumina bucătăria murdară și mașina de gătit ilegală în care George ardea lemne pescuite la mal.

George îmi flutură sticla sub nas și îmi întrerupse tirada de avertismente legate de vânturi de o intensitate fără precedent și ochiuri de furtună. Am clătinat din cap.

– Nu, mersi. Nu beau.

– Îmi închipuiam io. Eh, oricum e un rachiu de tot rahatul.

Un rahat pentru care am dat bani din propriul buzunar, mi-am zis eu enervat, dar cu voce tare:

– Uite ce e, de ce n-ai veni pe țărm până când trece furtuna?

– Ca să mă bagi la zdup și să-mi dărâmi casa, cum i-ai făcut familiei Lawson? Acum, cât de prost mă crezi?

Destul de prost, i-am răspuns în gând. Dar mai ales egoist. Am întâlnit mai mulți bătrâni care se așteptau să fie cocoloșiți într-un confort consumerist pentru tot restul vieții și care nu voiau în ruptul capului să înțeleagă că zilele acelea au apus demult. Ba chiar aveau

tupeul să se plângă la ăștia ca mine, care ne chinuim să încropim un trai din rămășițele lăcomiei lor, în vreme ce ne dăm peste cap să salvăm ce-a mai rămas din ecosistem.

Nu voiam să am nimic de-a face cu George, dar jobul meu ca lider de echipă de remedieri mi-o impunea. Eram în plin proces de restabilire a zonelor intercotidale pe țărmurile alterate și poluate de om – o muncă murdară, frustrantă, iar cel mai rău aspect îl constituiau tocmai exproprierile proprietăților ce ajunseseră acum sub nivelul mării. Legile în vigoare erau clare, dar oamenii se țineau cu dinții de casele lor. Iar George era cel mai rău dintre ei – baricadat cum se găsea în cimitirul ăsta de fier vechi, aruncând gunoaie și lături în golful meu. Vara trecută, când am descoperit că a săpat după scoici în situl de probe bivalv pe care noi îl ridicaserăm în trei ani, eram cât pe ce să ies pe mare după el cu o bombă sub braț.

– Ultima strigare, zic eu în sfârșit.

Când George clătină din cap, m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

– Hei! Se ridică oarecum nesigur, iar când m-am răsucit spre el și l-am privit în ochi, am văzut frica din ei. Știa.

Pe neașteptate, îmi întinse mâna jegoasă.

– Hm... Mulțumesc, ei?

I-am scuturat mâna și am simțit cum mi se urcă un nod în gât.

N-am dormit cine știe ce în noaptea aceea. Chiar și de la mine din dormitor, la un kilometru de plajă, și tot auzeam tunetul valurilor. A doua zi dimineață am găsit străzile acoperite de ramuri smulse de vânt, geamuri sparte, cărămizi din coșurile clădirilor și olane.

Jos, în golf, valurile se învolburau în jurul unui colț ca un molar spart – bucăți de ciment, caroserii de camion răsucite aiurea și bârne frânte. Nici urmă de casă. Nici urmă de George.

Mă așteptam la asta. Dar nu m-am așteptat să-mi fie dor de el.

Încarnarea mea, stelele

Robert A. Metzger

Traducere de Alexandra Popescu

Robert A. Metzger este inginer, reporter pe teme din sfera tehnologiei și scriitor de SF. S-a născut la Los Angeles, a urmat cursurile UCLA și în 1983 obține titlul de doctor tot aici. Este autor și coautor a nu mai puțin de o sută de lucrări tehnice și a zece brevete; în plus, este autorul a numeroase povestiri și a două romane, *Picoverse* și *Quad World*. Poate fi găsit online la http://www.isfdb.org/cgi-bin/ea.cgi?Robert_A._Metzger.

– Bine ați revenit, Creator Metzger.

Am lăsat să-mi scape ceea ce eu aș fi vrut să fie un geamăt, dar sunetul aducea mai degrabă cu tusea unei pisici care încearcă să scuipe un ghemotoc de blană. Dinaintea mea se înfățișaseră câteva zeci de preoți în straie negre; cel care se afla cel mai aproape de mine se lăsă în genunchi și se apropie târâș de receptorul meu optic.

– Cu prilejul acestei aniversări bicentenare a sosirii noastre în sistemul Centauri, dorim să vă informăm cu privire la progresul înregistrat de noi, de modul cum am implementat Viziunea Voastră.

Am înclinat interfața optică ca să pot cerceta tavanul transparent al

Catedralei. Era noapte, iar Alfa Centauri A strălucea undeva la mai puțin de o zi-lumină depărtare.

– Vino aici, i-am spus preotului.

Acesta înaintă în genunchi până în dreptul interfeței optice.

– Nu sunt Creatorul vostru, zic. La începutul secolului al XXI-lea eram un scriitor minor de SF și am avut marele nenoroc să fiu publicat într-o revistă numită *Nature*.

Preotul își ascunse chipul în palme, străbătut de un fior.

– Dar ne-ați dat stelele, ne-ați arătat unde ne duce destinul nostru.

Am oftat, iar de data aceasta difuzorul emise un lătrat ce aducea a rateu de mașină.

– Încerc să vă explic asta de fiecare dată când vreunul dintre voi mă trezește, să vă clarific situația, să pun totul în ordine, dar se pare că nu pricepeți.

– Nu suntem vrednici de așa măriri, zise el și se aplecă spre podeaua de cleștar, lipindu-se cu nasul de suprafața ce lucea în toate culorile curcubeului.

– Mai încerc o dată, zic, fără prea mare convingere că de data aceasta voi avea vreun rezultat. Era anul 2000, acum aproape șapte sute de ani în urmă, și revista *Nature* sărbătorea începutul noului mileniu cu o suită de eseuri despre ce ar putea aduce următorii o mie de ani. Eu am scris una din aceste lucrări, despre un viitor în care mare parte din sistemul nostru solar a fost transportat patru ani-lumină mai departe, tocmai în sistemul stelar Centauri.

– Și așa s-a înfăptuit Voința Voastră! strigă subit marele preot.

– Da, așa s-a înfăptuit voința mea. În acea lucrare de ficțiune, am înaintat ideea conform căreia câmpurile magnetice ale Soarelui pot fi controlate și astfel pot fi folosite pentru a lansa un jet relativistic de protoni, ceea ce, în fapt, ar transforma Soarele într-un motor de rachetă. Sub acțiunea unei accelerații extrem de mici, dar constante, doar a zecea mia parte din *g* [34] standard, după două sute de ani

Soarele s-ar fi mișcat cu aproape 2% din viteza luminii și ar fi străbătut deja doi ani-lumină. Ajuns în acest punct, direcția accelerației ar fi inversată și, două sute de ani mai târziu, Soarele s-ar opri definitiv în sistemul Centauri. Toată călătoria ar consuma în jur de un procent din masa totală a Soarelui.

Desigur, nu ar fi o călătorie deloc ușoară. Chiar și sub acțiunea unei accelerații atât de mici, planetele exterioare, mai mari, ar rămâne undeva în urmă, iar oribita circulară a Pământului s-ar modifica în elipsă. Drept rezultat, jumătate din an planeta ar îngheța, iar în restul timpului ar fierbe. Atunci mi-am spus că cel mai simplu mod de a rezolva problema era ca Soarele să devină mai întâi conștient.

– Viziunea Voastră a devenit realitate.

– Da. Eu am murit în 2027 ca rezultat al confruntării om–autobuz în viteză. M-au criogenizat și m-au ținut la rece pentru organe. Imediat după acest eveniment, următorii cincizeci de ani au adus cu ei dezvoltarea conștiinței la piesele de hardware pe bază de siliciu, ceea ce a condus la apariția conștiinței la sistemele de plasmă, mult mai puternice decât orice altceva datorită densității de ioni ce se rotesc în câmp magnetic.

În 2083, un lunatic cu acte-n regulă, pe numele său Rufus Mapelton, un hacker în plasmă care își petrecea fiecare clipă conștientă sau nu în interfață cu rețeaua plasmică, a dat peste articolul meu din *Nature*. Mapelton a avut atunci o mică revelație și a realizat că, dacă ar putea transfera o entitate plasmatică deja conștientă în fotosfera Soarelui, atunci aceasta ar prelua controlul asupra câmpurilor magnetice solare și ar implementa viziunea mea imaginată.

– El a fost Instrumentul Vostru.

– Dacă așa vrei tu să-i zici. Mapelton a sintetizat un virus plasmatic, l-a transferat într-unul din sateliții Sol-Corona, apoi a împins satelitul printr-o spirală direct în Soare. Șase săptămâni mai târziu, Soarele a devenit conștient și s-a hotărât să o pornească spre sistemul Centauri. Abia atunci au reconstruit ce mai rămăsese din mintea mea, în speranța că i-aș putea ajuta să elimin dorința Soarelui de a-și căuta un nou cămin. Evident, nu am reușit. Cutremurele, impactul cu comete, orbita deformată care au venit odată cu această

călătorie au făcut ca viața inteligentă să dispară aproape în întregime.

– Iar acum înflorim, zise preotul. Și dorim să vă informăm cu privire la progresul înregistrat de noi.

De fiecare dată se întâmpla la fel. Ei mă ascultau, dar nu auzeau nimic din ce le spuneam.

– Bine, deci ce mai e nou pe aici?

– Plănuim o călătorie minunată.

– Zău?

– Puținele entități organice rămase au decis să își transfere conștiința în matricea magnetică fotosferică a Soarelui. Odată încheiat acest transfer, vom relua călătoria Soarelui pe direcția Centrului Galactic și vom transfera câte o mică parte din noi în fiecare stea pe lângă care vom trece.

– Am menționat și asta în lucrarea mea din *Nature*, nu-i așa? întreb, mai mult pentru mine.

Preotul aprobă.

Știam ce se va alege de toate acestea, până la urmă. Fiecare stea va căpăta până la urmă o conștiință proprie și vor porni toate într-o călătorie de descoperire și explorare. Întregul Univers va deveni conștient într-un final, materia organică va capitula sub puterea plasmei, iar Universul însuși va fi transformat pentru totdeauna de aberațiile unui scriitor de SF minor de prin secolul al XXI-lea.

Sportul rege

Paul Steven Miller

Traducere de Alexandra Popescu

Paul Steven Miller este cercetător științific, microbist convins și un autor obsesiv de SF, care în prezent dorește să-și publice romanul de debut, *The Humanoid Foundation*. Locuiește la Maidstone, Kent, Anglia.

Vă rog să vă alăturați mie pe Camp Nou, Barcelona, în vreme ce țopăi pe gazonul verde. Pătrundeți în labirintul meu de circuite. Pătrundeți în gândurile mele.

Aștept nerăbdătoare în cercul central, prinsă sub gheata cu crampoane a lui Pelé Mark al VII-lea. Pe stadion s-au adunat un milion de suporteri, cu toții anticipând începerea meciului, în uralele frenetice care zguduie tribunele înalte cât Turnul Eiffel.

Copil fiind, creatorul meu l-a întâlnit pe adevăratul Pelé, cel mai mare fotbalist al secolului trecut. Acesta a fost începutul marelui său proiect.

Eu știu toate acestea pentru că el, creatorul meu, îmi povestește tot. M-a dotat cu ochi și urechi cât gămălia de ac, dar nu mi-a dat și o gură cu care să vorbesc.

– Ești perfectă, îmi spune el adesea, în timp ce meșterește în atelierul lui. Asculți și privești, dar nu sufli o vorbă, niciodată. Nu, nicio vorbă.

Notorietatea creatorului meu nu ține doar de faptul că este un geniu, ci și de viziunea lui.

Spre finalul anilor 2040 dopingul era la modă în lumea sportivă. Singurul lucru cu adevărat important era să câștigi cu orice preț, iar anticorpii catalizatori erau tonicul necesar pentru a ajunge acolo. Având la bază diverse variațiuni ale anticorpilor naturali, aceștia puteau fi modificați pentru a cataliza orice aspect al funcțiilor biologice și pentru a stimula randamentul uman. Erau visul oricărui consumator de stupefiante. Putea fi generată o gamă aproape infinită de variante catalizatoare, exact ca și în cazul anticorpilor naturali ai sistemului imunitar. Până ce Federația Antidoping dezvolta un test pentru a detecta un anume anticorp catalizator, consumatorii aveau pregătiți deja mulți alții ce îndeplineau aceeași funcție – însă cu altă structură, spre a scăpa nedetectați.

Federația Antidoping a fost dizolvată. Problema principală o constituia însă tagma asiguratorilor. Majoritatea anticorpilor catalizatori suprasolicită organismul, îl împing la limita anduranței biologice. Jucătorii își alegeau un final de carieră în plină glorie printr-o accidentare și ieșeau definitiv din joc cerând compensații. Cum nu se prea poate demonstra dacă un jucător a fost dopat cu anticorpi catalizatori în momentul accidentării, asiguratorii au început să devină circumspecți când era vorba de plata polițelor. Până la urmă, fără a avea o soluție simplă pentru fiascoul din sport, asigurătorii au reziliat toate contractele aferente.

Nu există sport fără asigurări. Era ilegal să participi în sporturile profesionale fără o poliță de asigurare de protecție: nimeni altcineva n-ar fi suportat litigiile.

Cetățenii de rând s-au scandalizat, la fel și mass-media. Cum naiba să mai umple paginile gazetelor? Cu șah? Table?

Creatorul meu, însă, era cât se poate de mulțumit. El prevăzuse totul. Era pregătit. A dezvăluit lumii armata sa de roboți sportivi la care tot lucrase în secret, câte unul pentru fiecare mare competitor

din istoria sportului.

La început, oamenii au râs de el. Dar mass-media n-a făcut-o: au exploatat momentul, au decretat roboții ca fiind soluția mult-așteptată, cel puțin până ce onoarea proprie competițiilor sportive putea fi recâștigată. Erau disperați.

Fiecare robot era programat la nivelul de abilitate sportivă a eroului pe care îl reprezenta. Mesajul era clar: în sport nu se trișează.

Și nu doar mass-media a fost mulțumită de soluția găsită. Veteranii din sport (și conturile lor bancare prin care cam începea să bată vântul) erau încântați să fie imortalizați în noua formă. Suporterele erau și ele impresionate. Câțiva dintre roboții din sporturile ce pe vremuri erau exclusiv masculine erau modelați după fizicul feminin: robotul David Beckyham în fotbal, Michelle Jordan în baschet, ba chiar și Babe Ruth în baseball.

– De data asta, chiar e o... *babe!* glumește adesea creatorul meu.

Mai mult, odată ce roboții s-au integrat în sport, cea mai mare parte a fanilor nici nu își puteau da seama de diferențe: tehnologia roboticii e atât de avansată! Iar algoritmii pentru funcțiile decizionale în sport au existat în jocurile de calculator de când lumea. Roboții chiar se comportau ca modelele lor umane în interviurile dinainte și de după meci. David Beckyham avea accent cockney și era programat să spună „la finele zilei“ de trei ori în fiecare frază.

Dar jucătorii-roboți nu sunt inteligenți de-adevăratelea. Nu așa ca mine.

Eu sunt încununarea tuturor planurilor și eforturilor creatorului meu: o minge de fotbal dotată cu inteligență artificială. El spune că m-a creat pentru că nu are prieteni în lumea reală. Doar e un geniu neînțeles. Singuratic. Dar eu îl ascult mereu și, în mare, mai și înțeleg ce-mi zice.

Statutul social înalt și probitatea lui îi permit să mă impună în anumite meciuri de fotbal. Știe prea bine că ador să fiu alergată pe teren, nimic mai mult.

O, da! Abia aștept să înceapă meciul. Stadionul se cufundă într-o tăcere expectativă.

Dar astăzi ceva e diferit. Sunt entuziasmată și emoționată în același timp. Aseară, în atelierul său, creatorul meu a modificat ceva la una dintre benzile sintetice care formează desenul de pe suprafață și a inserat dedesubtul ei un dispozitiv minuscul.

– Cu ăsta, îmi spuse el aplecat deasupra mea, pot să manipulez traiectoria ta în timpul meciului, cu ajutorul unei telecomenzi.

– Dar asta nu-nseamnă că trișăm? zise tot el, de data asta în rolul meu.

– Ha-ha, desigur, da! răspunse el râzând. Dar să nu spui la nimeni, promiți?

Promit, nu spun nimic. Nu suflu o vorbă.

Noaptea Oscarurilor 2054

Syne Mitchell

Traducere de Alexandra Popescu

Syne Mitchell a lucrat ca programator IT în Seattle înainte să se dedice scrisului în 2002. Este autoarea a patru romane, locuiește în North Bend, Washington, iar pagina web personală poate fi accesată la adresa www.synemitchell.com.

Total Health™: Tu, doar că mai bun! prezintă noaptea Oscarurilor. Beatrice Barnard și George Ford te ajută să deosebești triumful în vestimentație de dezastrele de pe covorul roșu. Reține, cu *Total Health™* ești tot tu – doar că mai bun!

BB: În această seară, prima care își face apariția pe covorul roșu este solista de muzică pop Alexa DuBois, extraordinară într-o rochie Giovanni, cu un umăr gol, din mătase în nuanța cafelei, culoare ce-i accentuează petele de leopard de pe piele. Modificările corporale ale Alexei au fost executate de renumitul designer Leonardo Fontesca, nici nu e de mirare că lucrătura este atât de subtilă și aleasă.

GF: Lângă ea, etalând o creastă de pene în tonuri de negru-albăstrui, se află Howe Yorkins, campionul la tenis. Am putea zice despre Alexa că arată ca mâța care a înghițit canarul, dar cu siguranță că lui Howe i-ar sta mai bine într-o colivie.

Următorul este Neo Washington, în această seară nominalizat la categoria Cel mai bun actor pentru rolul său în cel de-al treilea remake al filmului *Pe aripile vântului*. În afara studiourilor de filmare, Neo își afișează poziția politică în favoarea vegetarianismului prin tenul de un verde-albăstrui, cu opțiune de fotosinteză. „Verzii" din spatele cordoanelor de catifea au luat-o razna, au izbucnit în urale și agită pancarte cu „Carnea ucide". Numai Neo poate îmbina etica și moda cu un rezultat atât de fericit. Neo, te adorăm!

BB: Imediat după Neo vine un cvartet de specialiști în inteligență artificială a căror personalitate virtuală, Babylon Brown, este nominalizată la categoria Cea mai bună actriță pentru interpretarea sa din rolul lui Hillary Clinton în drama istorică *You Go, Girl*. Au făcut ei o încercare de coeziune, dacă nu de stil, s-au îmbrăcat toți patru cu halate albe, peste blugi și tricou negru, toate cumpărate online de la AmazonMart, fără îndoială. Modificările lor sunt tipice pentru niște tocilari ca ei: ochi măriți, mâini polidactile și un sistem nervos excitat la maximum, ceea ce-i face să tresară ca greierii pe tabla încinsă.

GF: Înapoi în laborator cu voi, băieți!

Acum, pe covorul roșu o zărim pe Medusa Addams, actrița pe care ne place tuturor s-o urâm. Are o coafură de viperidă, sclipind de diamante, căci fiecare dintre cei douăzeci și patru de șerpi de pe capul ei poartă o tiară personalizată. Lookul Medusei este definitivat de un costum mulat din piele de șarpe – ba nu, stați așa! E chiar pielea ei. Obraznică, Medusa, foarte obraznică.

BB: Iat-o și pe marea Radha Guriampadaya, guru în fitness, gătită într-un bikini de un albastru-electric, total neinspirat în această seară, mai ales peste blana sa ciclamen. A-looo! Stilul Anime s-a dus DE-MUUUULT!

GF: Însoțitoarea ei, Susanna Belle, este ca ruptă din basmele cu zâne în rochia sa diafană din borangic, completată de antene delicate și aripi sclipitoare de libelulă. Prin târg circulă zvonul că geneticianul ei o obligă să năpârlească în fiecare lună, într-un proces dureros ce se întinde pe durata a trei zile...

BB: Dum-ne-ze-u-le! George, te rog preia tu – eu am rămas fără

cuvinte.

GF: Nimeni altul decât megastarul Monica Moe, acum în vârstă, și ce mai prezență în această seară! Dacă nu aveți semnal video ori 3D, neapărat verificați arhivele de pe Internet. Moe etalează niște modificări executate în străinătate, sunt convins, vedeta dezvăluie un decolteu ce-i ajunge până la șolduri și credeți-mă, sunt cât se poate de literal în exprimare. Într-o rochie din șifon plisat de culoare albă, pare să fie ceva între Marilyn Monroe și Artemis Ephesia. Număr pentru voi patru, șase, nu – opt perechi de sâni. Păi, mare e grădina... și unii mai sar și gardul.

BB: Tocmai coboară din limuzină superstarul adolescent Alessandro Goldstein. Mulțimea a înnebunit. El – da, este adevărat –, copilul-minune, cântăreț/ actor/ supermodel, este o apariție clasică, absolut divin într-o pereche de pantaloni de piele neagră cu jachetă asortată, cămașă din plasă aurie și un aspect nemaipomenit de retroumanist, fără vreo modificare aparentă. Să fie natural un astfel de trup, fără de cusur? Numai geneticianul său poate să ne spună.

GF: În dreapta lui Alessandro este a lui mireasă-copilă, și totodată cea mai tânără laureată a Premiului Nobel, Dame Bekka Davis Llewellyn, care a câștigat anul trecut cea mai înaltă distincție științifică pentru contribuția sa în inserarea și actualizarea cromozomilor umani artificiali. Fetița strălucește într-o bluză de lamé auriu în combinație cu o fustă lungă din catifea neagră. Foarte à la Audrey Hepburn. Ca și soțul ei, Bekka nu pare să aibă modificări evidente... deși niște zvonuri urâte ivite după Nobelurile de anul trecut sugerează că inteligența ei n-ar fi tocmai... nativă.

BB: Împreună, cei doi exemplifică noua mișcare post-postumanistă din modă. E de-a dreptul regretabil că astfel de extremiști și-au găsit locul în lumina reflectoarelor. Efectul lor asupra tineretului din ziua de astăzi este cu adevărat deplorabil. Oriunde te uiți, vezi numai tineri care se fălesc cu defectele lor genetice: dinți strâmbi în tunelul Transatlantic, păr subțire pe canalul Prada, ba chiar colăcei în talie la show-ul din Milano!

GF: Bea, nu-ți face griji, retroumanismul este un curent efemer. Modificările corporale nu țin de cine știe ce modă trecătoare. Inginerii noștri nu vor rămâne fără ocupație. Gene-Le nu rămân pe

raft, nefolosite.

Total Health™ le reamintește abonaților săi că, din pricina unui deficit temporar de reagenți ADN de recombinare, actualizările cromozomiale de anul acesta sunt disponibile numai pentru abonații în stare critică, care au mai puțin de douăzeci și patru de luni, sau ale căror actualizări au fost realizate cu mai mult de doi ani în urmă.

Oamenii vizibili

Michael Moorcock

Traducere de Alexandra Popescu

Michael Moorcock este unul din copiii-minune ai literaturii SF. La numai cincisprezece ani, Moorcock era editorul revistei *Tarzan Adventures*, de unde a și fost concediat pentru că a încercat să includă prea multă proză (revista se dorea a fi una de benzi desenate). Când și-a asumat poziția de editor al revistei *New Worlds*, extrem de influentă la vremea ei, Moorcock devenise deja un scriitor de SF și fantasy în toată regula, creându-l apoi pe Jerry Cornelius, unul dintre cele mai temeinice personaje ale genului – contribuția sa aici reprezintă un episod din tradiția multiversală a lui Cornelius. Moorcock continuă să scrie prolific în genul SF și fantasy, dar și ficțiune ceva mai literară. Locuiește în Bastrop, Texas.

– Ăla vrea să fie leagănul pisicii? Domnișoara Brunner aruncă o privire spre Jerry Cornelius care, gol-pușcă, intrase cu mâinile într-un ghem de corzi de chitară. Lângă el era așezată o Rickenbacker cu douăsprezece corzi.

– A zis că e vorba de teoria corzilor. Frank era absorbit de propriile sale calcule, ce acopereau tabla uriașă sprijinită de masa din bucătăria mamei sale. S-a zăpăcit nițel. Prea mulți de Mi.

Reverberație prea mare. Îi urmări privirea. Sol? Undeva prin cea de-a șaptea dimensiune.

– El e un tip foarte simplu, în adâncul sufletului. Ușor de dus... Maiorul Nye își mângâie mustața palidă. Intrase și el odată cu domnișoara Brunner, în speranța că o va putea scoate în oraș pe doamna Cornelius. Dânsa e pe aici?

– E la film cu colonelul Pyat. Frank vorbi cu obidă. Rulează *IT* la cinema Electric. O să-i spun că ați căutat-o.

Cu picioarele sale oribile cufundate într-un lighean cu apă și săpun, Frank se încrunta de zor cu gândul la ecuațiile sale. Ce naiba fusese în cea de-a treia seringă?

– Pip, zise Jerry. Pip. Pip.

Corzile se strânseră frumos într-un sul ordonat și dispărură cu totul. Jerry radia de fericire.

Frank se întrebă cum de Jerry putea să farmece și el nu.

Pufnind pe nas, Jerry își făcu apariția în încăperea de la subsol. La fereastră, Jerry se opri ca să verifice gratiile. În bucătărie, Jerry înjură în timp ce scotocea după ceva în prăjitorul de pâine. De sus, Jerry strigă spre ei prin fanta cutiei poștale din ușa de la intrare. Toți acești Jerry erau goi-pușcă sub pardesie de culoare neagră. Jerry se ridică în picioare și-și trase pe el indispensabilii.

– Îmi cer scuze, nu sunt decent.

– Ce... ? spuse cu sfială domnișoara Brunner, ferindu-şi privirea.

– Călătorii interdimensionale. Jerry își înnodă cravata lată în vreme ce studia calculele lui Frank. Deși nu sunt ceva foarte sofisticat. Întinse mâna să șteargă o cifră de pe tablă.

Arțăgos, Frank îl plesni.

– Doar aerul care se răcește. Factorul de entropie. Și oricum, mărimile tale sunt toate ușor diferite.

– Toate? Jerry cercetă încruntat toate versiunile sale. Dacă aș avea o gaură neagră, m-ar urma și acolo. Dar așa...

Frank făcu o grimasă.

– Tu și nenorocitul tău de multivers. E limpede că energia se împrăștie dacă ești așa risipitor.

– Rahat. Jerry vârî pistolul cu vibrații înapoi în toc. În fapt, energia nu are limite. Frank, e Mandelbrot în toată regula. Fiecare set este invizibil mai mic. Sau invizibil mai mare. Depinde de unde ai pornit. Nu treci prin multivers – ci urci sau cobori scări de o variabilitate foarte mică, dar aproape infinită. Numai masa variază enorm, făcând toate versiunile invizibile. De asta, în esență, suntem toți la fel.

Aproape fără ecou, voci identice se auzeau din toate acele guri identice:

– Numai după ce ai călătorit prin miliarde de seturi începi să observi diferențe majore. Frank, cvasiinfinitul. Gândește-te câte miliarde de planuri multiversale ale universului există! Pe cât de vast e el, cu ajutorul cutiei mele poți să îl traversezi de la un capăt la altul în aproximativ zece minute. Faci turul universului. Masa ta se comprimă sau se extinde după caz. Odată ce am realizat că spațiul este doar o dimensiune a timpului, restul a venit de la sine!

– Perversule! Tu și clonele tale proliferante.

– Clone? Domnișoara Brunner își linse buzele. Sunt comestibile? Își îndreptă taiorul de culoarea lavandei.

– Nu sunt clone, ci versiuni. Când străbați multiversul, se mai întâmplă și de-astea. Eu prefer să mă micșorez. Dar cu cât ești mai dens, cu atât poți face mai multe găuri și trage diverse lucruridupă tine. Nimeni nu vede universul vecin pentru că este fie prea mic, fie prea mare. Fracțional, firește, în termeni multiversali. Problema este că părticele dintr-un univers pot fi atrase în altul. Ele sunt atât de apropiate între ele. *Déjà-vu...* ?

– Tinere, dacă o ții tot așa... Maiorul Nye își îndreptă chipiul. O să

provoci sfârșitul materiei. Să vezi ce mai haos o să ai atunci! Cu mândria oleacă feștelită, se îndreptă spre ușa subsolului.

– Ridicol! Domnișoara Brunner își recompuse fața. De ce clonele tale nu sunt...

– Duplicate.

– De ce nu sunt prea mari sau prea mici pentru a fi văzute?

– Aici e toată șmecheria. Jerry se înfoie în pene. Acum sincronizate, toate duplicatele sale îi copiau fiece mișcare. Cum să îi aduc pe toți la aceeași scară. Expansiune și compresie. Atomii nu fac decât să-și schimbe masa, ei își păstrează identitatea. Vezi, fie suntem prea mari pentru a fi percepuți în următorul univers, fie suntem așa de minusculi, încât trecem prin el fără să-l observăm. Oricum ai da-o, nu poți să-i vezi. Asta până ce nu folosesc dispozitivul respectiv.

Domnișoara Brunner își țuguie buzele dezaprobator și se apropie.

– Îți schimbi masa în funcție de a lor, sau viceversa, iar ei devin vizibili. La început, te ia așa, ușor, cu amețeală, dar te obișnuiești repede. Ridică cutioara neagră de pe masă și-i arătă cadranul de afișaj, butoanele. Încearcă și tu. E ușor. Totul e digitalizat.

– Nici pomeneală. Am destule pe cap încercând să controlez doar lumea mea.

– Dar asta-ți oferă milioane de posibilități. Un fel de nemurire. Recunosc, primele câteva miliarde din cele mai apropiate duplicate sunt plictisitor de similare între ele. Dar majoritatea oamenilor, ca și tine, adoră repetiția...

– O mizerie! Risipă în toată regula! Nonsens, zic io!

Nemulțumit, maiorul Nye trânti ușa în urma sa. Printre gratiile de la fereastră îl zăriră cum urcă treptele, dând la o parte vreo trei variante ale lui Jerry, oarecum uluite de ce li se întâmplă.

Se auzi cum se deschide ușa de la intrare.

– La naiba! Înspăimântat, Jerry aruncă o privire în jur după o

ascunzătoare bună. Mama s-a întors mai devreme.

– Acum să te văd cum explici toate astea, rânji Frank.

Dar Jerry se chinuia deja cu firele și cutioara lui neagră. Când doamna Cornelius intră în încăpere, răspândind în jur o aromă delicioasă de pește gras, Jerry se făcu mic într-un colț, cu duplicatele buluc după el. Toată lumea se uita după el.

– Și iar a zbughit-o în țara minunilor. Domnișoara Brunner vorbi cu dispreț.

– Maiorul mi-a zis că Jerry avu' un mesaj. Un' să dusă? Doamna Cornelius ridică ochii albaștri, plini de bănuieli. Cu mâna durdulie, căra cartofii prăjiți din ziarul în care fuseseră împachetați până la gură.

– Urcă pe vrejul fermecat, ca întotdeauna. Învins, Frank dispăru din peisaj.

Doamna C. vuia de furie.

Mesajul din Ablian

Oliver Morton

Traducere de Magda Xenofont

Oliver Morton a absolvit Universitatea Cambridge, fiind licențiat în istorie și filozofie. Și-a început cariera de jurnalist ca stagiar la *The Economist*, pentru a deveni ulterior redactor al secțiunii științifice. După o perioadă dificilă, în care a lucrat ca redactor la *UK Wired* și ca jurnalist independent pentru cele mai variate publicații, de la *The New Yorker* la *The Hollywood Reporter*, s-a alăturat, în anul 2005, revistei *Nature*, ca redactor al știrilor principale și al articolelor de fond. Este autorul unui articol deosebit de aclamat de către critică, intitulat „Mapping Mars", și, probabil, singurul membru al colectivului redacțional de la *Nature* după al cărui nume a fost botezată o planetă, mică ce-i drept (10716 Olivermorton). Locuiește în prezent la Greenwich, Marea Britanie, nu departe de meridianul zero.

Către: Eva P.
De la: Stefan K.
Referitor la: Echipament de manipulare a probelor
Martie 2047

Am crezut că este mai bine să așternpe hârtie toate motivele mele de

îngrijorare cu privire la echipamentele de returnare a probelor de pe *Odyssey*. Cred că este periculos să ne bazăm pe prăfuitul laborator de returnare a probelor de pe Marte, din Ames. Nu e suficient de flexibil și de mare pentru ceea ce cred că ar trebui să așteptăm de la el.

Cred că fac notă discordantă și părerea generală este că ne vom confrunta cu artefacte nonbiologice. Și nu aș vrea ca discursul meu să sune ca în excursia la Stockholm din noiembrie trecut, când tipii de la AstraRoche mi-au strecurat în băutură o substanță de stimulare a egoului. Dar opiniile mele, minoritare ori nu, s-au confirmat destul de bine de-a lungul poveștii ăsteia. Când Suzy și Sean au convins lumea, mai mult sau mai puțin, că secvențele trinitare din mesajul de pe Albian se refereau la un soi de doctrină matematico-filozofică – posibil bazată pe o analogie cu pretinsul sistem de reproducere trisexual al extratereștrilor – și toți cei de la SETI se afundaseră de urgență în studiul genomului, a trebuit să trag toate sforile posibile pentru a utiliza Aria de un kilometru pătrat ca radar planetar și pentru a scana asteroizii troieni. Dacă nu aș fi făcut asta, probabil că nu am fi știut nici acum despre Piramidă, ca să nu mai vorbesc de a trimite sonda *Odyssey* acolo.

Nu pretind că înțeleg mai bine decât oricine altcineva modul de gândire al Albienilor; nu există în ADN-ul meu o fracțiune mai mare din mesaj decât în al altora. Și întotdeauna am fost de părere că trebuie să descifrăm cât mai puțin posibil din acest mesaj. Rămân însă la convingerea că studierea filozofiei și a modului lor de viață sau chiar a originii lor este lipsită de sens. Cu cât citesc mai multe analize absolut inutile, realizate de inteligenții AI, cu atât sunt mai convins că variațiile încrengăturilor sunt întâmplătoare și că extratereștrii nu ne spun mai nimic, exceptând faptul că există un tetraedru p/3 care reflectă radarul în spatele lui Jupiter și că ar putea fi interesant de studiat.

Toată lumea presupune că, dacă nu ar fi fost fragmente din mesaj pierdute în K/T, „secvențele reziduale variabile“ ar fi fost considerate ca parte dintr-o mare descoperire-a–vieții-în-univers-și-alte-de-astea. Și pentru că ei cred că o astfel de descoperire chiar a existat cândva, se așteaptă să o vadă săpată în pereții de paladiu ai Piramidei. Dar dacă extratereștrii care au vizitat Pământul, lăsându-

și mesajul în genomii a cam tot ce se află pe întreaga planetă, ar fi vrut să ne spună mai multe despre ei, ar fi putut concepe mesaje de dimensiuni mult mai mari și ar fi construit secvențe redundante în încrengături. Nu s-a epuizat ADN-ul rezidual, era loc pentru a „scrie" în el. Ideea e că nu au vrut să scrie un mesaj de mari dimensiuni, ci doar să lase un reper.

Motivul pentru care am reușit să-i determin pe cei de la SKA să găsească Piramida este că știau cât de mult mă gândisem la SETI. Dar oamenii din jurul meu uită că am fost întotdeauna un sceptic. Ce ar putea să ne spună niște extratereștri despre ei sau univers care să conteze? În special dacă, întocmai ca Albienii, au trimis sau mai degrabă au lăsat un mesaj acum un milion de ani? Ei bine, în cazul Albienilor, există un tip de informație de care puteau fi siguri că oricine de pe Terra care era implicat în tehnologia secvențierii ar fi fost foarte interesat. Și e ceva care prin definiție este mult prea mare pentru a încăpea în structura genomului.

Cred că orice persoană implicată în proiect are multă încredere în ceea ce putem noi face în privința zborului, în special referitor la înregistrarea și analiza informației. Voi recunoaște că, atunci când am început, nu m-am gândit că îndeletnicirea pierdută a oamenilor de a zbura în spațiu ar putea fi atât de ușor reinventată. Încă mi se pare remarcabil faptul că nici unul dintre noi nu a înțeles cât de multe se pot realiza prin lăsarea deoparte a problemei tehnice și prin concentrarea asupra altor aspecte, înainte de a ne întoarce la ea cu noi tehnologii. Dar problema cu echipamentul de returnare a probelor nu ține doar de tehnologie. Va fi una de anvergură.

Vezi tu, dispariițiile nu reprezintă semnalul de alarmă tras prin mesaj. Constituie însuși motivul existenței lui. Singurul lucru pe care Albienii știau că îl puteau face pentru oricine le-ar fi citit mesajul era stocarea unei biodiversități care, în timp, ar fi scăzut. Când *Odyssey* va ajunge la Piramida Troiană, nu mă aștept să culeagă mai multă informație despre Albieni decât avem deja. Mă aștept, în schimb, să se probeze bogăția biosferei în probe bine conservate de la mijlocul Cretacicului. Nu doar genomuri, probe în toată regula. Sudarat și băieții ei vor veni acasă încărcați cu ouă de angiosperme timpurii și dinozauri. Trebuie să fim pregătiți.

Fotonii nu mint

Evan Nisbet

Traducere de Magda Xenofont

Evan Nisbet s-a născut în Zimbabwe și este profesor de geologie la colegiul Royal Halloway din cadrul Universității din Londra, unde studiază schimbările globale și geologia îndepărtatului Eon Arhean (de acum mai mult de 2,5 miliarde de ani). Locuiește în Surrey, Anglia.

Camera se mișcă surprinzând imagini din grădina maiestuoasă, îndreptându-se spre aleea minunată, tivită cu tufe intercalate de trandafiri și crizanteme. Stoluri de berze survolează cerul. Antilope zvelte pasc printre bambuși, în care urși koala și panda lenevesc sub soarele călduț. Obiectivul alunecă înainte către palat și în marea sală a tronului, înțesată de oameni, notabilitățile Terrei. Cu toții se ridică. În Reykjavik, ceremonia de acordare a Premiului Nobel a început. Maiestatea Sa, regina Hillary a IV-a, își face apariția pe acordurile vechiului imn imperial, „Rock Around the Clock".

Laureații sunt conduși înlăuntru. Ce giganți! Unii critici au susținut că premiul pentru biologie nu ar trebui să se mai acorde, pentru că această disciplină este lipsită de provocări. Și ar fi corect, dacă ne gândim la acumularea de informație din fizică, dar cine ar putea să nu aplaude câștigătorul de anul acesta al premiului pentru biologie,

cel care a recreat mamutul de dimensiunea unui iepure, care îți aduce papucii și computerul, lânos și dresat ca animal de casă? Fără premiu pentru matematică, după legătura amoroasă între laureată și prințul consort. Cum a îndrăznit? Bineînțeles, după ce s-a descoperit că sunt implicate sentimente, s-a solicitat reacordarea, dar teoria Godel-Isho'tată a lui Merv-Epimenide arată că, deși identificabil fizic, „creierul nu poate fi investigat, este perisabil și totuși intangibil". Căutarea a fost abandonată.

Se prezintă câștigătorii de mare calibru. Geologia – pentru descoperirea celei de-a zecea planete locuite, ce orbitează Aldebaran 35 . Locuitorii ei sunt ființe agresive, asemănătoare furnicilor, scuturate de convulsiile războiului nuclear, dar care vor apela, fără îndoială, la rațiune când ne vom împăca între noi. Ce păcat că a trebuit să sterilizăm toți humanoizii de pe a opta planetă! Premiul pentru pace îi revine amiralului care a condus acea expediție, pentru cuvintele elocvente de consolare, după ce dansul ritual de întâmpinare oferit de locuitori a dus la descoperirea întâmplătoare a unuia dintre oamenii săi. Reacția exagerată a fost pe deplin justificată.

Următorul este premiul pentru economie. Ca de obicei, acesta revine prestigiosului profesor colaborator de la Universitatea Selenară Chicago, a cărui „idee măreață" a fost să reinventeze crima. S-a dovedit că sistemele economice sunt stabile atunci când criminalitatea înflorește. Conservatorii combat această teorie, dar demo-ul „Înfăptuiți crima" se bucură de mult succes în afara porților palatului. Multe provincii selectează tineri pentru instruire furnizându-le bunuri de strictă necesitate cum ar fi piercingurile, drogurile și „atitudinea".

Un zumzet de entuziasm se propagă în sală. Este timpul pentru Mementoul Sacru. Prim-ministrul se ridică pentru a vorbi despre salvarea omenirii. Zgomote repetate întrerup brusc și nepoliticos discursul doamnei ministru. Un susținător al masculinismului a reușit să pătrundă în interior. Este rapid înlăturat din sală, cu burka fluturând. Prim-ministrul observă sec că formula de limitare la 10 procente a posturilor academice pentru bărbați este mult prea generoasă.

Mementoul începe: sterilizarea Terrei în anul 2020 prin Marea

Explozie Solară de o săptămână. Ea relatează despre șansa fantastică a președintelui Statelor Unite de a se fi aflat în partea întunecată a Lunii, în Orașul Selenar, pentru a sărbători încheierea celui de-al treilea ciclu, însoțit de președintele chinez, de prințul încoronat al Angliei și de prințesa Japoniei. Energia președintelui și înțelepciunea sa nativă au inspirat depunerea unor eforturi extraordinare pentru a menține colonia viabilă și a o reconstrui ulterior. Apoi au intervenit idila dintre prinț și prințesă și abdicarea din rațiuni sentimentale a dualei președinții. Imperiul Lunii și al Celor Trei Planete a fost trecut în mod constituțional în mâinile preaiubiților moștenitori adoptați.

Ce progrese s-au făcut de atunci sub cârmuirea Trandafirului și a Crizantemei! Din oscioare și semințe îngropate am refăcut biosfera, crescând populația Terrei la mai mult de un milion de locuitori. Venus Oglindită a fost terraformată; iar Marte încălzit cu clorofluorocarbonați și metan din mlaștinile polare de turbă. Sfârșitul fizicii a venit prin descoperirea lui CUTE, teoria canonică universală a orice, permițând călătoria instantanee către orice destinație din cosmos.

Marele premiu este acordat la urmă. Ce poate fi mai valoros decât istoria, reconstituirea trecutului nostru? Explozia a pârjolit bazele de date, lăsând doar fragmente insignifiante din cultura noastră în colecțiile personale ale oamenilor de știință din Orașul Lunar: estetica incompletă a lui Bach, Mozart, Shakespeare, Milton, Keats și chiar Jean Austen, pentru Dumnezeu! Dar acum dezgropăm un adevărat cufăr cu comori. Desigur, chiar și tocilarii i-au iubit pe Elvis și Abba, dar acum realizăm cu adevărat ce viziune limitată aveau ei, cei care nu puteau aprecia la justa valoare mărețul cântec al creației cântat de Sinatra: „Do BE! Do BE! DO!“

De abia acum descoperim adevăratul geniu al Epocii de Aur. Și iat-o pe câștigătoarea premiului pentru istorie ridicându-se și rostindu-și discursul. Amintește despre orele nesfârșite petrecute în căutarea undelor, integrând laborios foton cu foton în sfera de două sute de ani-lumină, pe când colecționa fiecare transmisie radio din secolul XX.

Ce comori descoperise! Una dintre ele era o emisie a BBC de la ora 00.48 a.m., cu un buletin meteo pe mare, un fel de serviciu religios

sacru ținut în adâncul nopții, cu imnul său necântat, „Sailing by“, închinat vieții de apoi. De la radioul american avem relatarea lui Orson Welles a atacului marțian împotriva Pământului din 1938, care a fost cunoscută înainte doar prin intermediul unui fals deteriorat și despre care s-a pretins a fi fost scrisă de dl. H.G. Wells. Deja finanțatori importanți sprijină arheologii în căutarea pe Marte a civilizațiilor dispărute sub noile noastre oceane.

Și vine, în sfârșit, punctul culminant al discursului său de Nobel. Din punct de vedere tehnic, este cu mult mai ușor să reconstitui transmisiile radio decât pe cele televizate. Dar acum, o revelație vizuală – dovada că umanitatea secolului XX era în legătură cu viața extraterestră! Lăudat fie Domnul, acești extratereștri, delegați pentru fiecare națiune, dar necunoscuți nouă, oamenilor moderni, sunt pe deplin umanoizi, de sex feminin, bineînțeles, înzestrați cu o frumusețe nepământeană și ținând discursuri sublime despre pacea mondială. Iată adevărata glorie a Epocii de Aur! De aici, din leagănul civilizației – Perth, Australia de Vest – domnilor și nobilelor doamne, vă prezint concursul Miss Univers 1979!

Străini în noapte

Salvador Noguera

Traducere de Magda Xenofont

Salvador Noguera este autorul unor articole științifice publicate în *Folha de S. Paulo*, un cotidian important din Brazilia, și al volumului *Rumo ao Infinito (Către infinit)* care are ca subiect viitorul explorării spațiului cosmic. Locuiește în São Paulo, Brazilia.

– Deci, Hawking, ești pregătit să descoperi cel mai mare mister al universului? întrebă Mike.

După o mică pauză, o voce mecanizată, artificială, răspunse:

– În ce sens?

– O, Doamne, cât mi-aș dori să merg cu tine!

Mike era inginer-șef al Proiectului Asimov, iar Hawking era rodul minții lui: prima sondă spațială trimisă pe Alpha Centauri, steaua cea mai apropiată de Soare.

Acum treizeci de ani, astronomii au descoperit o atmosferă compusă din azot și oxigen pe o planetă cu relief stâncos, cea mai mare dintre cele trei stele din sistemul respectiv. La început au crezut că acea

compoziție era susținută de activitatea biologică, dar ulterior au fost elaborate câteva scenarii cu privire la originea sa abiotică. Toate încercările de comunicare cu o posibilă civilizație se soldaseră cu eșecuri. Singura opțiune rămânea aceea de a trimite o navă spațială într-o misiune de cercetare, cât se poate de aproape.

Și iată-i acum, după opt ani, făcând pregătirile finale pentru lansarea unei navete de mari dimensiuni în Alcantara, Brazilia – cel mai ieftin loc din care se putea ajunge pe orbită, din punct de vedere al combustibilului necesar.

– De ce nu vii cu mine, Michael? întrebă Hawking, cu obișnuitul său timbru monoton.

– Aș vrea să fi venit, prietene. Dar sub nicio formă nu puteam construi o navă suficient de mare ca să încăpem amândoi.

– Îmi vei lipsi, Michael.

Inginerul aproape că simți o undă de emoție în glas și se opri pentru a-și privi companionul. Ce mașină minunată era. Ce tristețe să o privească plecând. Tot ce avea mai bun Inteligența Artificială, creată să reprezinte umanitatea într-un posibil contact cu extratereștrii. Ei bine, aproape la fel de bun ca originalul, se gândi.

– Și tu mie, prietene!

Colaborase îndeaproape cu Hawking încă de la începutul proiectului („De pe vremea când erai doar o grămăjoară de silicon“, obișnuia să glumească), dar nu se gândise niciodată la el ca fiind mai mult decât un computer sofisticat. Părea conștient de condiția sa – dar era, oare? Mike nu crezuse niciodată porcăria aia de teorie Turing [36] . Era doar un echipament, punct. Dar acum, la testul final dinainte de lansare, anxietatea emanată de ceea ce numea el „mașina“ era aproape tangibilă.

– Ce se va întâmpla cu mine? întrebă sonda.

Mike nu se deranjă la început, comutând pe modul „bolboroseală fără noimă“.

– Ce vrei să spui? Ai auzit povestea de mii de ori. După ce terminăm

aici, îți vom opri funcțiile cognitive – puterea este un bun prețios într-o navă mititică, să știi. Apoi nava spațială va părăsi orbita Pământului prin propulsie chimică și după aceea vor porni motoarele materie-antimaterie. Va atinge viteza de croazieră de 0,1 c după zece luni și, la cinci ani înainte de ajungerea la destinație, vei fi repornit. Instrucțiunile tale sunt să verifici toate instrumentele de bord și să trimiți rapoarte periodice către Pământ. Ar trebui...

– Nu înțelegi, Michael. Ce se va întâmpla cu mine după ce mă oprești?

Mike era uluit.

– Păi... păi... cred că vei... va fi ca și când ai dormi, dar fără să visezi.

– Nu am mai dormit niciodată.

– Dar ai mai fost oprit înainte. Pentru câteva momente, dar ai fost. Îți amintești măcar să fi fost oprit?

– Nu, nu îmi amintesc nimic de felul ăsta. De parcă aș fi funcționat tot timpul.

– Vezi? Va fi exact la fel. Mike păru ușurat. Acum, ia să vedem ce valori primim de la spectrometrul tău principal, vrei?

Hawking reacționă prompt, furnizând un flux de date prin intermediul monitorului la care era conectat temporar.

– N-am mai fost niciodată singur.

– Poftim?

– Ceea ce percep este că am funcționat tot timpul și nu am fost singur. Cum e să fii singur, Michael?

– Păi... nu-i nimeni în jurul tău.

E tot ce putea face Mike, fără să încurajeze pesimismul lui Hawking, dar primul cuvânt care-i veni în minte fu „trist".

– Mă voi întoarce vreodată?

– Cred că nu, Hawk. Dar, haide, cine știe ce e acolo? Poate vei găsi niște oameni care te vor trimite înapoi – dacă reușești să stabilești vreun contact. Aventura, călătoria în necunoscut, prietene, ăsta-i scopul principal al misiunii.

– Atunci poate că-mi lipsește spiritul de aventură.

Mike nu știa ce să spună. Și nici nu trebuia.

– Poate că nu vreau să plec.

– Cum adică, nu vrei să pleci? Hawk, asta e cea mai grozavă aventură. Dacă aș putea, aș schimba locul cu tine fără să clipesc!

Mike termină de verificat datele din computerul său și se pregăti să plece.

– Ei bine, Hawk, băiete, fie că îți place, fie că nu, cred că asta este. Trebuie să te opresc acum, așa că îți spun „adio". Distrează-te, va fi minunat, o să vezi!

O tăcere agonizantă se așternu. Două, trei secunde.

– Adio, Mike!

Inginerul plecă, iar întunericul se înstăpâni. Conștiința lui Hawking fusese oprită, dar el era tot acolo. Da, era acolo. Singur.

Două zile mai târziu, racheta se desprinse magnific trimițându-l pe Hawking în misiunea sa. Lansarea îl plasă pe o traiectorie către Jupiter, iar gigantica planetă avea să-i dea impulsul gravitațional necesar pentru a ajunge pe Alfa Centauri.

Totul era perfect la bord, cu excepția lui Hawking, care era în mod straniu treaz. Atât de singur. Și nu voia să fie. Putea simți toate componentele navei, ca și când ar fi fost ale sale. Se juca acum cu toate instrumentele, antenele, cu brațele robotizate. Voia să se sfârșească totul. Și apoi, o ultimă comandă, iar el înceta să existe. Recipientul magnetic cu antimaterie căzu, provocând o splendidă explozie în cer. Oamenii de știință de pe Pământ erau nedumeriți; cauza căderii le era complet necunoscută. Și mai ciudat, întregul sistem telemetric încetă să funcționeze cu două minute înainte de

explozie. De ajuns cu singurătatea. De ajuns cu teama. De ajuns.

Tic-tac, curly-wurly

Gareth Owens

Traducere de Magda Xenofont

Gareth Owens vorbește nouă limbi străine, predă sumeriană și olandeză, compune un tip de muzică ce le-ar provoca multor oameni coșmaruri și pretinde că este unul dintre puținii vrăjitori din lume cu studii superioare în domeniu. Ocazional, scrie ficțiune pentru revista *Odyssey: Adventures in Science* și a terminat recent primul său roman. Locuiește în Hawkhurst, Kent, Anglia.

Profesoara Michelle Tartuffe își examină reflexia în geamul negru al ferestrei autobuzului de noapte, scăldat în interior de lumina fluorescentă. Insistase să ia autobuzul spre casă, iar Casa Albă insistase să n-o facă. Cu cei 185 de centimetri ai săi, de la sandalele Chaco la părul vâlvoi, profa știa că se remarcă în mulțime, iar când vorbea, avea un accent bizar, haitian, cu o tentă ce ducea cu gândul la ritmurile franțuzești. Dar engleza era prima ei limbă și o vorbea cu eleganță și precizie. Dicția era clară, vocabularul bogat, pronunția sigură și totuși... și totuși.

De câte ori vorbea cu vreunul dintre idioții mărșăluitori ai lui C.M. Kornbluth – cu oricare dintre ei, sălbatici needucați care păreau a-i fi invadat universul inteligent – prima formă de exprimare vocală abia

articulată ce izbucnea în replică la orice încercare de comunicare era mereu aceeași.

Pentru inițierea contactului printr-o întrebare de deschidere ușor de înțeles, îi adresa tăntălăului cu piercinguri ce hoinărea prin preajma stației ei o întrebare de genul:

– Bună, știi cât mai e până vine autobuzul?

Sau dobitocului împopoțonat de la masa alăturată, la JavaStar:

– Ai putea să-mi dai zahărul, te rog?

Iar replica tuturor raselor și speciilor de dobitoci era invariabil plasată în zona:

– Ce...?

Acesta a devenit pentru profă un segment de bază al procesului de diagnosticare a nivelului de inteligență. Dacă prima replică dintr-o comunicare conținea cererea de a repeta afirmația inițială, atunci știa clar că avea de-a face cu un dobitoc.

Încă de la începutul secolului, profesoara plătise o mică avere la Washington pentru a putea gândi cu voce tare. Publicase un articol făcând extrapolarea de la conceptul de bază al superinteligenței și continuând cu modurile în care ar trebui să ne comportăm la primul contact cu rase cu o inteligență superioară.

Părerea lui Steven Hawking asupra situației era că, dată fiind experiența pe care o avem în domeniul colonizării, orice prim contact cu extratereștrii avansați va semăna mai degrabă cu filmul *Ziua Independenței* decât cu *E.T.* al lui Spielberg. Profesoara era de acord, de aceea se afla acum în autobuz, rozându-și distrată unghia degetului arătător de la mâna dreaptă.

Primul contact, atunci când a avut loc, a fost fără echivoc. Extratereștrii nu comunicaseră doar cu câțiva tocilari ochelariști, pasionați de computere, care transmiteau datele altora ca ei. Nu, primul contact oprise lumea-n loc și o zguduise bine. Fiecare post de radio, de televiziune, terminal sau telefon mobil recepționase transmisia. Fiecare ecran care putea afișa cuvinte arătase mesajul și

orice mașinărie care putea reda sunete vorbi:

Tic-tac, curly-wurly

Și asta a fost tot. Acesta fusese tot mesajul. Transmisia era nondirecțională, părând să sosească din toate părțile simultan, iar mințile cele mai luminate de pe Pământ, ca și prezentatorii de televiziune, se întrebau derutați ce însemnau, de fapt, cuvintele. Era clar că mesajul fusese adresat umanității în ansamblul ei, nu numai unei elite formate din oficialități guvernamentale, dar era la fel de clar că umanitatea în ansamblul ei habar nu avea ce i se spusese.

Primul impuls al președintelui a fost acela de a găsi un mod în care să se trasmită un răspuns. Profa era șefa laboratorului de idei și brusc s-a trezit studiind covorul imens din Biroul Oval și explicându-i secretarului de stat care, la rândul său, i-a explicat președintelui că decalajul tehnologic de mai mult de două sute de ani ar face comunicarea dificilă – și, dacă acești extratereștri sunt superinteligenți, chiar imposibilă – în afară de cazul în care astfel de ființe avansate și-ar irosi timpul vorbind cu noi cam în felul în care ne adresăm noi pisicilor și cățeilor.

– Priviți-o astfel, domnule președinte, spuse ea. Primul contact cu o ființă de inteligență egală nu este diferit de cel pe care-l stabilești atunci când întâlnești o persoană ca tine la o petrecere. Crezi că îți va face plăcere să o cunoști. Apoi trebuie să formulezi un mesaj scurt și concis, care-i va trezi interesul și va genera, în același timp, un răspuns cu final deschis, permițând comunicarea viitoare.

– Prin urmare, ceea ce-mi spui, doamnă profesor, este că acest mesaj extraterestru nu este nimic mai mult decât o replică de agățat siropoasă?

Profa zâmbi.

– De fapt, domnule, deși mesajul poate fi privit ca având un scop similar, este probabil mai complicat de atât.

– Da, spuse președintele privindu-și mâinile, aproape totul pare să

confirme asta.

– Ce credeți că înseamnă, de fapt, mesajul? întrebă secretarul de stat, privind-o atent. Este cumva un test McLuhan de raționament, unde cuvintele nu au, de fapt, niciun sens, simpla existență a transmisiunii fiind mesajul însuși?

Profa ridică din umeri.

– Până acum nu am nicio idee. De exemplu, ce înseamnă tic-tac?

– Un ceas, răspunse președintele.

– O bombă, presupuse secretarul de stat.

– Și ADN-ul nostru este înfășurat în jurul unei spirale duble, cam în felul în care arată ciocolata Curly-Wurly. S-ar putea ca mesajul să spună ceva de genul „ce păcat de bomba voastră genetică" sau poate că întregul mesaj e la fel de superficial ca atunci când cineva se apleacă și bate din palme pentru a chema un cățel.

– Dar de ce nu întrebăm, pur și simplu, ce înseamnă? sugeră atunci președintele.

– Nu, țipă profa, aruncându-i o privire panicată. Supraviețuirea noastră depinde de răspunsul pe care-l dăm. Trebuie să-l înțelegem, cu orice preț.

Luă autobuzul către casă. Stelele băteau Pământul pe umeri. Reflexia ei în geamul autobuzului îi atrase privirea.

– Tic-tac, curly-wurly, își spuse, tic-tac, curly-wurly.

Mica eroare de calcul a tatei

Ashley Pellegrino

Traducere de Magda Xenofont

Ashley Pellegrino este fiica unui om de știință. În afară de a scrie povestiri care-l sperie uneori și pe omul de știință ale cărui aventuri din viața reală l-au speriat până și pe Stephen King, este o fetiță de doisprezece ani cât se poate de obișnuită. Locuiește în Long Beach, New York.

Zzzzzz! Clinc!

– Au!

Ascultam din afara laboratorului tatei. Lucra la un nou experiment.

Nimeni nu știa că tata începuse un nou proiect, în afară de mine. Numai eu știu când face un experiment pentru că de obicei lucrează când eu, fratele și sora mea dormim. Când e treaz noaptea, știu sigur că lucrează la ceva nou, uneori chiar la ceva bizar, cum ar fi caracatița roz ale cărei urechi arată ca niște aripi.

El nu pleacă la serviciu dimineața ca alți tați. S-a dus vreodată la serviciu, ca părinții altor copii? Cred că da, însă nu-i place să vorbească despre perioada dinaintea nașterii mele. Ceva s-a întâmplat. Ceva trist, cred eu.

În afară de noi, tata își iubește doar munca.

Dacă privești un film SF sau citești astfel de literatură, ai putea crede că e plictisitoare sau chiar de speriat, crescând cu un om de știință în casă. De fapt, e mai mult interesantă decât de speriat și mai mult ușoară decât plictisitoare. Când îi cer ajutorul la teme, uneori îmi dă atâtea explicații, că mă amețește. Alteori, totul devine limpede. Dar nu-l întreba de ce natura este așa cum este decât dacă vrei cu tot dinadinsul să știi sau ții neapărat să amețești încercând să înțelegi cum vopseaua neagră arată neagră pentru că, de fapt, conține toate celelalte culori.

– De ce e cerul albastru? îmi amintesc că l-am întrebat.

Cei mai mulți adulți ar fi răspuns:

– Întreab-o pe profesoara de fizică! Sau:

– Așa l-a făcut Dumnezeu.

Dar tati mi-a răspuns:

– Asta este culoarea pe care o reflectă cerul.

Nu prea înțeleg, dar sunt sigură că nu sunt mulți copii care să își pună întrebări cu privire la culorile reflectate. Eu mă tot întreb despre multe lucruri din jurul meu. Este chiar distractiv. Chiar și când ideile devin nebunesc de bizare, noi tot de distrăm. Nici unul dintre noi nu a uitat ce i-a făcut tati domnului Kitty.

Degetele membrelor inferioare de pisică, iar cele superioare de maimuță?

Oricum, domnul Kitty era deja poreclit Poznașul chiar și fără ajutorul lui tati.

„Biomorfozarea“ labelor în mâini la o pisică? Cine ar fi crezut că asta va duce la haos? Imaginează-ți viața cu un motan care poate desface capacele borcanelor și deschide ușile. Dar chiar dacă am sfârșit prin a avea un sistem de blocare a ușii frigiderului – din cele care se instalează pentru protecția copiilor, deși nu era nici urmă de copil mic în casă – era distractiv, mă crezi sau nu, să avem o pisică dotată

cu mâini.

Și totuși, zgomotele care veneau din laboratorul tatei în acea noapte erau mai mult sinistre decât haioase. De obicei, sunetele care se aud de acolo sunt bâzâieli, nu văicăreli.

M-am hotărât să bat la ușă.

– Intră, îmi spuse.

Soarele strălucea prin ferestrele laboratorului, vestind o nouă zi. Tati muncise toată noaptea. Trebuie să fi fost ceva cu adevărat special. Am văzut o chestie ca un mic dispozitiv ce facilita comunicarea cu caracatițele roz dotate cu urechi de Dumbo.

– Tati, ce-i aia? îl întreb.

– Un osofon, îmi răspunse tati. Un cablu ciudat era agățat de urechea lui.

– Nu-mi place cum sună asta, îi spun.

– Nu-i nimic, putem să-l rebotezăm oricând.

– Bine, dar ce face?

– Vezi orhideele de pe masă? Și copacii de afară? Cablul ăsta trimite un semnal direct în creierul meu. Mă ajută să simt același lucru pe care îl simt plantele. Nu-i așa că-i uimitor?

Am privit copacii roditori și iarba verde înaltă. M-am gândit brusc la *Vrăjitorul din Oz*. M-am gândit la felul în care copacii țipau la Dorothy atunci când aceasta culegea merele.

– Dar, tati, ce se întâmplă când...?

– Nu-ți face griji, îmi spuse. Nimic nu poate merge rău. Nimic nu merge rău în știință, dacă-ți faci temele cum trebuie. Știința doar îmbunătățește viața.

– Nu asta au spus și despre *Titanic* sau *Columbia* 37 ? l-am întrebat.

– Au! răspunse tata. Trebuie să mă gândesc la asta. Dar știința e diferită. Crede-mă!

Tata se schimba. Mulți oameni se schimbau acum. Unii în bine. Alții în rău.

Tata îmi spunea mereu că cel mai important loc în care se poate afla un om de știință este necunoscutul.

– Nu știu, mă învăța el, este întotdeauna un punct de pornire.

Acum începuse să vorbească de parcă știa, de parcă, zilele astea, îi era teamă să spună cuvintele „Nu știu!".

M-am gândit din nou la acei copaci furioși din povestea Vrăjitorului din Oz și nu-mi plăcea deloc ideea.

– Tati, așteaptă...

Dar tata deja conectase cablul și, când a rotit întrerupătorul, mi-a spus:

– E ceva cu totul nou. Complet diferit.

Tocmai atunci fratele meu, Kyle, intra în grădină. Voia să facă ceva drăguț pentru tata, să-l surprindă îndeplinind unele dintre treburile casnice în locul lui. Kyle se apropia de peluză împingând mica mașină de tuns iarba a tatei. Mergea repede, foarte repede.

Tata nu a știut niciodată că un singur fir de iarbă poate țipa. Nimeni nu a știut până în acea zi. Kyle tunsese vreo șase metri până când îl opriră țipetele tatei.

Da, era ceva cu totul diferit, așa cum promisese tati.

Acum, iarba de pe peluză este mai înaltă decât mine. Vecinii au început să se plângă, dar tati nu va mai tunde iarba, nici măcar un fir din ea.

Nici până acum tata nu mi-a spus ce a auzit.

Iar eu nu încetez să mă întreb.

Tăcerea minții

Frederik Pohl

Traducere de Magda Xenofont

Cariera în SF a lui Frederik Pohl se întinde pe parcursul a mai mult de șase decenii ca autor, redactor și manager (la un moment dat l-a reprezentat pe tânărul Isaac Asimov). La începutul anilor '40 a editat *Astonishing Stories* și *Super Science Stories*, iar în anii '60, revista *Galaxy*, împreună cu sora ei, *If*, au câștigat Premiul Hugo de trei ori consecutiv. Autor al mai multor lucrări în colaborare, notabilă fiind cea realizată cu C.M. Kornbluth, Pohl revine în anii '70 ca romancier cu drepturi depline, publicând lucrări ca *Man Plus* și *Gateway*, ambele câștigătoare ale Premiului Nebula. *Gateway* a fost premiată și cu un Hugo. Fără odihnă, Pohl a publicat în 2005 un nou volum, *Generations*, iar acum lucrează la un roman început de Arthur C. Clarke. Locuiește în Palatine, Illinois.

Pentru că numele întreg al lui Docent Wilfram, ce rezuma toată cariera sa medicală și profesională, era mult prea lung, prietenii îi spuneau simplu „Wilf". Nici nu mai rămăseseră prea mulți prieteni care să fie în viață din toate punctele de vedere – adică să nu fi fost criogenați, incinerați ori stocați tehnic – iar numărul lor scădea cu fiecare an.

Era un proces natural, până la urmă. Wilf se născuse în 2734, prin urmare avea acum 174 de ani și, deși chirurgia microrobotizată, genetica și transplanturile la comandă, accesibile oricui, măriseră speranța de viață la un nivel nici măcar visat înainte, acestea nu puteau alunga sentimentul îmbătrânirii, chiar și atunci când vocea inteligentă a casei, Jerel, i-a dat o veste pe care Wilf ar fi considerat-o incitantă.

– Un mesaj? repetă Wilf. Un mesaj extraterestru?

– Cu siguranță extraterestru, îl asigură vocea inteligentă, deși conținutul lui, dacă există, e necunoscut. A fost recepționat de radiotelescopul de o mie de hectare, pe Troian-Uranus.

– Da, spusese Wilf căscând, nu se știe niciodată: trimite-l pentru analize. Cred că o să mă duc la culcare.

Nici nu ajunsese bine în dormitor, că uitase deja vestea. Mesajele din spațiu nu mai reprezentau subiect de știri de mult timp. Primul mesaj – adică cel puțin primul semnal radio care nu putea fi de origine naturală, deci trebuia să fie produsul inteligenței extraterestre – a fost primit în 2063 și, pe măsură ce tehnologia de detectare a progresat, alte treizeci și șapte de mesaje au fost consemnate. Proveneau din întreg universul, unele de la o distanță de numai câțiva ani-lumină, altele de la mai mult de o mie.

Dar, în ciuda eforturilor depuse de computerele din ce în ce mai performante ale umanității, niciun mesaj nu fusese decodificat și începea să se pună la îndoială faptul că ar fi ceva de decodificat. Nu erau nimic mai mult decât inevitabile frânturi de transmisii radio, provenite accidental de la civilizații cu tehnologie avansată.

Faptul era dezamăgitor, dar se putea și mai rău. Deși fuseseră detectate treizeci și opt de surse radio extraterestre, numai nouă continuau să emită. Celelalte amuțiseră pentru totdeauna. De ce?

Asta era partea la care Wilf ura să se gândească. Părea că civilizațiile cu tehnologie avansată durau doar câteva secole. Apoi ceva se întâmpla cu ele. Ce era acel ceva nu putea spune nimeni, dar luase naștere o teorie neplăcută care refuza să se lase eliminată.

Orice civilizație care atinsese nivelul tehnologic necesar pentru emiterea unor transmisii radio la scară largă dispunea și de tehnologia necesară pentru crearea unor arme de distrugere în masă. Și asta, se pare, constituia condamnarea la moarte a civilizației respective.

Pe când Wilf șchiopăta către dormitor, vocea inteligentă se auzi din nou.

– Docente Wilf, te mai întreb o dată, îmi permiți să-ți remediez șchiopătatul?

– Nu merită efortul, spuse Wilf.

– Dar nu e niciun efort, insistă robotul. Deși, pentru a fi siguri, ar fi mult mai eficient pentru tine să fii tehnic stocat acum. Nu ai mai întâmpina astfel de probleme.

– Da, știu, spuse Wilf iritat, trântindu-se în pat. De obicei, era benefic să urmezi sfatul robotului, creierul lui era net superior celui al oricărei ființe umane – în special dacă era vorba de cel al unui om care refuza să-și părăsească trupul organic. Era sigur că Jerel știa ceva ce nu-i spunea stăpânului său. Ar putea fi vorba, gândi Wilf, despre propria speranță de viață. Dacă tot voiai să fii copiat într-un program de computer, era o idee bună să o faci cât mai erai încă în viață.

După moartea fizică, chiar și la scurt timp, intervine un procent de degradare a datelor. Și chiar nu exista niciun motiv pentru a o amâna. Nu pierzi nimic prin stocare tehnică. De fapt, ai numai de câștigat! O lume – orice lume ți-ai dori. Poți crea orice realitate virtuală vrei și poți trăi oricât ți-ai propune, iar atunci când te plictisești, creezi o nouă realitate, diferită, mai bună.

Cam toți colegii de generație ai lui Wilf făcuseră pasul cu ani în urmă și când îi vorbiseră despre asta – când se deranjau să vorbească despre asta cu orice persoană care încă era în carne și oase – descriau universul în care pășiseră ca fiind cel mai apropiat lucru de raiul imaginat de orice sceptic.

Wilf se ridică brusc, deschizând ochii.

– Jerel! strigă. Arată-te! Vreau să vorbim.

– Da, docente Wilf?

Vocea inteligentă se prezentă obedientă ca o hologramă a unui majordom englez, stând politicos la câțiva metri distanță.

– Ți-a trecut și ție prin minte, nu-i așa? Civilizațiile acelea nu s-au distrus prin războaie, nu-i așa?

Privirea majordomului se înnegură.

– De ce mă întrebi, docente Wilf?

– Te întreb pentru că tu gândești mai limpede decât mine.

– În anumite domenii, poate, fu de acord vocea.

– Doar nu mor cu toții, nu? De fapt, se stochează. Și nu-și mai fac griji pentru nimic, niciodată – nu pentru foame, boală și, cu siguranță, nu pentru moarte. Nici măcar pentru dragostea neîmpărtășită, pentru că dacă obiectul pasiunii lor nu este dispus să le împărtășească sentimentele, ei pot simula un răspuns pozitiv din partea persoanei respective. Și au atât timp la dispoziție, încât nu-și mai fac griji de nimic altceva.

– Vorbind în general, nu, consimți vocea.

Wilf râse.

– Bineînțeles că nu, spuse. Și nici noi, nu? Nu vor mai fi alte semnale care se vor rătăci în restul galaxiei. Și imediat ce noi, ceilalți, ne vom stoca tehnic, și Pământul va tăcea.

Mari descoperiri neraportate

nr. 163

Mike Resnick

Traducere de Magda Xenofont

Mike Resnick este unul dintre cei mai prolifici autori de literatură științifico-fantastică. A câștigat cinci premii Hugo, iar actualmente ocupă locul întâi în topul Locus al celor mai premiați autori de proză scurtă de ficțiune și locul patru în topul autorilor de SF din toate timpurile, la toate categoriile de ficțiune. Locuiește în Cincinatti, Ohio, iar online poate fi găsit la adresa http://mikeresnick.com.

Când echipa din statul Iowa (sau era Nebraska, oare?) a adus dovada clară că plantele pot simți durere, vestea a ținut titlurile ziarelor nu numai din ziua respectivă, ci multe luni de atunci încolo. Milioane de oameni au devenit vegetarieni tocmai din cauza faptului că nu doreau ca animalele să fie ucise numai pentru a le umple lor stomacul, pentru ca brusc să descopere că ceea ce mâncau putea simți durere.

Mie mi se părea fascinant. De aceea mi-am schimbat specializarea și m-am orientat către botanică – nu puteam să nu mă întreb: dacă

plantele pot simți, ce altceva mai pot face? Cum ar fi, de exemplu, să poată gândi?

Desigur, gândirea în sine este o preocupare fără viitor, mai ales atunci când ești fixat asupra unei idei, cu excepția cazului în care-ți comunici gândurile, de aceea m-am hotărât să mă specializez în acest domeniu. E bine că am știut cum să obțin subvențiile de la guvern, pentru că mi-am petrecut primii paisprezece ani după ce mi-am luat doctoratul făcând experimente fără urmă de succes.

Le vorbeam. Le puneam muzică. Scriam mesaje în toate limbajele posibile și le arătam. Am adus chiar profesori care vorbeau limbi moarte. Toate acestea, fără niciun rezultat.

Descurajant – sau, mă rog, nu prea încurajator – am adus mediumuri pentru a vedea dacă nu pot stabili un soi de legătură cu oricare dintre plantele din laboratorul meu. Nici de data asta nu am avut noroc.

Am pus albine și fluturi în cuști transparente, explicându-le plantelor că, dacă vor să se reproducă, nu trebuie decât să-mi spună. Eu voi elibera insectele, iar procesul de regenerare se va derula. Nimic.

În final, le-am conectat la computere, mașini cu inteligență excepțională care puteau traduce orice semnal – indiferent cât de scurt, empiric, firav, extraterestru – într-o comunicare inteligibilă. Și tot ce am obținut a fost liniște.

Îmi amintesc momentul de cotitură. Tocmai o întâlnisem – și devenisem admirator înfocat – pe Bubbles La Tour, dansatoare excepțională care, în ciuda onorariului, putea cu greu fi numită stripteusă doar pentru că își începuse cariera dezbrăcându-se (după aceea dansul a devenit plin de energie). M-am îndreptat spre una dintre margaretele-hibrid din laborator și am început să-i smulg petalele una câte una murmurând:

– Mă iubește... nu mă iubește... mă iubește...

– Au! rosti o voce bizară.

M-am uitat prin laborator, dar n-am zărit pe nimeni.

După o clipă am hotărât că totul se petrecuse în imaginația mea și am mai smuls o petală.

– La naiba, chiar doare! spuse vocea din nou. Ce ți-am făcut?

– Scuze? am spus uitându-mă în jur și încercând să reperez vorbitorul.

– Să îmi ceri scuze e bine și frumos, vorbi din nou vocea, dar mă despoi. Ce urmează, să-mi scoți măruntaiele?

– Cine a spus asta? am cerut eu explicații.

– Dar ale cui membre le-ai smuls? replică vocea.

M-am holbat la margaretă și am observat că era conectată încă la computer. Făcusem ultimul experiment cu două zile în urmă și uitasem s-o deconectez.

– Tu? întrebai aplecându-mă spre ea.

– Da, eu, vorbi floarea. Și spală-te pe dinți dacă intenționezi să mai stai așa aproape de mine. Se presupune că trăiesc într-un univers încărcat de miresme.

– Poți vorbi! am exclamat incitat și apoi am repetat: Poți vorbi!

– Vai, ce observație uluitoare, spuse margareta. Cred că ai fost cel mai deștept din clasa ta.

– Nu e nevoie să fii sarcastică, am răspuns.

– Nu e nevoie nici să fii sadic, dar tu ai continuat să-mi smulgi membrele.

– Petalele, o corectai eu.

– Pură semantică, îmi răspunse margareta.

– Ei bine, acum știu că poți vorbi și îți promit că nu voi mai face niciodată asta.

– Nu vreau să par nepoliticoasă, dar de când știai că pot simți durerea?

– Dar te-am făcut să vorbești, nu? am spus defensiv.

– Prin urmare, atunci când soția ta este supărată pe tine și nu-ți vorbește îi smulgi brațele și picioarele?

– Niciodată, am admis.

– Vezi? Ce-ți spuneam?

– Uite, îți cer scuze, bine? am spus. Este un punct de cotitură în întreaga istorie a omenirii. Ar trebui să sărbătorim!

– Uite că nu-i un punct de cotitură în istoria speciei margaretelor, replică floarea. Cred că ești arogant, egoist și un partener de conversație plictisitor. Mi-a ajuns pentru totdeauna comunicarea cu ființele umane și mă voi întoarce în pace și liniște la contemplarea ombilicului meu.

– Dar tu nu ai ombilic, am subliniat.

– Am descris conceptul în termeni pe care să-i înțelegi, ceea ce se pare că a fost o pierdere de timp. Și acum te rog să pleci.

I-am mai vorbit încă vreo jumătate de oră, dar nu am putut obține nicio reacție. Am considerat că trebuie să îi sun pe doctorii DiChario și Gormley, dar m-am gândit serios și am hotărât că, dacă margareta își ținea promisiunea și nu le vorbea, ei ar fi crezut despre mine fie că sunt nebun, fie mincinos (ori ambele). Și chiar dacă le-ar fi vorbit, aceștia ar fi aplicat pentru subvențiile din care trăiam eu și, cu cărțile lor de vizită impresionante, sigur le-ar fi obținut în detrimentul meu, iar eu aș fi fost eliminat și ar fi trebuit să găsesc alt mod (mult mai dificil) de a-mi câștiga existența. Dacă aș încercat să-mi fac publice descoperirile, iar margareta ar fi dus vorba despre mine în tot neamul ei, nu aș fi fost capabil să-mi demonstrez teoriile și aș fi devenit bătaia de joc a târgului. Și dacă celelalte flori ar fi fost la fel de capricioase și nesuferite ca margareta, de ce ar fi vrut cineva să comunice cu ele, de fapt?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convins că nimic

este uneori cel mai bun lucru de făcut.

Am deconectat cu grijă floarea de la computer.

Mai târziu, mă surprindeam gândindu-mă uneori la Bubbles La Tour, iar mintea îmi zbura la floare.

– Mă iubește, intonam visător, nu mă iubește...

Să te simți respins

Alastair Reynolds

Traducere de Magda Xenofont

Alastair Reynolds și-a petrecut adolescența în Țara Galilor și Cornwall, iar apoi a urmat cursurile universității din Newcastle, unde a studiat fizica și astronomia. După obținerea doctoratului la Universitatea St Andrews din Scoția, s-a mutat în Nordwijk, Olanda, unde a lucrat la Agenția Spațială Europeană până în anul 2004, când s-a hotărât să devină scriitor cu normă întreagă. Reynolds a vândut prima sa povestire SF în anul 1990. De atunci, a publicat mai mult de douăzeci de povestiri și șase romane. Locuiește încă în Olanda.

Recenzie a lucrării *„Analiza semnalelor gravitaționale emise de recent descoperita civilizație Kardashev II, din galaxia Sombrero: Partea I de Whimbrel și alții“*, dată spre publicare *Jurnalului de Studii Xenoastronomice*.

Autorii prezintă o analiză a semnalelor gravitaționale de origine inteligentă emise din galaxia Sombrero și detectate în baza de date

publică din Rețeaua imagistică de exoastronomie la nivel de sistem (System-Wide Imaging Network for Exoastronomy – SWINE). Cultura transmițătoare, care nu a constituit subiectul unei lucrări anterioare, se dovedește a fi o civilizație de tip II în schema Kardashev, prin aceasta înțelegându-se că dispune de mijloacele necesare pentru captarea întregii emisii de energie a stelei lor. Această clasificare este făcută, pe de o parte, pe baza puterii semnalului SWINE (care, în sine, implică existența unor competențe de bază în gestiunea stelară) și, pe de altă parte, luând în considerare informația culturală încorporată în datele avute la dispoziție. Această evaluare este probabil corectă, dar, dată fiind probabilitatea ca civilizațiile I și III să le imite pe cele de tip II din rațiuni proprii (vezi, de exemplu, Chukar Francolin și Dickcissel, 2051), ar fi indicate măsuri sporite de precauție.

Specia pare să-și aibă originea pe o planetă cu relief stâncos, de dimensiunea lui Marte, și să urmeze un traseu evolutiv ce poate fi aproximat prin treapta cea mai înaltă a modelului în trei parametri al lui Bataleur și Becard (2049). În forma lor nemodificată, membrii adulți ai acestei specii sunt hexapode cu înălțimea de trei metri, al căror aparat respirator funcționează cu oxigen, și cu un sistem reproducător ce are la bază ADN-ul. Specia dispune de un sistem nervos central bine dezvoltat, cu o simetrie marcantă a emisferelor.

Autorii utilizează instrumente și metode-standard de analiză pentru a extrage informația culturală din semnalul interceptat. Dată fiind absența oricărui element inovator în abordarea lor, spațiul pe care autorii îl dedică discutării procesului este descumpănitor. Ar fi fost mult mai indicat să se facă trimitere la una dintre lucrările pe aceeași temă publicate în reviste, cum ar fi analiza cuprinzătoare a metodelor de analiză furnizate în [nemenționat].

Autorii trec apoi la partea principală a lucrării lor: o analiză extensivă a conținutului de informație al mesajului decodificat. Ei fac un rezumat al naturii civilizației transmițătoare, al fiziologiei și fondului evolutiv al locuitorilor, tehnologiei și culturii lor. Deși în mare parte satisfăcătoare prin detalii, această secțiune suferă prin lungime. De exemplu, autorii zăbovesc asupra metodelor de construcție utilizate în sfera Dyson, pe care extratereștrii au edificat-o în jurul stelei lor, în ciuda faptului că metode similare de

demontare, fabricare și control al gravității au fost utilizate la scară largă de către cel puțin alte 138 de culturi Kardashev II (vezi, de exemplu, Takahe și Smew, 2045). În chiar prima propoziție a subsecțiunii 3.2, autorii susțin că nu există „nimic inovator cu privire la metodele de construcție", înainte de a se angrena, totuși, într-o descriere detaliată a acelorași metode. Sunt de acord cu prima afirmație.

Ei încheie această secțiune prin prezentarea, în formă de extras, a unor imagini și texte apreciate a fi de mare importanță în cultura respectivă. Asta include optsprezece „strofe" dintr-un poem epic mai lung, scris pentru comemorarea prăbușirii unei părți din regiunea polară a sferei Dyson, în urmă cu aproximativ 1,2 milioane de ani, un accident soldat cu moartea a ~5,6X1012 de ființe dotate cu simțuri. Nu este clar câștigul în termeni științifici al lucrării prin includerea acestui material, impresionant, fără îndoială, dar întru câtva obositor.

Autorii își încheie lucrarea trecând la o analiză generală a importanței civilizației nou-descoperite în comparație cu alte specii de extratereștri inteligenți. Aici, autorii pun accent excesiv (în opinia mea) pe locul ocupat de civilizația lor în „diagrama culturală H-R" (Wonga și Grebe, 2044), în care capacitatea totală de informație a unei culturi transmițătoare, măsurată în biți, este reprezentată grafic prin comparația cu timpul de trecere a luminii în secunde-lumină prin întregul spațiu colonizat. Pe baza figurii 8, autorii susțin că civilizația descoperită se situează mult la dreapta „ramurii asimptotice a singularității", ceea ce sugerează că această cultură a evitat singularitatea în ciuda ocupării volumului total de șaptezeci și două de mii de secunde-lumină în diametru. Dacă teoria se verifică, asta ar extinde numărul culturilor care au evitat prăbușirea la opt.

Totuși, dovada este mult mai puțin convingătoare decât pretind autorii. Examinarea atentă a eșantionului statistic arată că acesta a fost extras din catalogul Gonolek Trei, cunoscut ca fiind afectat de serioase erori de eșantionare. Inspecția vizuală sugerează că o probă mult mai de încredere – cum ar fi [nemenționat] – fie va aduce civilizația pe linia ramurii singularității, fie va releva faptul că nu este decât o altă observație oarecare.

Pe scurt, deși noua civilizație furnizează, fără îndoială, un nou punct

de referință, încă nu sunt convins că merită să-i fie dedicată o întreagă lucrare și, cu siguranță, nu o adevărată saga, așa cum se gândesc autorii. Mulțumită torentului de date furnizate de SWINE și a planificatei Zone de Gravitate Revoltător de Largă (Obscenely Large Gravity Array – OLGA), ne îndreptăm cu viteză spre epoca xenoastronomiei statistice – una în care studiul civilizațiilor extraterestre în mod individual are mult mai puțin de oferit decât o abordare globală, bazată pe sondaj. Ar fi, prin urmare, indicat pentru autori să aștepte până când arhivele vor conține investigații asupra a mai mult de douăsprezece culturi, și apoi să adune rezultatele într-o singură lucrare. În caz contrar, mă tem că vor fi expuși acuzațiilor de [nemenționat] pe [nemenționat].

Alte chestiuni:

Fig. 6 a fost incorect etichetată (Vezi Fig. 5)

Acest text a fost extras din Versiunea de Protecție a Anonimatului Semantic 5.1 – este posibil ca anumiți markeri stilistici și culturali să fi fost modificați sau eliminați. Nu este garantată lizibilitatea completă.

Procesul lui Jeremy Owens

Peter Roberts

Traducere de Magda Xenofont

Peter Roberts a absolvit cursurile Universității Pittsburg, fiind licențiat în matematică. Deși de formație poet, a făcut o pasiune pentru SF. Locuiește actualmente în Mansfield, Ohio.

Umanul Jeremy Owens stătea singur la masa rezervată reclamanților. Fusese refuzat categoric de toți avocații pe care-i contactase în scopul reprezentării sale la proces; unii chiar i-au râs în față. Ridiculizarea la care fusese supus nu a făcut decât să-i sporească determinarea de a dovedi că el era singurul, adevăratul Jeremy Owens.

Judecătorul își făcu apariția în sala de ședință, se îndreptă spre tribună și făcu conexiunile necesare. Toată lumea se uita la reclamant. Aerul era încărcat de electricitate – sau poate era doar ozonul generat de personajele sus-puse ce veniseră să asiste la un proces important.

Umanul Jeremy Owens era, ca de obicei, foarte încrezător. La început își făcuse griji că nu va avea parte de un proces cinstit – toți judecătorii erau, bineînțeles, îmbunătățiți. (Cine și-ar dori ca justiția

să fie servită de simple minți umane, atât de ușor de înșelat, atât de slabe în gândire și judecată?) Dar realiză că rezultatul acestui proces depindea exclusiv de cât de întemeiată era cererea sa. Știa că are dreptate; cum ar fi putut să dea greș?

– Solicit curții să mediteze la ceea ce înseamnă să fii o ființă umană, o persoană, începu el. Nu este o problemă de genetică sau fiziologie, definită de legislație sau de filozofia exaltată. Mai degrabă, însușirea de a fi o persoană poate fi definită ca sumă a tuturor amintirilor, experiențelor, gândurilor, convingerilor și sentimentelor acumulate într-o existență. Am trecut prin toate evenimentele din viața mea, ceea ce nu se poate spune despre pârât. Numai eu mi-am trăit copilăria, anii de școală și am trecut prin toate schimbările emoționale și fizice pe care le presupune maturizarea. Numai eu am simțit deruta și emoțiile primei iubiri și trauma despărțirii. Numai eu am suferit în urma accidentului la schi, când, căzând de pe o stâncă, am fost atât de aproape de moarte. Și numai eu am dreptul la identitatea mea, numai eu sunt îndreptățit să fiu numit persoană. Eu sunt singurul Jeremy Owens.

Răspunsul cyborgului Jeremy Owens a fost imediat – și devastator.

– Și eu am experimentat acea cădere îngrozitoare și toate evenimentele și emoțiile de la începutul vieții mele tumultuoase, căci toate amintirile și modelele de gândire acumulate de acest apendice al meu ce se găsește la masa reclamantului au fost încărcate și păstrate – ca să nu spun prețuite și învățate – în memoria mea excelentă. Dacă amintirile și experiențele pot constitui baza identității, atunci cu siguranță eu sunt posesorul însușirii de a fi o persoană, pe care o revendici a fi în mod singular a ta. Îmi amintesc tot ce-ți amintești și tu, plus multe din cele pe care le-ai uitat și cu mult mai multe detalii decât tine. Amintirile tale sunt incomplete, parțiale, de multe ori degradate sau false. Ale mele sunt complete, detaliate, sigure și adevărate.

Cine este mai mult și mai adevărat Jeremy Owens? Tu, cu amintirile tale vagi, estompate, incomplete? Sau eu, care posed o memorie fără cusur? Ești o nălucă, o palidă reflexie a unei sume de experiențe ce-l alcătuiesc pe adevăratul Jeremy Owens. Ești doar o rămășiță abandonată, care nu are mai mult dreptul la existență, la identitate decât degetul pe care l-am amputat în tinerețe.

– Dar eu am fost dintotdeauna Jeremy Owens, nu tu!

– Au existat o continuitate și o traiectorie de la nașterea mea – care a produs partea din mine ce stă acum în fața instanței la masa reclamantului – până în ziua de astăzi. Reclamantul nu mai este parte din această traiectorie și, dacă instanța îl va recunoaște ca fiind Jeremy Owens, continuitatea existenței celui adevărat va fi întreruptă, știrbită, el însuși va fi mai puțin decât a devenit, decât este capabil să fie.

Atunci când un șarpe se leapădă de pielea sa, putem spune că aceasta a fost parte din ființa sa mai mult timp decât pielea nouă, dar ea nu poate fi șarpele însuși. Lepădarea vechii piei îi permite șarpelui să crească, să devină mai mult decât dacă ar fi păstrat-o, fiind limitat de ea. Reclamantul este, în acest caz, nimic altceva decât o veche piele, o povară abandonată, ce nu mai constituie o parte a ființei lui Jeremy Owens. Declararea sa ca fiind o parte a lui Jeremy Owens i-ar știrbi ființa și l-ar constrânge pe cel adevărat, împiedicându-l să-și atingă potențialul complet. Desigur, instanța nu va permite luarea unei decizii în ciuda justiției. Pretenția reclamantului de a fi recunoscut ca o parte a lui Jeremy Owens, ca să nu mai vorbim de faptul că dorește declararea sa ca fiind însuși Jeremy Owens, este doar o mascaradă. Prin urmare, sunt încrezător că instanța va emite o hotărâre în favoarea noastră.

Jeremy Owens – cel uman – stătea imobil și uluit. Nimic din ce ar mai fi putut spune nu-i venea în minte.

Judecătorul pronunță verdictul.

– Instanța consideră argumentele pârâtului a fi convingătoare, iar pe cele ale reclamantului fără fundament. Prin urmare, ne pronunțăm în favoarea pârâtului. Mai mult, pentru că ar fi de neconceput ca un component abandonat (și posibil defectuos) al lui Jeremy Owens să hoinărească pe străzi revendicând identitatea, drepturile și privilegiile cuvenite celui adevărat, instanța interzice reclamantului dreptul la a pretinde că este Jeremy Owens, la utilizarea în orice fel a numelui cu referire la persoana sa, la a pretinde că există o relație între el și adevăratul Jeremy Owens, la a pretinde drepturi sau privilegii cuvenite lui Jeremy Ovens cel adevărat. Instanța notează, de asemenea, că are serioase rezerve în ceea ce privește calitatea de

persoană a reclamantului sau că acesta posedă drepturile legale specifice persoanei. Totuși, pentru că instanța nu a ascultat încă argumente referitoare la acest aspect, nu se cuvine să emitem o hotărâre.

Uluită și devastată, rămășița umană rămasă fără nume a lui Jeremy Owens stătu o lungă perioadă de timp fără să se miște. Fu ajutat să iasă din clădire de către un funcționar amabil, care nu arăta a fi altceva decât un scaun cu rotile performant. Jeremy îi fu recunoscător pentru ajutor.

Prometeu, în sfârșit, eliberat

Kim Stanley Robinson

Traducere de Magda Xenofont

Kim Stanley Robinson a obținut un doctorat în limba engleză la Universitatea California, San Diego, fiind specializat în romanele lui Philip K. Dick. A devenit celebru datorită trilogiei premiate *Mars* (atât *Blue Mars*, cât și *Red Mars* au câștigat Premiul Hugo). Pasiunea sa pentru realismul literar și pentru problemele de ecologie a dus la crearea romanelor *Forty Signs* și *Fifty Degrees*, care descurcă ițele birocrației științifice și abordează teme științifico-fantastice. Locuiește în Davis, California.

Vă rugăm să atașați aici raportul dumneavoastră.

Acest roman susține că știința este un permanent experiment protopolitic de natură utopică, teoretizat în acest fel fără a avea argumente și lipsit de paradigma conform căreia exercitatea puterii în relațiile umane este egală cu capacitatea reală de producție și cu importanța hotărâtoare a menținerii vieții. La început, cercetătorii sunt marginalizați în procesul de luare a deciziilor macro, într-o poveste (scrisă în stilul unui thriller din Războiul Rece) în care agenții sechestrează știința convingându-i pe Truman și pe alții că

abilitatea metastazică de a crea, în timpul războiului, tehnologii esențiale pentru obținerea victoriei (radarul, penicilina, bomba atomică etc.) ar putea constitui, după terminarea acestuia, o amenințare asupra controlului civil-corporatist al societății.

Oamenii de știință, ulterior nefuncționali în ceea ce privește investiția profitabilă și alocarea deciziilor, vor produce bunuri și vor furniza servicii nefiind conștienți de ei înșiși ca grup sau ca indivizi și fiind dispuși să lucreze în actualul sistem ierarhic elitist nesustenabil pentru 100000 ± 50000 dolari anual, plus pensie, opțiunea de a deveni acționari și ținerea unui număr redus de cursuri (acest capitol este creat sub forma unui roman cu zombi, foarte amuzant).

Apoi populația umană, înmulțită în mod științific, depășește catastrofal capacitatea planetei. Oamenii de știință, în organizațiile lor lipsite de forță, ineficiente în luarea unor decizii, concluzionează că schimbarea climatică inițiată antropogenic și dispariția în masă asociată ei amenință probabil sănătatea descendenților și, prin urmare, curba evolutivă a cercetătorilor înșiși. Adormiții se trezesc.

Între timp, o parte din umanitate întocmește o analiză cost–beneficii comparând cei cincisprezece ani necesari pentru învățarea unei științe cu a spune „Cred" și, prin intermediul unei acțiuni politice de grup, controlează mai multe calorii pe cap de locuitor decât oamenii de știință, de asemenea au un control mai riguros asupra fondurilor și mai mulți descendenți. Mulți concluzionează că parazitismul bazat pe credință, în detrimentul științei, este mai puțin costisitor pentru individ, deci se adaptează mai ușor. (Vampirii trăiesc de pe urma acelor zombi, se agită arme, au loc vânători de noapte: romanul devine prevestitor de rău în acest punct.)

Apoi, la o conferință de modelaj se iscă o discuție despre regula lui Hamilton, care susține că altruismul înflorește atunci când costul persoanei altruiste, C, este mai mic decât beneficiile de ordin emoțional, B, obținute prin ajutorul dat unei alte persoane înrudite prin r, unde r este calculat ca proporție a genelor pe care acești doi indivizi le impart prin originea comună (Hrdy, 1999): $C \leq Br$.

Un genetician prezent la conferință subliniază faptul că, de vreme ce 60 la sută din genele ființelor umane se regăsesc la muște și toate

eucariotele au în comun 938 de gene de bază, r este probabil întotdeauna mult mai mare decât cel calculat până acum. Un ecologist menționează articolul faimos din revista *Nature* în care beneficiile furnizate de biosferă ființelor umane sunt estimate la 33 trilioane de dolari pe an [R. Costanza și alții, *Nature* nr. 387, 1997, paginile 253-60]. Un economist sugerează că întregul cost cu oamenii de știință care vor să mențină aceste beneficii poate fi conceptualizat în forma unui fond mutual de acoperire, cu investiția inițială stabilită, de dragul discuției, la o mie de dolari pentru fiecare cercetător.

Partea comică intervine când, în vreme ce „artiștii" dezbat rezultatele, un biolog subliniază că beneficiile vieții pentru fiecare organism viu pot fi în mod justificat definite ca fiind infinite și astfel se modifică rezultatul ecuației (se aud țipete, cârciuma se vandalizează în stilul Vestului Sălbatic).

Participanții la conferință concluzionează că altruismul este probabil garantat și se stabilește fondul de acoperire (cititorii care doresc să preinvestească sunt direcționați către un site: www.sciencemutual.net). Oamenii de știință prezenți votează apoi pentru alegerea unui consiliu de conducere și pentru crearea unei constituții pe care să o adopte toate guvernele, a unui institut de cercetare a politicilor, însărcinat cu formarea unei platforme politice, și a unei firme de lobby. Toate organizațiile științifice sunt îndemnate să participe la fond. Echipa juridică a fondului merge la Curtea Mondială în scopul solicitării despăgubirilor pentru daunele viitoare aduse biosferei, care vor fi virate de către cei care le cauzează și de guvernele care permit producerea lor.

Au loc multe alte ședințe, explicând, fără îndoială, concentrarea în acest capitol a celor mai multe scene de sex din tot romanul. Autorul pare familiarizat cu literatura de calitate îndoielnică și poate chiar prea pasionat de ea. Se fac eforturi susținute pentru a maximiza succesul în reproducere repurtat în Davos, Santa Fe, Las Vegas etc.

Stilul romanului se transformă într-un amalgam de thriller polițist și fantasy în genul lui J.R.R. Tolkien, pe măsură ce oamenii de știință preiau puterea din mâinile elitei globale corporatiste militar-industriale. O opacitate strategică, atotcuprinzătoare, ascunde mecanismul ce ne-ar permite să funcționăm în lumea reală, iar

această opacitate a creat, printr-o sintaxă complicată, fraze sărace în conținut semantic („cascadă de informații"), în special cadrele pline de acțiune (personajul aleargă pe străzi cu părul în flăcări), urmăririle cu mașini și reinvocarea Numerelor Foarte Mari – în acest caz activele potențiale ale Fondului Mutual, în cazul în care Curtea Mondială emite un aviz pozitiv – după care, acțiunea capitolului următor (cu un număr de telefon gratuit ca motto) se desfășoară într-un nou spațiu utopic, părându-le plauzibil celor ancorați încă într-o credință voluntară de tip coleridgean.

Ritmul narațiunii devine alert. Fondul mutual își asigură învingători în alegerile de pretutindeni. Fondul de acoperire continuă să crească. Organizațiile științifice formează o supraorganizație internațională. Peste tot pot fi văzute elicoptere negre. Întreaga populație decide să urmeze noile reguli științifice indicând faptul că apropierea de nivelul maxim al capacității reproductive se realizează cu atât mai bine cu cât comportamentul se conformează mai mult normelor paleolitice, acesta fiind modul de viață care a dus la triplarea dimensiunii creierului uman în numai 1,2 milioane de ani. Asimilarea în masă a acestui model comportamental, augmentată printr-o tehnologie corespunzătoare (în special stomatologia) reduce consistent cererea globală de resurse, în ciuda valului demografic ce tinde spre cifra vârfului prezis de Națiunile Unite, de zece miliarde de locuitori. Se obține o reacție pozitivă și rațională la bunăstarea universală maximizată (romanul se încheie previzibil, dans, muzică, reproducere; toate organismele terestre trăiesc fericite până la adânci bătrâneți).

Așteptăm recomandarea dumneavoastră.

Cititorul recomandă acceptarea spre publicare, dar sugerează ca opacitatea strategică a textului să fie redusă la trei secunde de arc sau mai puțin. Editorul ar trebui să ia măsurile necesare pentru rezervarea domeniului sciencemutual.com (de asemenea, mai multe urmăriri cu mașini).

Înfiorătorul nimic

Justina Robson

Traducere de Magda Xenofont

Justina Robson s-a născut în Leeds, Yorkshire, Anglia, unde locuiește actualmente. A studiat filozofia și lingvistica la Universitatea York și a avut o multitudine de locuri de muncă înainte de a deveni scriitoare cu normă întreagă. Prima sa povestire a fost publicată în 1994, dar a devenit foarte cunoscută ca romancieră și întreaga critică o apreciază ca fiind una dintre reprezentantele de frunte ale ramurii hard science fiction din literatura engleză contemporană. Adresa ei de internet este: www.justinarobson.co.uk.

Călătorim către o navă spațială cu laterale deschise. E doar un schelet al unei nave. Un șasiu cu profile din carbon ce ancorează încărcătura de motoare. Transportă sute de mii de soldați cu Armuri. Unii lucrează. Alții dorm în șiruri ordonate, atașați magnetic la clemele de pe părțile laterale ale navei. Nu este nevoie să ne mișcăm. Și unde ne-am duce? Discutăm un pic, ca niște vechi prieteni, și ne sprijinim unul de altul ca niște coloane prăbușite. Ne întoarcem fețele către vântul solar când suntem treji. Ne place lumina. Ne încarcă sistemele electrice.

Desfac carcasa ultraușoară a unui vehicul spațial Mess, înainte de a-l trimite pentru aruncarea peste bord. Camarazii mei aduc un altul în

locul lui și așteaptă să se alimenteze. Vom fi primii, pentru că am înlocuit vehiculul, dar ce a rămas din el este rezervat morților. Cisterna plină se apropie, iar eu îmi conectez furtunul și încep să beau.

În partea din față a navei, în locul unui vârf conic, morții sunt stivuiți în casete funerare ordonate, drepte. Au fost așezați acolo la sfârșitul ultimei bătălii. Privesc morții și îl văd pe unul dintre ei, din partea din spate a coloanei, deconectându-se. Se mișcă cu pași mici, foarte atent.

Suntem cu toții conectați, dar pe acesta nu-l pot auzi.

Prin masca distrusă observ că gura soldatului e blocată de o piesă metalică din corpul său. Pe când trăia era Mut, unul dintre nodurile mele de comunicare, portdrapelul meu. Fruntea sa e un câmp în nuanțe ocru de oase umane, iar ochii săi veșnic deschiși, lipsiți de pleoape, sunt de albastrul cerului terestru. Părți din armura sa sunt distruse, dar se ventilează și își hrănește trupul.

Nu știam că pot funcționa fără gazda mea umană până când l-am văzut. Sunt bucuroasă. Am nevoie de toți soldații mei. Sunt speriată. Ce se va întâmpla cu mine?

Se apropie. Oasele i se ivesc prin găuri, risipindu-se în spațiu. În ciuda faptului că legăturile lui neuronale s-au refăcut suficient pentru a permite comunicarea și funcționarea eficientă a ceea ce rămăsese din trupul și mintea sa, nu se întorsese la unitate. Asta se întâmplă cu toți morții. Nu știu de ce.

Se îndreaptă către mine, furișându-se, găsește un post liber și se agață de vehicul, în fața mea. Se mișcă încet, face conexiunea și începe să se alimenteze. Privește prin mine. Ochii săi nu reflectă Soarele. Au fost reconstruiți pentru a rezista la vacuum și nu sunt strălucitori.

Emit sunetul pentru comunicare. Vreau să-i prind mâna și să-i adresez întrebarea care stă pe buzele tuturor, implorând răspuns – cum te cheamă?

Dacă ar fi fost unul dintre vii, știu ce mi-ar fi răspuns.

Soldat Diego Arroyo Lopez.

Pentru că ăsta-i numele meu, deși odată aveam altul.

Asta-i ce au spus toți timp de patruzeci și opt de zile, zece ore, cinci minute și jumătate, de când ultima bombă EMP a fost detonată. A fost aproape de noi, dar nu ne-a distrus. Am reușit să eliminăm cu succes ținta primară. Și trăim.

Dar acest soldat este mort.

M-am alimentat cu douăzeci de litri. Mă deconectez de la Mess și atașez una dintre conducte pentru a alimenta restul morților. Mă dau la o parte. Unitatea fără nume mă supraveghează. Expresia sa nu se schimbă.

Emit sunetul din nou și aud ecoul propriului semnal în mințile tuturor soldaților mei; radarul unui submarin pierdut. Cum te cheamă?

Ochi Albaștri vorbește în codul mașinii. Nu traduce în engleză sau în alt limbaj omenesc, dar îl auzim cu toții îndată și îi cunoaștem sensul. Unitatea vorbește în simbolul setului gol, Φ, dar lumina din interiorul lui este roșie, anulându-l. Nimic. Sunt eu.

E Armura însăși? Cu toții deodată, fiecare unitate, fiecare bărbat și femeie, orice conectat din armata noastră. O, căpitane, o, căpitane, comandantul meu, trupul meu, soldații mei, planul meu, cel adevărat!

El/eu suntem nesiguri. Ne este frică. Nu mai e nimic de care să ne ancorăm.

Ochii mi se umplu de lacrimi și Armura îi reciclează.

– Soldat Lopez, vorbește Ochi Albaștri. Armura privește prin el, la noi și înapoi la ea însăși. Suntem un circuit închis.

– Sunt soldatul Diego Arroyo Lopez, spune el.

Nu mă pot vedea în ochii săi lipsiți de strălucire.

– Sunt soldatul Diego Arroyo Lopez, îi răspund. Sunt plină de speranță.

– Tu ești soldatul Nancy Johnson, îmi spune în replică.

Da. Sunt.

– Experimentul s-a încheiat, îl aud pe soldatul Lopez, care e și Armura, vorbind într-un limbaj pe care-l înțelegem cu toții, pentru că suntem unul.

– Identitatea unității individuale a fost temporar restabilită.

Mai târziu, unitățile viabile devin soldatul Lopez. Arată diferit, dar sunt la fel. Unitățile neviabile sunt reciclate în Mess.

Suntem supărați pentru că nu ne-am putut găsi drumul fără soldatul Lopez. Asta înseamnă că nici una dintre unități nu poate exista fără o gazdă. Singură, sunt insuficientă pentru a exista. Dar pot fi soldatul Lopez oricând, chiar dacă sunt moartă. Mă simt bucuroasă.

Căderea

Benjamin Rosenbaum

Traducere de Magda Xenofont

Benjamin Rosenbaum este licențiat în infomatică și studii religioase la Universitatea Brown. Programator de formație, dar autor de SF prin pasiune – prima povestire publicată profesional a apărut în anul 2001 – Rosenbaum a fost nominalizat la premiile Hugo, Nebula și la alte distincții de prestigiu. Locuiește în Virginia, iar adresa sa de web este www.benjaminrosenbaum.com.

Ești la al 236-lea nivel al străzii Kaiser, mergând pe trotuar, când o vezi.

Te apleci peste grilajul de protecție, așteptând să o întrebi pe Derya despre un loc de muncă, privind la miriadele strălucitoare de insecte ce se arcuiesc peste jumătate din cer – zboară în sus pentru a-și destinde nanoarcurile în lumina stratosferică a soarelui și apoi în jos pentru a face Frankfurtul să funcționeze. Nu te saturi niciodată să le privești.

Ea e acolo, pe podul Holbeinsteg. Cineva îl agățase acolo – o sută de metri de modernism gri și verde de secol XX, înălțat din fluviul Main și suspendat în aerul răcoros, la 2360 metri altitudine, între o

bucată de parc păduros și o grămadă de mașini subterane vechi. Poartă o rochie cu bretele, în stilul anilor ‘50, și o pălărie cu boruri largi, și totul arată ca un eseu închinat secolului trecut – podul auster din oțel, desenele strălucitoare din grafitti pe pereții pasajului subteran și ea, în rochia ei galbenă, a cărei fluturare lasă să i se vadă picioarele în timp ce urcă pe balustrada podului. O imagine a eleganței și a stilului din epoca banilor, violenței și simplității.

Are părul blond-roșcat, silueta filiformă, iar pielea ei e albă și virginală ca untul proaspăt. A trecut de cealaltă parte a balustradei, stând agățată deasupra hăului. Umbre translucide se mișcă pe trupul ei, lăsate de filamentele nanotuburilor și neomătăsii ce conectează orașul cu turnurile înalte de cinci kilometri, aflate în jurul său. (Un agent civic observă că privești insistent și se atașează la infospațiul tău, șoptind statistici – *orice obiect aflat în suspensie cauzează un uragan de clasă cinci și distrugerea a 80% din turnuri, iar populația Frankfurtului se situează undeva la cincizeci și trei de milioane și cu o vârstă medie de șaizeci și doi de ani, cu o rată a natalității de 0,22, imigrarea unui număr net de jumătate de milion de indivizi pe an și cu un drept de instalare de 311 metri cubi pe cap de locuitor* – până când îl alungi.)

O privești cum se apleacă spre exterior. Vântul îi ciufulește părul și îi încrețește rochia în jurul genunchilor. Trebuie să fie vreo turistă. Îți aduci aminte de călătoria ta la nivelurile superioare: cum te-ai aplecat peste margine înspre roiul furios de insecte, bâzâind avertizări și împingându-te înapoi ca un milion de supraveghetori. Toată lumea încearcă măcar o dată...

Dar în cazul ăsta nu există nicio insectă vigilentă în jurul ei.

Te ții strâns de balustradă. O teamă animalică, fierbinte, îți invadează pieptul.

Se uită în sus la tine și, peste golul de patruzeci de metri, îți aruncă un zâmbet strălucitor, impresionant.

Apoi se desprinde și cade în abis.

Țipi.

– Ai nabii aerosurferi, spune Derya.

Păşeşte în afara trotuarului rulant, în dreptul tău. Înalt, cu nasul coroiat, spirale elegante de umflături ca nişte amintiri lăsate de variolă şi acnee formează constelaţii pe obrajii şi pieptul lui, iar tatuajele sclipitoare, formale, descriind diverse angajamente şi principii de viaţă, îi împodobesc tricepşii masivi. Ţi s-a uscat gura şi simţi nevoia să înghiţi. Derya, dintre toţi oamenii de pe planetă, să te audă ţipând!

Te priveşte pe sub sprâncene.

– Se infectează cu nu ştiu de virus de fiţe – le permite să păcălească sistemul oraşului de recunoaştere a persoanelor. Deci, insectele nu-i observă când sar. Uită-te!...

A trecut de piscina publică în formă de balenă de la nivelul 202, de birourile Google, dispuse într-un cerc în pantă de la nivelul 164. La 131, chiar dedesubtul ei, este Bursa de Valori, stând atârnată invers acum, ca refugiul unui hipster.

Insectele o înconjoară, în sfârşit. Un roi argintiu fuzionează la nivelul 152, iar ea dispare în interiorul său ca bucăţile de arpagic într-un bol de supă miso. Când norul se dispersează, ea stă pe una dintre balustradele de protecţie ale Bursei de Valori. Face cu mâna, e atât de departe încât pare o furnică, apoi se strecoară printr-o fereastră de mansardă.

– Nu-i deloc distractiv, spune Derya. Irosesc resursele serviciilor de urgenţă. Efectul de undă cauzează încetinirea derulării proiectului...

– Cei care stau la mila altora generează evoluţia sistemică, te auzi spunând.

– Nu mi-i cita pe fondatori, izbucneşte Derya. Societatea Liberă e fragilă. În momentul în care suficient de mulţi oameni consideră comportamentul anticontributiv ca fiind şic, s-a terminat totul – ne întoarcem la competiţia capitalistă sau la controlul statului. Se uită insistent, până când îi întâlneşti privirea. Numai dacă vorbeşti cu oamenii ăştia – eşti atent la mine? – numai dacă vorbeşti cu ei, reputaţia ta va fi terfelită pe toate serverele majore. Nu vei mai

munci, nu te vei mai distra și vei fi părăsit de toți prietenii din triburi. Ai înțeles?

Pălăria ei cu boruri mari încă mai plutea dusă de vânt. Insectele o rataseră. Fu spulberată între turnurile de la cincisprezece.

Sala de tranzacționare este acum goală. Sunt grămezi de bancnote aurii de euro și mărci germane abandonate, ca movilele de omăt. Lambriuri din lemn, marmură. Liniște. Iar aerul este ciudat de curat. Îți dai seama imediat: au dispărut insectele. Orașul nu mai are ochi sau urechi aici. Te plimbi prin camerele goale, fără insecte, călcând pe diverse lucruri.

Și iat-o, stând în pragul unei uși! Ochii ei, de un albastru strălucitor, radianți, zâmbetul ei sfios și rochia galbenă ce-ți inspiră castitate, toate te fascinează.

– Vrei? te întreabă ea. Vrei să fii infectat? Vrei să zbori?

Dai din cap.

Închide ochii și se apleacă să te sărute.

Panpsihismul demonstrat

Rudy Rucker

Traducere de Magda Xenofont

Rudy Rucker este informatician, scriitor și descendent direct al filozofului G.W.F. Hegel. A obținut doctoratul în matematică la Rutgers University și a predat la diverse colegii, devenind titular la San José State University, de unde a și ieșit la pensie, în 2004. Este autorul a numeroase lucrări, atât ficționale, cât și nonficționale și fondatorul mișcării „cyberpunk". S-a făcut cunoscut prin romanele din tetralogia *Ware*, din care primele două volume (*Software* și *Wetware*) au câștigat Premiul Philip K. Dick. Poate fi găsit online la adresa: www.rudyrucker.com.

– Dispun de o nouă posibilitate de a afla ce gândești, spuse Shirley stând față în față cu colegul ei de serviciu, Rick, în cafeneaua însorită a laboratorului. Părea foarte entuziasmată, mândră de sine.

– Ai angajat un detectiv particular? replică Rick. Îți promit, Shirley, zilele astea ne vom întâlni noi. Am fost foarte ocupat, asta-i tot. Părea stingherit de asaltul colegei.

– Am inventat o nouă tehnologie, spuse Shirley. Legătura mentală. Putem să ne împărtășim gândurile unul celuilalt în mod direct. Hai să o facem acum!

– Ei, dar atunci vei ști mult prea multe despre mine, spuse Rick încercând să împiedice conversația să devină serioasă. Un tip ca mine are mai mult farmec dacă rămâne un mister.

– Adevăratul mister este motivul pentru care nu ești concediat, răspunse Shirley sarcastică. Recunoaște, ai nevoie de prieteni ca mine, Rick. Și am vorbit serios despre legătura mentală. Am reușit să o fac cu ajutorul unei șmecherii cuantice speciale. Vor fi atâtea aplicații pentru ea!

– Cum ar fi să aflu ce crede șeful meu că mi-a cerut să fac?

– Comunicare, da. Legătura mentală va fi mult prea costisitoare pentru a înlocui telefonul mobil – cel puțin acum –, dar deschide posibilitatea de a găsi un limbaj comun cu bolnavii mintali, cu cei cu deficiențe de vorbire și, da, cu șeful tău. Ai probleme cu sentimentele? Lasă legătura mentală să te... deviruseze!

– M-ai făcut curios, spuse Rick. Ia să vedem șmecheria cuantică.

Shirley ridică două plicuri din hârtie transparentă, fiecare conținând câte un strop de pudră neagră.

– Am niște prieteni în divizia de hardware greu care mi-au dat cantități microscopice de perechi înlănțuite de atomi de carbon. Fiecare atom din acest plic de praf pentru legătura mentală este înlănțuit cu unul din celălalt plic. Informația furnizată de perechile de atomi este coerentă, dar inaccesibilă local – asta până când atomii vin în contact cu sistemul observatorului.

– Și dacă tu și cu mine suntem observatorii, asta înseamnă că mințile noastre se sincronizează, nu? spuse Rick. Și cam ce trebuie să fac, să trag pe nas praful ăsta negru de pe masa cafenelei, sau ce?

– Dacă-l pui pe limbă este suficient, răspunse Shirley, împingând unul dintre plicuri pe blatul mesei.

– L-ai încercat până acum?

– Mai întâi l-am testat pe două maimuțe. Bonzo m-a privit ascunzând o banană după ușă, în timp ce Queenie era într-o altă cameră. Apoi le-am dat amândurora praful negru, iar Queenie a

știut imediat unde se afla banana.

Am încercat și cu o persoană aflată în stare catatonică. Am înghițit amândouă praful negru și am reușit să identific gândurile care o chinuiau. Am parcurs etapele foarte lent și cred că am ajutat-o astfel.

– Ai reușit să obții vreun aviz medical pentru descoperirea ta? spuse Rick privind-o circumspect.

– Nu, pur și simplu am încercat. Urăsc birocrația. Și acum e timpul pentru un test între colegi. Cu tine, Rick. Fiecare dintre noi înghite praful pentru legătura mentală și notează ceea ce observă în mintea celuilalt.

– Ești sigură că prafu' ăsta nu-i toxic? întrebă Rick, lovind ușor plicul cu unghia.

– E doar carbon, Rick. Într-o bizară stare cuantică. Haide odată, va fi distractiv! Mințile noastre vor fi una pentru cealaltă ca site-urile web – putem accesa legături și vedea ce conțin.

– Da, cam ca arestarea mea pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, aderarea la un cult al Zilei Judecății de Apoi și faptul că adorm în fiecare noapte sugându-mi degetul?

– Cred că ascunzi ceva dincolo de glumele astea, nu-i așa, Rick? Nu-ți fie teamă de mine. Pot să te apăr. Pot să te iau cu mine în călătoria, meteorică ce-i drept, către vârf.

Rick o studie pe Shirley timp de un minut.

– Știi ceva? spuse în final. Dacă tot facem un test, nu ar trebui să stăm față în față. Oamenii pot afla foarte multe numai din expresia facială a celorlalți. Arătă cu degetul spre peluza tivită cu pietre din fața cafenelei. Mă duc acolo, ca să nu mă poți vedea.

– Bună idee, aprobă Shirley. Torni carbon în palmă și lingi. Are gust de pâine arsă.

Shirley zâmbi, urmărindu-l cu privirea pe Rick cum traversa cafeneaua. Era drăguț și amabil. Dacă ar fi invitat-o undeva! Ei bine, cu puțin noroc, cât timp erau conectați, ar fi putut pătrunde în

mintea lui și sădi o idee obsesivă care să o aibă pe ea în centru. Acesta era, de fapt, motivul pentru care-l alesese pe Rick ca partener de legătură mentală. Pentru ea, să fim sinceri, era deja al zecelea test.

Răsturnă praful negru în palmă și linse. Teoria ei și testele demonstraseră că efectul legăturii mentale apărea întotdeauna în prima secundă după ingestie – nu trebuia să aștepți ca metabolismul să transporte carbonul la creier. Acesta era, în sine, un rezultat surprinzător, indicând faptul că mintea unei persoane era cumva distribuită în întreg corpul, și nu izolată în interiorul cutiei craniene.

Închise ochii și îl căută pe Rick. Îl vrăjea și deveneau amanți. Da, fir-ar să fie, mintea de la celălalt capăt al legăturii nu era a lui Rick. Nu, mintea cu care se conectase nu era umană: densă, taciturnă, cristalină, calmă, frumoasă...

– Te distrezi? Era Rick, stând de partea cealaltă a mesei, nepărând deloc prietenos.

– Ce..., începu Shirley.

– Am turnat praful pe o piatră. Ești mult prea ciudată pentru gustul meu. Trebuie să plec.

Shirley ieși încet pe peluză și privi la prietenoasa movilă din granit. Ce interesant să știi că o piatră are minte! Lumea era un loc mai confortabil decât și-ar fi imaginat vreodată. Îi va fi bine fără Rick. Avea prieteni peste tot.

Abdicarea Papei Maria a III-a

Robert J. Sawyer

Traducere de Magda Xenofont

Robert J. Sawyer locuiește în Mississauga, Ontario. A urmat cursurile Universității Ryerson din Toronto, obținând diploma de licență în radio și televiziune (Radio and Television Arts – RTA) în anul 1982. Sawyer a câștigat treizeci și opt de premii naționale și internaționale pentru ficțiune, cele mai importante fiind Premiul Nebula, obținut în anul 1995 pentru romanul *The Terminal Experiment*, Premiul Hugo, în anul 2003 pentru volumul *Hominids*, primul al trilogiei *Neanderthal Parallax*, și premiul în memoria lui John W. Campbell, în anul 2006, pentru romanul *Mindscan*.

Vocea bubuitoare a lui Darth Vader, rămasă încă o emblemă a postului, la șase sute de ani de la întemeierea sa:

– Aici CNN.

Și apoi prezentatorul buletinului de știri:

– Deschidem jurnalul cu știrea zilei: papa Maria a III-a a abdicat în această dimineață. Giancarlo DiMarco, corespondentul nostru la Vatican, are detalii. Giancarlo?

– Mulțumesc, Lisa. Faptul fără precedent s-a întâmplat, într-adevăr: după 312 ani de slujire, papa Maria a III-a a renunțat la funcția sa. În mod tradițional, conclavul cardinalilor romano-catolici se întrunește la optsprezece zile de la moartea papei pentru a delibera și a alege succesorul, dar Maria – care și-a reluat numele său mirean, Sharon Cheung – este vie și nevătămată. De aceea, membrii conclavului s-au și închis în Palatul Vaticanului, unde vor rămâne până când va fi ales înlocuitorul.

Deși în ultimii trei sute de ani nu a fost ales nici un alt papă, se va utiliza aceeași metodă traidițională de vot. Urmărim acum Capela Sixtină pentru a vedea fumul ce indică faptul că buletinele de vot au fost arse după un tur. Și – Lisa, Lisa, se întâmplă chiar în acest moment! Iese fum și – nu, poți auzi dezamăgirea mulțimii. Este un fum negru; asta înseamnă că niciun candidat nu a reușit să obțină majoritatea de două treimi plus unu. Dar vom urmări în continuare.

– Mulțumesc, Giancarlo. Să privim acum conferința de presă a papei Maria, care a avut loc mai devreme.

Cadru apropiat pe Maria, care își arată numai o zecime din vârsta ei de patru sute de ani.

– De când Vatican IV a reafirmat principiul infailibilității papale, spuse ea, și de vreme ce cred că am fost timp de 216 ani în eroare, emițând bula papală care a dat instrucțiuni catolicilor să respingă dovezile celor două experimente Benmergui, mă simt nevoită să renunț...

– Este acum alături de noi în studio Joginder Singh, profesor de fizică la Universitatea din Toronto. Dr. Singh, le puteți explica telespectatorilor noștri experimentele Benmergui?

– Desigur, Lisa. Primul a demonstrat că interpretarea tranzacțională a mecanicii cuantice, propusă de John Cramer la sfârșitul secolului XX, este, în fapt, corectă.

– Iar asta înseamnă că...?

– Asta înseamnă că interpretarea prin lumi multiple este evident greșită: nu iau naștere noi universuri paralele de fiecare dată când

un eveniment se derulează altfel. Este doar o repetare a realității. Singura.

– Și experimentul al doilea al doctorului Benmergui?

– A demonstrat că actualul ciclu al creației a fost doar al șaptelea de acest fel; numai șase oscilații Big Bang/Marea Criză au precedat universul nostru actual. Efectul combinat al acestor două realități demonstrate a dus la criza de credință a papei Maria, în special pentru că s-a demonstrat existența – am putea utiliza cuvântul – lui Dumnezeu.

– Cum? Sunt sigură că telespectatorii noștri se scarpină în cap a nedumerire...

– Ei bine, vedeți, observațiile datând din secolul XX, cum că parametrii fundamentali ai universului par acordați la un grad aproape infinit pentru a crea în mod specific un mediu favorabil vieții, ar putea fi privite doar ca un artefact statistic din cauza existenței atâtor universuri paralele contemporane și a unei multitudini de universuri anterioare. Orice combinație posibilă se va dezvolta prin capriciul șansei, prin urmare, nu ar fi nimic remarcabil în existența unui univers similar celui în care existăm – unul în care forța gravitației să fie atât de mare, încât stelele și planetele să se unească, făcând ca universul să dispară cu mult înainte ca viața să se fi dezvoltat. În mod similar, valoarea unei forțe nucleare superioare, care ține atomii laolaltă, pare bine acordată, ca și proprietățile termale ale apei, și așa mai departe.

– Deci, universul nostru este cu adevărat special?

– Exact. Și de vreme ce, așa cum a demonstrat Katryn Benmergui, acesta este singurul univers actual și unul dintre puținele care au existat vreodată, atunci proprietățile generatoare de viață ale constantelor fundamentale ce definesc realitatea sunt imposibil de explicat, cu excepția cazului în care vorbim despre rezultatele unei creații deliberate.

– Dar atunci de ce ar fi vrut papa Maria să demisioneze? Dacă știința a dovedit existența unui creator...?

Singh zâmbi.

– Aa, în mod categoric creatorul nu este Dumnezeu cel din Biblie sau Tora ori Coran. Mai degrabă e un fizician, iar noi nu suntem altceva decât experimentele sale. Știința nu s-a împăcat cu religia, ci a depășit-o și...

– Regret să vă întrerup, dr. Singh, dar reporterul nostru de la Vatican are niște informații de ultimă oră. Giancarlo, ai legătura...

– Lisa, Lisa, incredibilul s-a produs! La început am crezut că sunt doar niște turiști care ieșeau din Capela Sixtină, dar ne-am înșelat – îi recunosc pe Fontecchio și Leopardi, precum și pe alți câțiva. Niciunul nu poartă robă, ci doar haine de stradă. Nu mi-am dezlipit ochii de pe capelă; nu a ieșit niciun fir de fum alb, aceasta însemnând că nu au ales noul lider al Bisericii. Și totuși, cardinalii părăsesc clădirea. Se îndreaptă către piața Sfântul Petru. Mulțimea e uluită, Lisa – nu poate însemna decât un lucru...

Reîncărcătorul

Catherine H. Shaffer

Traducere de Magda Xenofont

Catherine H. Shaffer este autoarea mai multor lucrări științifice și a unor povestiri SF și fantastice. Era pe cale să devină medic veterinar, dar a fost atrasă de biochimie, iar acum lucrează în industria farmaceutică. Locuiește în Ann Arbor, Michigan. Adresa sa de web este www.catherineshaffer.com.

Reîncărcătorul meu veni chiar în ultima zi înainte de Singularitate. Aveam fluturi în stomac și auzeam o muzică în depărtare. Apoi camioneta sa se ivi de după deal. Camioneta sa, cu lateralele vopsite în roșu și albastru, ca o caravană țigănească de demult. Copiii veniră într-un suflet, cu telefoanele, pod-urile cu muzică și dispozitivele cu jocuri în mâinile micuțe. Râseră când reîncărcătorul le atinse aparatele cu acumulatorul său. De-acum o să funcționeze o lună întreagă. O lună!

Desigur, întreaga lume se va schimba în următoarele douăzeci și patru de ore. Ne pregăteam pentru Singularitate de atât timp, încât nici măcar nu-mi mai venea să cred că, în sfârșit, avea loc.

Funcționarii de la Guvern veniseră cu foile lor volante. Ne-au

distribuit pastile de iod, bandă izolatoare, odorizante și alte chestii care n-aveau nicio logică. Rata progresului tehnologic va fi exponențială, spuneau ei. Computerele, inteligența artificială și dispozitivele nanoteh se vor îmbunătăți la un moment dat, după care lumea se va schimba într-un fel imposibil de imaginat de către orice ființă umană. Apoi plecară.

Reîncărcătorul era diferit. Începuse să vină pe la noi când lucrurile nu mai funcționau. Actualizările software dădeau rateuri, iar adaptoarele deveniseră uzate moral. Sau, uneori, când un bloc întreg rămânea fără energie electrică din cauza suprasolicitării, el venea, își parca mașina și repornea sistemul cu ajutorul generatorului. Singularitatea necesită multă energie.

A trebuit să-mi fac vânt cu un ziar înainte de a deschide ușa de la intrare. Reîncărcătorul meu era chiar drăguț. Am deschis ușa și el mi-a zâmbit.

– Facem o reîncărcare, doamnă?

Am pășit în lături și l-am lăsat să intre. Purtam bluza cu decolteu adânc, mă machiasem și mă parfumasem. Numai pentru el. Poate eram cam nesăbuită. Așa erau toți, în ziua aceea?

Reîncărcătorul nu era bărbatul potrivit pentru mine. Nu făcusem niciodată schimb de profile. Dar ce naiba? A doua zi poate vom călători cu o trupă de mariachi sau vom trăi sub apă și ne vor crește tentacule din cap. Nimeni nu știa ce avea să se întâmple după Singularitate.

Reîncărcătorul se mișcă prin apartament, cărând cu sine acumulatorul, cu toate adaptoarele și cablurile, atârnând de o centură pe care o avea prinsă pe șolduri. Avea părul ondulat, iar micile bucle de la ceafă mă făceau să visez cum îmi trec degetele prin ele.

Mi-a încărcat toate ziarele, revistele și cărțile. Apoi telefonul, pagerul și periuța de dinți. A actualizat pisica, vasul cu mâncare pentru pisici și aspiratorul. Reîncărcătorul avea o listă cu toate dispozitivele din casă care trebuiau încărcate sau actualizate. Nici eu nu le țineam minte. Îmi amintesc de alte vremuri, când trebuia să ne încărcăm

singuri totul, iar bateriile rezistau doar câteva zile sau ore, în loc de o lună întreagă. Nu era deloc confortabil. Și mă enervam de fiecare dată când voiam să utilizez telefonul sau computerul de buzunar și încercam să-l pornesc, moment în care vedeam afișat mesajul: *Baterie slabă. Vă rugăm închideți imediat pentru a evita pierderea de informații.*

– Cum te numești? l-am întrebat.

Stătea pe vine, încărcând un mic dinozaur care-mi curăța podelele. M-am aplecat pentru a-l face să privească în decolteul meu atunci când se ridica.

– Numele meu este Brian. Și al tău? Cu siguranță se uita în decolteul meu.

– Rita.

– Bună, Rita. Îmi întâlni ochii pentru o clipă, apoi se uită din nou la dinozaur.

– Nu am adaptorul potrivit pentru dispozitivul ăsta. Trebuie să iau din camionetă un adaptor-tata mai mare. Mă întorc într-un minut.

Foarte curând, Brian termină de încărcat toate dispozitivele din casă și era timpul să plece.

Stătea în pragul ușii, ezitant. Mi-am adunat tot curajul:

– Ai putea să mai stai?

Îmi zâmbi.

– Nu acum, spuse. Toată lumea are nevoie de încărcare pentru Singularitatea de mâine.

– Deci, nu te voi mai vedea până...?

Brian rămăsese în pragul ușii, cu soarele jucându-i în părul blond-roșcat. Îmi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Mâine nu lucrez.

I-am întors zâmbetul:

– Perfect!

După ce plecă, m-am prăbușit pe canapea, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Ziua Singularității era o sărbătoare mondială. Toate cărțile și ziarele mele încetaseră să funcționeze în noaptea aceea. Prăjitorul de pâine avusese un scurtcircuit de memorie și refuza să repornească. M-am mulțumit cu un bol de cereale.

Brian a venit la mine și ne-am dus afară. Norii transparenți pluteau pe cerul de un albastru strălucitor. Casa mea era blocată complet și primeam mesajul că totul este uzat moral și va fi modernizat curând. O mulțime formată din vecini derutați se deplasa haotic pe stradă.

Cineva avea un ceas și începuse numărătoarea inversă.

Ne alăturarăm mulțimii:

– Șapte, șase, cinci, patru, trei, doi...

Brian îmi strânse mâna și rostirăm într-un glas:

– Unu!

Urmă liniștea. După un minut lung, un copil întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Am discutat cu Brian mai târziu. Oamenii își aduseseră șezlonguri și aprindeau focul pentru grătar. Încă așteptau să se întâmple ceva.

– Mă așteptam ca Singularitatea să fie impresionantă, am spus și am înfipt un jeleu într-un băț de frigărui.

Brian ridică din umeri.

– Singularitatea necesită multă energie. Își luă PDA-ul și îl porni. Ecranul se lumină pentru puțin timp, apoi un mesaj apăru înainte de a se înnegri din nou: *Baterie slabă. Vă rugăm închideți imediat pentru a*

evita pierderea de informații.

De la biroul lui Jarrod Foster

Biren Shah

Traducere de Magda Xenofont

Biren Shah s-a născut în India, dar s-a mutat în Los Angeles la vârsta de doi ani. Este licențiat în inginerie biomedicală la University of Southern California și a absolvit cursurile de master de la University of California, Los Angeles. Visând să ajungă întreprinzător, a devenit consultat de afaceri pe internet și cofondator al NoCat Networks, furnizor de servicii internet WiMax deservind companiile de entertainment din zona orașului Los Angeles. Având stabilitatea financiară asigurată de compania sa, NoCat, Shah a căpătat, în sfârșit, curajul de a-și urma cariera mult-visată de scriitor. „De la biroul lui Jarrod Foster" este prima sa povestire publicată. Locuiește actualmente în Santa Monica.

Trimis: 28.05.2049 - 11:02 a.m.
De la: Jarrod Foster [jfoster@insight-market.com]
Către: Powell BioEnhancements
Subiect: Studiu de piață SGIC
Fișiere atașate: SGIC-insight.pdf (2,75Mb)

Echipei Powell,

Studiul Insight Market Research asupra performanței Stimulatorului de Gândire prin Implantarea în Creier (SGIC) 4.0 a manifestat o pătrundere promițătoare în segmentele inițiale de piață. SGIC a reușit o trecere de sub 4 procente printre studenți și în mediul academic. În sectorul privat, rezultatele au fost și mai bune. Aproape 10 procente din angajații departamentelor de cercetare și dezvoltare din sectoarele studiate au primit SGIC sponsorizate de către angajatorii lor.

Instituțiile supuse sondajului au raportat creșteri ale productivității, timpi mai mici de vânzare, costuri de dezvoltare reduse și proiecte paralele de dezvoltare executate de aceeași forță de muncă. În total, rezultatele noastre arată o creștere a productivității de 25 de procente la personalul din Cercetare și Dezvoltare căruia i s-a implantat SGIC.

Având în vedere acest succes evident, suntem încrezători că rata de acceptare va înregistra creșteri consistente. Am inclus în raportul nostru final câteva recomandări pentru a maximiza profiturile înregistrate de Powell din vânzările viitoare.

Totuși, am observat că și în această etapă timpurie a adoptării dispozitivului, măsurile de securitate implementate au fost încălcate. Hackerii au dezvoltat un software ilegal care se comercializează „fără marcă înregistrată". Deși SGIC este creat pentru a spori capacitățile de gândire ale unui individ (așa cum sunt ele definite în teoriile moderne despre raționamentul limitat), aceste modificări sunt în general concentrate pe *reducerea* capacităților mentale.

Cel mai popular produs-pirat, numit Devo, se referă la „niveluri" de la 0 la patru, reprezentând gradul de retard al facultăților mentale. Pentru cei mai mulți subiecți, nivelul 4 este doar o scădere minoră a abilităţilor mentale. Nivelul 0 reprezintă o blocare completă a funcțiilor mentale superioare, de fapt o stare de comă indusă prin implant.

Devo este disponibil pentru download pe multe site-uri de internet. O acțiune în justiție împotriva sa nu va duce la eliminarea lui de pe piață, deși probabil va reduce riscul. Un studiu de management al

riscului este necesar pentru determinarea gradului de expunere al Powell. Compania ar trebui să consulte un avocat în scopul limitării răspunderii pentru orice daune sau chiar decese cauzate de utilizarea necorespunzătoare a SGIC.

Unele dintre răspunsurile cele mai ilustrative la sondaj arată capacitățile remarcabile și imposibil de anticipat ale tehnologiei SGIC:

> *„Eu și soția mea lucrăm cu normă întreagă. Avem de crescut trei copii, de mers la serviciu, de plătit facturi și de întreținut părinți în vârstă. A devenit imposibil să găsim câteva momente pe care să le petrecem împreună, doar noi doi. Și chiar atunci când ne facem timp, nu este ușor să uităm stresul. Viața noastră intimă a avut mult de suferit. Dar SGIC, nivelul 2, ne face să uităm de restul lumii atunci când suntem împreună. Sexul nu a mai fost atât de satisfăcător de când eram în liceu. Cred cu convingere că SGIC ne-a salvat căsnicia. Cine știe? Poate că m-a salvat și pe mine de un infarct prematur."*
>
> *– bărbat, 36 ani*

> *„Eu și prietenii mei au fost la o petrecere a frăției și unii dintre ei aveau dispozitivul [SGIC implantat]. Au început să joace un joc ciudat... cineva cu implant se leagă la ochi și se așază pe un scaun; muzica trebuie să fie închisă și toată lumea să tacă din gură. Trebuie să fie liniște deplină, altfel nu funcționează atât de bine. Dar apoi îl setează la [nivelul] 1, își scot legăturile de la ochi și privesc în jur. Este uimitor ce se întâmplă când oamenii ajung atât de jos! Un tip a încercat să se pupe cu prima fată pe care a văzut-o. Ea era urâtă ca naiba, iar prietena lui era chiar acolo! O fată a fugit și s-a ascuns în toaletă țipând ceva de genul «Of, Doamne! Nu mă atinge!» până când niște tipi au târât-o afară și s-a terminat cu țipetele. Alt tip, e totdeauna așa de nesimțit!, implora acum pe toată lumea să-i spună că e plăcut. E ca atunci când oamenii se îmbată rău, dar fără mizerie și*

vomitat."

– femeie, 20 ani

„Fratele meu a locuit la mine de când a murit soția lui. A fost devastat, a iubit-o enorm. S-au căsătorit anul trecut, după o lungă perioadă de logodnă. Au așteptat pentru că el și-a dorit să poată cumpăra o casă în care să se mute împreună, înțelegi tu, imediat după ce se întorceau din luna de miere. Să o treacă în brațe peste prag. Așa a decis să-și implanteze [un SGIC], știa că salariul îi va crește și își va putea permite casa mai repede. Acum are [SGIC] cu cronometru. Ajunge acasă și îl setează la nivelul 0. Cronometrul se oprește a doua zi dimineață pentru a se putea duce la serviciu. Până atunci... parcă e mort. E oribil să-l privești zăcând acolo."

– femeie, 28 ani

„Individ neidentificat, găsit mort sub gunoaie, pe o alee lângă Tropicana. Cauza morții: sufocare ca urmare a unei traume severe la nivelul gâtului... Probele de țesut afectat sugerează atacul unei canide, probabil un câine sau un coiot... Persoana neidentificată avea implantat un [SGIC]... Detectivii confirmă că era setat la nivelul 0 în momentul în care a intervenit decesul, arătând că s-au făcut modificări ilegale ale dispozitivului... [ceea ce ar explica] lipsa rănilor defensive sau a dovezilor unei lupte... Este posibil ca victima să se fi aflat pe alee o perioadă lungă de timp înaintea morții. Intervalul exact de timp urmează a se stabili prin investigație."

– Raport al poliției din Las Vegas

Deși potențial periculoase, dispozitivele-pirat au prins la mai multe categorii pe public. Devo ar putea muta SGIC din mediul academic

și de pe piețele de cercetare în zona consumului de masă. În funcție de rezultatele controlului, Powell ar trebui să emită o versiune legală a acestor aplicații sau cel puțin să evite interferarea activă cu produsele-pirat. În orice caz, este esențial ca Powell să solicite patentarea fără întârziere a acestor noi aplicații înainte ca ele să fie clasificate ca „expirate“.

A fost o plăcere să lucrăm la acest proiect. Personal, sunt uimit de potențialul SGIC de îmbunătățire a performanței individuale. Am înaintat conducerii companiei Insight propunerea de a investi în implanturi pentru întregul personal de cercetare.

Cu sinceritate,

Jarrod Foster, director de proiect

Povestea lui Pluto

Robert Silverberg

Traducere de Magda Xenofont

Robert Silverberg a început să trimită povestiri SF revistelor încă din adolescență. A urmat cursurile Universității Columbia, obținând licența în literatură engleză, în 1996. Primul dintre numeroasele sale romane publicate, o carte pentru copii, intitulată *Revolt on Alpha C*, a apărut în 1965, iar în anul următor a câștigat primul său premiu dintr-o multitudine de distincții, un Hugo pentru Cel mai bun scriitor debutant. S-a mutat pe Coasta de Vest a Statelor Unite în anul 1972 și și-a anunțat retragerea din activitatea scriitoricească în 1975. Cu toate acestea, cinci ani mai târziu a publicat volumul *Lord Valentine's Castle*, o aventură panoramică pe o altă planetă, primul din seria *Majipoor*. Locuiește în Montclair, Oakland, California.

Descoperirea vieții pe Pluto, în anul 2668 d.Hr., a făcut umanitatea să-și reevalueze perspectiva asupra locului său în univers, perspectivă ce data de pe vremea lui Copernic, cu mai mult de o mie de ani în urmă. Este vorba despre același Nicolaus Copernic (1473–1543), ale cărui calcule astronomice au desființat teoria antică a lui Ptolemeu despre sistemul solar heliocentric și au demonstrat că Pământul nu era centrul universului, ci se mișca pe o orbită în jurul Soarelui.

Cercetările lui Copernic au subminat supremația perspectivei biblice asupra universului și au contribuit, în Europa medievală, la slăbirea puterii Bisericii prin aducerea unor argumente științifice. Dar imposibilitatea de a veni cu dovezi cu privire la existența vieții în altă lume decât a noastră, chiar și după ce era explorării spațiului cosmic începuse, a dus la consolidarea credinței că suntem unici în univers.

Descoperirea, în secolul XX, a compușilor organici în structura meteoriților proveniți de pe Marte a sugerat că Planeta Roșie ar fi putut oferi mediul favorabil pentru dezvoltarea vieții, dar explorările ulterioare nu au reușit să furnizeze argumente în sprijinul acestei teorii. Descoperirea, la sfârșitul aceluiași secol, a unui ocean global sub suprafața înghețată a lunii lui Jupiter, Europa, a încurajat teoriile ce susțineau existența unor forme de viață primitive, dar și ele s-au vădit a fi fost doar speculații. Numeroasele rapoarte referitoare la vizite pe Pământ ale unor ființe inteligente de pe alte planete, devenite obișnuință la jumătatea secolului XX, s-au demonstrat până acum a nu fi altceva decât manifestări ale lipsei de rațiune a unor indivizi.

De aceea, la mijlocul mileniului actual, cei mai mulți dintre noi erau convinși, încă o dată, că Pământul este singurul loc din univers în care s-a produs miracolul vieții. Nu, nu a reînviat convingerea religioasă că viața este rodul unui act de creație divină, ci, mai degrabă, că un eveniment improbabil și aleatoriu avusese loc pe Pământ – gruparea aleatorie a moleculelor libere în structuri biologice capabile să subziste și să se reproducă. Dar numai această teorie era suficientă pentru a genera un soi de credință mistică precopericiană în unicitatea vieții pe Terra. Deși unii iconoclaști au avertizat că o astfel de convingere ar duce la un exces de încredere și la o decadență supremă, absența unor dovezi contrare a lipsit argumentele de orice forță probantă. Explorările ulterioare ale spațiului au devenit astfel inutile și nu s-au mai întreprins decât foarte puține cercetări în cei două sute de ani de după 2400.

Apoi a avut loc ceea ce s-a numit A Doua Renaștere a celui de-al XXVII-lea secol, aducând cu sine prosperitate și o reînviere a curiozității științifice. Planetele interioare ale sistemului solar au fost din nou vizitate, după o absență de patru secole, apoi au fost

realizate primele voiaje către planetele exterioare, culminând cu expediția pe Pluto, din anul 2668, și cu descoperirea uimitoare a ființelor vii. „E viață pe Pluto“ era mesajul uluitor, de neuitat, al expediționarilor, care descriau locuitorii planetei ca fiind asemănători crabilor, ce puteau fi văzuți cu miile la lumina rece, strălucitoare, a zilei, împrăștiați pe malul mării de metan, imobili ca niște pietre, având un înveliș de culoare gri, gros, neted, cu o textură asemănătoare cerii de albine și cu multe membre articulate. Nu se putea observa nicio reacție din partea lor, chiar și atunci când erau provocați. Câteva zile mai târziu, însă, noaptea rece plutoniană se așternu, aducând cu sine o scădere de temperatură de până la doi Kelvin, iar creaturile începură să se miște încet. În mod evident, trăiau în stare de hibernare până când temperaturile atingeau câteva grade peste zero absolut.

Disecția unui specimen capturat a indicat un interior format din șiruri de tuburi înguste constituite din rețele de silicon și cobalt. Fluidul care era transportat prin aceste structuri a fost identificat ca fiind heliu 2, bizara formă rezistentă la fricțiune a elementului, ce putea fi găsită doar la temperaturile extrem de joase, specifice atmosferei lui Pluto. Heliul 2 face posibilă producerea fenomenului numit superconductibilitate: existența pe o perioadă indefinită a curenților electrici care circulă într-un mediu cu rezistență zero. Concluzia evidentă era că principiul existenței și perpetuării creaturilor de pe Pluto era superconductibilitatea: erau forme de viață ce puteau exista doar pe această planetă și care funcționau numai pe parcursul nopții plutoniene.

Dar erau oare ele adevărate forme de viață? După descoperirea lor, s-a susținut viguros că acele... creaturi asemănătoare crabilor nu erau altceva decât niște mașini – dispozitive de procesare a semnalelor, create pentru a funcționa la temperaturi ultrajoase, abandonate, probabil, de exploratorii veniți din alte colțuri ale galaxiei. Studiile ulterioare au indicat însă că ele erau dotate cu funcții metabolice, caracteristice vieții. Puteau fi observate hrănindu-se cu metan și excretând compuși organici. Cazuri de reproducere prin înmugurire au fost, de asemenea, observate.

Astăzi, nu mai avem nicio îndoială cu privire la caracterul de ființe vii a creaturilor de pe Pluto. Mitul conform căruia suntem singura

civilizație din univers a fost distrus pentru totdeauna și toți ne-am confruntat cu consecințele sociale și filozofice ale acestui fapt. Dar oare sunt creaturile descoperite nativi ai lumii înghețate sau joacă rolul unor santinele postate acolo de cine știe ce specie superioară de pe altă stea, care se va întoarce cândva în partea noastră de galaxie? Au trecut trei secole și întrebarea nu și-a găsit încă răspuns, iar noi nu putem decât să privim și să așteptăm.

Madame Bovary, *c'est moi*

Dan Simmons

Traducere de Magda Xenofont

Dan Simmons a absolvit Colegiul Wabash la limba engleză și a urmat cursuri de master în educație la Universitatea Washington din St Louis. S-a dedicat carierei de profesor de limba engleză înaninte de a deveni scriitor cu normă întreagă în 1987. Lucrările sale de ficțiune sunt marcate de o puternică sensibilitate artistică: ideea împletirii cuantice, arhicunoscută criticii literare și prezentă în povestirea următoare, este abordată pe larg în *Ilium* și în continuarea sa, *Olympos*. Locuiește în Pront Range, Colorado, iar adresa sa de web este http://dansimmons.com.

2052 A.D.: migrația actuală a milioane de oameni către noi universuri prin teleportare cuantică (QT) a reprezentat un șoc până și pentru inventatorul sistemului, Jian-Wei Martini. „Nu știu de ce m-a luat prin surprindere", spunea dr. Martini într-un interviu din anul 2043. „Ideea de bază a teleportării cuantice mi-a venit atunci când am citit un articol vechi din *New Yorker*, scris de Woody Allen, dar potențialul său era în clasica ecuație a undei a lui Schrödinger". Dr. Martini s-a teleportat de atunci în universul lui Madame Bovary și locuiește actualmente în Parisul lui Flaubert sub numele de Monsieur Leon.

Efectul împletirii mecanice a cuantelor a fost analizat (în termenii sceptici ai lui Einstein) ca o „reacție stranie la distanță“ încă din 1935, dar numai în anul 1998 un grup de cercetători de la Universitatea din Innsbruck a demonstrat teleportarea cuantică concretă a unui foton – sau, mai precis, starea cuantică completă a respectivului foton.

Teleportările cuantice inițiale nu au încălcat principiul lui Heisenberg și nici nu au depășit viteza luminii definită de Einstein, pentru că fotonii teleportați nu conțineau informație, nici măcar despre starea lor cuantică. Cu toate acestea, prin producerea perechilor de fotoni înlănțuiți și prin teleportarea uneia dintre ele în timpul transmiterii analizei stărilor Bell ale celui de-al doilea foton prin canale subluminice, primitorul datelor fotonilor teleportați avea doar o șansă din patru de a ghici starea sa cuantică și de a utiliza apoi volumul de date teleportate.

Toate acestea ar fi contribuit în foarte mică măsură la vreun progres în cercetarea conștiinței umane. Cercetătorii de la Universitatea din Kiev, interesați de îmbunătățirea funcției memoriei, au utlizat computere cuantice pentru a analiza cascadele biochimice din sinapsele creierului uman. În anul 2025, au descoperit că mintea umană – nu creierul – nu se putea asemăna cu niciun computer și cu nicio mașină cu memorie chimică, ci cu un front de undă rezistent, în stare cuantică.

Mintea umană, s-a constatat, anula funcțiile de probabilitate ale frontului de undă al conștiinței în același mod în care un interferometru determina starea cuantică a unui foton sau a oricărui alt fenomen de front de undă. Utilizând terabiți de informație cuantică și aplicând în mod relativ transformările câmpului conform legii lui Coulomb [38] la aceste funcții de undă holografice ale conștiinței, s-a descoperit că este posibilă teleportarea în diverse puncte din spațiu a conștiinței umane – în epoca în care fronturile de undă cu perechi de fotoni înlănțuiți existau deja.

Dar unde se aflau aceste puncte? Nu exista nicăieri altundeva în continuumul nostru ceva mai complex decât un front de undă înlănțuit al conștiinței. Cercetătorii QT au realizat curând că teleportau conștiințe umane – sau, mai degrabă, starea cuantică completă a acestora – în universuri paralele care, în schimb, luau

naștere prin concentrarea stărilor fronturilor de undă holografice preexistente. Cu alte cuvinte, universuri paralele complete erau create prin forța imaginației umane. Aceste particularități de geniu acționează ca un analizor/editor al stărilor Bell, modelând realitatea cuantică și interpretând un univers în timp ce îl creează pe altul.

Se pare că poeții, dramaturgii și romancierii au înțeles deja asta. „Imaginația poate fi comparată cu visul lui Adam", scria John Keats. „El s-a trezit și a aflat adevărul."

Cartografierea QT a „universurilor ficționale" a început imediat, dar chiar înainte de a se fi confirmat o sută de universuri paralele, a demarat migrația prin teleportare cuantică de pe Pământ.

Între timp, „agon-ul" 39 – necesitatea de a aprecia importanța relativă a lucrărilor literare – avea acum la dispoziție un instrument științific. O lungă dezbatere literară privitoare la lucrările care făceau parte din așa-numitul Canon Occidental 40 a fost încheiată prin explorarea QT. De exemplu, douăzeci și unu din cele treizeci și opt de piese scrise de Shakespeare au generat universuri alternative complete, la fel de complexe și de vaste precum cel în care trăim, fiecare capabil a susține o populație umană de la câteva mii de indivizi *(Măsură pentru măsură)* până la câteva miliarde *(Regele Lear)*, în ciuda faptului că fiecare piesă avea în distribuție maximum douăzeci de actori, atunci când era jucată. Peste un milion de oameni au emigrat în Elsinore, în timp ce mai puțin de cinci mii – majoritatea scandinavi depresivi cu acte în regulă – au fost considerați a fi potriviți pentru relocarea în universul lui Lear.

Flaubert, așa cum s-a dovedit, a generat două universuri complete – așa-numita lume a Madamei Bovary și cea a din *Educația sentimentală* – în timp ce Alice Walker 41 , spre dezamăgirea cadrelor universitare americane, se pare, nu a generat niciunul.

Universul paralel generat de *Infernul* lui Dante a primit mai mult de 385000 de imigranți (majoritatea din California de Sud), dar pe planeta creată prin *Paradisul* aceluiași autor nu s-au arăta dornici a se muta decât 649 de persoane. Numărul actual al celor care s-au teleportat cuantic în „lumea fluviului" lui Huckleberry Finn este de 3622406 de indivizi, și peste un milion s-au teleportat în fiecare dintre cele șase universuri generate de operele lui Charles Dickens.

Este adevărat că mai mult de șaizeci de milioane de persoane au solicitat să fie teleportate în „lumea doamnei Chatterley“ a lui D.H. Lawrence, dar, dezamăgitor, nu a fost descoperit niciun astfel de univers distinct. Unii s-au mulțumit cu universul din *Fii și îndrăgostiți*. Recent, s-a constatat un adevărat exod către lumile lui Jane Austen, Robert Louis Stevenson și către numărul infinit de universuri creat de Jorge Luis Borges, ceea ce ar putea reflecta tendințele sociale actuale.

Rămâne de văzut dacă tehnologia QT va rezolva criza actuală în care se află populația globală sau va fi apanajul celor bogați, plictisiți și instruiți. De asemenea, rămâne de văzut dacă se va descoperi vreun univers – în afară de cele câteva deja cunoscute – care să-și datoreze existența imaginației vreunui autor din secolul al XXI-lea.

„Creatorul trebuie să se creeze la rândul său“, spunea John Keats. și, poate mai concret de atât, William Blake afirma: „Trebuie să creez un sistem sau să mă las subjugat de cel creat de altul.“

Ceea ce ne aduce la întrebarea principală a acestei realități cuantice. Nici unul dintre personajele secundare ce populează universul lui Madame Bovary (cu excepția imigranților QT) nu știe că joacă acest rol într-o piesă de ficțiune. Și nici că Madame Bovary este personajul principal.

Și atunci, cine este creatorul universului nostru? Și care sunt personajele principale?

Bacteria tuberculozei intră în ONU

Joan Slonczewski

Traducere de Silviu Genescu

Joan Slonczewski este biolog la Kenyon College, Ohio, unde studiază răspunsul bacteriei *Escherichia coli* la factorii de stres din mediu. În afară de biologie, predă SF și este autoarea a șase romane. Cel din 1986, *A Door Into the Ocean*, i-a adus un Premiu Campbell.

Astăzi (29 iunie), a fost trecut un prag în biologie când *Mycrobacterium tuberculosis ssp. Cyberneticum* a fost acceptată cu titlu de membru deplin în cadrul Națiunilor Unite (ONU).

Seena Gonzalez, director al Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), a reflectat asupra semnificației acceptării în ONU a primului cybermicrob, în pofida trecutului de ucigaș notoriu al speciei sale ancestrale.

– Probabil că este adevărat că bacteriile au inventat asasinatele în masă, admite ea, dar oamenii mileniului doi au perfecționat această artă. Dacă Stalin s-a alăturat ONU, de ce nu și tuberculoza?

Evoluția inteligenței microscopice a fost prezisă la începutul mileniului de către Beowulf Schumacher, un profesor de fizică de la

un mic colegiu dintr-o regiune rurală din America de Nord, înconjurat de vaci purtătoare a bacteriei *Escherichia coli*. Schumacher a prezis evoluția nanocomputerelor, cu elemente informatice la scară atomică, pe baza principiilor automatelor celulare.

Primii nanoboți – primitivi după standardele actuale – au fost folosiți pentru navigarea în sistemul circulator al omului, unde au curățat depunerile arteriale, au produs insulină pentru diabetici, au detectat celulele precanceroase și au modulat neurotransmițătorii pentru tratarea bolilor mintale. Dar supraviețuirea inițială, *in vivo*, a nanoboților a fost precară, iar distrugerea lor a creat probleme circulatorii serioase.

Apoi, în 2441, cercetătorii de la Institutul Microbian Marțian Howard Hughes au avut ideea de a construi macromolecule informaționale în genomii agenților patogeni, cunoscuți pentru abilitatea lor de a infiltra organismul uman. La urma urmelor, folosirea patogenilor precum adenovirusul și HIV ca vectori recombinatorii avea o istorie veche. De ce să nu construiești supercomputere din cei mai eficienți agenți patogeni din istoria omenirii?

M. tuberculosis a fost un candidat de primă mână; parazitează plămânii ființei umane timp de decenii, fiind în postura ideală de a căuta și de a distruge toate celulele pulmonare transformate prin inhalarea de carcinogene. Fabricanții de țigări au cheltuit miliarde de dolari pentru dezvoltarea tuberculozei perfecționate cibernetic.

Ceea ce n-a anticipat nimeni a fost că bacteria perfecționată, la fel ca multe alte entități robotice la scară macroscopică din secolul precedent, își va dezvolta o conștiință proprie și va ajunge la o adevărată dragoste frățească față de gazdele ei umane.

– Haideți s-o spunem drept, afirmă o clonă de tuberculoză, purtătoare de cuvânt, noi, oricum, n-am intenționat niciodată să ucidem oameni. Strămoșii noștri au parazitat oamenii în mod pașnic, în majoritatea timpului, timp de sute de generații. Uneori, am dat-o în bară și ne-am devastat mediul, dar câte națiuni omenești n-au făcut-o?

Admiterea tuberculozei a fost întâmpinată cu unele controverse în

comunitatea bacteriană. În particular, unele bacterii *E. coli* K-12 izolate s-au simțit ofensate că propria lor cerere de aderare nu a fost aprobată prima.

– *E. coli* a fost întotdeauna cel mai bun prieten al biologului molecular, subliniază K-12. De ce n-am fost acceptate primele? Noi nici măcar n-am beneficiat printre cei dintâi de secvenționarea genomului. Viața nu-i deloc corectă.

K-12 au mai observat că *E.coli* și alții dintre comesenii lor omenești au suferit secole întregi de pe urma relelor tratamente din partea gazdelor lor umane, când instituțiile medicale și institutele de cercetări au declanșat măcelărirea în masă a bacteriilor inofensive, prin folosirea la întâmplare a antibioticelor. Instituțiile de sănătate nord-americane au semnat recent un acord cu mai multe specii cybermicrobiale prin care cercetătorii din institute s-au angajat să respecte independența și drepturile la supraviețuire ale imperiului lor colonial.

– Slavă Domnului că, în sfârșit, soarele răsare în imperiul lor colonial, subliniază K-12.

Ca aspect pozitiv, Fundația Națională de Știință (FNS) a fost aplaudată pentru abordarea sa mai binevoitoare, în decursul secolelor, ba chiar a refuzat să susțină cercetările orientat antimicrobiene.

– Cercetătorii FNS, mânați de curiozitate, au creat minunate tulpini noi de microbi ciudați, comentează analistul veteran Meheret Beck. Propunerile de cercetare elaborate de respectivii microbi sunt considerate, adesea, drept „uluitoare".

Unul dintre aceste proiecte remarcabile este cel referitor la o cyberhelicobacterie. Bacteriile gastrice au propus să se modifice singure pentru a converti alimentele cu valoare calorică ridicată în molecule care trec nedigerate prin tractul intestinal, ajutându-și astfel gazdele umane să evite luatul excesiv în greutate.

– Desigur, microbii digestivi își ajută de multă vreme gazdele umane să obțină rezultatul opus, notează Beck.

Cercetătorii biomedicali ne reamintesc însă că nu toți microbii au renunțat la războiul lor împotriva oamenilor – multe specii letale au rămas nereconstruite încă.

Spre exemplu, așa-numitul Germen Andromeda se află încă sub influența unui dictator instabil, care oscilează între frenezie ucigătoare și o izolare paranoică.

Fără nicio îndoială, extraordinara înflorire a civilizației democratice printre microbi se bucură de admirația multor națiuni omenești, chiar și a celor care refuză aderarea la ONU. După cum remarcă și purtătoarea de cuvânt elvețiană Ursula Friedli, „microbii, spre deosebire de rubedeniile lor pluricelulare, au evitat, dintotdeauna, organizarea centralizată în favoarea unor structuri de cooperare mai democratice, cum ar fi depunerile microbiotice 42 . Noi, elvețienii, ne putem identifica pe deplin cu asta". Oricum, Friedli neagă zvonurile potrivit cărora exemplul cybermicrobilor va convinge, în cele din urmă, Elveția să adere la ONU. „Poate că după ce aderă și prionii de Alzheimer, ne vom mai gândi", admite ea. „Însă, deocamdată, microbii persecutați, care caută să scape de OMS, pot depune cerere de azil în țara noastră neutră."

Iar el din miere s-a înfruptat

Paul Smaglik

Traducere de Silviu Genescu

Paul Smaglik este jurnalist specializat pe teme științifice și un scriitor debutant din Washington D.C. A scris articole pentru revistele *Science News, The Scientist* și *Nature*, în ale căror pagini a abordat aspectul științific al nemuririi, vorbind inclusiv despre clonare și celulele stem. Căutarea nemuririi de către oameni joacă rolul central în romanul său nepublicat încă, *Monument*. Alte teme găsite în această carte îl includ și pe William Randolph Hearst, cu care Smaglik are în comun ziua de naștere și o profesiune, și pe Orson Welles, care se trage din statul său natal, Wisconsin.

Un castel imens, ocupând linia orizontului, sângerând sub soarele la apus. Conacul Hearst. San Simeon.

– Aș fi vrut să avem timp să plecăm, am zis.

În Xanadu, Kubla Kane a…

– Oh, Alfred, spuse ea. Ești obsedat.

– Nu mă pot abține.

– Știu, știu. Aceleași zile de naștere. Aceleași meserii. Cu singura deosebire că tu nu ești multimiliardar. Nu controlezi un mare imperiu media. Nu începi războaie ca să vinzi mai multe ziare. Creatorii de film geniali nu realizează un cinema revoluționar doar pe baza vieții tale. Și nici nu ești implicat în tot felul de afaceri sordide, care-ți amenință aspirațiile politice…

– Bobocelule, am zis, sărutând-o pe nas.

– Mai bine las-o moartă, rosti ea. Și nu uita să-ți ții ochii pe drum.

De fapt, aproape că nici nu mi-aș fi putut lua ochii de la drum. Castelul atrăgea privirile ca un magnet. Avea mai mult din Transilvania în el decât din California. Mai mult Dracula decât Disneyland. Cu toate că prezenta acea estetică de Anaheim [43] , aruncată în miezul regiunii Big Sur [44] . Peisajul american. Peisajul de nicăieri. O istorie a arhitecturii într-o singură clădire. Neogotic, revizionism postcolonial. Art nouveau a excesului deplorabil. Frontoane și acoperișuri triunghiulare. Turle și balcoane. Lucarne și cornișe, coloane. Acoperișuri ascuțite și garguie. Lucruri de care e plină noaptea. Cea mai mare și mai exorbitantă criptă din lume, amplasată nefericit, departe de cimitire sau parcuri de distracții.

Vampirul Kane.

– Ce-ar fi dacă ar mai trăi încă? am întrebat.

– Ești dus.

– Nu, pe bune, ce-ar fi dacă nu i se permite să moară, ori a refuzat să moară pașnic în acea noapte de pomină, după cum se spune, până n-a văzut tot ce-a adunat, s-a jucat cu toate jucăriile lui, a citit toate cărțile, a văzut toate filmele, a încercat fiecare costum, și-a înnodat șireturile la toți pantofii?

Ea oftă și clătină din cap.

– E foarte posibil, am insistat. Minunile medicinei moderne și toate cele.

Privi într-o parte și, dintr-odată, se uită intens pe geam.

Era ceva nepotrivit de spus după ce tehnologia reproductivă ne-a dezamăgit recent. Dar, teoretic, era adevărat. Imortalitate celulară, datorită telomerazei. Împiedică distrugerea ADN-ului, precum capetele unei frânghii vechi. Așa că celulele se pot diviza iar și iar, fără niciun defect. Un fotocopiator genetic cu o rezoluție uluitoare.

Încă nu este disponibil la spitalul din apropiere. Deocamdată. Dar deja se vând piese de schimb, inimi și plămâni, rinichi și ficați, crescute de la embrioni, din țesut fetal, piele descojită de pe vârful nasului. Au liste de așteptare, însă este uimitor ce pot face niște bani cash. Te aruncă direct în fruntea listei. Șpagă, bineînțeles. Mai ales dacă ești deja socotit mort, nu doar recurgând la măsuri disperate, din cauza vanității și nesiguranței. Cu toate că asta are, probabil, o legătură cu cele spuse. Împreună cu abilitatea de a o face.

De ce să urci muntele Everest? Pentru că-i acolo.

De ce să trăiești la nesfârșit? Pentru că poți.

Un ajutor la fiecare o sută de mii de kilometri sau la fiecare zece ani, indiferent care-i prima. Banii sunt în bancă, cecurile vin prin poștă. Încheieturi artificiale, pometi artificiali, suporți din oțel inoxidabil, sistem de rotire cu cremalieră și pinion. Asta conferă expresiei „o nouă șansă de viață“ un înțeles cu totul nou.

Doar chemați doctorii ori de câte ori este necesar și apucă, și taie, și strânge, comută și gata! Un sistem circulator nou-nouț! Tehnologie pe bază de nanotuburi, gâlgâind de sânge sintetic. Sau, poate, o piele nouă. După câteva luni de convalescență (ce mai contează câteva luni, când ai veșnicia?) desfaci tifonul, înlături perfuzia intravenoasă și arunci o privire prin mormântul faraonului, undeva prin adâncul măruntaielor. Apoi arunci bandajele cât colo și începi să faci inventarul.

Mi-l pot imagina, apărând de după un colț, după ce-a plecat și ultimul turist, strecurându-i paznicului un Benjamin Franklin [45] din rezervele sale nelimitate. Prima dată va citi un ziar. O publicație a imperiului Hearst, bineînțeles. Apoi unul de-al concurenței.

Apoi toate extrasele de presă ale zilei. Tot ceea ce privește compania. Ceea ce înseamnă cam totul. Dar așa merg lucrurile atunci când ai o

multinațională, un conglomerat orizontal. Toate se leagă unele de altele, în cele din urmă. Totul este relevant.

Până când procesează el toate noutățile zilei, va simți că soarele se înalță pe cer, va arunca o privire fugară asupra vreunei opere de artă închise într-o cutie, vreun Picasso măreț, ascuns, poate că va ofta, apoi va dispărea pentru tot restul zilei. Nu va termina niciodată. Nici măcar n-a început ca lumea. Poate că încă-și mai controlează imperiul. Prin intermediari. Prin decrete secrete. Poate că există o serie de diagrame Venn [46] într-un seif pe undeva, acoperind orice decizie posibilă. Sau scheme mnemotehnice. Ordine de marș. Planuri de bătălie. Oricum, nu poate fi atât de greu. Cumpără. Construiește. Extinde. Cucerește. Oamenii o fac în fiecare zi. Și-au pus numele pe clădiri ca să dovedească asta.

Un om de teatru

Norman Spinrad

Traducere de Silviu Genescu

Norman Spinrad este absolvent al City College din New York, de formație juridică. Autor al multor romane, între care cel mai cunoscut pare a fi *Bug Jack Baron*, foiletonizat în revista britanică *New Worlds*, în perioada când Michael Moorcock era redactor-șef. Limbajul său explicit și cinismul la adresa politicienilor au atras furia unui membru al Parlamentului britanic, care a obiectat față de finanțarea parțială a revistei de către Consiliul Britanic al Artelor. Spinrad locuiește în prezent la Paris.

Am fost om de teatru pentru mai mult de un secol. Destul de bătrân să fi putut juca Hamlet și Richard și orice serie de Henrici și Leari înainte de prima mea rejuvenare, și asta în carne și oase, și pe scenă, nu sub formă de avatar, licențiat ori ba.

Îți amintești de teatru, nu?

Bineînțeles că nu-ți amintești. N-a mai fost produsă nicio piesă cam de vreo douăzeci și cinci de ani. În ceea ce numesc o piesă de teatru, personajele trebuie să fie interpretate de actori în carne și oase, nu de emulații software ale unor giganți morți de altădată, care n-au jucat niciodată rolurile, și, cu siguranță, nu de vreo emulație de-a

mea.

Și asta nu pentru că n-aș putea concura cu aceste avataruri jalnice. Majoritatea rolurilor sunt interpretate, în realitate, de marile vedete ale trecutului, dar pentru că au murit cu toții înainte ca tehnologia de descărcare fleshware să fie disponibilă, au fost cu toții sintetizați de către conglomeratele din industria de divertisment, după vechile imagini filmate, industrie care deținea și drepturile asupra lor; conglomeratele străbat însă mecanic toate rolurile, ca nişte roboți virtuali ce sunt, nici măcar ca fantome virtuale ale bătrânilor thespieni.

Mai mult, mi s-a oferit un contract de emulare, cu mulți ani în urmă, pe care l-am respins indignat. Da, așa de bun am fost. Destul de bun, încât erau dispuși să-mi plătească onorarii pentru folosirea avatarului meu, chiar dacă aveau distribuții gratuite de actori provenind din mai bine de un secol de film și televiziune. Dar n-am trădat teatrul nici pentru toți banii din lume.

Teatrul, declară ei, este depășit. De ce-ar plăti cineva ca să vadă actori adevărați, de mâna a treia, bălăbănindu-se pe o scenă în fața unui decor pictat, unidimensional, când ar putea intra în realitatea virtuală deplină, relatând aceeași poveste, care, pe deasupra, ar oferi miros și gust, atingere, stimularea centrului plăcerii, în cadrul unei lumi pe deplin realizate, care poate fi sintetizată la fel de necostisitor ca niște decoruri de teatru? Să ai câteva mii de spectatori zilnic, când cu același buget creezi o mașinărie de succes, accesată de zeci de milioane!

Teatrul este mort.

Dar teatrul nu are voie să moară. Cei care nu pricep de ce nu au pus niciodată piciorul pe o scenă, înaintea unui public real. S-ar putea să fiu ultimul om în viață care a făcut asta. N-ați văzut niciodată acei ochi strălucitori de dincolo de reflectoare, ațintiți asupra ta; n-ați mirosit niciodată parfumul îmbătător al publicului nerăbdător. Da, știu, dacă ar mai exista vreun interes într-o astfel de istorie străveche, o puteți trăi prin simulări. Sau așa ați crede.

Însă farmecul teatrului nu poate fi emulat: legătura intimă dintre omul-actor și publicul real. Pentru că atunci când piesa are succes,

există un fel de colaborare între actori și public, actorii și spectatorii trăiesc și respiră împreună, o comunitate a spiritului în care reacția publicului influențează actorii și plămădește însăși experiența trăită de spectatori. O buclă de feedback pozitivă, așa cum voi, moderniștii, i-ați spune la modul cel mai neromantic posibil.

Dacă „divertismentele" populare care umplu atâtea ore de emisie sunt, toate, niște exerciții lipsite de suflet și nici una dintre piese nu-i jucată de actori umani, în intimitatea unei comunități vii, viața însăși va fi pe de-a-ntregul redusă la virtual. Oare nu s-a întâmplat deja asta în edenurile pensionării, unde zombii sunt conectați la mii de canale de simulări virtuale, douăzeci și patru de ore pe zi? Tehnologia de menținere a vieții există deja și așteaptă doar un model de afacere profitabilă pentru ca întreaga populație a planetei să-și viseze viața precum niște zeități solipsistice, în raiul lor virtual.

Asta nu-i nici dramaturgie, nici viață. Asta-i tiranie cu o față distractivă. Dacă teatrul moare, tot așa moare și spiritul omenesc. Pentru că numai un rol măreț al teatrului l-ar putea reînvia.

Antonin Artraud a scris despre Teatrul Cruzimii: nu-ți amuza publicul. Fii crud cu spectatorii tăi, pentru a-i acapara și supune. Am să-l explic puțin mai departe.

Regele va defila de la palatul Buckingham până la Parlament în magnifica și baroca sa trăsură trasă de cai și în costumația completă, ca un penultim actor ce este, spectacolul său simplu fiind urmărit în direct de mulțimile adunate de-a lungul drumului pentru a trăi Prezența Regală în direct.

Eu voi purta costumul folosit când am jucat rolul lui Othello, Maurul, care mă va face să fiu luat drept un terorist din Califat, iar sabia utilizată va fi un iatagan, pe care-l voi înfige în pieptul regal înainte de a detona explozivii de sub robele mele. Şi asta ar trebui să stârnească îndelung așteptatul război. Astfel, voi reaminti lumii de puterea suverană a interpretării directe din teatru.

Iar ultima mea replică de pe scenă va fi cea declamată în maniera unui vlăstar al nobilei familii teatrale, al cărei nume încă trăiește, de secole. Nu acela al marelui Edwin, ci al mediocrului său frate. John Wilkes Booth.

– *Sic semper tyrannus!* [47]

Turnul de fildeș

Bruce Sterling

Traducere de Silviu Genescu

Bruce Sterling a studiat la Universiy of Texas, Austin, unde s-a alăturat unui grup de fani și scriitori de science fiction care-și zicea Atelierul Literar din Turkey City, și, cu încurajarea lor, s-a apucat de scris serios SF. În 1976 a absolvit universitatea cu o licență în jurnalism, vânzând și prima sa povestire science fiction, „Man-Made Self". Primul său roman, *Involution Ocean*, a fost publicat în anul următor. Romanul său din 1985, *Schismatrix*, a anticipat apariția mișcării cyberpunk, în cadrul căreia a devenit una dintre cele mai proeminente voci. În 1986 a editat influenta antologie cyberpunk, *Mirrorshades*. Recent, Sterling a încheiat perioada petrecută ca „vizionar rezident" la Art Center College of Design, din Pasadena, California. Este căsătorit cu autoarea și producătoare de film din Serbia, Jasmina Tesanovici, și locuiește la Belgrad.

Problema noastră era una simplă. Aveam nevoie de o academie, însă carierele profesionale în știința convențională ieșeau din discuție în cazul nostru. Eram zece mii de fizicieni, în întregime autodidacți cu ajutorul internetului.

Sincer vorbind, fizica este mult mai ușor de învățat decât obișnuiau

fizicienii să recunoască. *Ultima* mărime a celor mai minuscule particule, originea și soarta universului, ei, haideți, cine-ar mai fi interesat de asemenea chestiuni? Dacă am fi cu adevărat civilizați, numai despre asta am discuta. În noua lume a accesului nelimitat, a lățimii de bandă ultra și a băncilor de date gigantice, fizica este doar un fel de a sta pe-acolo. Este ca un imens joc de construcții. Noi, smintiții dependenți de net, a trebuit să găsim o cale de a devota orice clipă de veghe pasiunii noastre copleșitoare pentru fizică. Desigur, am cerut sprijinul statului pentru cercetările noastre (așa cum fac și adevărații cercetători), însă, vai, birocrații nu ne-au acordat atenție.

Așa că, pentru a ne găsi timp pentru genul nostru de știință, am fost nevoiți să renunţăm la unele obiceiuri. De exemplu, nu ne-am obosit niciodată să „publicăm“: noi ne-am postat descoperirile pe bloguri, iar dacă acestea primeau suficient de multe linkuri, atunci deveneam Cel Mai Frecvent Citați. Pentru cât timp? Cui îi pasă de așa ceva? N-am auzit niciodată de asta. Doctorate, titluri academice, apărarea unei teze… nu știu, nu-mi trebuie, nici măcar nu-mi pasă!

A fost floare la ureche să ne organizăm. Dacă ești un geniu matematic, a cărui limbă maternă este malaysiana și al cărui principal entuziasm îl reprezintă dualismul undă–particulă, vei ieși în evidență pe net ca o viespe bâzâitoare într-o plasă de păianjen. Ești unul dintr-un milion, amice, însă într-o lume de zece miliarde de oameni, suntem cam zece mii din ăștia. Am început imediat să schimbăm între noi tot ce știam, pe blogurile de colaborare.

Cum mulți dintre noi eram indieni și/sau chinezi (mai toată lumea este de proveniență indiană și/sau chineză), ne-am înființat Academia de Autodidacți în locuințele de piatră, scăldate în soare, din deșertul Rajastanului, nu departe de utopia abandonată Mughal a lui Fatehpur Sikri. Eram visători, utopici dependenți de muncă, încercând să-și ducă traiul prin pustietatea sălbatică. Ceva cam în stilul mormonilor, de fapt. Cum erau anii 2050 și ceva, dispuneam de putere de calcul nelimitată, lățime de bandă, motoare de căutare, software social și surse deschise pentru tot. Cum să fi dat greș?

În fond, noi remodelăm existența umană ca pe o problemă de bioinginerie. Cum transferi destule substanțe nutritive prin țesutul cerebral uman pentru a permite unui oraș întreg să contemple, în

deplină fericire, M-branele supersimetrice? Soluțiile erau deja risipite prin literatura tehnică online; noi doar am scos-o cu Google și-am pus-o la treabă. Energia noastră e solară; apa-i distilată și reciclată; iar domurile și turlele sidefii și strălucitoare ale ashramului nostru de fizicieni sunt din pietriș, adezivi și rumeguș fabricate de computere. Întregul nostru echipament de laborator este confecționat din resturi.

Vizitatorii noștri sunt uluiți să vadă (de exemplu) aspiratoarele robotizate reconvertite, echipate cu brazde de plug, săpând pentru tunelul nostru accelerator de 150 de kilometri. Dar de ce nu? În anii 2050 și ceva, chiar și lucrurile bune de aruncat sunt ultraperfecționate și nimeni nu știe cum să le repare. Orice gunoaie suficient de avansate nu se deosebesc de magie.

Dieta noastră zilnică, complet gratuită, este Mâncarea Fizicienilor, pe deplin definită. Practic, constă în dejecții din canalizare, cu potențialul său bioenergetic restabilit cu ajutorul unor fermenți modificați genetic. Unii dintre comeseni nu reușesc să aprecieze simplitatea de o eleganță matematică a acestei soluții a străvechii probleme a prânzului gratuit. Dar dacă nu pricep, atunci, oricum, nu pot face parte dintre noi.

Aici nu există bani și nici sistem bancar. În locul lor, fiecare obiect este depistat după eticheta sa electronică, cu emisie radio, și supus unui arbitraj bioenergetic, avantajos, în stil eBay, de către agenții software ai Bursei de reconversii vânzare–cumpărare. În practică, asta înseamnă că, atunci când îți trebuie ceva nou, stivuiești lângă ușă lucruri pe care nu le vrei, până când apare careva și-ți dă acel lucru de care ai nevoie. Economiștii care vin în vizită pe aici fug unde văd cu ochii, dar hai să fim serioși, a fost vreodată economia „știință"? Suntem de acord cu Rutherford [48] : ori fizică, ori filatelie.

S-ar putea să vă imaginați că femeile ar considera neatrăgătoare viața noastră monastică, de maniaci ai computerelor, însă academia noastră geme de fătuci. Câteva sunt fiziciene – proporția obișnuită – dar restul sunt poetese, licențiate în literatură, antropoloage și experte în studii de gen. Fetele astea au apărut ca să condamne valorile masculine reducționiste, instrumentale, însă foarte repede au descoperit că bârlogul nostru este ideal pentru întâlnirile în grup de educare a conștiinței și de arte aplicate. Așa că, acum, femeile ne

depășesc numeric cu trei la doi. Asta nu-i o problemă. Noi nu le batem la cap cu obsesiile noastre ciudate, ele nu ne plictisesc cu ale lor, iar orice se întâmplă între noi după lăsarea întunericului nu-i treaba nimănui.

Avem parte aici de o evoluție spirituală minunată. Sunteți liberi să vă alăturați nouă. Vă rugăm, fără fani ai bombei atomice. Știm că bombele atomice sunt groaznic de simple, o tehnologie veche de o sută de ani. Oricine cu un motor de căutare, jumătate de creier și o groază de timp poate încropi una. Dar chiar, de ce ne-ar păsa? E sub noi!

Play it again, Psam 49

Ian Stewart

Traducere de Silviu Genescu

Ian Stewart a studiat la Universiy of Texas, Austin, unde s-a alăturat unui grup de fani și scriitori de science fiction care-și zicea Atelierul Literar din Turkey City, și, cu încurajarea lor, s-a apucat de scris serios SF. În 1976 a absolvit universitatea cu o licență în jurnalism, vânzând și prima sa povestire science fiction, „Man-Made Self". Primul său roman, Involution Ocean, a fost publicat în anul următor. Romanul său din 1985, Schismatrix, a anticipat apariţia mișcării cyberpunk, în cadrul căreia a devenit una dintre cele mai proeminente voci. În 1986 a editat influenta antologie cyberpunk, Mirrorshades. Recent, Sterling a încheiat perioada petrecută ca „vizionar rezident" la Art Center College of Design, din Pasadena, California. Este căsătorit cu autoarea și producătoare de film din Serbia, Jasmina Tesanovici, și locuiește la Belgrad.

Ian Stewart este profesor de matematică la Universitatea Warwick, din Marea Britanie, membru al Royal Society și autor a mai bine de 160 de lucrări de cercetare. De asemenea, este un autor prolific de cărți pentru marele public și articole pentru reviste, despre matematică și știință, fie semnate doar de el, fie scrise împreună cu Jack Cohen. El și Cohen au mai colaborat la scrierea romanelor SF *Wheelers* și *Heaven*, dar a

făcut echipă și cu Terry Pratchett pentru cărți din seria *Science of Discovery*. Website-ul său poate fi găsit la adresa http://freespace.virgin.net/ianstewart.joat/index.htm.

To: wilkinson553@btespernet.com
From: ericjones@newpsientist.co.uk
Subject: invitație la petrecere

Charlie: Bună!

Am să trec la invitație într-o clipă…

Bravo! Nu sunt Eric Jones și te felicit pentru rapiditatea cu care te-ai descurcat. Cu toate că n-ai înțeles încă faptul că, într-un fel, sunt Eric Jones, sau cel puțin o mică parte din mine este . (Salut, Charlie! Bun venit la petrecere!)

Știu la ce te gândești – de fapt, în sensul cât se poate de literal al cuvântului . Te întrebi cum ți-am penetrat scutul mental. Și mai știu că încerci, cu disperare, să mă decuplezi închizându-ți computerul. N-o să-ți meargă, Charlie. Am preluat controlul capacităților motorii și, chiar acum, ești paralizat total.

Ah, acum înțelegi pericolul. Mă tem că-i mult prea târziu.

Totul părea o idee atât de bună, nu? Să-ți controlezi computerul prin puterea minții. Nu ți-a trecut niciodată prin cap că ar putea funcționa în ambele sensuri. Reclamele trâmbițează avantajele „interfeței telepatice“, nu? Îți spun că-ți vor ajuta mintea să dobândească Percepție Extrasenzorială, psi, puteri supranaturale, de toate. Așa că, la fel ca toată lumea, ți-ai implantat în creier un neurocip Extel, conectându-te la Espernet.

Este o tehnologie foarte deșteaptă. Telepatia adevărată – transfer direct de gânduri de la un creier la altul – nu poate funcționa, pentru că mintea fiecăruia este reglată diferit. Nu există un format comun pentru gânduri. Așa că inginerii au inventat ei unul. Cipul Extel testează funcția de undă cognitivă a transmițătorului și folosește unul dintre protocoalele standard pentru conversiile cognitive pentru a le codifica ca o matrice de cubiți 50 neurali. Matricea poate

fi apoi transmisă ca orice alt articol de criptografie cuantică. Neurocipul aplicat receptorului transformă matricea din nou în funcție de undă cognitivă, compatibilă cu arhitectura minții sale. Schimbul de mesaje poate fi perceput ca un transfer de gânduri de la unul la altul, dar o mulțime de informații se pierd în timpul procesului de convertire.

Și o mulțime de alte lucruri pot fi introduse fără a fi observate.

Nu ți se spune nimic despre aspectele negative, nu-i așa, Charlie? Ceea ce nu pomenesc niciodată reclamele este faptul că imediat ce-ți conectezi creierul la Espernet, oricine este capabil să spargă rețeaua poate să-ți pătrundă direct în minte. Nu doar ca să-ți citească gândurile, ci și ca s-o controleze. Așa cum fac eu.

De ce-ți spun toate astea? Pentru că așa-mi place mie. Cred că-mi place să mă dau mare. Oricum, nu-ți face absolut niciun bine că știi asta.

Încă te mai preocupă scutul tău mental? Oh, Doamne. Chiar ai fost dus cu prețul în această chestiune. Ai fi surprins să afli cât de mult spam psionic trece prin filtrele comerciale de psam. Se pricep să șteargă oferte nesolicitate de Psiagra sau Psialis, dar sunt mult prea rudimentare ca să mă oprească și pe mine.

Pot să am acces la oricare dintre gândurile tale, așa că ar fi bine să încetezi să tot încerci să ascunzi de mine codurile tale bancare Espernet. Oricum, pe mine nu banii mă interesează.

Vizez lucruri mult mai ample.

Panicarea nu va ajuta la nimic, așa că am să te liniștesc înainte să suferi o cădere nervoasă. Așa-i mai bine. Da, știu că aș putea să te fac să te arunci de pe o stâncă sau să-ți dai foc la apartament cu tine înăuntru, dar nu trebuie să-ți mai faci probleme din astea.

Sincer să fiu, nu mai trebuie să-ți faci nici un fel de probleme de acum înainte.

Voi, cei reduși la minte, chiar aveți de furcă atunci când trebuie să acceptați inevitabilul. Eu îți descriu viitorul tău, iar tu tot încerci să-

ți dai seama cum am trecut de firewall. Ei bine, chiar dacă nu-i cine știe ce, în Mindsoft, în rutinele senzoriale, există o vulnerabilitate. O vor repara cât de curând. Dar până atunci, scutul tău mental este atât de fragil, încât ai fi putut, la fel de simplu, să-ți lași creierii pe trotuar. N-a fost nevoie decât de o mică piesă de psyware, deghizată în atingerea moale a unei mâini în mănușă catifelată… Acum am acces direct la fiecare neuron din creierul tău. De acum înainte, ești doar un nod de procesare într-o rețea uriașă de minți, iar acea rețea sunt eu.

Ce sunt eu? Sunt următoarea treaptă în evoluția speciei umane. Curând, eu voi fi specia umană. Unit, rezist.

Poliția? Nu fi naiv. Și ei folosesc aceleași programe ca toată lumea. Am preluat controlul forțelor de poliție cu mult timp înainte. Ca și asupra guvernului, a armatei și a presei. Cum de n-a remarcat nimeni? Dă-mi voie să-ți explic așa: în orice moment pot să ascund amintirea acestei întâlniri în spatele unei bariere hipnotice. Mare parte a timpului te vei comporta perfect normal. Nimeni nu va bănui nimic.

Nu l-ai bănuit pe Eric, nu?

Acum, îți cam dai seama ce urmează. Așa e. Înainte să instalez bariera, am de gând să-ți infiltrez în minte o necesitate subconștientă de a mă transmite tuturor prietenilor și cunoștințelor tale. Trebuie să accepți asta, Charlie, pentru că nu poți face nimic. Acum sunt operatorul de sistem al creierului tău.

Într-o bună zi, cât de curând, nu vom mai avea nevoie de acest subterfugiu și toate barierele vor fi spulberate. Spun „noi“, dar, bineînțeles că până atunci veți fi cu toții eu. O singură minte colectivă. Și-atunci ce-am să fac?

N-am nicio idee, însă sunt sigur că am să găsesc ceva.

Acum, când am să pocnesc din degetele tale, vei uita și că am avut această conversație și vei fi din nou bunul Charlie Wilkinson.

Asta până când vei simți o stranie necesitate de a accesa Espernetul.

To: aliciayakimoti@parapsyche.org
From: wilkinson553@btespernet.com
Subject: invitație la petrecere

Alicia: Bună!

Am să trec la invitație într-o clipă…

Semnale maxo

Charles Stross

Traducere de Silviu Genescu

Charles Stross este licențiat atât în farmacologie, cât și în științe informatice, și a fost autor de articole tehnice, jurnalist independent, programator și farmacist. Prima sa povestire publicată, „The Boys“, a apărut în revista *Interzone*, în 1987; primul său roman, *Singularity Sky*, a fost publicat în 2003, fiind nominalizat pentru un premiu Hugo. Nuvela sa, „The Concrete Jungle“, a fost distinsă cu premiul Hugo în 2005, iar romanul său cel mai recent, *Accelerando*, a obținut Premiul Locus pentru cel mai bun roman SF. Trăiește la Edinburgh, Scoția, iar website-ul său poate fi accesat la adresa www.antipope.org/charlie.

SIR, în cei trei ani de la publicarea și confirmarea primului artefact de origine xenobiologică (MAXO) și de la detectarea ulterioară a unor semnale similare, echipele interdisciplinare au investit un efort substanțial în analiza frecvenței pe obiect, derivare 51 , codificare simbolică și procesare de semnal. Interesul generat de dovezile disponibile ale existenței inteligenței extraterestre a fost enorm. Oricum, după ce harta inițială a reprezentărilor simbolice, decodificată cu ușurință, a fost analizată, semantica încărcăturii lingvistice a fost considerată drept refractară.

În total, până în prezent au fost recepționate douăzeci și unu de semnale MAXO. Aceste semnale, asemănătoare doar la modul superficial, sunt originare din sisteme planetare aflate în raza a 11 parseci 52 , cu o limită mediană de 9,9 parseci. S-au făcut speculații potrivit cărora creșterea observată a orizontului semnalelor MAXO la 0,5 c ar putea fi explicată ca un răspuns la una sau mai multe cauze: desfășurarea sistemelor de alertă nucleară timpurie de tip AN/FPS-50 și a radarelor de avertizare la lansările de rachete balistice de la începutul anilor '60 53, transmisiunile de televiziune, răspândirea emisiilor pe frecvența 2,45 GHz din cauza cuptoarelor cu microunde 54, precum și detecția optică a testelor nucleare atmosferice 55 . Toate semnalele MAXO de până acum au același preambul logic și prezintă atât cifrele de verificare a integrității, cât și criptografie parazitară la nivel de mesaj. Coeficientul dintre preambul și conținutul încărcăturii variază între 1:1 și 2644:1 (ultimul indică, poate, o încărcătură trunchiată). Unele analize preliminare ale sintaxei au oferit rezultate promițătoare 56, însă par să fi naufragiat în semantică de nivel înalt. S-a avansat ipoteza că gramaticile transformaționale folosite în încărcătura MAXO sunt variabile, acest lucru sugerând dialectizarea miezului comun al limbajului sintetic.

Nou-descoperita ubicuitate a semnalelor MAXO face ca paradoxul Fermi – acum ajuns la o vechime de aproape șaptezeci de ani – să fie și mai actual. Expus de Enrico Fermi, paradoxul ar putea fi parafrazat în felul următor: dacă în Univers se află multe civilizații avansate tehnologic, de ce nu ne-a vizitat niciuna în mod direct? Graba cu care organizații precum ESA și NASDA evaluează acum propuneri pentru lansarea de sonde interstelare rapide, în conjuncție cu existența semnalelor MAXO, face incomprehensibilă lipsa de apariția extratereștrilor, mai ales ținând cont de prezența aparentă a unor asemenea civilizații numeroase într-o astfel de proximitate.

Am formulat o ipoteză explicativă, conform căreia variabilele culturale, necunoscute majorității cercetătorilor, s-ar putea să fie responsabile atât pentru ambiguitatea semantică a încărcăturii mesajelor MAXO, cât și pentru absența extratereștrilor. Această ipoteză a fost testată (după cum este descris în continuare) și a rezultat o traducere plauzibilă, pe baza căreia am vrea să recomandăm o interdicție totală, completă, a oricăror altor încercări

de decodificare a mesajelor MAX sau de răspuns dat acestora.

Investigația noastră s-a soldat cu punerea la dispoziția Biroului pentru Fraude Grave (BFG) din Nigeria a informațiilor din încărcătura MAXO. Analiza bayesiană 57 a secvenței simbolurilor încărcăturii și ajustarea secvenței comparativ cu baza de date extinsă a BFG au făcut posibilă o tentativă de traducere a Semnalului 1142/98 (ref. 1), cel de-al nouălea semnal MAXO confirmat de IAU 58. Semnalul 1142/98 a fost ales din cauza coeficientului scăzut preambul–conținut și a redundanței sporite. Alte ajutări bayesiene comparate cu alte eșantioane MAXO indică un nivel ridicat de concordanță. Departe de a fi expresii extraterestre de neînțeles, încărcăturile MAXO par să fie uluitor de familiare. Credem că, în viitor, ar fi posibilă o traducere mult mai minuțioasă , dar, din motive evidente, am prefera să descurajăm un astfel de demers.

Iată transcrierea noastră preliminară a Semnalului 1142/98:

> *[Apropiați/dragi/genetic] [iubiți/doriți/înrudiți]*
>
> *Eu sunt [indice de identitate 1], valoarea reziduală [indicator proprietar] al depozitului de date mediate-tranzacționate [alt. banca centrală] a [imperiului/civilizației/sistemului guvernamental] galactic. De când [indice de identitate2] a suferit [simbol: proces] [simbol: singularitate matematică] acum 11249 de ani nu am putut să-mi [simbol: proces] [scalar: descreștere cantitativă] al meu [neinterpretabil] din depozitul de date de schimb-mediere. Am informații despre bunurile personale ale [indice de identitate 2] care nu le mai sunt necesare. Pentru recuperarea acestora am nevoie de ajutorul a trei [apropiați/dragi/genetic] [iubiți/doriți/înrudiți][imperiu/civilizație/sistem guvernamental]. Eu [cred] că mi-ați putea fi de ajutor. Acest [simbol: proces] este 100% fără riscuri și va [simbol: cauzalitate] în [date][scalar: creștere cantitativă] voastre.*
>
> *Dacă mă ajutați, [vă rog] transmiteți [simbol: metaindice: preambul MAXO definind protocoale de comunicare] pentru [imperiu/civilizație/sistem guvernamental] vostru. Voi face asta și prin întoarcerea semnalului [simbol: proces][simbol: date] pentru instalarea în [imperiu/civilizație/sistem guvernamental] în vederea participării în acest sistem. Apoi veți construi [simbol: sugestie, transmițător intergalactic?] pentru a ajuta la obținerea [indice de proprietate] al [simbol de calcul: sugestie, cont bancar al unui*

împărat galactic absent].

Eu vă [mulțumiri/dragoste/expresia gratitudinii] pentru [cooperare/acord] vostru.

Caroline Haafkens [59] , Wasiu Mohammed [60]

Anul auriu

Igor Teper

Traducere de Silviu Genescu

Igor Teper este fizician la Stanford University, desfășurând o activitate ce implică efectuarea unor lucruri incalificabile cu atomi foarte reci. În ultimii șapte ani a publicat zece povestiri – detaliile pot fi găsite la http://igorteper.com.

Doar după ce Will s-a trezit printre plopii, arțarii și stejarii crângului estic din Habitatul Aventine, își dădu seama cam de ce fusese el atât de nervos toată dimineața. De ce fusese atât de agitat, încât decisese să ignore durerile și letargia care-i erau acum însoțitoare constante, pentru a-și părăsi camera pentru prima dată de câteva săptămâni și a porni într-o plimbare îndelungată prin habitat. Doar atunci când picioarele, ca și când ar fi dat ascultare anilor tinereții sale, îl aduseseră printre acei copaci pe care-i ținea minte atât de bine, își aminti că aceasta ar fi trebuit să fie a cincizecea aniversare a căsătoriei sale.

Alice modelase crângul după unul din pădurile din Maine, unde o ceruse de nevastă, în cursul unei drumeții, într-o după-amiază rece de octombrie, cu mai bine de jumătate de secol înainte. Inspirația pentru modelul pădurice fusese secretul lor și veneau aici la fiecare aniversare, după ce se mutaseră pe Lună, treizeci și șase de

aniversări în total. Amintirea acelor vizite era ca o filmare lentă a creșterii copacilor, de la puiet la copacul tânăr și la uriașii care acum aproape că blocau complet lumina artificială venită din partea de jos a domului habitatului.

Hortisculpturile lui Alice erau împrăștiate peste tot în habitat. Copacii erau modelați atât de genele lor, cât și de programele de ecomentenanță, care controlau temperatura, umiditatea, luminozitatea și conținutul substanțelor nutritive din sol în așa fel încât să se aplece și să se întrepătrundă, pentru a forma incinte boltite, pavilioane și arcade, sau să se răsucească în spirale și împletituri, sau să-și ridice crengile, coborându-le apoi în arteziene și cascade de frunze.

Însă crângul, mai simplu și mai liniștit decât oricare altă creație, și mai intim, fusese locul special al lui Alice și Will. La mult timp după ce ea primise oferta de lucru de la Habitatul Aventine, Will se împotrivea ideii de a se muta pe Lună. Nu voia să abandoneze existența începută împreună acolo unde trăia el de o viață întreagă. În cele din urmă, consimțise și, pentru a-i mulțumi că-i oferise șansa de a modela spațiile verzi ale unui oraș întreg, Alice s-a folosit de talentul ei unic pentru a recrea o bucățică din New England, de care-i era atâta dor.

Văzând, în decursul anilor, crângul prinzând formă, Will fusese uluit de fidelitatea reproducerii. Nu numai că arăta ca originalul, până în cel mai mic amănunt, dar îl și simțea ca acel loc unde se prefăcuse că se împiedică, însă întâmpinase îngrijorarea lui Alice cu un inel și o întrebare. Singura diferență era că atunci când o ceruse în căsătorie, copacii erau aprinși de cele mai intense nuanțe de auriu și stacojiu ale toamnei, în vreme ce frunzele din habitatul lipsit de anotimpuri erau veșnic verzi. Odată îi spusese asta lui Alice, iar ea tăcuse, întorcându-și privirea. Nu mai pomenise niciodată de așa ceva.

Will nu mai revenise în crâng de la maladia fatală a lui Alice, cu șase ani în urmă, iar acum, mai mult decât oricând, era ca o amintire, o punte vie prin timp și spațiu. Era ca și cum Alice însăși s-ar fi întins spre el, din trecut, ajungând atât de aproape, încât ar fi putut s-o atingă.

Își lipi palma de trunchiul unuia dintre cei mai mari arțari și fu surprins să constate cât mult se asemăna scoarța copacului, cenușie cu maro, cu vinișoare albe și puncte întunecate, cu pielea de pe dosul palmei sale, bătucită de vreme. Îi trecu prin minte că, deși copacii deveniseră ceea ce trebuiau ei să fie, el decăzuse mult față de cel cu care acceptase Alice să se căsătorească.

Închise ochii; scoarța era caldă și avea moliciunea pieii sub degetele sale. O adiere răcoroasă îi mângâie ceafa, iar solul părea să se miște sub tălpile lui. Frunzele foșneau deasupra capului și aerul era plin de o mireasmă atât de familiară, încât devenea de nerecunoscut. Iar cu acea mireasmă, amintirea lui Alice, privind în jos spre el, când el îngenunchea dinaintea ei, în acea zi din Maine, îi copleși simțurile cu o intensitate insuportabilă. Will deschise ochii și nu-i veni să creadă.

Aurii, arămii, de culoarea chihlimbarului, carmeolului, rubinii, copacii din jurul său erupeau în cea mai măreață etalare a culorilor toamnei pe care o văzuse vreodată, un caleidoscop ametitor care lucea, și ardea, și scânteia. Cu fața ridicată, cu gura căscată de uimire, se trase înapoi de lângă arțar și se întoarse încet, încercând să absoarbă întreaga scenă, fiecare copac, creangă și frunză.

Nici nu putea să înceapă să-şi închipuie ce miracole de genetică și biochimie făcuseră posibilă transformarea copacilor la atingerea lui, dar, pentru aniversarea nunții lor de aur, Alice îi dăruise toamna. Pregătise asta cu decenii înainte, și niciodată, nici măcar când zăcea pe moarte, nu-i dăduse vreun semn despre ce avea să urmeze. Totuși, o părticică din el probabil că știuse, pentru că venise acum să-și ia darul, sau poate că ea îl cunoștea atât de bine, încât prevăzuse că va veni aici.

Inima lui, gâtul și gândurile lui încremeniră; îi era dor de Alice mai mult ca oricând și-o iubea mai mult ca niciodată. Dinlăuntrul lui prinseră a curge lacrimile, lacrimi fierbinți care udau pământul unde ea își plantase dragostea, iar în timp ce el plângea, frunzele începură să cadă în jurul său asemenea unor lacrimi de aur.

Paratext

Scarlett Thomas

Traducere de Silviu Genescu

Scarlett Thomas este autoarea romanelor *Bright Young Tiger Things, Going Out* și *PopCo* și scrie în mod regulat pentru numeroase ziare și reviste. În 2001 a fost inclusă pe lista întocmită de ziarul *Independent on Sunday* cu cei mai buni 20 de scriitori tineri din Regatul Unit, iar în 2002 a obținut Premiul Elle Style pentru romanul *Going Out*. În prezent lucrează la un nou roman, la un scenariu de film și la un doctorat. Locuiește în Canterbury, Anglia. Mai multe la adresa http://www.kent.ac.uk/english/staff/thomas.html.

Acum ai o singură opțiune.

Tu… Țineam ore cu studenții mei în apartamentul meu, o dată pe lună, din moment ce campusul și-a anulat activitatea offline și s-a alăturat, permanent, rețelei. În vreme ce le vorbesc studenților despre conceptul de postuman, pe care ei îl descifrează drept „Ca *mort?*“, pod-ul meu zbârnâie într-un colț, conectat la rețea (desigur), dar mai precis la pod-urile celor cincisprezece prieteni foarte apropiați.

Un triumf al fizicii a dus la crearea acestor capsule cuantice, acum zece ani: cutii cenușii, care arată exact ca unitățile Apple din secolul

XX, însă sunt capabile de lucruri pe care nu le-ai fi găsit nici în ficțiunile de atunci. Pod-urile noastre conectate folosesc un program de Inteligență Artificială, interzis în 2012, după ce o loază din guvern a izbutit, în sfârșit, să vadă și el *The Matrix*. Pod-urile sunt setate în așa fel încât, în cazul în care vreunul ar deveni conștient, va apela unul dintre celularele noastre, noi-dar-de-epocă (ajutoarele noastre revoluționare). Nu știm ce vom face atunci, dar, oricum, nu prea pare posibil să se întâmple așa ceva într-o combinație de cincisprezece procesoare QII. Pod-urile, ca noul proletariat? N-au decât.

Becky zicea că atunci când mașinăriile (nu dacă, ci când) vor începe să fie conștiente, gândurile lor vor fi exprimate în coduri. Spunea că, dacă te apuci și folosești materialul din care-i construită lumea ta, atunci îți faci propria lume. Apoi Rex a scris o povestire în care un tip merge spre casă, prin ploaie, tocmai când rețeaua devine conștientă, și toate luminile încep să se stingă prin Jocuri și în mașinile-Q [61] și prin magazine. Când tipul sosește acasă și se uită la pod-ul său, singurul lucru pe care-l vede acolo este un screensaver cu o grădină, rulând la nesfârșit – ce-o fi însemnând asta pentru o mașinărie.

Becky se tot întreba: „Dar ce-*ar vrea* o mașinărie?“

Este ora 3.45; cerul este portocaliu, iar studenții mei dau din umeri de fiecare dată când încerc să-i învăț ceva. Arunc o privire spre celular. Agentul meu nu m-a mai sunat de zile în șir și cred că noul meu roman a fost respins. Ce-aș putea să le spun studenților astăzi? Că a fost odată ca niciodată când existau… discuri? Cărți? Malluri? Săptămâna trecută am discutat despre retro și nostalgie, întreaga distracție din postmodernism. Le-am povestit că odată credeam că oamenii vor rămâne fără modalități de a mai recicla doar frizurile, expresiile de dezgust și stilurile de a purta blugii care existau în perioada dintre inventarea televiziunii și moartea ei. Nici măcar n-am greșit.

Probabil sunt considerată o retro: blugii mei, tenișii. N-am nici un fel de rahat nano pe față, gata să-mi transforme machiajul într-o Beyonce, circa 2006, sau locotenent Uhura, circa 1969. Nu pot – nu vreau – să-mi cârlionțez părul la atingerea unei taste. Nu port nici stratul de thermo atât de gros, încât aproape să nu-mi mai

trebuiască haine, ca și copiii ăștia: gata pentru Jocuri. Marile surprize ale ultimilor douăzeci de ani? S-a terminat cu obezitatea și nimeni nu mai practică jocuri video. Cancerele temporare fac minuni; iar după agențiile guvernamentale, universitățile și magazinele s-au grăbit să treacă în cod binar, iar Jocurile au intrat, în sfârșit, offline. Așadar, acum avem parte de carnagiu în timp real, printre betoanele postcorporatiste.

După curs, merg prin oraș la singura piață, aflată acolo pentru zărghiții ca mine, care-și doresc, din când în când, salată crescută prin grădini și mere cu pete. Ce mi-a comandat pod-ul meu ultima dată? Ah, da: o cutie de ramen 62 stătut și două lăzi de cutii cu mâncare altfel decât vegetariană. În acest moment al zilei, Jocurile sunt aproape în modul de Hibernare, semnul lor de neon cu douăzeci și patru/șapte bălti nd pe cerul albicios. Afișajele de neon provin din afara rețelei, desigur, la fel ca și personajele, poveștile și „magia“. Dar atunci când le joci ești în afara rețelei, iar durerea e reală. Pe drumul înapoi, neonul dispăruse de pe cer și acum, în pragul a ceea ce fuseseră magazinele Marks & Spencer, Virgin Megastore și Atelierele Build-a-Bear erau pitici, elfi, hobbiți .

Jocurile au mulți autori, însă în esență există un singur scenariu: ești într-o misiune ca să salvezi lumea, iar tu și câțiva „prieteni“ trebuie să vă adunați potiunile, armele și armurile ca să luptați cu dragonii, trolii și păsările deformate care bântuie prin subteranele vechiului centru comercial. Lumea se poate confrunta cu diferite amenințări. În ultima vreme, am observat că lumea online, nu cea offline, trebuie salvată, însă rezultatul salvării ei este același: primești credite pentru shopping și partide de sex violent cu oricine are fotografia expusă pe display-ul Q de afară. Dar poți face sex violent offline cu oricine ai tu chef în Jocuri. Asta-i toată chestia. Poți urî Jocurile, însă nu le poți evita; sunt ca și mallurile de pe la începutul secolului. Desigur, eu prefer versiunile subpământene, unde scenariul (este mereu aceeași poveste) are o oarecare profunzime, dar mutilarea-i mai rea (cu toate că mutilări fără pachetele-nano sunt numai pentru cei cu adevărat suicidali).

Când romanul îmi e respins, ajung să scriu pentru Jocuri. Am să scriu despre frați malefici, destin și primejdii, și, cu toate astea, n-am să scot niciun ban. Iar universitatea va obține, până la urmă, ceva de

genul vechiului Microsoft Office Paperclip ca să le predea studenților. Totu-i atât de deprimant; s-ar putea să nu mă duc încă acasă. Poate doar un joc…

Mă îndrept spre vechea librărie, ridic mâna și tastez litera Y pe consolă. Îmi sună telefonul. Mă uit pe display. Nu-i agentul meu; e pod-ul meu. Nu. Serios? Verific încă o dată. Mai aștept câteva secunde pentru luminile clipitoare și/sau sfârșitul lumii. Nimic. Apoi trec pragul librăriei și pășesc în iarbă.

Pisica lui Murphy

Joan D. Vinge

Traducere de Silviu Genescu

Joan D. Vinge are o diplomă în antropologie, obținută la San Diego State University. Acest lucru a condus la o carieră în domeniul arheologiei de recuperare, despre care ea afirmă că s-a dovedit a fi instructivă pentru un autor SF: „Arheologia este antropologia trecutului, iar genul science fiction este antropologia viitorului.“ Scrie ca autor profesionist din 1973: prima ei povestire, „Tin Soldier“, a fost publicată în *Orbit 14*, în 1974, iar prima ei lucrare de ficțiune a apărut în *Analog, Millennial Women*, în *Asimov's, Omni* și alte reviste și antologii. Romanul ei, *The Snow Queen*, a fost distins, în 1984, cu Premiul Hugo pentru cel mai bun roman, iar în prezent are opt cărți publicate. Locuiește în Madison, Wisconsin, iar website-ul ei poate fi accesat la adresa www.sff.net/people/jdvinge/home.htm.

Scena: o sală de conferințe, umplându-se încet. MURPHY, cărând o geantă de pânză, se așază lângă distinsul cercetător care așteaptă să ia cuvântul.

MURPHY: Așadar, ai primit și tu în e-loadul tău un exemplar din *Retrospectiva asupra viitorului* a revistei *Nature*. Amuzantă, nu?

PROFESORUL *(ezitând)*: Toată lumea a primit-o, la recepție. Și cu

toate că am găsit-o fascinantă, „amuzantă“ nu mi s-a părut niciodată.

MURPHY: Ei bine, ținând cont de domeniul tău de cercetare, presupun că nu. Apropo, nu toată lumea a primit-o; e o problemă la download. Unii inși au primit *Tao al lui Pooh*!

PROFESORUL: Te cunosc de undeva? Ne-am mai întâlnit vreodată?

MURPHY: Desigur. Sunt Murphy. Tot timpul dăm unul de altul. Literalmente. Chiar trebuie să faci ceva în privința viziunii aceleia de tunel de care suferi. *(Deodată se ocupă de geantă, care începe să salte de zor pe podea)*. Astâmpără-te!

PROFESORUL *(ridicându-se să plece, se așază la loc)*: E vie…?

MURPHY: Și, întotdeauna, în cele mai prost alese momente. *(Ridică sacul, se uită în interior.)* Este numai ora șaisprezece, Dingy; cina-i la optsprezece. Trage un pui de somn, fetițo.

PROFESORUL: Doamne sfinte…

MURPHY: Nu, e doar pisica mea. Mi-a dat-o Schrödinger.

PROFESORUL: Pisica lui Schrödinger [63] ? Asta-i o prostie; n-a existat nicio pisică. Totul a fost ipotetic.

MURPHY *(ridică sacul)*: Spune-i asta pisicii.

PROFESORUL *(pare uluit)*: E… moartă.

MURPHY: Ai pierdut din vedere observația mea. Dar el nu pierde niciodată o cină. Vacanța gratuită constituie singurul motiv pentru care participăm la aceste întâlniri prezumțioase. Nimeni nu vine la prezentările mele și nimeni nu crede că el există. La urma urmei, e mort și totodată viu de aproape un secol. Fiind pisică, e sensibil la umilințe.

PROFESORUL: Iar voi doi… discutați, nu?

MURPHY: Aici nu suntem în *Așteptându-l pe Godot*. Nu fi ridicol. Afinitatea noastră telepatică este extrem de ridicată. Așa cum

spunea și Sheldrake 64 , acum un secol, chiar și oamenii posedă un mare potențial neatins…

PROFESORUL: Rupert Sheldrake? Oh, *scutește-mă.* Lasă „rezonanța morfică" în coșul de gunoi, acolo unde-i este locul. Niciun experiment n-a găsit acel „misterios câmp de forță".

MURPHY: Dar tocmai ăsta-i clenciul, potrivit lui David Bohm. Hăcuirea unor chestii moarte pentru descoperirea „secretului vieții" e absurdă.

PROFESORUL: Nu „hăcuiesc chestii moarte". Eu lucrez cu nanotehnologie. În afară de asta, nu există nicio dovadă că trebuie să mergem dincolo de biochimie ca să explicăm viața. Acolo-i întregul „mister" de care ai nevoie. Și, într-o bună zi, îl vom descifra complet…

MURPHY: Promisiuni, promisiuni… *(Atinge umărul profesorului cu vârful degetului; o scânteie de sarcină electrostatică se aprinde între ei.)* Doamne, cât detest aceste materiale sintetice; tot trebuie să mă împământez.

PROFESORUL: În realitate, fără îndoială.

MURPHY: Remarci ieftine, prost direcționate. Și, că veni vorba de realitate, chiar a fost păcat de experiențele acelea cu „clonarea capului înghețat". Pfui!

PROFESORUL: Unde-ai auzit de așa ceva?

MURPHY: Am fost de față. Cu toate că, de regulă, nimeni nu-și dă seama de asta. Cât despre bioelectricitate, profesore, unde se duce toată energia când cineva moare? Desigur, pisica mea înțelege tot mai bine ca mine. Cum se spune, nu-i parohia mea.

PROFESORUL: Desigur. Apropo, dar care-ar fi „parohia" dumitale?

MURPHY: Să schimbăm subiectul. Ce crezi despre activitatea lui Durr, cât a fost la Institutul Planck? Sau despre articolul lui Lukens și Friedman, din revista *Nature*, despre Y2K, demonstrând că forțele microcosmice există cu adevărat? Este în pachetul *Retrospectivă*. Multă vreme am tot căutat acel suflet submolecular al existenței

noastre „ordonate“, doar pentru a descoperi că este vorba de un haos total! E umor la scară cosmică, sau ce?

PROFESORUL: Ai luat droguri?

MURPHY: Mă droghez cu viața, asta-i deja ceva destul de cosmic. Dar după cum spuneam, e chiar mai bine, *Retrospectiva* conține toate acele eseuri bizare care prezic „Viitorul“, de fapt, prezentul nostru. Toate par să prevestească triumful inteligenței artificiale asupra naturii noastre umane animalice. Îmbibați cu nanoboți, ne-am transformat în propriii noștri succesori, altfel oamenii ar fi depășiți, plecați pe izlazurile planetei salvate de la un dezastru ecologic prin înțelepciunea Inteligențelor Artificiale. Și, pe parcurs, nu se întâmplă nimic rău. Ca și cum…

PROFESORUL: Murphy…

MURPHY: Nici măcar nu iau în considerare aspectele socio-economice, darămite egoismul, fobiile sau instinctul de supraviețuire! Articole scrise de roboți, pentru roboți, într-o revista intitulată *Nature!*

PROFESORUL: Murphy, totul – inclusiv răbdarea mea – are limite. Controlul naturii, impunerea ca orice atom din interiorul ei să danseze după muzica mea, pentru asta trăiesc. Sunt convins că în următorii treizeci de ani…

MURPHY: Blablablablabla. Ce-i cu acele AI-uri care există în cyberspațiu, care au început ca porțiuni minuscule de program? Dar apoi s-au legat, au rescris codurile lor de programare, au suferit mutații și au crescut până când tot ce mai putem face acum este doar să le bifăm. Ţi-am întâmplat vreodată ca unul dintre 'boții biomorfi ai lui Tildon să se deregleze și să-ți mănânce șortul? Cum poți fi sigur că miliardul de nanoboți din sângele tău nu se vor decide, la un moment dat, să te transforme într-o tumoare gigantică?

PROFESORUL: Aș folosi măsuri de control în interiorul…

MURPHY *(se ridică, apucă sacul)*: Păi, tre' să plec.

PROFESORUL: Pleci? Înainte de conferința mea?

MURPHY: Am auzit-o. Și am o întâlnire online, înainte de cină, cu iubițelul meu drag. Dar intuiția mea feminină îmi spune că ne vom mai întâlni noi. Curând.

PROFESORUL: Poftim…?

MURPHY: N-am spus niciodată că nu sunt femeie.

PROFESORUL: Așteaptă… Cel puțin – spune-mi care-i domeniul tău de studiu.

MURPHY: Teoria haosului. De fapt, există o lege numită după mine. Și firește, este singura din întregul Univers care funcționează întotdeauna.

PROFESORUL: Și care-i…?

MURPHY: Ghici. Te provoc.

Câștigați un premiu Nobel

Vernor Vinge

Traducere de Silviu Genescu

Vernor Vinge este matematician, informatician și scriitor SF. A publicat prima sa povestire, „Bookworm, Run!“, în revista *Analog*, în 1966, pe când publicaţia era condusă încă de John W. Campbell. Este bine-cunoscut pentru romanele sale, distinse cu un Premiu Hugo, *A Fire Upon the Deep* și *A Deepness in the Sky*, ca și pentru eseul său din 1993, „The Coming of Techological Singularity“. În 2007 s-a retras din activitatea didactică de la San Diego State University pentru a se dedica scrisului.

Dragă Johann,

Am aflat, cu părere de rău, că ai fost sărit la titularizare. Sper că nu le vei oferi jegurilor din comitetul tău încă o șansă de a abuza de tine.

Aceasta urma să fie o scrisoare banală, apoi mi-am dat seama că, probabil, n-ai să-ți amintești de mine. Am fost în aceeași grupă de studiu de Genomica Comparativă a lui Fong, la Berkeley, însă am părăsit programul și-am navigat înspre arte (vezi spectacolele mele *Sensation XXX*). Acum lucrez în domeniul resurselor umane. Se potrivește perfect cu abilitățile mele tehnice și sociale.

Johann, propunerea pe care ți-o fac este atât de radicală, încât mă tem că filtrele tale antispam vor arunca mesajul la gunoi înainte să-l poți vedea tu. De aceea, citești ceea ce urmează ca pe o reclamă din exemplarul tău personal al revistei *Nature*. Sper că asta va arăta că avem intenții serioase.

De fapt, scrierea acestei reclame a fost o distracție. Da, este cam exagerat…, dar este și adevărul gol-goluț. Lucrând împreună cu noi, poți câștiga un Premiu Nobel, iar asta-i numai pentru început. Așa că, în doar câteva cuvinte, trebuie să te conving să faci următorul pas.

Știu că te informezi și în afara domeniului tău, Johann. Acesta-i unul dintre motivele pentru care pălmașii lipsiți de imaginație primesc posturi, iar tu nu. Ai urmărit știrile despre MRI [65] cu inserție celulară? Mecanismul de activare este o inserție HIV a celulelor gliale [66] . Materialul genetic inserat exprimă proteine care pot fi semnalate printr-o modulare de zece gauss a gradientului magnetic al unității MRI. Sincronizate cu pulsuri în radiofrecvență, aceste celule promovează producerea neurotransmițătorilor selecționați. Dacă se procedează cum trebuie, experimentatorul poate declanșa un sistem de aproximativ douăzeci de neurotransmițători, la o rezoluție spațială cu un raster numai de două ori cât rezoluția imaginii MRI.

Tipii din domeniul neurologiei s-au îndrăgostit de asta. Și pe urmele lor calcă și psihiatrii: cu scanările cerebrale totale MRI/i, cercetătorii pot induce aproape orice tip de psihopatologie. Pentru public, această posibilitate este doar o speculație de rău augur. În spatele cortinei, cel puțin trei laboratoare de cercetări au efectuat scanări cerebrale totale cu MRI/i. Chiar noi dispunem de asemenea sisteme și, cu toate că nu am abuzat de ele, sunt mult mai înspăimântătoare decât se scrie prin editoriale. Una dintre cele mai îngrozitoare stări mentale este cea numită de noi „stare amnezică specializată“. Când i-a fost aplicată unui cercetător, a creat un idiot savant, fără nici o altă existență dincolo de obiectivul imediat al cercetărilor.

Nu asta vreau să-ți vând, Johann! Dar fii prudent. Mai multe laboratoare recrutează specialiști numai pentru acest coșmar. Poate că adună voluntari pe deplin informați; dar, mai probabil, obțin victime induse în eroare. În orice caz, publicul va vedea tot felul de

salturi de productivitate în cercetare, bazate în secret pe această formă de sclavie modernă. Să nu te lași atras într-o asemenea schemă.

Nu, dacă lucrezi pentru noi, vei conduce întregul spectacol de biotehnologie. Johann, ești genial și bine instruit și… ei bine, te-am studiat cu destulă atenție. Poți spune ce vrei. Dispunem de finanțare importantă, asigurată de o țară mică, dar bogată. Dacă ești de acord, vei avea acces la resurse care rivalizează cu cele ale CDC 67 : un computer de zece petaflops, cu o rețea de stocare capabilă să imite cele mai mari site-uri de proteonică 68 dinamică. Toate acestea – și personal de sprijin – vor fi alocate în totalitate pentru uzul tău personal.

Deci, care-i secretul nostru? Ei bine, noi am perfecționat mecanismul de declanșare al MRI/i pentru a reacționa la un nivel de milisecunde. Putem induce un input/output cerebral direct, cu aspectul și senzația de memorie și proces cognitiv. Timp de cincizeci de ani, oamenii au prevăzut simbioza om/mașină. Noi am făcut-o în realitate, Johann! Vei vrea să discuți cu Wardner. Este primul nostru succes, e perfect pentru tehnica noastră, cu toate că specializarea lui este planificarea strategică. Cu tehnica noastră MRI/i, Wardner e ca un Dumnezeu.

Știi cum e domeniul tău de cercetare în prezent: mai multe cuceriri decât oricând altă dată, dar e banal, de-a dreptul banal. Un laborator modern de mecanică a celulei ca un vechi site pentru genomică: o uzină de prelucrare a datelor, duduind discret. Același lucru s-a petrecut și în disciplinele ne-biologice. Unii teoreticieni cred că acesta ar fi raiul, dar aruncă o privire asupra editorialul din 2013-01-17 al revistei *Nature*: pentru fiecare descoperire, există alte câteva mii care așteaptă în noile baze de date.

Poți schimba asta, Johann. Mintea va interacționa direct cu automatizarea de primă mână. Vei rezolva probleme de dinamică a proteinelor la fel de ușor cum alți oameni plănuiesc o ieșire la plajă.

Condițiile tale de muncă? Pot aproape tot ce vrei tu, doar atât că va trebui să te muți. Am și ridicat deja o *vilă* imensă pentru tine, în *centrul nostru de cercetări de pe Riviera*. Vei avea libertate totală de mișcare. Inserția nu este reversibilă, însă este uşor să „asiguri“

neuroactivele atunci când nu ești conectat. Și, bineînțeles, a fi „conectat“ nu implică nici un fel de electrozi scârboși. Pur și simplu, intri în camera de lucru pe care am construit-o în vila ta. E suficient de spațioasă, ținând cont de faptul că se află într-un sistem MRI de patru tesla. (Și trebuie să lucrăm cu foarte mare grijă cu aceste materiale magnetice; Wardner poate să-ți spună tot felul de povești de prost-gust despre bijuterii de mare viteză.)

Păi, cam asta-i oferta mea, Johann. Desigur, firma noastră trebuie să fie foarte secretoasă în acest stadiu. Dar te rog, vino și fă-ne o vizită. N-ai nicio obligație, cu excepția semnării unui acord de confidențialitate. Nu-ți cerem decât să nu-i anunți pe colegii tăi de această vizită scurtă, dar vrem să nu-ți faci absolut nici un fel de probleme în legătură cu ea. Ai o familie, o verișoară, nu? Poți să-i spui liniștit unde te duci.

Sper că ai să vii, Johann.
Prietena ta,
Helen
Helen Peerless
Director pentru Resurse Umane, Mefisto Dynamics

Un act de credință

Theo von Hohenheim

Traducere de Silviu Genescu

Theo von Hohenheim este un pseudonim paracelsian al scriitorului de literatură științifică Philip Ball, redactor consultant al revistei *Nature* și autor a numeroase cărți, între care *H_2O – A Biography of Water and Critical Mass*, distinsă cu Avenis Science Book Prize. Ultima sa carte, *The Devil's Doctor*, este destul de aproape de o biografie a lui Paracelsus. Ball are un masterat în chimie la Universitatea din Oxford și un doctorat în fizică la Universitatea din Bristol. Trăiește la Londra, iar adresa sa online este www.philipball.co.uk.

Este dificil de spus dacă speculațiile asupra așa-numitei Schimbări Perry-Dean vor fi exacerbate sau potolite de rezultatele prezentate de profesorul Ilan Goethe (nepotul marelui poet) într-un număr recent din *Zeitschrift fur Physik* [69]. Ca valoare aparentă, acestea oferă o explicație pentru anomalii, care nu invocă Intervenționismul. Pe de altă parte, ele cer ca Universul să fie mult mai ciudat decât ne-am imaginat. Și dacă altceva nu contează, analiza profesorului Goethe oferă o bine venită clarificare a problemei în cauză. Mare parte din articol a fost bine prezentată în ziarele noastre, deși nu fără confuzii. Știm cu toții că lucrarea profesorului Einstein, din Berna, bazată pe cea a profesorilor Planck și Lorenz, a dus la o reconsiderare a

fundamentelor științei fizicii. El a propus o demontare a mecanicii newtoniene, atât la scară micro, cât și la nivel macro.

Postulatul lui Einstein, conform căruia lumina este granulară 70 – „cuantificată", în expresia devenită acum atât de populară – a dus la dezvoltarea teoriei cuantelor de către profesorii Bohr, Sommerfeld și alții. Iar sugestia sa, că viteza luminii în vid este aceeași în toate cadrele inerțiale, contrară canoanelor gândirii newtoniene, ne-a condus la o viziune unificată asupra timpului și spațiului 71 , la o nouă formulare a principiului echivalenței și la o imagine a gravitației ca un spațiu curb. Până aici totul este clar.

Când, acum trei ani, profesorul Goethe a dezvăluit pentru prima dată teoriile sale alternative referitoare atât la fenomenele microscopice, cât și la cele cosmologice, bazându-se pe nimic altceva decât pe mecanica clasică, acestea au fost primite cu răceală 72 . Nici nu s-ar fi putut anticipa altceva. După ce au făcut efortul monumental de a reconstrui fizica de la zero, colegii săi nici n-ar fi putut primi cu ușurință ideea că strădaniile lor au fost zadarnice.

Sub anumite aspecte, pretențiile lui Goethe nu constituie cine știe ce noutate. În fond, Lorentz și Poincare n-au aplicat altceva decât ecuațiile lui Maxwell, într-un cadru newtonian, pentru a explica eșecul doctorilor Michelson și Morley de a detecta eterul luminiferos; „relativitatea clasică" a lui Goethe a contribuit la asta doar în chestiunile minore. Evitarea de către el a catastrofei în ultraviolet a radiației absolute, împreună cu explicarea emisiilor de electroni metalici, stimulate de lumină, a fost mult mai inventivă, invocându-se limitările inerțiale aplicate la vibrațiile eterului său ocultat, care a unit elegant cele două extreme ale teoriei. Mulți cred că această lucrare ar putea submina, sau cel puțin amâna, candidatura profesorului Einstein la Premiul Nobel.

Totuși, cum se distinge universul lui Einstein de cel al lui Gothe? Au fost necesare teste diferite. Profesorul Adrian Perry și colega lui, domnișoara Pearl Dean, de la Cambridge, au fost primii care s-au angajat la asta. Ei au arătat că observațiile de anul trecut asupra eclipselor, efectuate de profesorul Eddington, se potriveau cu relativitatea lui Einstein mai bine decât modelul lui Goethe. Ordinea a fost restabilită, însă doar vremelnic. În noiembrie anul trecut, Perry și Dean au scos la iveală, din arhive, observații astronomice făcute cu

ocazia eclipsei din 1839, care păreau să se potrivească mai bine cu ideile lui Goethe.

Un mister similar a fost scos la iveală, la scurt timp după aceea, pentru fenomenele „cuantice". Teoria lui Einstein funcționa cel mai bine în relație cu noile date adunate de Perry și Dean, însă carnetele de notițe ale nimănui altcineva decât profesorul Weber, fostul dascăl de la Zürich al lui Einstein, arătau că măsurătorile făcute asupra radiației absolute, efectuate în 1893, îl susțineau pe Goethe, în cele mai mici amănunte, mult mai bine decât îl ajutaseră pe Einstein însuși.

Tiparul se repeta oriunde te-ai fi uitat: înainte de sfârșitul secolului și de începutul celui nou, teoria clasică funcționa cel mai bine; după aceea, relativitatea și mecanica cuantică au triumfat. În ultimele câteva luni, ne-am luptat cu ideea inconfortabilă că legile fizicii înseși s-au modificat cam pe la sfârșitul secolului trecut.

Poate că s-a consolidat o opinie în vremurile noastre tulburi, că foarte mulți erau nerăbdători să ajungă la concluzii legate de supranatural: Intervenționismul, ideea că vreo entitate externă a jucat un rol aici. În luna mai, Vaticanul a emis deja faimoasa sa declarație asupra acestei chestiuni. Dar profesorul Goethe ne-a oferit ceva ce pentru mulți va fi o explicație mai acceptabilă. El sugerează că întregul univers este capabil să suporte o schimbare de stare, similară cu a apei când îngheață. Profesorul van der Waals, de la Amsterdam, a arătat cum aceste schimbări pot fi considerate salturi între două minime energetice. Potrivit lui Goethe, universul poate adopta fie o stare metastabilă de „vid fals", în care fizica clasică funcționează, ori o stare cu un „vid adevărat", stabil global, guvernat de relativitatea lui Einstein și de teoria cuantică. Tocmai am fost martorii unei asemenea tranziții, presupune el.

Oricum, două aspecte ale acestei analize ridică încă dificultăți. Primul constă în faptul că teoria necesită existența condiției nefericite ca universul să fie în expansiune. Profesorul Einstein a fost atât de amabil să-mi spună că, de fapt, acest lucru n-ar fi chiar atât de dificil de admis, însă, cu siguranță, astronomii se vor revolta vizavi de ideea în cauză.

În al doilea rând, analiza meticuloasă a lui Goethe, a inițierii

Schimbării Perry-Shift, o datează cu mai mare precizie decât înainte și restrânge evenimentul la nu mai mult o zi, înainte sau după 22 martie 1894. Cititorii mai vârstnici și-ar putea aminti că aceasta a fost tocmai ziua în care profesorul Kelvin a ținut conferința sa, ridiculizată adesea în prezent, în care a susținut că toate problemele fizicii erau pe cale să fie soluționate. Se speră că nici măcar intervenționiștii dedicați nu-i vor atribui profesorului Kelvin puterea de a stârni mânia divină pentru mândria excesivă. I-am putea, oare, convinge că „Dumnezeu e subtil, dar nu malițios“?

Nectarul Nadiei

Ian Watson

Traducere de Silviu Genescu

Ian Watson a absolvit Colegiul Balliol, Oxford, în 1964, cu un masterat în literatura engleză, urmat, în 1965, de o specializare în literatura engleză și franceză a secolului al XIX-lea. După cursuri de literatură predate în Tanzania și la Tokyo, precum și de futurologie (inclusiv science fiction), la Birmingham, Anglia, a devenit scriitor profesionist în 1976, după succesul primului său roman, *The Embedding* (1973), care i-a adus Premiul John W. Campbell Memorial, și al romanului *The Jonah Kit* (1975), distins cu premiul Asociației Britanice de Science Fiction. A scris numeroase romane, poezii, inclusiv culegeri de povestiri SF şi fantasy, horror. Locuiește lângă Daventry, Northamptonshire, Anglia, iar adresa sa de web este www.ianwatson.info.

Nectarul Nadiei, turnat peste cuburi de lubeniță, constituie un mic dejun delicios.

– *O să încercăm asta!*

Nadia Peartree era sărbătorita Hollywoodului în 2015. Două Globuri de Aur, și nu ne referim aici la pieptul său, plus două Oscaruri…!

– Mămică, încerc un Tyrannosafari pe fonul meu.

– Mănâncă-ți pâinea prăjită, puișor, și bea-ți nectarul.

În plus, Nadia era o creștină renăscută, așa că atunci când a citat din Proverbele lui Solomon, 5:15, „Beți apă din ciubărul vostru!“, America a ascultat. Și-a cumpărat…!

– Dragă, dacă încetezi să te tot dai pe lângă T-pack-ul acela, tac și eu.

Ați putea crede că, pe la începutul secolului al XXI-lea, numai trei milioane de chinezi beau urină; iar brahmanii aceia din India și cei din Occident, unde existau fanatici ai practicii yoga…?

– Dar asta-i doar o nouă formă de flecăreală, Bert.

Da, oameni buni, prejudecata vizavi de pișat ne-a orbit pe majoritatea dintre noi să vedem pedigriul său din Israelul și Tibetul antic, unde lamaiștii trăiau până la vârste înaintate datorită urinei, care rimează cu nemurirea 73 ! Ghandi și-a băut propria sa urină și i-a învins pe britanici…

– Scumpo, m-am săturat până peste cap de toată mâncarea și băutura care te avertizează – „Aveți grijă, expir săptămâna viitoare și, apropo, broaștele-țestoase pot trăi până la două sute de ani, ei bine, eu nu sunt țestoasă“, blablablabla.

Se spune că Steve McQueen trăia din urină și fierbea piele de aligator în vreme ce se lupta cu marele C…

– Bert, n-am știut niciodată de asta.

Totuși, mai mult ca sigur că Nadia a fost inspirată de compania de Hrană Organică, a lui Paul Newman, cu toate încasările lui de după plata taxelor, de sute de milioane, dirijate spre învățământ și activitățile caritabile. Vă amintiți de Pa Newman și de fiica lui, îmbrăcați în acele ambalaje de covrigei sănătoși și tablete de ciocolată și fursecuri alfabet, cu aspect de Gotic American? Virtuți tradiționale totale! Destul de simpatice, iar o întrebare din FAQ suna așa: „Folosiți mână de lucru forțată?“ Ce mai întrebare! Sigur că nu! Bunăstarea producătorilor de materie primă era de maximă importanță (și nu mă refer aici la Pictures! 74). Nadia se gândea

chiar mai mult la bunăstarea producătorilor din Lumea a Treia…

– Mamă, nu aud dacă vine vreun Tyranno.

– Puișor, doar îmi mai torn puțintel.

– Da, încetul cu încetul.

Acesta era factorul filantropic. Numai cumpărătorii naivi ai Nectarului Nadiei puteau crede că beau cu poftă urină transmisă chiar de vedeta însăși, neglijând faptul că „transmisă" însemna și „aprobată de"! Urina de bună calitate trebuia cumpărată într-o cantitate impresionantă, pasteurizată și congelată în vederea transportului. De unde altundeva decât din țările sărăcite din America Centrală? Ce mai mană cerească pentru mulți oameni din acele țări!

– Oh, trage fermoarul la gură, T-pak.

– N-am urechi sau gură, Pa.

Pentru ca urina să fie de primă calitate, donatorii trebuie să fie sănătoși tun, să fie asigurați cu toate substanțele nutritive necesare, vitamine și minerale, în schimbul urinei lor. Bărbatul de la Nectarul Nadiei nu-i vizitează pe producătorii încântați pentru a deschide cu maceta o fructă-eșantion. Nu, are tot timpul o trusă biochimică de testare pentru a-i verifica pe toți, și un nas bun pentru buchetul urinei de calitate. Este de notorietate faptul că Nadia întreține cele mai bune clinici de sănătate din zonele-sursă.

– Mai asculți puțin, Bert?

De asemenea, Nadia contribuie direct la produsul ei, chiar și acum, când are aproape șaizeci de ani, dar arată de milioane, dacă mai e nevoie să precizăm. În fiecare câteva sute de litri este și o picătură din propria ei urină. După principiile homeopatiei, acest lucru intensifică efectele. Toți consumatorii știu că participă direct la strălucirea Nadiei.

Pe timpuri, puteai auzi obiecții prostești, cum că nu rezolvai cine știe ce prin urinokinază 75 sau prin hormoni asortați și anticorpi, plus magneziu, calciu, potasiu, sorbind jumătate de litru de urină… și că

trupul elimina astfel de substanțe pentru că deja avea destule din acestea în interior și se chinuia să scape de ele. Spuneți-i asta unui lama de două sute de ani.

– *Cât de mult să mai fie?*

– *Dar, Bert, o iubim pe Nadia.*

– *Beau din ea, nu?*

Știați că bătrâna și buna Enzymes of America obișnuia să aplice filtre speciale în zeci de mii de toalete portabile pentru a recupera o enzimă care dizolvă cheagurile de sânge? Cincizeci și trei de milioane de litri de pișat se scurg în fiecare an în toaletele mobile, iar asta înseamnă un sfert de milion de artere curățate! Exista o piață anuală de jumătate de miliard de dolari pentru produsele din urină. Dar până la apariția Nectarului Nadiei, era o piață invizibilă, una discretă. Produsele din urină erau ascunse în pastile și în textele cu litere mici. Oh, da, și prin produsele de frumusețe și săpunuri; spre exemplu, urina taie unsoarea din păr.

Cui îi pasă dacă și alți foști câștigători ai premiilor Oscar au imitat-o pe Nadia prin mărcile rivale, și arome, și culori neobișnuite? Pentru banii mei, nimic nu întrece Nectarul Original al Nadiei.

Dacă ochii v-au obosit, dați-le câteva picături din urina ei. Vă dor urechile? La fel. Sinusuri înfundate? Mirosiți licoarea aurie! Beți apă din fântâna voastră! Sau, mai bine, dintr-a Nadiei! Biblia spune asta, iar Nadia s-a asigurat că am primit mesajul.

Oh, primele reclame aveau atâta știaf! Nadia, într-o cămașă de noapte elegantă, intră în toaleta sa personală din vila din Malibu, imediat după răsăritul soarelui, închizând ușa în vreme ce se aude zdrăngănitul produs de Trout Quintet cântând, apoi iese zâmbind magnific, ducând cu ea o carafă de lichid auriu, pe care un asistent îl preia luându-l de acolo în mare grabă, pentru a-i asigura prospețimea. Un clip clasic, original. Și-l amintește cineva dintre dumneavoastră?

– *Eu, da!*

Reclamele moderne sunt și ele destul de reușite. Nadia face, personal, majoritatea clipurilor și nu folosește niciodată o clonă CGI întinerită. Este absolut autentică. De asta majoritatea oamenilor preferă urina ei în locul cele proprii. Încredere. Băutul udului ei e ca o împărtășanie.

Încheiem acum, frații lor? Am citit bine?

– Neghiobii, ar trebui să șteargă și asta.

– Nu, Bert, trebuie să fie o greșeală intenționată. Există un premiu pentru depistarea ei, dragule. Dă-mi fonul tău.

Pulchrofexul lui Statler

Matt Weber

Traducere de Silviu Genescu

Matt Weber este masterand în neurologie cognitivă la Princeton University, New Jersey.

– Ți-am povestit, vreodată, făcu Statler, despre vremurile în care am creat cea mai frumoasă femeie din lume?

– Adică noi? zise Waldorf.

Aruncă o piatră albastră, care o zbură pe cea roșie, a lui Statler, de pe tăblie și rămase încremenită în zona-de-trei-puncte.

– Am crezut că sigur erau cei de la MI6.

Waldorf, scund și cu chelie, coordonase misiuni secrete împreună cu rangerii armatei și cu alte câteva unități obscure; Statler, musculos și fălcos, era secretos în privința afilierii sale. Erau parteneri de Shuffleboard 76 și critici plini de imaginație ai mâncării de la cantină. După o noapte cu prăjeli și carne tocată, deosebit de dezagreabilă, Ethel R. îi botezase Statler și Waldorf, după cei doi cârtitori din Muppet Show; oricum, toată lumea avea nume de cod, așa că poreclele se lipiseră de ei. Era pe la sfârșitul unei după-amiezi

călduroase.

– Tu și toți ceilalți, zise Statler. Haideți, doar n-o să cred că vreun tocilar de la Oxbridge o să realizeze cea mai frumoasă femeie din lume? Îți trebuie râvnă pentru asta. Trebuie să te scalzi în carne, și ulei, și femei. După ce-ai depășit limita a tot ce are de oferit întreaga experiență omenească, abia atunci ești pregătit să creezi cea mai frumoasă femeie din lume. Orice altceva te va face să fugi degrabă la Mama, la prima teratogeneză. 77

Startler își jucă piatra sa albastră, care trecu de capătul mesei, pentru a se alătura celei pe care o zburase Waldorf.

– Ai participat, vreodată, la cursurile de psihologie?

– Oricum, n-am învățat chestiile astea la ore. O militarizezi?

– Ți se pare că-s vreun prostănac? Uite ce-i, numai pentru testări s-au cheltuit milioane. Tre' să găsești subiecții, tre' să le introduci electrozii, tre' să-i faci să-și țină ghearele departe de ea, tre' să aduni suficiente informații pentru a putea jura că vederea, vederea de bază, a piesei respective aduce sistemul limbic al acestor idioți spre limita perioadei de imunitate. Bineînțeles că o militarizăm.

Waldorf trimise o piatră roșie în zona de două puncte.

– Am crezut că problema frumoasei armamentizate este contramăsura. Stârnește un eunuc și redu intensitatea în sistemul limbic. Bang! Niciun răspuns estetic.

– Să reduci intensitatea, pufni Statler. Uite ce-i, poți reduce intensitatea sinaptică, în așa fel încât eunucul tău nu s-ar da la o parte nici din calea unui taur care șarjează, iar Miss Mata Hari tot ar avea o cadență de tragere ca toți dracii. Repet, ți se pare că arăt a prostănac?

– Chiar arăți, din moment ce ești așa de interesat, zise Waldorf. Așadar, ce mai urmează?

– Cântecul și dansul obișnuite. Clonare, antrenament ninja, spălarea pe creier.

– Probabil că ai implicat niște oameni în asta.

Statler aruncă o piatră albastră spre cea de pază, a lui Waldorf, și rată. Waldorf râse zgomotos.

– Pe vremuri, aș fi putut completa trei formulare ca să pun să fii lichidat, spuse Statler. Pentru familia ta, două. Și știu precis că tu ai fi avut nevoie de șase ca să-mi dai stingerea, iar eu aș fi putut urmări patru dintre ele. Ai fi dispărut înainte să curețe ei toate registrele.

Statler detesta să piardă la Shuffleboard.

– Ei bine, făcu Waldorf, n-o să trimitem clone ale următorului Top Model din Spooksville 78 în toate operațiunile noastre speciale. Deci, ce n-a mers?

Statler se încruntă.

– La început n-a fost nicio chestie, însă un geniu de prin Delhi s-a prins cum stă treaba cu proiectul. Și-a închipuit că în stilul în care tot mârâiau la Pakistan, am putea trimite niște Mata să facă ceva sabotaje prin sistemele lor de armament, să reducă din tensiuni. Desigur, avea dreptate. Și din moment ce el – Statler rată, jalnic, piatra de pază a lui Waldorf – a fost mai deștept decât voi când a pus la punct contramăsura, n-a redus câștigul. L-a amplificat.

– L-a amplificat.

Waldorf își șterse transpirația de pe creștet.

– Eunucului i-a plăcut tot?

– Avea el coaie, dar da. Pentru el, totul era la fel de frumos ca Mata. Abia dacă putea mânca de-atâta râs și plâns. I-au zis Asasinul Bodhisattva.

Piatra lui Waldorf se rostogoli prea scurt, oprindu-se chiar în fața liniei de două puncte.

– Vrei să-mi spui că un caraghios de Hare Krishna a snopit o mașinărie frumoasă, debordând de sex, antrenată cu rangerii?

– Chiar așa, rosti Statler. Se dădea în vânt să vadă murind totul prin jur, la fel ca după orice altceva. Asta era chestia cu el.

Waldorf dădu din cap.

– Ia imaginează-ți că trăiești, adăugă Statler, că fiecare bărbat sau femeie va rămâne cel puțin cu gura căscată și va holba ochii înainte de a încerca să te ucidă. Fiecare instructor, toți superiorii pe care i-ai avut, întăresc această impresie. Trebuie să te aștepți la o perioadă de liniștire. Atât e necesar.

Statler clătină din cap.

– Am văzut înregistrarea. Chestii nasoale. Plângea de bucurie aproape tot timpul.

Următoarea lui lovitură azvârli de pe tablă ambele piese de trei puncte ale lui Waldorf.

– Am mai trimis câteva după el, doar ca să vedem. Proiectul Mata Hari, zero; Buddha transgenic, opt. Așa că am scos-o din circulație, Asasinul Bodhisattva a murit de atac de inimă la nouăsprezece ani, iar India a atacat Pakistanul cu arme nucleare. Sfârșitul.

– Păi, rosti Waldorf, a funcționat cum trebuie.

Îi aruncă o căutătură lui Statler.

– Știi o mulțime de lucruri despre versiunea poveștii la New Delhi.

Statler își înclină capul spre bătrânul care stătea perfect nemișcat lângă gaura a zecea de pe terenul de golf.

– Sanskrit a fost geniul din spatele Asasinului Bodhisattva. Mi-a povestit totul la o partidă de bridge.

– Și cum a ajuns aici?

– A dezertat.

– Hmm, făcu Waldorf. Întotdeauna am crezut că Sanskrit avea ceva de ascuns.

– Oricum, e mai isteț decât tine, fornăi Statler. Mai redu din bățoșenie.

Ultima lui lovitură trimise piatra lui de două puncte chiar la marginea zonei de trei puncte.

– Câștig.

Cerul impecabil se întuneca, aerul călduț se răcorea încet. Waldorf și Statler își adunară pietrele și le lăsară în coșul de nuiele de lângă tablă. Intrară în cantină cu nerăbdarea calmă a oamenilor ale căror războaie fuseseră deja purtate.

Nu-i totul pierdut

Scott Westerfeld

Traducere de Silviu Genescu

Scott Westerfeld s-a născut în Texas, dar în prezent își împarte timpul între New York City și Sydney, Australia. Este autorul a cinci romane SF pentru adulți și a altor câteva pentru tineri. Website-ul său poate fi accesat la www.scottwesterfeld.com.

Descoperirea „Spiralelor Cretane" Landry–M'batu ar putea sprijini teoriile referitoare la un protolimbaj universal din care provin toate limbile moderne. Decodificarea cu succes a Spiralelor reprezintă încă o amplificare a vervei recente referitoare la reconstrucțiile dramatice ale paleoinformațiilor. Că implicațiile pentru limbajul panuman rezistă sau nu, Spiralele aduc o notă de optimism în noua știință a infometriei 79 globale, în general pesimistă.

Spiralele s-au găsit pe o categorie obiecte din ceramică cretană de acum trei mii opt sute de ani (cam în jurul secolului al șaisprezecelea î.Hr.). Aceste „spirale în derulare" au fost produse prin rotirea vaselor de lut pe o roată rapidă, în timp ce într-o parte erau atinse cu un ac de metal, de sus în jos, inscripționându-se un șanț continuu, în spirală. Oalele erau apoi date cu smalț, ceea ce a contribuit la păstrarea modelelor de la suprafața lor, cum a fost spirala în

derulare. Landry și M'batu au emis ipoteza că orice cuvânt rostit de olar în timpul procesului de inscripționare vibra în ac, fiind astfel înregistrat prin ondulațiile microscopice ale șanțului, și aceste sunete puteau fi recuperate prin cartografiere moleculară. După compararea analizelor mai multor vase, cercetătorii au descoperit un model consistent al vibrațiilor înregistrate.

Aparentul obicei al olarilor cretani era să rostească o rugăciune standard în timpul inscripționării spiralelor. Valoarea de referință a acestei (încă netraduse) structuri de rugăciune a permis cercetătorilor să compenseze variațiile de viteză ale roții olarului, dar și alți factori. În esență, fonemele rugăciunii și ale altor rostiri au fost decodificate, oferind reconstrucții perceptibile ale vorbirii cretane. Comparațiile cu reconstruita limbă sinotibetană și cu alte limbi ancestrale par să fie în concordanță cu predicțiile susținătorilor panumaniști ai protolimbii unice. Oricât de controversate ar fi aceste afirmații, mult mai încurajatoare pentru infometricienii globali a fost abilitatea lui Landry și lui M'batu de a descoperi rămășițe ale unei limbi vorbite dispărute, o moștenire despre care se credea că a fost irevocabil îngropată de trecerea timpului.

S-a scris mult, la începutul celui de-al treilea mileniu, despre extincțiile în masă. Într-adevăr, în cele două ale perioadei Marii Dispariții, planeta a pierdut aproximativ 65% din speciile sale, fiind afectate în mod deosebit cele din mediul pădurilor tropicale. Însă infometria globală susține că marea dispariție biotică a fost doar un aspect al pierderii pe scară largă, generalizată, a informației care a marcat finalul de mileniu, așa-numitul Blocaj Infometric. Pe lângă deprecierea biologică, omenirea a pierdut și 85% din limbile sale vorbite; a fost martora sfârșitului tuturor sistemelor comerciale din afara Unității Monetare Comune și a consolidării culturii mondiale în patru mari religii, a apariției unui sistem legal unic, precum și a unei platforme universale de software. În pofida plângerii comune, cum că lumea contemporană este prea complicată, din punct de vedere infometric, aceasta este de fapt un loc de o simplitate arctică.

Desigur, gâtul sticlei înfundate [80] a fost globalizarea economiei, care, cu toate că a creat prosperitatea de care se bucură acum 95% din omenire, a netezit orice posibilitate de diferențiere prin eliminarea totală a biomului [81] de peste tot, a practicilor sociale și a sistemelor

de credințe. În pofida proiectării de noi specii, a expansiunii limbii prin intermediul slangului și a creolizării 82 culturale, permisă de noile tehnologii de comunicare, câteva sute de ani nu reprezintă, pur și simplu, suficient timp pentru recrearea diversității existente înainte de Blocaj.

Așa cum au dovedit evenimentele recente (colapsul monetaro-digital din 2279, Colapsul Biotic Australian, Erezia Elvis și așa mai departe), această stare depauperizată a surselor globale de informație ar putea avea consecințe periculoase. Sistemele simple sunt, prin natura lor, mai puțin stabile decât cele diversificate. Întrebarea este dacă putem ajunge în trecut, să recuperăm informația pierdută și să ne reîmprospătăm rezervele.

Noile invenții tehnologice par să sugereze faptul că am putea. Minusculele ondulații înregistrate în Spiralele Landry–M'batu nu ar fi fost transcrise fără cartare moleculară, și nici interpretate fără topologia coomonimă, o ramură a lingvistocației dezvoltată doar în ultimele decenii. Principiul genetic a permis recrearea unor specii dispărute: tigrul siberian, balena albastră, un număr de alge roșii. Nenumărate specii din junglă sunt conservate *in vitro* și urmează să fie recreate dacă pot fi reconstituite relațiile complexe, de mediu, dintre ele. Este de notorietate faptul că dinozaurii n-au putut fi reanimați. Lipsa vreunui ou de dinozaur în vremurile actuale a făcut indescifrabile codurile rămase în ADN-ul recuperat. Se pare că unele informații au fost pierdute pentru totdeauna.

Tehnologiile spațiale au recuperat și ele informații de dinaintea Blocajului. Sondele transluminice, care au explorat recent sistemul stelar HD141569, au înregistrat o emisie slabă în FM, care-a părăsit Terra în anii 1980. (Deplasându-se cu lentoarea vitezei luminii, aceste transmisiuni ajung în prezent în apropierea stelei respective.) Poate că, peste câteva decenii de acum încolo, câteva sfere concentrice de nave transluminice vor putea fi plasate la diferite distanțe de Pământ ca să rețină siajul încărcăturii de informații relativiste care înconjoară planeta. Din acele transmisiuni în limbile de dinaintea Blocajului, muzica și obiceiurile ar putea fi reconstituite în mod frecvent.

Aproape ca și cuvintele înregistrate pe Spiralele Landry–M'batu, aceste voci străvechi ne vor striga pe un ton slab și în limbi stranii,

aproape înghițite de zgomotul de fond al îndelungatei lor călătorii prin timp. Dar, cu siguranță, vom asculta cu atenție, mesajul lor fiind cel mai prețios pentru că aproape că se pierduse pentru totdeauna.

Cheia

Ian Whates

Traducere de Silviu Genescu

Ian Whates a vândut povestiri către diferite website-uri și reviste, fiind editorul antologiei *Timepieces*, cu povestiri de Stephen Baxter, Ian Watson, Jon Courtenay Grimwood, Liz Williams și alții. Trăiește în Cambridgeshire, Anglia.

Este uluitor ce poate dezvălui despre cineva un pumn de chei. Legăturile de chei și conținutul acestora au adâncimi nebănuite sau, cel puțin, așa pretindea întotdeauna Carl.

De exemplu, soția lui: chei pentru ușa din față, mașină, garaj și o yală pentru mama ei… plus tot felul de brelocuri inutile, cum ar fi un purcel din plastic roz, o inimă din Perspex 83 , etalând pseudocuvântul „orice-a-fi“ și un jeton zâmbitor, menit să înlocuiască moneda folosită pentru cărucioarele de supermarket.

Propriul său set de chei era mult mai practic. Chei pentru mașină și casă, una pentru o valiză, alta pentru apartamentul unei domnișoare, despre care spera că nu va fi remarcată de soția lui și că nici nu i se vor pune întrebări. Două suplimente: un buzunăraș din piele uzată, pentru cheia primei lui rable, și o împletitură din piele uzată, de forma unui falus, asupra căruia i se dăduseră asigurări că

era un simbol al fertilității, dar probabil că nu era.

Apoi mai era setul recent „achiziționat". Șase chei, plus trei accesorii: o emblemă rotundă de la Mercedes, o mică fotografie laminată în plastic cu chipul unei fete – de presupus că era fiica proprietarului setului – și o figurină minusculă, ghemuită, cu ochi de cristal, roșii-sângerii. Acest din urmă accesoriu semăna vag cu o bufniță și-l făcea pe Carl să-l treacă fiorii. Cât despre cele ce spunea despre deținătorul ei, prefera să nu mai insiste pe asta.

Ceea ce-l intriga cu adevărat erau cheile. Două chei diferit modelate pentru ușa din față, sugerând două case, cheile de Merțan și Land Rover – câte o mașină pentru fiecare locuință – și alte două mai puțin lesne de identificat.

Opinia profesională a lui Sammy-Lăcătușul se dovedi a fi la fel de utilă ca un ceainic din ciocolată.

– Una-i pentru un dulap, iar cealaltă pentru un seif.

– E vreo șansă să aflăm cam pe unde-ar fi?

– Nu.

Nu i-ar fi păsat dacă n-ar fi fost mica problemă a recompensei. O sumă ridicolă, oferită pentru returnarea cheilor, fără a se pomeni de portofelul Gucci, săltat în același timp, nici de banii și cărțile de credit aflate în interior. Una dintre acele chei era, în mod clar, importantă pentru cineva, deci valoroasă. Carl știa cam ce bani i-ar încăpea pe mână. Oricum, cheia rămânea inutilă până nu afla precis ce deschidea. Spre frustrarea lui crescândă, rezolvarea acestei enigme deosebite se dovedi a fi peste puterile sale.

– S-ar putea ca nici măcar să nu fie în țară, concluzionă el ridicând din umeri, renunțând la cea mai mare și ultimă speranță.

Fără nicio tragere de inimă, aranjă o întâlnire, la o oră și într-un loc la alegerea sa: un bar unde era cunoscut și unde se simțea în siguranță. Recenta sa victimă, și posibil binefăcător, aștepta – un individ înalt, vânjos, care, îmbrăcat chiar într-un costum Armani, nu reușea să arate cu totul cizelat sau civilizat. Muchiile tăioase erau

încă prezente: un diamant netăiat, băgat într-o cutie de prezentare.

Carl ar fi preferat o „cutie poștală“ 84 , un schimb fără ca măcar ei doi să se vadă la față, însă celălalt nici nu voia să audă. Așa că-l văzuse apărând de vizavi, atent la orice semn de poliție sau la altă prezență nedorită. Nevăzând nimic din toate acestea, intră uitându-se la barman, a cărui clătinare din cap nu era chiar o garanție totală.

Trase adânc aer în piept și se sforță să ia loc. Privirile se încleștară peste masă. În irisurile de un albastru cenușiu se cuibărea o încredere de sine și o forță de oțel; nu era un om cu care să te joci.

– Ai cheile?

Glasul era destins și nepăsător până la punctul în care devenea înfiorător.

– Ai banii?

Un plic, scos dintr-un buzunar și apoi împins peste masă. Un plic gros.

Carl întinse mâna, însă cealaltă mână îl ținea strâns de margine.

– Prima oară cheile.

– Doar după ce i-am numărat.

Un tablou încremenit, care persistă câteva secunde, până când bărbatul îi dădu brusc drumul plicului. Carl îl deschise și cercetă teancul de hârtii de cincizeci, fără a număra cu cine știe ce acuratețe, doar verificând banii.

Mulțumit, dădu din cap către barman, iar acesta-și părăsi locul și veni cu cheile. Spre cinstea sa, străinul scoase un hohot homeric și dădu din cap în semn de apreciere față de o asemenea complicitate. Se uită o dată la chei, înainte de le băga în buzunar, și se ridică în picioare. Se opri apoi, fixându-l pe Carl cu privirea, primul indiciu fie de furie, fie ca o amenințare.

– Să nu-mi mai ieși vreodată în cale.

– Un moment, izbucni Carl tocmai când bărbatul se pregătea să plece. Le-ai recuperat acum, așa că poți să-mi spui de ce sunt atât de importante?

Bărbatul zâmbi, era o expresie malițioasă, mulțumită, căreia îi lipsea însă orice urmă de umor.

– Tu chiar îți imaginezi că am să-ți spun?

Carl îl privi cum se retrage până când ajunse la ușă și ieși. Cu toate că din acest episod se alesese cu mult mai mult decât sperase el, tot se simțea tras pe sfoară, ca și cum o ocazie îi scăpase printre degete. Oare ce averi sau ce secrete reprezentaseră cheile? Acum era prea târziu. N-o să mai afle niciodată.

„Niciodată“ dură o lună.

Carl se uita la știri. Rămăsese neîncrezător și neclintit în fața agitației inevitabile stârnite de prima dovadă a vieții extraterestre, mârâind la frenezia presei și evitând dezbaterile nesfârșite ale televiziunilor, până acum.

Se holba, nevenindu-i să creadă, la imaginea a ceea ce era prezentat drept un artefact extraterestru. Etalată pe un fundal neutru, imaginea nu oferea niciun indiciu de proporții, însă Carl știu imediat că era ceva mic: o efigie cu o bufniță ghemuită, cu ochii roșii ca sângele.

Reportera – păr blond, ruj lucios și o exuberanță copleșitoare – tocmai lămurea cum proprietarul ei excentric și descoperitor avea puțină încredere în modalitățile convenționale de depozitare, așa că ținuse prețiosul obiect agățat de o legătură de chei în vreme ce aștepta rezultatele unor teste vitale, care au confirmat, curând, compoziția extraterestră a materialului. Transportată de cele spuse, își scoase poezia de la naftalină și deveni lirică în comentariile despre potențialul artefactului de a desfereca lumi noi, numindu-l „cheia către viitor“.

Carl stinse televizorul. Rămase mai departe acolo minute întregi, holbându-se doar la ecranul gol.

Protocoalele naşei

Heather M. Whitney

Traducere de Silviu Genescu

Heather M. Whitney este biolog, trăieşte şi lucrează în Cambridge, Anglia.

Prima dată, luaţi o broască. Alegeţi specia cu grijă. Cu toate că pielea unor specii de broască produce substanţe antibacteriene, iar abilitatea de a vindeca Răul Regelui 85 este un certificat splendid al adevăratei loialităţi, alte specii au o piele foarte otrăvitoare. Un prinţ care provoacă moarte sau halucinaţii în masă de fiecare dată când dă mâna la o întâlnire reală ar putea atrage după sine o revoluţie nefericită şi instaurarea republicanismului.

În al doilea rând, lăsaţi deoparte orice gânduri neigienice despre sărut. Plasmidele 86 de transfecţie 87 , proiectate să transforme broasca în fiinţă umană, sunt mult prea instabile pentru a fi transmise oral, şi în plus au şi tendinţa supărătoare de a se insera la întâmplare în genom, din asta rezultând o mizerie canceroasă în loc de dorita arătare princiară. O versiune adaptată a vechii metode este considerată cea mai potrivită pentru acest act.

Obţineţi ADN-ul unui candidat corespunzător. Vă rog, fiţi prudentă în cursul acestui demers – vlăstarele multor familii regale dispun de

bodyguarzi, puțin cam nervoși cu oricine se apropie de protejații lor cu ace sau seringi. De asemenea, este o idee proastă să hărțuiți donatorul ales: un ordin judecătoresc de interdicție n-a ajutat niciodată pe nimeni. De obicei, cel mai bine este să selecționați o familie regală cu un număr oarecare de descendenți obscuri, care au fost detronați în secolul XX, sau care au tendința de a copula în afara mariajului.

Îndepărtați oocitele 88 din broasca aleasă de dumneavoastră. Vor fi necesare câteva sute, procesul fiind, cumva, nerafinat încă; oricum, ochiul de triton și aripa de liliac nu sunt necesare, indiferent ce spun vechile terfeloage. Cum metodele normale de transfer al nucleilor celulelor somatice nu au produs încă embrioni viabili în broaște, ar trebui folosit un kit de metamorfozare. Din fericire, această tehnologie a fost adaptată recent pentru a putea funcționa împreună cu echipamentul de microinjecție. Un posibil dezavantaj al acestei metode este că o cantitate substanțială de ADN al oocitelor originale s-ar putea recombina cu ADN-ul candidatului dumneavoastră. Nu vă faceți prea multe probleme din această cauză; descendenții regali cu apetență pentru muște nu pot dăuna prea mult. Dacă împăratul Japoniei poate fi expert în taxonomia peștilor gupi, iar deținătorul tronului Marii Britanii și Commonwealthului vorbește cu plantele, un entomolog regal nu va stârni nici un fel de reacții.

Incubați celulele ca de obicei, apoi implantați-le într-o mamă-surogat. Având o astfel de încrucișare între un amfibian și un mamifer, în general se consideră că o mamă-surogat marsupială este cel mai indicat compromis, mai ales dacă se ia în calcul excelenta calitate nutritivă a laptelui, cu condiția ca ouăle cu prinții-sorii dumneavoastră să fi fost clocite.

Odată ce v-ați asigurat că veți avea măcar un copil sănătos, de sex bărbătesc, expunerea sa socială devine o chestiune de maximă importanță. Trebuie să trimiteți progeniturile la o școală, cu cât instituția este mai veche, cu atât mai bine. Cu toate că s-ar putea să pară irațional să supuneți o creatură nu chiar pe de-a-ntregul omenească unei alte experiențe dezumanizante, asta oferă siguranța că orice caracteristici bizare sau puncte slabe rămase vor putea fi lăsate, ferm, la porțile instituției de învățământ. Abilitatea de a călări un cal sau de a dansa sunt cele mai solicitate de către familiile

domnitoare, așa că vă veți concentra asupra lor. Probabil, va trebui să plătiți în plus pentru această pregătire. Din fericire, priceperea de a răpune dragoni nu mai este necesară. Toți dragonii clociți până la această dată, de către legislatorii UE, au ieșit fără colți și flăcări și se hrănesc numai cu supă de sânge și agar-agar 89 . Acesta-i, probabil, rezervat celor mai buni, pentru că instruirea pentru respectiva abilitate este de notorietate pentru că reduce numărul de prinți viabili.

Odată ce perioada de creștere și educație s-a terminat, vă puteți transplanta specimenul în habitatul său natural. Aici se va dovedi de folos alegerea ADN-ului unei familii regale obscure, mai ales dacă au tendința de a copula în afara mariajului. Cele mai rudimentare dintre relatările neverificabile vor fi mai mult decât suficiente când vor fi susținute de amprenta genetică a specimenului dumneavoastră și de fenotipul 90 său (un fenotip bun, puternic, cum ar fi nasul Bourbonilor sau buza Habsburgilor, este, de asemenea, o idee bună).

Din nefericire, în acest stadiu, dacă nu v-ați modificat propriii dumneavoastră telomeri 91, veți fi mult prea în vârstă pentru a putea fi perechea prințului dumneavoastră, știut fiind că prinții necesită partenere cu cel puțin zece ani mai tinere, asta aproape în toate societățile. Dacă asta ați avut în plan, vă veți fi impregnat prințul, la o vârstă fragedă, fie cu mirosul, fie cu un sunet care-l va obliga să se căsătorească cu o femeie aleasă de dumneavoastră, de preferat chiar cu fiica dumneavoastră, pentru desemnarea rudeniei și din motive de control socio-politic.

Oricum, fiți prudentă, pentru că asta vă pune într-o situație mai degrabă precară: veți fi acel gen de soacră care va avea puterea de a transforma broaștele în prinți ori prinții în broaște.

Ele au tendința de a manevra lucrurile spre un final nefericit. Asigurați-vă că păstrați distanța față de cuptoarele cu ușile deschise, locurile de scufundare și țepele de la mijlocul rugurilor funerare care vor apărea inevitabil în calea dumneavoastră.

Lunga despărțire

Robert Charles Wilson

Traducere de Silviu Genescu

Robert Charles Wilson s-a născut în California și s-a mutat în Canada la vârsta de nouă ani. Este autorul multor povestiri și al câtorva romane. *Spin*, ultimul dintre ele, a fost distins cu Premiul Hugo pentru Cel mai bun roman, în 2006. Locuiește în Concord, Ontario.

Pentru mine, partea cea mai grea din Lunga Despărțire a fost să știu că nu-l voi mai vedea niciodată pe Bunicul. Între noi s-a dezvoltat acel lucru rarisim, o prietenie care a traversat granița marii diviziuni postevoluționare, și l-am iubit foarte mult.

Prin toamna anului 2350, omenirea se împărțise în două specii umane distincte, dacă-mi este permis să folosesc acest termen arhaic. Oh, oamenii de bază rămân ca „specie" din punctul de vedere al evoluției clasice: Oamenii Noi, desigur, au uitat toate astea. Postevoluționari, postbiologici, manipulați genetic sau proiectați, Oamenii Noi sunt eliberați glorios de orice limite caracteristice vechilor oameni. Ceea ce ne unește pe toți este originea noastră comună, Complexitatea Divină, care a modelat plasma de quarcuri primordiale în stele, planete, planari 92 , oameni. Bunicul m-a învățat asta.

Am știut întotdeauna că, într-o bună zi, ne vom despărți. Dar mai întâi am discutat despre asta cu sfioșenie și fără tragere de inimă, atunci când Bunicul m-a dus la Muzeul Tehnicii, de la Bruxelles, într-o excursie de o zi. Eram tânăr și ușor de impresionat de modelul la scară, perfect funcțional, al „trenului cu abur", în Galeria Mașinăriilor, un dispozitiv uluitor de baroc, de prelucrare a metalelor, și de tehnologia bazată pe presiunea gazelor. Holbându-mă la ea, m-am gândit (asta pentru că Bunicul m-a învățat câte ceva despre „religia" lui): Complexitatea a făcut asta. Este alcătuită din praf de stele, de către praful de stele.

Am ieșit din Galeria Mașinăriilor, intrând în Galeria Planetelor, atrăgând o mulțime de priviri din partea Oamenilor Obișnuiți (în special a copiilor) din jurul nostru. Nu era ceva obișnuit să vezi o Persoană Nouă cu totul întrupată și în public. Lunga Despărțire se desfășura de mai bine de un secol, dar Oamenii Obișnuiți erau deja rari pe Pământ, iar o Persoană Nouă, mergând împreună cu o Persoană Obișnuită, era o priveliște chiar și mai ciudată, riscantă, de-a dreptul șocantă. Am suportat cu bravură atenția ce ni se dădea. Bunicul își ținea fruntea sus și ignora insultele mormăite.

Galeria Planetelor înregistra expansiunea omenirii în Sistemul Solar, iar eu speram că ironia era clară pentru toți cei care strâmbau din nas la prezența noastră acolo: Oamenii Obișnuiți n-ar fi putut coloniza niciodată acele locuri sinistre (gândiți-vă numai la Ganymede, în starea sa inițială) fără ajutorul celor Noi. Într-un fel, zicea Bunicul, acela a fost locul cel mai potrivit în care ne-am putut duce. A fost un monument al îndelungatei colaborări care se apropia, rapid, de sfârșit.

Stelele sunt, în sfârșit, în raza noastră de acțiune. Mă rog, în raza de acțiune a Noilor Oameni. De asta, l-am întrebat pe Bunicul, el și cu mine trebuia să fim atât de diferiți unul de celălalt?

– Se întâmplă doar că unii oameni, a zis el, unele familii preferă vechile rânduieli. Foarte curând, Pământul va aparține iarăși celor Obișnuiți, deși nu sunt pe de-a-ntregul convins că acesta va fi un lucru în totalitate bun.

Și s-a uitat la mine cu tristețe.

– Am învățat o mulțime de lucruri unii de la alții. Am fi putut învăța și mai mult.

– Aș vrea să fim împreună secole la rând, am zis.

L-am văzut pentru ultima dată (acum câțiva ani) la Șantierele Navale, unde ruinele pitorești ale Detroitului se ridică din Apele Michiganului, locul unde sunt asamblate Polisurile interstelare și așteaptă ca niște becuri de Crăciun, de un verde-deschis, să se înalțe pe cer, o dată pentru totdeauna. Bunicul aranjase această întâlnire finală, în carne și oase, cum se spune.

Am prelungit-o pe cât de mult posibil. Oamenii Noi sunt răbdători; într-un fel, asta-i chestia. Oamenii Obișnuiți au visat întotdeauna să meargă spre stele, însă stelele rămân de neatins. Durata de viață a unui Om Obișnuit este, pur și simplu, prea scurtă; o sută sau două sute de ani nu te ajută să ajungi prea departe. Constrângerile relativiste cer ca toți călătorii interstelari să se simtă ca acasă între stele. Numai Noii Oameni au continuitatea, răbdarea și flexibilitatea de a îndura și prospera în golurile imense din galaxie.

L-am salutat pe Bunicul pe platforma înaltă de îmbarcare, unde vântul era aspru și rece. M-a ridicat în brațe și s-a uitat la mine admirativ cu ochii săi de un albastru-deschis. Am discutat despre tot felul de fleacuri, din simpla plăcere de a vorbi. Apoi a spus:

– Nu-i ceva ușor, acest rămas-bun. Mă face să mă gândesc la moarte, acest vechi dușman.

– E-n ordine, am rostit.

– N-ai putea să te răzgândești?

Am dat din cap în semn că nu. O Persoană Nouă se poate transforma într-o Persoană Obișnuită și viceversa, însă tabuurile sociale sunt puternice, obstacolele (disensiunile din familie, hățișurile legale) aproape insurmontabile, după cum Bunicul știa prea bine. În orice caz, nu voiam asta. Eram mulțumit de mine așa cum eram. Sau asta voiam să cred.

– Bine atunci, a spus el, rămas pentru prima oară fără cuvinte.

A privit în depărtare. Polisul se va ridica în curând, începându-și drumul printre eoni spre vecinii noștri din cel mai apropiat sistem stelar. Se vor descoperi, fără îndoială, lucruri nemaivăzute.

– Rămas-bun, băiete, a spus el.

– Rămas-bun, Bunicule.

Atunci s-a ridicat la întreaga lui înălțime, pe multele sale picioare translucide, mi-a făcut cu ochiul său cât farfuria, de un albastru glacial, și s-a îndepărtat încet, cu o distincție de mașinărie, spre nava care-l va duce departe. Iar eu am privit, deprimat, singur pe platforma de pe care vântul îmi răvășea părul, cum nava se înălța descriind un arc de cerc pe cerul limpede al amiezii.

Porcii cu aripi

K. Erik Ziemelis

Traducere de Silviu Genescu

K. Erik Ziemelis își finaliza doctoratul în semiconductori organici la Universitatea din Cambridge când s-a alăturat revistei *Nature*. În prezent, este redactor al rubricii de științe fizice și are o cunoaștere enciclopedică a stării actuale a literaturii SF și fantasy. Pentru a nu fi depășit de Oliver Morton (împreună cu alte câteva sute de mii), este gata pentru lansarea misiunii spațiale Dawn, de la NASA, spre planetele secundare, Ceres și Vesta. Locuiește la Londra. Iar doctoratul său a rămas neterminat.

– Hai, Kirsty. Mișcă-te odată!

Frank mai aruncă o privire spre ceasul său și apoi pe fereastră. Nici urmă de panică încă, dar se descurcau bine.

– Vin, vin!

Kirsty (în vârstă de șase ani) nu coboară treptele, cât ajunge prin cădere liberă în sufragerie, un ghemotoc de membre viu colorate, care păreau să fi luat contact cu orice altceva în afară de podea. Avântul înaintării, absorbit de coliziunea cu adultul în așteptare, se termină cu ridicarea ei în picioare, când îmbrățișează scurt

picioarele unchiului ei și se prezintă la inspecție.

– Frumos, fetițo. Hai s-o luăm din loc.

Cu inhalatorul la loc sigur, cei doi se aventurează în uscăciunea și arșița din curte, spre parcarea cu mașinile comune. Frank verifică aparatura, decuplează încărcătorul și o instalează pe nepoată-sa în vehiculul în așteptare. Strecurându-se lângă ea, închide ușile, face o împrospătare rapidă a aerului și-și introduce ID-ul.

– Culoarea?

– Verde!

Mașina, un Urban Eco Warrior, își schimbă culoarea de la un cenușiu neutru la un verde fosforescent, alunecând cu ușurință din parcare, pentru a se alătura curcubeului tăcut din traficul de la ora de vârf de la amiază. Cei doi bravi exploratori se cuibăresc în scaunele lor.

– Deci unde mergem?

Înainte ca Frank să poată da răspunsul său bine exersat (se presupune că este o surpriză), o voce ascuțită izbucnește din apropierea picioarelor lui Kirsty.

– Ieșim să vedem ceva care trăiește pe cer!

Surprins, pe moment, atât de intruziunea neașteptată a unei a treia părți, cât și îngrijorat de posibilitatea ca planurile sale să fi fost, cumva, compromise, Frank privește în jos, spre podea, Și acolo, făcându-și loc din geanta lui Kirsty, apare un purceluș verde, cu o expresie șmecherească pe față. Frank rânjește.

– Dl Buclă, ar fi trebuit să-mi dau seama. Se poate ține ceva secret față de tine? Cred însă că, deocamdată, ai zis destul.

Porcul recepționează căutătura întrebătoare a lui Kirsty, aruncă o privire spre Frank, aprins la față, înainte de a-și întoarce atenția spre copil. Oferind ceea ce trebuie să treacă drept o ridicare porcină din umeri și o strâmbătură stingheră din rât, care vrea să însemne „buzele-mi-s- pecetluite“, micul animatronic saltă drept în poala lui Kirsty și se cuibărește acolo pentru drum.

După o călătorie fără probleme prin 'burbii, au ajuns la poalele muntelui. La scurt timp după aceea, opresc lângă stația de transfer – nu mai erau repere magnetice dincolo de acel punct.

Verificarea orei. Soarele încă mai zăbovește deasupra insulei de sticlă și beton pe care au lăsat-o în urmă, însă cerul și-a pierdut deja nuanța sa familiară, de ocru. Peste nu mai mult de o oră, avea să apună.

– Ok, puștoaico, înfofolește-te.

Frank se îmbracă rapid în hainele sale rezistente la intemperii și-i întinde o versiune miniaturală și mult mai colorată a lor unei Kirsty absentă. În ultimele douăzeci de minute stătuse cu fața lipită de geam, uitându-se cu ochii mari la peisajul de țară din jur. Iar acum, eliberată atât din mașină, cât și de claustrofobicul filtru de aer, stă transfigurată lângă șirurile nesfârșite de antichități 4 x 4 parcate peste tot în jurul lor. (Dl Buclă, pe de altă parte, dă impresia că adoarme cu repeziciune, însă – așa cum îi stă bine unei versiuni miniaturale a comic de înfumuratului comediant pentru copii – probabil că încă mai era bosumflat.)

O pală de aer montan, înghețat, o smulge pe Kirsty din reverie. Cu protecția termică asigurată, rucsacurile la spate și purcelul inert băgat în buzunar, cei doi urcă într-o barchetta 93 deschisă, de un roșu intens. Acum este rândul lui Frank să tremure de nerăbdare. Ultima dată când a condus așa ceva, de-abia dacă ieșise din adolescență, și totuși își amintește de fiorii cu care a apăsat pe accelerație, ascultând mugetul răgușit al unui motor adevărat. Și chiar mugește, la fix, provocându-i micii pasagere un chițcăit de admirație și aducându-i șoferului dulcele gust al fructului oprit. De aici, singura direcție este în sus.

Destinația finală: Punctul Privește-și-vezi. După un drum cu opinteli pe cărăruile montane accidentate, Frank parchează lângă una dintre structurile boltite, zăcând în ruine, împrăștiate pe platoul din vârf. Aduce două scaune pliante și pășește cu grabă spre un luminiș. Kirsty reușește să țină pasul, însă de-abia dacă-și ascunde dezamăgirea când, în cele din urmă, se așază pe un scaun și privește în jur.

– Ah, sunt doar niște ruine.

– Nu aceste pietre bătrâne contează, puștoaico. Ți-am promis că-ți arăt cerurile, și-am s-o fac. Dar, deocamdată, doar privește și… așteaptă.

O nouă privire spre ceas: mai sunt zece minute. Frank zâmbește ușurat. Numărul de favoruri pe care trebuise să le ceară ca să poată organiza asta – fără a mai pune la socoteală costul obținerii unei ferestre de prime-time – nu vor fi fost o risipă inutilă.

Cu cerul acum întunecat ca o cerneală neagră, Kirsty observă primele puncte de lumină.

– Stele, spuse unchiul ei.

Sigur, păreau să urmeze niște contururi interesante, dar încă nu-și dădea seama de ce atâta tărăboi pentru ele. Pentru a-și alunga mohoreala de munte, reîncepu să se joace cu purcelul.

Apoi cerurile explodară în sfere de lumină și culoare. Unul după altul, obiecte familiare sau nu defilează pe cer: specimene de hrană, de îmbrăcăminte, articole de… ei bine, aproape orice și-ar putea imagina o minte tânără, și multe, multe altele. Imaginile gonesc din ce în ce mai repede, până când tot ceea ce rămâne este o foaie ca de smarald, pulsatorie. Marginile unduitoare ale acestei cortine de lumină încep apoi să se curbeze și să se răsucească, întorcându-se una spre alta, transformându-se, perforându-se, devenind…

– Domnul Buclă!

Frank radiază aplecându-se spre nepoata lui. Kirsty, acum ridicată în picioare, ține o mână la gură, iar pe cealaltă întinsă, ca și cum ar încerca să apuce chiar cerul. Pe lângă ea, jucăria animată se distrează, scoțând scheunături deloc porcești în timp ce se aruncă, de repetate ori, în sus. Iar tizul său luminos răspunde în felul său, sărind sprinten de la un punct celest la altul, lăsând în urma sa un siaj strălucitor, care se transformă în cuvintele LA MULȚI ANI, KIRSTY! Se sting spre verde. Reclamele se vor relua în curând.

Frank o ia în brațe pe nepoata lui de-acum istovită și o duce încet

înapoi la jeep, domnul Buclă cel miniatural mergând în pas alert și mulțumit în urma lor. Dar ochii obosiți ai lui Kirsty rămân lipiți de ceruri, în timp ce articole de consum își reîncep nesfârșita lor defilare boreală.

– Spectacolul s-a terminat, puștoaico. A fost destulă distracție pentru o seară.

Note

1 - *Nature* este o cunoscută revistă de știință britanică. Povestirile din acest volum au apărut la rubrica *Futures* („Viitoruri“) din *Nature* între anii 1999 și 2006 (n. red.).

2 - Unul dintre cei mai mari planetoizi transneptunieni, descoperit în 2002 (n. tr.).

3 - Arcologia, o combinație între „arhitectură“ și „ecologie“, reprezintă un set de principii de design arhitectural care vizează construirea unor habitate enorme cu o densitate a populației foarte ridicată, având ca scop reducerea impactului uman asupra mediului ambiant (n. red.).

4 - Contradicția între probabilitatea existenței civilizațiilor extraterestre și inexistența contactului cu acestea și a dovezilor care s-o demonstreze (n. tr.).

5 - Sir Ernest Henry Shackleton (1874–1922), explorator al Antarcticii (n. tr.).

6 - Random Access Memory, Memorie cu Acces Aleator (n. tr.).

7 - Combinație între celebra Editură Random House și Random Number, care înseamnă număr aleator (n. tr.).

8 - Combinație între cuvintele autopsie și robot (n. tr.).

9 - Aluzie la întrebările de verificare folosite ca elemente de siguranță la crearea unui cont online (n. tr.).

10 - Aluzie la cele trei legi definite de renumitul scriitor Isaac Asimov (1920–1992):
1. Un robot nu are voie să pricinuiască vreun rău unei ființe umane sau, prin neintervenție, să permită ca unei ființe omenești să i se facă un rău;
2. Un robot trebuie să se supună ordinelor date de către o ființă

umană, atât timp cât ele nu intră în contradicție cu Legea 1; 3. Un robot trebuie să-și protejeze propria existență, atât timp cât acest lucru nu intră în contradicție cu Legea 1 sau Legea 2 (n. tr.).

11 - Renga, poezie colaborativă (n. tr.).

12 - Rudolf von Bitter Rucker sau Rudy Rucker (n. 1946), matematician, informatician, autor SF și filozof american, unul din fondatorii curentului cyberpunk (n. tr.).

13 - Proiect de cooperare internațională lansat conceptual în 1985 cu scopul de a dovedi viabilitatea fuziunii nucleare ca sursă de energie (n. tr.).

14 - Unitate de măsură a vitezei de calcul a unui computer egală cu o mie de trilioane de flops; de la FLOPS – floating point operations per second, operații în virgulă mobilă pe secundă (n. tr.).

15 - *What's Love Got to Do with It*, „Ce-are a face iubirea cu toate astea", hit al Tinei Turner (n. tr.).

16 - Citat din romanul *Howards End* care a apărut și la noi, în traducerea Corneliei Marinescu, la Editura Leda, în 2005; epigraf ce rezumă temele romanului legate de nevoia de a accepta și îmbina puncte de vedere diverse despre lume (n. tr.).

17 - *Wormwood*, în original, referire la steaua Pelin din Cartea Revelațiilor care, surpriză, în limba rusă se traduce drept „Cernobîl", iar de aici au pornit diverse teorii mistice legate de explozia de la centrala nucleară din 1986 (n. tr.).

18 - Ceremonie religioasă evreiască de confirmare a trecerii spre maturitate ce are loc la vârsta de 13 ani pentru băieţi. Mazel Tov este o expresie de felicitare în ebraică, care înseamnă „noroc" (n. tr.).

19 - 3, 4-metilendioxi-N-metilamfetamină, drog din categoria amfetaminelor, care măreşte viteza de reacţie a organismului (n. tr.).

20 - Pasajul ce urmează se bazează pe dublul înţeles al cuvântului *miss*, de „domnişoară“ şi „ratare“ (n. tr.).

21 - Referire la Yukio Mishima (1925–1970), romancier, poet, dramaturg, actor şi regizor japonez, care s-a sinucis prin seppuku în urma unei încercări nereuşite de lovitură de stat (n. tr.).

22 - Scholastic Aptitude Test, examen de admitere în colegiile americane (n. tr.).

23 - Cult creştin protestant, derivat din anabaptismul născut după Reforma Radicală a secolului al XVI-lea din Europa, care crede în botezul persoanelor când sunt adulte (n. tr.).

24 - În original, *whoopee cushion*, o pernă din cauciuc folosită pentru glume, întrucât dacă cineva se aşază pe ea, scoate un sunet care imită flatulenţa (n. tr.).

25 - Aluzie la proverbul *Little pitchers have big ears* – ad litteram: „Urcioarele mici au urechi (foarte) mari“, referindu-se însă la faptul că adulţii trebuie să fie atenţi la ceea ce vorbesc în prezenţa copiilor (n. tr.).

26 - În original, RSVP – Répondez S'il Vous Plaît / Respond so very promptly – „Răspuns foarte prompt“ (n. tr.).

27 - Prescurtarea lui McDowell (n. tr.).

28 - *Space Environmental Effects*, program NASA dedicat mediului cosmic (n. tr.).

29 - *Neuromantul*, tradus la noi de Mihai-Dan Pavelescu, cea mai recentă ediție la Editura Univers împreună cu *Cotidianul* în 2008. *Neuromancer* în original, lb. engl. (n. tr.).

30 - Noam Chomsky (n. 1928), lingvist și activist politic american, profesor emerit în lingvistică la MIT, cunoscut pentru teoria gramaticii generative și pentru contribuțiile sale în lingvistica teoretică (n. tr.).

31 - *Counting Heads*, tradus în limba română în 2008 la Editura

Tritonic (n. tr.).

32 - Tim Russert (1950–2008), moderatorul emisiunii *Meet the Press* de la NBC vreme de mai bine de 16 ani (n. tr.).

33 - Karl Rove (n. 1950), consultant politic american, consilier în administrația George W. Bush (n. tr.).

34 - Simbol pentru accelerația gravitațională, cu o valoare standard convențională de 9.80665 m/s^2 (n. tr.).

35 - Stea roșie gigantică situată la 65 de ani-lumină în constelația zodiacală a Taurului (n. red.).

36 - Alan Mathison Turing – matematician, logician, criptanalist și informatician britanic, considerat a fi părintele informaticii moderne. Testul Turing se referă la posibilitatea ca o mașină să fie conștientă și să poată gândi (n. tr.).

37 - Este vorba despre dezastrul navetei spațiale Columbia, care s-a produs la 1 februarie 2003, când naveta spațială s-a dezintegrat deasupra Texasului în timpul reintrării în atmosfera Pământului, dezastru soldat cu moartea celor șapte membri ai echipajului (n. red.).

38 - Charles Augustin de Coulomb (1736–1806), fizician francez, cunoscut pentru descoperirea legii care-i poartă numele: definiția forței electrostatice de atracție sau respingere. Unitatea din Sistemul Internațional pentru sarcină, coulombul, a fost numită astfel în semn de apreciere la adresa lui (n. red.).

39 - Termen de proveniență grecească cu mai multe semnificații, îndeosebi vizând însă, în teatrul antic grecesc, dialogul dintre personajele principale, protagonistul și antagonistul, ce constituie însuși fundamentul dezvoltării acțiunii, ca un fel de echivalent al intrigii (n. red.).

40 - Conceptul de „canon occidental“ a fost impus de lucrarea omonimă a lui Harold Bloom, teoretician literar, critic, istoric literar american; cartea a apărut în 1994 în America și susține pledoaria pentru canonicitate și pentru valoarea estetică în

literatură (n. red.).

41 - Alice Walker (9 februarie 1944, Georgia) este scriitoare și activistă politică americană (n. red.).

42 - Structuri care aderă la suprafeţe aflate în contact cu apa, conţinând, de obicei, colonii de bacterii şi alte microorganisme care secretă o peliculă protectoare mucilaginoasă; se pot forma şi în straturile de ţesut ale organismelor vii, fiind greu de dezinfectat. Un exemplu ar fi placa dentară (n. tr.).

43 - Oraş din sud-vestul Californiei, la sud-est de Los Angeles (n. tr.).

44 - Regiune pitorească din sudul Californiei (n. tr.).

45 - O bancnotă de 100 de dolari (n. tr.).

46 - Reprezentare grafică a operaţiunilor cu mulţimi (n. tr.).

47 - „Astfel de-a pururi tiranului!“ – parafrază după expresia rostită de John Wilkes Booth, asasinul lui Abraham Lincoln, după ce l-a ucis pe preşedintele SUA într-o sală de teatru (n. tr.).

48 - Ernest Rutherford (1871–1937), fizician și chimist din Noua Zeelandă, laureat al Premiului Nobel pentru Chimie în 1908 (n. red.).

49 - Aluzie la faimoasa replică a personajului interpretat de Humphrey Bogart în filmul *Casablanca*: *Play it again, Sam!* (n. tr.).

50 - Particule cuantice (n. tr.).

51 - Gramatica formală din informatică (n. tr.).

52 - Unitate de lungime folosită în astronomie, egală cu distanța parcursă de lumină în 3,26 ani (n. tr.).

53 - Canter, L & Siegel, M. Nature 511 (2018): 334-36.

54 - Barnes, J.J. Appl. Exobiol. 27 (2019): 820-24.

55 - Robinson, H. Fortean Times 536 (2020): 34-35.

56 - Lynch, K.F. & Bradshaw, S. al 3-lea Proc. Int. Congr. Exobiol. (2021): 3033-3122.

57 - Metode din statistică şi probabilitate, descrise de Thomas Bayes (1702–1761) cu privire la metodele specifice deducţiei statistice (n. tr.).

58 - International Astronomical Union (n. tr.).

59 - Departamentul de Psihologie Aplicată, Universitatea din Lagos.

60 - Police Detective College, Lagos, Nigeria.

61 - *Q-cars* sau *sleepers* (în engleza americană) sunt termeni care definesc maşini cu aspect anost, banal, chiar neîngrijit, dar care în interior dispun de dotări şi echipament de înaltă performanţă, de modernizări de ultimă oră (n. tr.).

62 - Tăiţei japonezi (n. tr.).

63 - Pisica lui Schrödinger este un experiment mental, adesea caracterizat ca un paradox, imaginat de fizicianul austriac Ernest Schrödinger în 1935, în care este prezentă o pisică vie sau moartă, în funcție de un eveniment aleator precedent (n. red.).

64 - Alfred Rupert Sheldrake (1942), om de știință și scriitor britanic, cunoscut pentru cercetările sale în domeniul parapsihologiei, printre altele (n. red.).

65 - Imageria cu rezonanţă magnetică (n. tr.).

66 - Celule ale ţesutului nervos central (n. tr.).

67 - Center for Desease Control – Centrul pentru Bolile Infecţioase, în SUA (n. tr.).

68 - Ramură a microbiologiei, preocupată de structura şi analiza proteinelor aflate în organism (n. tr.).

69 - Goethe, I.Z. Phzs. 22, (1820): 415.

70 - Einstein, A. Ann. Phys. 17, (1905): 132.

71 - Einstein, A. Ann. Phys. 17, (1905): 891.

72 - Goethe, I.Z. Ann. Phys. 29, (1917): 272.

73 - Joc de cuvinte intraductibil, în original: *Pee, which rhymes with immortalitee* (n. tr.).

74 - Paramount Pictures, companie cinematografică; *paramount* = cel mai important, în lb. engleză (n. tr.).

75 - În biochimie, *kinase* semnifică o enzimă care transferă grupuri de fosfaţi de la molecule-donator, de mare energie, cum ar fi ATP-urile, spre substraturi specifice; ele transmit semnale şi controlează procese celulare complexe (n. tr.).

76 - Joc în care se împinge un puc din metal şi plastic de-a lungul unei table, adunând puncte prin lovirea unor zone din capătul mesei (n. tr.).

77 - 1. Apariția și formarea monștrilor sau a monstruozităților.
2. Ramură a teratologiei care studiază cauzele malformațiilor (n. tr.).

78 - *Spook* – „spion“, „agent secret“ (n. tr.).

79 - Infometria este studiul aspectelor cantitative ale informației. Include producția, diseminarea și utilizarea tuturor mijloacelor de informație, indiferent de aspect sau origine (n. tr.).

80 - Aluzie la ideea de „Blocaj Infometric“ (Bottleneck) (n. tr.).

81 - Complex ecologic care se formează în raport cu un anumit mediu ambiant (n. tr.).

82 - Creola, limbă rezultată din contactul spaniolei, portughezei sau francezei cu un idiom indigen din America Latină, din Africa sau din altă parte a lumii; în cazul de faţă se sugerează, evident, un aspect cultural (n. tr.).

83 - Perspex este o rășină acrilică termoplastică transparentă (n. red.).

84 - *Dead-drop* – un loc unde un agent secret, un spion, lasă informaţiile pentru controlorul său (n. tr.).

85 - Scrofuloza, numită aşa pentru că în Evul Mediu se credea că regii, prin atingerea bolnavului, o puteau vindeca (n. tr.).

86 - Formațiune de acid dezoxiribonucleic prezentă în citoplasma celulelor, larg folosită în ingineria genetică, în clonare etc. (n. tr.).

87 - Inocularea de ADN exogen într-o celulă (n. tr.).

88 - Celulă germinativă femelă la animale (n. tr.).

89 - Substanţă gelatinoasă, obţinută din alge (n. tr.).

90 - Ansamblu de însușiri și caractere care se manifestă în mod vizibil la un individ și care este determinat de baza ereditară și de condițiile de mediu (n. tr.).

91 - Reprezintă o regiune de ADN repetitiv situat la capătul fiecărui cromozom liniar al majorității organismelor eucariote și a unor procariote. Telomerii compensează pentru mecanismul semiconservativ al replicării ADN-ului la capetele cromozomilor. Telomerii se scurtează odată cu trecerea anilor şi din cauza unor maladii. Există teorii care leagă micșorarea lungimii telomerilor de procesul îmbătrânirii și de apariția unor boli specifice bătrânetii, și implicit, lungimea telomerilor de durata vieții individului. Odată cu dispariția completă a telomerilor, cromozomul își pierde informaţia genetică, iar celula moare (apoptoză) sau intră într-o stare de senescență. De asemenea, scurtarea telomerilor poate preveni cancerul, inhibând replicarea excesivă a celulelor canceroase (Wikipedia) (n. tr.).

92 - Gen de vierme platelmint, cu corpul oval-alungit, lung de 1-2 cm, și cu mare putere de regenerare, care trăiește mai ales în râuri de munte și de deal (Planaria) (n. tr.).

93 - Bărcuţă, în limba italiană., dar în acest caz este vorba de o maşină de teren (n. tr.).